



„O poveste
de dragoste
absolut
tulburătoare.”
Booklist

ARANJAMENTUL

MARY BALOGH

MARY BALOGH
ARANJAMENTUL
SERIA CLUBUL SUPRAVIEȚUITORILOR 2

***The Arrangement* by Mary Balogh**

Capitolul 1

Când înțelese fără urma de îndoială că avea să se trezească în mod sigur logodit și chiar însurat înainte de instalarea verii, dacă rămânea acasă în primăvara aceea târzie, Vincent Hunt, viconte de Darleigh, își luă călcâiele la spinare. Fugi de acasă, acțiune ridicolă și oarecum dezonorantă, fiindcă era proprietarul casei și avea aproape douăzeci și patru de ani. Dar adevărul gol-goluț era că o luă la sănătoasă.

Îl luă cu el pe Martin Fisk, valetul lui, trăsură de voiaj, caii și destule haine și alte lucruri trebuincioase pentru o lună sau două sau chiar șase. Habar nu avea cât va rămâne. După ce ezită o clipă, își luă și vioara. Prietenilor lui le plăcea să-l tachineze și să se prefacă îngroziți de fiecare dată când îl vedeau așezându-și-o sub bărbie, însă el își considera interpretarea acceptabilă. Și lucrul cel mai important era că îi plăcea să cânte. Îi liniștea sufletul, deși nu le spusese niciodată acest lucru prietenilor. Fără îndoială ca Flavian ar fi observat că arcușul său scârțâia direct pe nervii celor care aveau ghinionul să se afle în jurul lui.

Principala problemă de acasă era că Dumnezeu îi dăduse prea multe rude de sex feminin și că în familia lui nu existau destui bărbați – iar cei care existau nu erau destul de categorici. Bunica și mama lui locuiau cu el, iar cele trei surori, deși erau căsătorite și aveau casele și familiile lor, îi făceau vizite mult prea dese și prelungite. Cu greu trecea o lună fără ca una dintre ele să nu stea în casa lui timp de câteva zile, o săptămână sau chiar mai mult. Cumnații lui, care își însoțeau uneori soțiile – nu prea des – erau plini de tact și se țineau departe de treburile lui Vincent, permițându-le femeilor să îi dirijeze viața, însă era demn de observat că niciunul dintre ei nu îi permitea soției să îi dirijeze *propria* viață.

Totul ar fi fost oarecum normal chiar și în împrejurări obișnuite, presupunea Vincent în ciudat. La urma urmei, el era unicul nepot și fiu și frate al acestor doamne – frate mai

mic, pe deasupra -, așa că era normal să fie protejat și răsfățat și bătut la cap și dirijat. Nu trecuseră decât patru ani de când moștenise titlul și averea, la vârsta de nouăsprezece ani, de la un unchi sănătos tun de patruzeci și șase de ani, care avea un fiu la fel de sănătos ca și el. Însă muriseră amândoi, și nu de moarte bună. Viața era un lucru fragil, și la fel era și moștenirea, după cum comentau mereu femeile din familia lui Vincent. Prin urmare, era de datoria lui să ocupe camera copiilor cu un moștenitor și cât se putea de multe rezerve. Nu conta că era încă foarte tânăr și că nici nu s-ar fi gândit la căsătorie dacă ar fi fost lăsat de capul lui. Familia știa tot ce se putea ști despre o viață de sărăcie trăită cu demnitate.

Însă situația lui nu era una obișnuită, și prin urmare, femeile din familie cloncăneau în jurul lui ca un cârd de cloști care încearcă să hrănească același pui fragil, având grijă să nu îl înăbușe. Mama lui se mutase la Middlebury Park în Gloucestershire chiar înaintea lui. Pregătise totul și îl așteptase. Bunica din partea mamei renunțase la casa închiriată în Bath și i se alăturase mamei lui. Iar după ce se mutase și el, cu trei ani în urmă, surorile lui începură să considere că Middlebury era cel mai fascinant loc de pe pământ. Și toate îl asigurară pe Vincent că nu trebuia să-și facă griji din cauza soților lor, pentru că aceștia nu se simțeau neglijați. De fapt, cumnații lui înțelegeau. Cuvântul acesta era rostit întotdeauna cu un fel de venerație înăbușită.

Adevărul era că aproape tot ce îi spuneau era rostit în același mod, de parcă ar fi fost un copil prețios, dar cu intelectul cam redus.

Anul acesta începuseră să vorbească cât se poate de apăsător despre căsătorie. Despre căsătoria *lui*, adică.

Hotărârea că însurătoarea i-ar fi adus confort și tovărășie și tot felul de alte beneficii în plus, pe lângă rezolvarea problemei succesiunii. Căsătoria l-ar ajuta să se relaxeze și să nu-și mai facă atâtea griji pentru propria persoană. Ar ajuta-o pe bunica lui să se întoarcă în Bath, de care îi era dor. Și nu ar fi fost deloc greu să găsească o lady

dispusă și chiar nerăbdătoare să se căsătorească cu el. Nu trebuia să-și imagineze că ar fi fost greu. La urma urmei, avea un titlu și era bogat. Și era tânăr și arăta bine și avea mult farmec. Existau hoarde întregi de tinere doamne care ar *fi înțeles* și ar fi fost chiar fericite să se căsătorească cu el. Și ar fi învățat repede să îl iubească pentru ceea ce era. În orice caz, *una* dintre ele ar fi învățat, cea pe care ar fi ales-o el. Iar ele, rudele lui de sex feminin, l-ar fi ajutat să facă această alegere, bineînțeles. Lucrul acesta se înțelegea de la sine, deși ele îl rosteau cu glas tare, pentru orice eventualitate.

Campania începu de Paște, când toată familia se afla la Middlebury, inclusiv soții și copiii surorilor lui. Vincent tocmai se întorsese din Cornwall, de la Penderris Hall, reședința de la țară a ducelui de Stanbrook, unde petrecea în fiecare an câteva săptămâni împreună cu ceilalți membri ai Clubului Supraviețuitorilor, un club al supraviețuitorilor din războaiele napoleoniene pe care îl formaseră ei înșiși, și se simțea oarecum orfan, așa cum se simțea întotdeauna după ce se despărțea de cei mai dragi prieteni din lume. Așa că le lăsă pe femei să vorbească fără să le acorde mare atenție și fără să-i treacă măcar prin cap că ar fi trebuit să pună piciorul în prag.

Iar asta se dovedi o mare greșeală.

La doar o lună după Paște, surorile și cumnații și nepoții și nepoatele lui se întoarseră în masă, iar după o zi veniră și alți oaspeți. Era primăvară, și nu era un anotimp potrivit pentru o petrecere în aer liber, pentru că sezonul monden din Londra era în toi. Însă Vincent își dădu seama în curând că aceasta nu era o petrecere, pentru că singurii oaspeți care nu făceau parte din familie erau domnul Geoffrey Dean, fiul celei mai bune prietene a bunicii din Bath, soția acestuia și cele trei fiice ale lor. Mai avea și doi fii, însă aceștia erau la internat. Două dintre fiice erau încă la școală – și veniseră împreună cu guvernanta. Însă cea mai mare, domnișoara Philippa Dean, avea aproape nouăsprezece ani și fusese prezentată în fața reginei de două săptămâni, și avusese parteneri pentru fiecare set de

dansuri de la balul ei de debut. De fapt, intrarea ei în înalta societate fusese un succes.

Însă în timp ce descria triumful fiicei sale la ceai, imediat după sosirea la Middlebury Park, doamna Dean se grăbi să adauge că nu aveau cum să reziste perspectivei de a petrece două săptămâni la țară, cu vechii lor prieteni.

Vechi prieteni?

Situația deveni în curând dureros de limpede pentru Vincent, deși nimeni nu se deranja să i-o explice. Domnișoara Phillipa Dean fusese scoasă la vânzare în târgul căsătoriilor, iar mâna ei avea să fie acordată celui care oferea cel mai bun preț. Avea surori mai mici care veneau din urmă, și doi frați la școală care ar fi putut dori să-și continue studiile la universitate. Iar familia Dean nu părea prea bogată. Prin urmare, veniseră bazându-se pe faptul că la Middlebury exista un soț pentru fiica lor, iar ea se putea întoarce la Londra cu toate onorurile, logodită la doar o lună de la debut. Ar fi fost un triumf extraordinar, mai ales că ar fi pus mâna pe un soț care era și bogat și cu titlu.

Și care era și orb, pe deasupra.

Domnișoara Dean era deosebit de încântătoare, îi raportă mama lui, cu păr blond și ochi verzi și o siluetă frumoasă. Nu că pentru el ar fi contat cum arăta. Însă vocea ei era dulce și prietenoasă.

Părea și destul de inteligentă, dacă te luai după conversațiile pe care le susținea cu toată lumea, în afară de momentele în care vorbea cu Vincent. Însă el se trezi adesea *conversând* cu ea în zilele care urmau. Toate femeile din casă, cu excepția celor trei nepoate mici ale lui Vincent, făceau tot ce le stătea în puteri ca să îi așeze unul lângă altul și apoi să-i lase singuri. Chiar și un orb putea vedea asta.

Cu el, ea conversa despre lucruri banale, cu vocea blândă și ușor întretăiată a celui care se află în camera unui bolnav care se zbate între viață și moarte. De câte ori încerca să îndrepte conversația spre subiecte mai inteligente, ca să descopere care erau interesele și opiniile

și calitatea gândirii ei, ea era mereu de acord cu tot ce spunea, din toată inima, până la limita absurdității.

— Am părerea fermă, îi spuse el într-o după-amiază, în timp ce stăteau împreună în grădina clasică cu forme geometrice din fața casei, în ciuda unui vânt puternic, că lumea științifică a indus în eroare masele cu bună știință și cu intenții rele în ultimele secole, domnișoară Dean, încercând să ne convingă că pământul e rotund. Sunt absolut sigur că e plat, fără urmă de îndoială. Până și un prost își dă seama de asta. Dacă mergi pe jos până ajungi la marginea pământului, cazi în prăpastie și nu mai apari niciodată. Care este părerea *dumitale*?

Era o întrebare lipsită de amabilitate. Și un gest răutăcios din partea lui.

Ea rămase tăcută câteva minute, iar el își dori din toată inima să-l contrazică. Sau să râdă de el. Sau să-i spună că era idiot. Însă când vorbi în cele din urmă, vocea ei era mai blândă ca niciodată.

— Sunt foarte sigură că e o opinie corectă, milord.

El fu cât pe ce să spună „pe naiba!”, dar se abținu. Nu voia să fie și crud, după ce fusese lipsit de amabilitate. Se mulțumi să zâmbească și să se simtă rușinat de el însuși, apoi făcu o observație legată de vântul tăios.

Și apoi simți că Philippa îi atingea mâneca cu degetele, iar mirosul parfumului ușor și floral deveni mai puternic, ceea ce însemna că se aplecase mai aproape de el, și vorbi din nou - cu o voce culce, precipitată, întretăiată.

— Lord Darleigh, să știți că nu m-a deranjat deloc să vin aici, chiar dacă de abia așteptam primul meu sezon din Londra, și nu îmi amintesc să fi fost vreodată mai fericită decât în seara balului meu de debut. Însă știu destule despre viață ca să înțeleg că nu am fost dusă acolo *doar* pentru distracție. Mămica și tăticul mi-au explicat ce șansă minunată e invitația asta pentru mine, dar și pentru surorile și frații mei. Nu m-a deranjat să vin, chiar nu. De fapt, am venit de bunăvoie. Vedeți, eu *înțeleg*, și nu o *să mă deranjeze* deloc.

Degetele ei îi strânseseră ușor brațul, apoi îi dădură drumul.

— O să mă credeți îndrăzneță, adăugă ea, deși de obicei nu sunt chiar atât de deschisă. Numai că m-am gândit că trebuie să știți că nu mă deranjează. Pentru că s-ar putea să vă temeți că mă deranjează.

Fu unul dintre cele mai stânjenitoare momente din viața lui Vincent, și un moment care îl înfurie al naibii de tare. Bineînțeles că nu se înfurie pe biata fată. Ci pe părinții ei, pe mama lui și pe bunica și pe surorile lui. Era foarte evident că domnișoara Dean nu fusese adusă acolo doar ca o tânără lady eligibilă, pentru ca el s-o cunoască și să aibă posibilitatea de a aprofunda relația, dacă erau amândoi de acord și se plăceau. Nu, fusese adusă cu siguranța că el avea să o ceară în căsătorie înainte de a pleca. Probabil că părinții făcuseră presiuni asupra ei ca să vină, însă se părea că era o fată ascultătoare și că își accepta responsabilitatea de fiică mai mare. Avea să se căsătorească cu el, chiar dacă era orb.

Însă era foarte evident că o *deranja*.

Se înfurie pe mama și surorile lui, pentru că presupuneau că imbecilitatea era un efect al orbirii. Știuse că își doreau ca el să se căsătorească cât mai repede. Știuse că aveau să facă pe pețitoarele. Însă nu știuse că aveau să-i aleagă mireasa fără să îi spună o vorbă și să îl forțeze practic să le accepte alegerea – în propria casă, pe deasupra.

De fapt, casa aceea nu era căminul lui – și asta fu o revelație pentru el. Nu fusese niciodată. Nu știa a cui era vina și nici nu avea de gând să se gândească în momentul acela la asta. Era tentat să dea vina pe rudele lui, însă... Ei bine, va trebui să se gândească la asta altă dată.

Oricum, avea bănuiala supărătoare că dacă nu era stăpân în casa lui, vina îi aparținea.

Însă acum se afla într-o situație imposibilă. Nu simțea nicio atracție față de domnișoara Dean, deși credea că ar fi plăcut-o, în împrejurări diferite. Și era clar că ea nu simțea nimic față de el, în afară de obligația de a se căsători cu el.

Nu putea să permită să fie împinși cu forța într-o căsătorie pe care nu o dorea niciunul.

De îndată ce se întoarseră în casă – domnișoara Dean luă brațul pe care i-l oferi și începu să-l dirijeze cu blândețe dar ferm, chiar dacă el avea bastonul și cunoștea perfect drumul fără niciun ajutor –, Vincent se îndreptă spre salonașul lui particular – singurul loc din casă în care putea fi singur și el însuși – și îl chemă pe Martin Fisk.

— Plecăm, îl informă el brusc, când sosi valetul.

— Chiar așa, sir? îl întrebă vesel Martin. Și de ce haine veți avea nevoie pentru această ocazie?

— O să am nevoie de tot ce încap în cufărul pe care îl iau de obicei la Penderis, răspunse Vincent. Și fără îndoială că poți hotărî singur de ce ai nevoie tu.

Se auzi un mormăit, apoi se așternu tăcerea.

— Astăzi mă simt deosebit de prost, zise Martin în sfârșit. Ai face mai bine să te explici.

— Plecăm. Ne ducem. Ne îndepărtăm cât putem de mult de Middlebury, ca să scăpăm de urmărire. O ștergem. Fugim. Scăpăm de aici în modul cel mai laș cu putință.

— Doamna nu îți convine, nu? întrebă Martin.

Ha! Până și Martin știa de ce fusese adusă fata.

— Nu ca soție, îi zise Vincent. Nu ca soție a mea, în orice caz. Dumnezeu mare, Martin, nici măcar nu *vreau* să mă însor. Nu încă. Și atunci când o să *vreau*, dacă o să *vreau*, o să-mi aleg singur doamna. Cu mare atenție. Și o să mă asigur că nu spune da doar pentru că *înțelege* și nu o *deranjează*.

— Hmm, zise Martin. Așa a spus asta, nu?

— Pe tonul cel mai blând și mai dulce posibil. De fapt, este dulce și blândă. Și e pregătită să se jertfească pentru binele familiei.

— Iar noi fugim, dar *unde*?

— În orice loc de pe pământ în afară de acesta. Putem pleca în noaptea asta? Fără să afle nimeni?

— Am crescut într-o potcovărie, îi aminti Martin. Cred că pot să înham caii la trăsură fără să încâlcesc hamurile de tot. Dar mă gândesc că nu o să trebuiască să risc. Presupun

că o să vrei să ne ducă Handry, nu? O să-i transmit. Știe să tacă din gură. La două dimineața, să zicem? O să vin și o să-ți scot cufărul și apoi o să mă întorc să te îmbrac. Până la trei o să fim pe drum.

— Perfect, încuviință Vincent.

Străbătuseră cam doi kilometri când Martin, care stătea în trăsură pe bancheta din fața lui Vincent, cu spatele la cai, îl informă că era ora trei.

Vincent refuza să se simtă vinovat – și bineînțeles că era chinuit de vinovăție. Și de convingerea că era cel mai mare nemernic și laș din lume, pe lângă faptul că era cel mai rău fiu și frate și nepot. Și gentleman. Dar ce altceva ar fi putut face, în afară de a se căsători cu domnișoara Philippa Dean, sau de a o umili în public?

Dar nu avea să fie la fel de umilită când avea să afle că fugise?

Alese să creadă că după primele momente de umilință avea să se simtă teribil de ușurată. Era *sigur* că avea să fie ușurată, biata fată.

Se opriră în Districtul Lacurilor¹ și petrecură trei săptămâni fericite acolo. Se spunea că era una dintre cele mai frumoase regiuni din Anglia, deși mult din frumusețea aceasta era pierdută pentru un orb. Nu toată, oricum. Putea să se plimbe pe drumurile de țară, pe malurile lacului Windermere sau pe lângă lacurile mai mici. Erau dealuri de urcat, și unele dintre ele îți cereau un efort susținut – și vânturi mai puternice și aer mai rarefiat ca răsplată, atunci când ajungeai pe culme. Era ploaie și soare și răcoare și căldură, toată minunata varietate a anotimpurilor și peisajelor din Anglia. Erau bărci pe lac, și puteai să vâslești singur, și cai de călărit – cu Martin alături, dar fără să-l atingă niciodată. Putu chiar să galopeze pe un câmp neted, după ce Martin îl controlă cu grijă și se asigură că nu existau găuri sau gropi ascunse. Ascultă cântecul păsărilor și țârâitul insectelor și behăitul oilor și mugetul vacilor. Și simți miile de mirosuri de la țară, iar cel mai pregnant era

¹ Lake District, regiune muntoasă din nord-vestul Angliei, la granița cu Scoția, faimoasă pentru lacuri, păduri și munți

cel de iarbă neagră, mirosuri pe care nici nu le observase în vremurile în care vedea. Putea să stea să se gândească sau să își folosească la maxim cele patru simțuri care îi mai rămăseseră. Și avea de făcut exercițiile zilnice, care îi întăreau corpul, iar multe dintre ele puteau fi făcute afară.

Își găsi pacea.

Și apoi începu să nu mai aibă liniște.

Trimisese două scrisori acasă – sau mai degrabă Martin o făcuse în locul lui – în primele două zile de la plecare, ca să explice că avea nevoie de un timp în care să fie singur și că era perfect în siguranță, îngrijit de capabilul său valet.

Însă nu le explică nici unde era, nici unde mergea. Îi spuse mamei lui să nu îl aștepte acasă o lună sau două. În a doua scrisoare confirmă totul, și o asigură că era în siguranță, fericit și sănătos.

Domnișoara Dean, mămica, tăticul și surorile se întorseseră fără îndoială la Londra, la timp ca să pună mâna pe alt candidat eligibil înainte de terminarea sezonului. Vincent spera că avea să găsească pe cineva care să întrunească și cerințele datoriei, și pe cele ale înclinației personale. Speră din toată inima, atât de dragul ei, cât și a conștiinței lui.

În cele din urmă hotărî că se putea întoarce acasă. Familia Dean plecase probabil demult. La fel și cele trei surori. Așa că putea să vorbească pe șleau cu mama și bunica lui. Era și timpul. Putea să le asigure că era mai mult decât fericit să le țină la Middlebury, și să știe că duceau o viață comodă și sigură. Sau că ar fi fost la fel de fericit dacă ele ar fi dorit să se mute la Bath. Alegerea le aparținea, însă nu trebuiau să se simtă obligate să rămână de dragul lui. Nu avea *nevoie* de ele, și avea să le explice asta cu cât mai multă diplomație. Nu avea nevoie de asistența lor în viața de zi cu zi. Martin și restul personalului său bine instruit erau perfect capabili de a se îngriji de toate nevoile lui. Și nici nu avea nevoie de asistența lor în găsirea unei mirese care să îi facă viața mai comodă. Își putea găsi singur o mireasă, la timpul pe care îl considera el potrivit.

Nu avea să fie ușor s-o facă pe mama lui să accepte aceste adevăruri. Pentru că ea făcuse tot ce-i stătea în puteri ca să învețe să fie stăpâna unei case mari și a domeniului aferent, și reușise extrem de bine. Prea bine, de fapt. Când ajunsese la Middlebury, la un an după ea, se simțise ca un băiețel care se întorcea de la școală ca să fie îngrijit de mama lui. Și pentru că acest rol o liniștea, iar el era dat peste cap și chiar copleșit de-a binelea de noul lui cămin și de noua lui viață, nu se forțase destul de tare ca să se impună de la început și să-și ocupe poziția de bărbat al casei.

La urma urmei, avea doar douăzeci de ani.

Se gândi să se întoarcă pentru o vreme în Cornwall ca să stea cu George Crabbe, ducele de Stanbrook, așa cum făcuse timp de câteva săptămâni în martie – și în anii care urmaseră întoarcerii acasă din Peninsula, după ce își pierduse vederea într-o bătălie. George era cel mai drag prieten al lui. Însă, deși nu se îndoia că ducele l-ar fi primit și i-ar fi permis să stea cât timp dorea, Vincent nu voia să îl folosească pe post de cârjă emoțională. O făcuse destul. Însă zilele și nevoile acelea trecuseră demult.

Anii lui de dependență trecuseră. Era timpul să crească și să preia controlul. Nu avea să fie ușor. Însă își dăduse seama demult că trebuia să-și trateze orbirea ca pe o provocare, nu ca pe un handicap, dacă voia să se bucure de o viață fericită și împlinită, în măsura în care era posibil.

Prin urmare, mai devreme sau mai târziu, trebuia să se întoarcă la Middlebury Park și să înceapă viața pe care avea de gând s-o trăiască. Totuși, încă nu se simțea pregătit. Se gândise mult în Districtul Lacurilor, și trebuia să se gândească și mai mult, ca să nu se întoarcă și să lunece din nou în vechea rutină, din care să nu poată scăpa niciodată.

Însă se terminase cu Districtul Lacurilor. Nu mai avea astâmpăr.

Dar dacă nu se ducea la casa lui, unde să se ducă?

Răspunsul veni cu ușurință surprinzătoare.

Bineînțeles. Putea să meargă... *acasă*.

Pentru că Middlebury Park era doar locul în care trăise în ultimii trei ani, casa grandioasă pe care o moștenise odată cu titlul și în care nu călcase până acum trei ani. Era foarte mare, și îi plăcea destul de mult. Era hotărât să se stabilească acolo și să facă din ea un cămin. Însă nu era cu adevărat *acasă*. Acasă era la Covington House, unde crescuse, într-o locuință mult mai modestă, nu cu mult mai mare decât o căsuță, de fapt, la marginea satului Barton Coombs din Somerset.

Nu mai fusese acolo de șase ani. De când plecase în Peninsulă, de fapt. Acum tânji dintr-odată să se întoarcă acolo, chiar dacă nu o putea vedea. Îi trezea amintiri fericite. Anii copilăriei și adolescenței lui fuseseră ani buni, în ciuda faptului că trăiseră aproape în sărăcie chiar și înainte de moartea tatălui său, care avusese loc atunci când el avea cincisprezece ani.

— Mergem acasă, îl anunță el pe Martin într-o dimineață, după micul dejun. Auzea ploaia șiroind pe ferestrele căsuței din Windermere pe care o închiriasse pentru o lună. Însă nu la Middlebury. La Barton Coombs.

— Hmm, făcu Martin circumspect, adunând farfuriile de pe masă.

— Te bucuri? îl întrebă Vincent.

Martin era și el din Barton Coombs. Tatăl lui fusese fierar. Cei doi băieți merseseră la școală împreună, pentru că familia lui Vincent nu avea bani pentru o școală particulară, deși el era un gentleman. Iar fierarul visa să aibă un fiu care să poată citi și scrie. Vincent și surorile lui învățaseră lecțiile de la propriul tată, care era învățător. Adesea, se juca cu Martin. Și cu majoritatea copiilor din vecini, de fapt, fără a ține seama de rangul lor social sau financiar, de sex sau vârstă. Totul fusese destul de idilic.

Pe când Vincent avea șaptesprezece ani, unchiul său din partea mamei se întorsese după o lungă ședere în Orientul îndepărtat și cumpărase un brevet în armată pentru nepotul lui. Când auzise vestea, Martin venise la Covington House cu pălăria strânsă în mână și întrebase dacă nu putea merge cu Vincent pe post de ordonanță.

Poziția aceasta nu ținu însă mult. Vincent își pierdu vederea în prima bătălie. Însă Martin rămăsese alături de el ca valet, chiar și în primii ani, atunci când Vincent nu îl putea plăti. Refuzase cu încăpățănare să fie concediat.

— Mama o să se bucure să mă vadă, spuse acum Martin. La fel și tata, deși nu mă îndoiesc că își va privi ca de obicei nicovala mormăind și făcând glume mușcătoare despre unicul său fiu, care a ales să fie *valetul* unui gentleman.

Așa că porniră.

Petrecură pe drum ultima noapte a călătoriei, chiar dacă erau epuizați, și ajunseră la Covington House în zori – sau cel puțin așa îl informă Martin. Oricum, Vincent ar fi știut-o și singur, de cum se opri trăsura și se deschise portiera. Pentru că auzi câteva păsări cântând foarte limpede și aproape cu ecou, așa cum se întâmpla de obicei înainte zorilor. Și aerul avea o prospețime care sugera că noaptea se sfârșise, dar ziua nu începuse încă.

Nu ar fi fost nevoie de această sosire secretă, numai că Vincent prefera să nu știe nimeni că era la Covington House, cel puțin pentru moment. Nu voia să fie o curiozitate pentru vechii prieteni și vecini. Nu voia să treacă toți pe la ușa lui ca să își prezinte omagiile și să își satisfacă curiozitatea, văzând cum arată un orb. Și nu voia să îi scrie cineva mamei lui și să o aducă aici în fuga mare, ca să aibă grijă de el. Probabil că oricum nu avea să stea prea mult. Doar cât să își pună gândurile în ordine.

Cheia casei era întotdeauna deasupra ușii de la căsuța cu unelte, în grădina din spatele casei. Vincent îl trimise pe Handry să o caute. Dacă nu era, Martin trebuia să intre pe geamul de la pivniță. Probabil că nimeni nu se obosise să îl repare în ultimii șase ani, de vreme ce nimeni nu îl reparase în toată copilăria lui Vincent. De fapt, fusese întotdeauna calea prin care se ieșea și se intra noaptea.

Handry se întoarse cu cheia. Părea cam ruginită, raportă el, dar intră în broasca ușii din față și se întoarse cu un scârțâit atunci când o forță puțin. Ușa se deschise.

Vincent descoperi că interiorul casei nu mirosea a

vechi, nici a stătit. Probabil că femeile pe care le plătise ca să facă curățenie o dată la două săptămâni își făceau treaba conștiincios. *Exista* totuși un miros, un aer nedefinit care îi aduse amintiri din zilele copilăriei, din timpurile în care trăia acolo împreună cu mama și surorile lui. Și chiar o amintire palidă a tatălui său. Era ciudat că nu observase niciodată mirosul atâta timp cât locuise acolo – poate pentru că în zilele acelea nu era nevoit să observe mirosurile.

Tatonă holul cu ajutorul bastonului. Vechea masă de stejar era încă în locul în care fusese întotdeauna, în fața ușii, iar suportul pentru umbrele era alături. Amândouă erau acoperite cu cearșafuri de olandă.

— Cunosc casa asta ca-n palmă, îi spuse el lui Martin, trăgând cearșaful de pe suport și lăsându-și bastonul în el. O să o explorez singur. Și apoi o să mă întind în camera mea o oră sau două. Trăsurile nu sunt făcute ca să dormi în ele, nu?

— Nu când mergi cu ele pe drumurile englezești, încuviință Martin, și nu am descoperit nicio alternativă. Mă duc să îl ajut pe Handry la cai. Și apoi o să îți aduc bagajele înăuntru.

Un lucru care îi plăcea lui Vincent foarte mult la Martin Fisk era acela că se ocupa de toate nevoile lui fără mare zarvă și agitație. Iar cel mai bun dintre toate era că nu *stătea pe capul lui*. Dacă Vincent dădea cu capul într-o ușă sau se ciocnea de un obiect lăsat în drumul lui sau cădea chiar de pe trepte – așa cum se întâmplase într-o ocazie memorabilă – cu capul într-un iaz cu nuferi, atunci Martin era alături de el, îngrijindu-se de vânătăi și tăieturi și alte consecințe și făcând comentariile potrivite sau nepotrivite, cu o voce complet inexpresivă.

Uneori îi spunea stăpânului său că era un prostănac împiedicat.

Și asta era ceva mai bun – ah, infinit mai bun – decât grija solicitantă cu care îl sufocau aproape toate cunoștințele lui.

Era un nemernic nerecunoscător, și o știa.

De fapt, tovarășii lui din Clubul Supraviețuitorilor îl tratau cam la fel ca Martin. Bănuia că acesta era unul dintre motivele pentru care îi plăcea atât de mult perioada pe care o petrecea în fiecare an la Penderris Hall.

Însă toți șapte fuseseră grav răniți în războaie și aveau cicatrice în interior sau la exterior sau în ambele locuri, înțelegeau cât de frustrant era să ți se poarte prea mult de grijă.

Când rămase singur în casă, se îndreptă spre camera de zi din stânga, camera în care se stătea mereu pe timpul zilei. Totul era așa cum și-l amintea și unde și-l amintea, cu excepția faptului că toate mobilele erau acoperite. Se plimbă prin salon, mai mare și mai puțin folosit decât camera de zi. Uneori se dansa în salon. Opt cupluri puteau dansa un set de dansuri țărănești cu oarecare libertate, zece cupluri se simțeau mai puțin comod, iar când erau douăsprezece, era înghesuală.

În camera asta era un pian. Vincent se îndreptă spre el. Ca toate celelalte, era acoperit. Fu ispitit să tragă husa de pe el, să îi ridice capacul și să cânte. Însă instrumentul trebuie să fi fost teribil de dezacordat.

*

Era ciudat că nu învățase să cânte în copilărie și adolescență. Nimeni nu se gândise să sugereze măcar că ar fi putut. Pianul era pentru fete, un instrument de tortură special destinat lor - sau cel puțin așa pretinsese întotdeauna Amy, sora lui cea mai mare.

Și era ciudat că acum, când era acolo, îi era dor de toate trei. Și de mama lui. Chiar și de tatăl lui, care murise cu opt ani în urmă. Îi era dor de zilele fără griji din copilărie și tinerețe. Și nici măcar nu fuseseră atât de demult. Avea doar douăzeci și trei de ani acum.

Douăzeci și trei de ani pe cincizeci.

Sau pe șaptezeci.

Oftă și hotărî să lase husa unde era. Însă pe când stătea în fața pianului, cu mâinile pe capac, cu capul plecat,

fu inundat dintr-odată de valul, familiar acum, de panică.

Simți cum i se scurgea sângele din cap, lăsându-l rece și umed. Simți aerul rece în nări, și atât de puțin, încât i se părea că nu putea respira. Simți toată teroarea unui întuneric fără sfârșit, groaza pe care i-o producea siguranța că dacă închidea ochii, așa cum făcea acum, și îi deschidea din nou, așa cum nu făcu, avea să fie tot orb.

Mereu și pentru totdeauna.

Fără nicio grație.

Fără lumină.

Niciodată.

Luptă ca să-și controleze respirația, știind din experiența îndelungată a unor episoade asemănătoare că, dacă își pierdea controlul, avea să gâfâie în curând, sufocându-se și chiar pierzându-și cunoștința, până își revenea din leșin, poate singur, poate – mult mai rău – cu cineva pe capul lui. Dar tot fără să vadă.

Rămase cu ochii închiși. Își numără din nou respirațiile, încercând să se concentreze asupra lor și să excludă toate gândurile care se dădeau peste cap și se agitau în mintea lui.

Inspiră. Expiră.

După un timp, deschise ochii din nou și nu se mai ținu atât de tare de capacul pianului. Ridică fruntea. Să mă ia naiba, se gândi el, dacă o să permit întunericului să năvălească în interiorul ființei mele. Destul că afară era întuneric mereu. Propria lui prostie produsese acest întuneric, în timpul băătăiei. Nu va agrava prostia aceea din tinerețe, permițând ca lumina din interiorul lui să fie copleșită de întuneric.

Își va trăi viața. O va trăi din plin. Va face ceva din viața și din persoana lui. Nu se va lăsa copleșit de depresie sau deznădejde.

Nu o va face, pe Dumnezeuul lui.

Era teribil de istovit. Bănuia că asta era problema, și era ușor de rezolvat. Se va simți mai bine după un pui de somn. Va continua explorarea casei după asta.

Găsi scările foarte ușor. Și le urcă fără să se

împiedice. Își găsi camera fără să trebuiască să se țină de perete.

O găsisese pe întuneric în numeroase ocazii, când se strecurase afară din casă și înapoi înainte de ivirea zorilor.

Întoarse mânerul ușii și intră în cameră. Spera că erau măcar pături pe pat. Era prea obosit ca să se mai gândească la cearșafuri. Însă când găsi patul, descoperi că era făcut de parcă l-ar fi așteptat – și își aminti că mama lui spusese că lăsase instrucțiuni femeilor care făceau curățenie la două săptămâni să păstreze casa mereu pregătită pentru sosirea neașteptată a unui membru al familiei.

Își scoase haina și cizmele și lavaliera și se întinse recunoscător între cearșafuri. Simțea că ar fi putut dormi o săptămână.

Poate că avea să petreacă o săptămână acolo, singur și liniștit în cadrul acesta dureros de familiar, nederanjat de altă companie în afară de cea a lui Martin. Timpul acesta ar fi trebuit să-i ajungă ca să-și vină cu totul în fire și să se întoarcă la Middlebury Park ca să *trăiască* acolo, nu să fie împins de alții înainte.

Lăsase instrucțiuni ca trăsura să fie luată imediat din fața casei. Îi spusese lui Martin să îi informeze pe toți cei care îl întrebau că venise să își viziteze părinții la fierărie și că stăpânul îi dăduse permisiunea de a sta la Covington House. Martin nu trebuia decât să spună asta unei persoane, și într-o oră tot satul avea să afle.

Nimeni nu avea să știe că era și *e/* acolo.

Suna minunat.

Adormi înainte de a se putea bucura așa cum trebuia de acest sentiment.

Capitolul 2

Însă sosirea lui Vincent nu trecuse neobservată.

Covington House era ultima clădire din capătul străzii

principale care străbătea satul. Dincolo de ea era un deal nu prea mare, acoperit de copaci. Pe dealul acela, printre copaci, era o fată. Hoinărea în orice moment al zilei pe câmpurile care înconjurau Barton Hall, locul în care trăia, împreună cu mătușa și unchiul ei, Sir Clarence și Lady March, deși nu obișnuia să iasă chiar atât de devreme. Însă în dimineața asta se trezise când era încă întuneric și nu mai reușise să adoarmă. Fereastra era deschisă, și o pasăre cu o voce foarte stridentă cânta din răspuțeri, fără să fi observat, se pare, că nu se iviseră încă zorii. Așa că, în loc să închidă fereastra și să se urce înapoi în pat, se îmbracă și ieși, chiar dacă aerul era foarte rece, pentru că i se părea deosebit și încântător să privească întunericul care se ridica deasupra zorilor unei noi zile. Și venise în locul acela pentru că arborii adăposteau zeci și poate chiar sute de păsări, iar multe dintre ele aveau voci mai dulci decât cea care o trezise, și cântau întotdeauna cu cea mai mare înflăcărare atunci când vesteau o nouă zi.

Prin urmare, stătea foarte liniștită ca să nu le deranjeze, cu spatele lipit de trunchiul gros al unui fag, cu brațele întinse în spate ca să se bucure de textura lui scorțoasă prin mânușile subțiri – atât de subțiri, de fapt, încât degetul mare de la mâna stângă și degetul arătător de la dreapta ieșeau deja prin țesătura roasă. Se îmbătă de frumusețea și pacea din jurul ei și ignoră frigul, care pătrundea prin pelerina ei aproape zdrențuită de parcă nici n-ar fi existat și îi amorțea degetele.

Se uita spre Covington House, clădirea ei preferată din Barton Coombs. Nu era nici castel, nici căsuță. Nu era nici măcar conac. Însă era mare și pătrată și solidă. Era și pustie, și rămăsese pustie în cei doi ani pe care îi petrecuse ea aici. Era încă proprietatea familiei Hunt, despre care auzise multe povești, poate pentru că Vincent Hunt, unicul fiu, moștenise pe neașteptate un titlu și o avere, cu câțiva ani în urmă. Era ca un basm, numai că avea și o componentă tristă, la fel ca multe dintre basme.

Îi plăcea să se uite la casă și să-și imagineze cum trebuie să fi fost atunci când familia Hunt locuia în ea –

Învățătorul distrat dar foarte iubit, soția lui ocupată, cele trei fiice încântătoare și fiul exuberant, sănătos și obraznic, care era întotdeauna primul la toate jocurile din curtea școlii și în fruntea fiecărei poze, adorat întotdeauna de bătrâni și tineri – cu excepția familiei March, împotriva căreia erau îndreptate cele mai multe dintre isprăvile lui. Îi plăcea să creadă că dacă ar fi trăit pe atunci acolo, ar fi fost prietenă cu fetele și poate și cu fratele lor, deși erau toți mai mari decât ea. Îi plăcea să-și imagineze cum intra și ieșea în fugă din Covington House fără să bată măcar la ușă, aproape ca și cum i-ar fi aparținut. Îi plăcea să-și imagineze că ar fi mers la școala din sat cu toți ceilalți copii, în afară de Henrietta March, verișoara ei, care fusese educată acasă de o guvernantă franțuzoaică.

Ea era Sophia Fry, deși numele ei era rareori folosit. Atunci când îi observau existența, rudele ei, și poate și servitorii lor, o numeau șoarecele. Trăia la Barton Hall și prezența ei era tolerată pentru că nu avea unde să meargă. Tatăl ei era mort; mama ei îi părăsise demult și apoi murise; unchiul ei, Sir Terrence Fry, nu avusese niciodată nimic de-a face cu tatăl ei sau cu ea; iar cea mai vârstnică dintre mătușile din partea tatălui, la care fusese trimisă după moartea acestuia, murise cu doi ani în urmă.

Uneori simțea că locuia într-o țară a nimănui, între familia de la Barton Hall și servitori, că nu aparținea nici unuia din cele două grupuri, că nimeni nu o observa și că nimănui nu-i păsa de ea. Se consola cu faptul că invizibilitatea ei îi oferea măcar un fel de libertate. Henrietta era înconjurată întotdeauna de cameriste și însoțitoare, precum și o mamă și un tată care vegheau și a căror unică ambiție era să o vadă căsătorită cu un gentleman cu titlu, de preferință bogat, deși acesta nu era un calificativ neapărat necesar, fiindcă sir Clarence era el însuși un om bogat. Henrietta împărtășea ambițiile părinților, în afară de una.

Gândurile Sophiei fură întrerupte de sunetul unor cai care se apropiau din marginea satului, și în curând fu evident că erau înhămați la o trăsură. Era prea devreme

pentru o călătorie. Să fi fost un poștalion? Se feri după trunchiul copacului, ascunzându-se aproape, deși nu era prea probabil să fie văzută de jos. Pelerina ei era cenușie, boneta de bumbac nu avea o formă sau o culoare definită, și nu se făcuse încă ziua.

Văzu că era o trăsură particulară – una foarte elegantă. Însă înainte de a putea făuri o poveste despre trăsura care trecea pe strada principală din sat și dispărea, aceasta încetini și intră pe aleea care ducea spre Covington House. Și se opri în fața ușii din față.

Ea făcu ochii mari. Să fi fost oare...?

Vizitiul sări de pe capră, deschise portiera trăsorii și trase scările. Din ea coborî aproape imediat un bărbat, un tânăr înalt și destul de solid. Se uită în jur și îi spuse ceva vizitiului – Sophia auzi murmurul vocii lui, dar nu înțelese ce spunea. Și apoi se întoarseră amândoi și îl priviră pe cel deal treilea bărbat.

Acesta coborî fără niciun ajutor. Pășea destul de sigur și fără să ezite. Însă pentru Sophia fu imediat evident că bastonul lui nu era un simplu accesoriu la modă, ci un instrument pe care îl folosea ca să își găsească drumul.

Rămase fără să respire și speră, prostește, că niciunul dintre cei trei bărbați de jos nu o auzea. El venise, așadar, așa cum preziseseră toți.

Orbul viconte Darleigh, odinioară Vincent Hunt, se întorsese acasă.

Mătușa și unchiul ei vor fi în al nouălea cer. Pentru că hotărâseră că, atunci când va veni, Henrietta se va căsători cu el.

Pe de altă parte, Henrietta nu va fi în al nouălea cer. Pentru prima dată în viață, nu era de acord cu cea mai scumpă dorință a părinților ei. Sophia o auzise declarând de mai multe ori că prefera să moară fată bătrână la optzeci de ani, în loc să se mărite cu un orb desfigurat, chiar dacă *era* viconte și chiar dacă *era* mult mai bogat decât tatăl ei.

Viconte Darleigh – Sophia era convinsă că aceasta era identitatea noului venit – era evident un bărbat tânăr.

Nu era deosebit de înalt și avea o siluetă zveltă și grațioasă. Se mișca destul de bine. Nu se rezema prea tare pe baston, nici nu pipăia în față cu mâna liberă. Era îmbrăcat îngrijit și elegant. Ea îl privi, cu buzele ușor întredeschise, întrebându-se cât de mult din vechiul Vincent Hunt rămăsese încă în orbul viconte Darleigh. Coborâse din trăsură fără ajutorul nimănui. Asta îi plăcea.

Nu îi putea vedea fața; pălăria înaltă o ascundea. Bietul gentleman. Se întrebă cât de desfigurat era de fapt.

El și bărbatul solid rămaseră câteva minute pe alee, în timp ce vizitiul se îndrepta spre partea din spate a casei și se întorcea cu un obiect care trebuie să fi fost cheia, pentru că se aplecă spre broasca ușii din față și în câteva momente o deschise larg. Vicontele Darleigh urcă treptele spre ușă, din nou neajutat, și dispăru în casă, urmat de bărbatul mai solid.

Sophia rămase privind casa câteva minute, dar nu mai era nimic de văzut, cu excepția vizitiului care duse caii și trăsura spre grajduri și remiză. Așa că se întoarse și o luă din nou spre Barton Hall. Rămăsese atâta vreme nemișcată, încât era amorțită de frig.

Hotărî să nu spună nimănui că el venise. Oricum, nimeni nu vorbea cu ea și nici nu se aștepta să audă o informație sau o opinie de la ea. Fără îndoială că toată lumea avea s-o afle destul de curând.

*

Din nefericire pentru Vincent și speranțele lui de a se bucura de un răgaz de liniște la Covington House, Sophia Fry nu era singura persoană care îi observase sosirea.

Un lucrător de la fermă, care se ducea să mulgă vacile, avu marele noroc – cu care se lăudă zile la rând în fața tovarășilor – de a fi martor la sosirea trăsurii vicontelui Darleigh la Covington House. Lăsă vacile să aștepte și rămase să-l privească pe fostul Vincent Hunt coborând după Martin Fisk, fiul fierarului. Până la șapte dimineața, îi spuse soției lui, trăgând o fugă până acasă în scopul

acesta, bebelușului său, total neinteresat de această știre spectaculoasă, tovarășilor de muncă, fierarului și soției acestuia și domnului Kerry, care venise la potcovărie de dimineață, pentru că unul dintre caii lui pierduse o potcoavă cu o seară în urmă.

Până la ora opt, lucrătorii de la fermă – și soția primului lucrător – spusese vestea tuturor cunoscuților, sau cel puțin celor cu care se întâlneau. Domnul Kerry o spusese măcelarului și vicarului și bătrânei sale mame. Soția fierarului, foarte încântată că fiul ei se întorsese acasă în calitate de valet al vicontelui Darleigh, fostul Vincent Hunt, se repezise la brutar ca să își refacă proviziile de făină și îi spusese brutarului, celor două ajutoare și altor trei clienți matinali. Iar fierarul, plesnind și el de mândrie chiar dacă clătina din cap vorbind despre discreditatul său fiu, *valetul*, i-o spusese ucenicului său, atunci când acesta sosi târziu la muncă și, o dată în viață, nu trebui să recite un pomelnic lung de scuze, și rândașului lui Sir Clarence March, și vicarului, care auzi vestea pentru a doua oară într-un sfert de oră, dar se arătă la fel de extaziat în ambele ocazii.

Pe la ora nouă, cu greu ai fi găsit un suflet din Barton Coombs și pe o rază de cinci kilometri în jur, care să nu știe că vicontele Darleigh, adică fostul Vincent Hunt, sosise la Covington House când zorii abia se iveau, și nu mai plecase de atunci.

Deși dacă sosise *atât* de devreme, îi spusese domnișoara Waddell doamnei Parsons, soția sus-numitului vicar, atunci când cele două doamne se întâlneau la gardul care le separa grădinile din spate, călătorise probabil toată noaptea și se bucura acum de o binemeritată odihnă, bietul gentleman. Nu ar fi fost frumos să fie vizitat *prea* devreme. Va informa comitetul de primire. Bietul și dragul gentleman.

Vicarul repetă discursul de primire și se întrebă dacă nu era prea oficial. Pentru că, la urma urmei, vicontele Darleigh fusese cândva doar fiul vesel și obraznic al învățătorului din sat. Totuși, pe lângă celelalte, era și erou de război. Și avea acum titlul acela foarte impresionant. Mai bine să greșesc din prea mult respect, hotărî el, decât să

par prea familiar.

Doamna Fisk puse la cuptor covrigii și prăjiturile pe care îi plănuia de săptămâni. *Fiul ei*, iubitul și singurul ei fiu, se întorsese acasă, ca să nu mai vorbim despre vicontele Darleigh, băiatul acela vesel și fericit care obișnuia să alerge peste tot cu Martin și să îl târască în tot felul de pozne – nu că Martin ar fi trebuit târât prea tare. Bietul băiat. Bietul gentleman. Își trase nasul și își șterse o lacrimă cu dosul mâinii pline de făină.

La ora zece, tinerele domnișoare Granger o vizitară pe la fel de tână domnișoară Hamilton ca să afle ce plănuia să poarte la reuniune, fiindcă fără îndoială că avea să fie o reuniune, acum că venise lordul Darleigh. Toate trei începură să depene amintiri despre fostul Vincent Hunt care câștiga de departe toate întrecerile de alergare de la sărbătoarea anuală a satului și făcea marț fiecare jucător de popice din echipa adversă care avea curajul și îndrăzneala de a veni contra lui și arăta atât de chipeș cu buclele lui blonde întotdeauna prea lungi și cu ochii lui atât de albaștri și cu trupul lui suplu. Și zâmbea întotdeauna cu zâmbetul lui fermecător, chiar și *lor*, deși erau doar niște fete pe atunci. El le zâmbea întotdeauna *tuturor*.

Această ultimă amintire le făcu pe toate să plângă, pentru că acum Vincent Darleigh nu avea să mai câștige nicio întrecere și niciun joc de crichet și nici nu avea să mai fie fermecător – sau să mai zâmbească cuiva. Nu va putea nici măcar să danseze la reuniune. Și ele nu se puteau gândi la o soartă mai nefericită decât asta.

Vincent ar fi fost îngrozit dacă ar fi știut că sosirea lui la Barton Coombs fusese de fapt prevăzută. Sau, dacă acesta era un cuvânt prea tare, atunci fusese măcar așteptată cu speranță nerăbdătoare și presimțiri prudente.

Pentru că Vincent uitase două lucruri peste măsură de semnificative referitoare la mama și surorile lui. Unul era acela că toate scriau mereu scrisori. Celălalt era că toate aveau numeroase prietene la Barton Coombs și nu renunțaseră pur și simplu la prietenele acestea atunci când se mutaseră. Poate că nu le mai puteau vizita zilnic, așa

cum obișnuiau, dar le puteau scrie și le scriau.

Mama lui nu fusese liniștită de cele două scurte scrisori care sosiră, mâzgălite de scrisul lipsit de eleganță al lui Martin Fisk. Nu se așezase pe scaun, așteptându-și fiul să se întoarcă acasă. Dimpotrivă, făcuse tot ce-i stătea în puteri ca să descopere unde era. Majoritatea presupunerilor ei aveau o arie foarte largă de acțiune. Însă se gândi și la faptul că era posibil ca Vincent să se fi întors la Barton Coombs, unde își petrecuse copilăria și fusese fericit, unde avusese atâția prieteni și atâția cunoscuți, unde se simțea comod și primea multă atenție. De fapt, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai convinsă era de faptul că dacă nu era deja acolo, avea să ajungă, mai devreme sau mai târziu.

Așa că scrise scrisori. Oricum scria scrisori întotdeauna. Era ceva normal pentru ea.

Iar Amy, Ellen și Ursula scriseră și ele scrisori, deși nu erau la fel de convinse ca mama lor că Vincent avea să meargă la Barton Coombs. Li se părea mai probabil să se fi întors în Cornwall, unde părea întotdeauna atât de fericit. Sau poate în Scoția sau în Districtul Lacurilor, unde putea scăpa din ghearele lor de pețitoare. Toate cele trei surori ale lui Vincent regretau că i-o băgaseră pe gât pe domnișoara Dean cu atâta agresivitate. Era evident că nu era potrivită pentru el – și nici el pentru ea. Observaseră că în loc să pară ofensată atunci când descoperise că Vincent plecase, fata făcuse tot ce îi stătea în puteri ca să nu pară prea ușurată.

Oricum ar fi fost, cu mult înainte ca Vincent să ajungă în fapt în Barton Coombs, nu exista nicio persoană care să nu știe că avea să apară în mod aproape sigur. Singura întrebare care producea o anxietate reală era *când*.

Așa că toată lumea, aproape fără excepție, se bucură peste măsură atunci când se află în sat și în împrejurimi că așteptarea luase sfârșit. El era acolo.

Cea mai notabilă excepție de la bucuria asta generală era Henrietta March. Aceasta era îngrozită.

— Vincent *Hunt!* strigă ea.

— Vicontele de Darleigh, iubirea mea, îi aminti mama ei.

— De la Middlebury Park din Gloucestershire, adăugă tatăl. Cu un venit de cel puțin douăzeci de mii pe an.

— Și orb și desfigurat, replică Henrietta. Uhh!

— Nu va trebui să te uiți la el, o liniști tatăl. Middlebury Park e destul de mare, sau cel puțin așa am auzit. Cu mult mai mare decât domeniul nostru. Și va trebui să stai la Londra, ca orice vicontesă elegantă. Asta se așteaptă de la tine. Iar el nu ar putea să te însoțească, nu? Și vei putea veni în vizită aici. Iar el nu va veni prea des, ca să o întâlnească de fiecare dată pe oribila aceea de Wadden, ca să nu mai vorbim despre vicar și toți ceilalți linge-blide care locuiesc în vecinătate.

Șoarecele, care stătea în colțul ei din salonul familiei March, cârpind fețe de pernă, se uită brusc și imprudent la el. Linge-blide? Ceilalți? Oare unchiul ei nu se uitase în oglindă în ultimul timp? Însă plecă fruntea rapid, înainte ca el s-o observe. Nu avea nevoie în niciun caz să fie prinsă privind țintă, mai ales privind țintă cu neîncredere. În plus, trebuia să se uite la fețele de pernă la care le cârpea.

Nu o deranja prea mult să fie șoarecele din colț. De fapt, aproape toată viața se străduise să fie invizibilă. În timpul în care mama mai locuia încă cu ea și cu tatăl ei, o perioadă pe care nu și-o amintea aproape deloc, certurile și chiar bătaile nu se opreau nici zi nici noapte, astfel că ea se retrăgea în cel mai întunecat colț al camerei în care se întâmpla să se afle la momentul respectiv. După ce plecase mama ei și nu se mai întorsese niciodată, pe când avea cinci ani, se ferise întotdeauna din calea tatălui atunci când venea acasă băut, deși nu fusese niciodată un om violent și nici nu bea prea des. Mai des se ascunsese de prietenii lui gălăgioși, care veneau cu tatăl ei ca să chefuiască și să joace cărți, în loc să meargă în altă parte. Toți aveau tendința de a o ciupi de sub bărbie și a o legăna pe

genunchi atunci când era mică - și arătase întotdeauna mai mică decât vârsta ei. Și apoi trebuise să se ascundă de proprietari, atunci când plecau pe furiș din alte camere la care rămăseseră în urmă cu chiria, și de negustori și cămătari care veneau pentru plata diverselor datorii. De fapt, își petrecuse majoritatea copilăriei încercând să fie invizibilă și mută, pentru ca nimeni să nu o observe.

Tatăl ei, fiul cel mai mic al unui baronet, fusese unul dintre domnii care au frumusețe și farmec și chiar inteligență din belșug - își învățase și fiica să citească, să scrie și să socotească -, dar care nu se descurcă deloc în viață. Visurile lui fuseseră întotdeauna la fel de mărețe și largi precum oceanul, dar visurile nu sunt realitate. Nu îți oferă un acoperiș deasupra capului și nici hrană zilnică în stomac.

Sophia îl adorase, cu toate bețiile lui ocazionale și celelalte defecte.

Fusese bucuroasă să fie invizibilă pentru mătușa Mary, sora cea mare a tatălui ei, la care fusese trimisă după moartea lui, chiar dacă avea cincisprezece ani pe atunci. Pentru că mătușa Mary o măsurase disprețuitor din cap până-n picioare de cum sosise, și declarase că era imposibilă. Apoi o tratase ca atare - ignorând-o complet, cu alte cuvinte. Dar măcar îi permisesese să stea la ea, și îi oferise lucrurile absolut necesare vieții.

Iar experiența din anii aceia petrecuți cu mătușa Mary o învățase că era mai bine să fie ignorată decât observată. Pentru că singura prietenie de care se bucurase vreodată, singura idilă care îi tulburase vreodată sufletul, fusese scurtă și intensă și până la urmă îi zdrobise inima.

Și apoi mătușa Mary murise brusc, după trei ani de conviețuire cu Sophia, și ea fusese luată de mătușa Martha, care nu pretinsese niciodată că o privea altfel decât pe o slujnică ceva mai bună, care trebuia totuși suportată și lăsată să cineze și să stea cu familia atunci când erau acasă. Mătușa Martha nu îi spunea decât arareori pe nume. Iar Sir Clarence nu îi spunea în niciun fel, numind-o totuși uneori șoarecele. Henrietta nu părea să îi observe

existența. Însă ea nu voia să fie vizibilă pentru niciunul dintre ei. Nu îi erau simpatici, chiar dacă le era recunoscătoare pentru că îi oferiseră un cămin.

Sophia oftă, având grijă să nu scoată niciun sunet. Uneori și-ar fi uitat aproape propriul nume, însă era șoarece numai la suprafață – și nici acolo prea mult, de fapt. În interior nu era deloc șoarece. Însă nu știa nimeni, în afară de ea. Era un secret pe care îi plăcea să-l păstreze pentru ea însăși. Numai că își făcea uneori griji pentru viitor, care se întindea în fața ei mohorât și lung, fără nicio perspectivă de schimbare – soarta rudelor sărace de sex feminin din toată lumea. Uneori își dorea să nu se fi născut lady și să-și fi putut căuta o slujbă după moartea tatălui ei. Însă nu era considerat potrivit ca o lady să muncească, nu atâta timp cât avea rude care să o ia, în orice caz.

— Viconteles Darleigh va fi fără îndoială mai mult decât fericit să te ia în căsătorie, Henrietta, declară Sir Clarence March. Este adevărat că nu e chiar marchiz, moștenitorul unui ducat, așa cum e Wrayburn, dar *este* viconte.

— *Papa*, se văicări Henrietta, ar fi intolerabil. Chiar dacă facem excepție de faptul că e desfigurat și orb, și numai când mă gândesc la asta îmi vine să vomit și să leșin, el este Vincent Hunt. Nu pot să mă înjosesc într-un asemenea hal.

— *A fost* Vincent Hunt, îi aminti mama. Acum e viconteles Darleigh, iubirea mea. Diferența e uriașă. Sunt încă uimită de faptul că tatăl lui a trăit atâția ani ca învățător în sat, și încă un învățător nu prea înstărit, aș putea adăuga, iar noi nu am bănuit niciodată că era fratele mai mic al unui viconte. Nu am fi știut-o niciodată, dacă viconteles și fiul lui nu ar fi avut amabilitatea de a muri și de a-i lăsa titlul lui Vincent Hunt. Nu am înțeles niciodată de ce s-au luat la bătaie cu banda aceea de tâlhari, în loc să le dea pur și simplu toate lucrurile de valoare. Însă a fost norocul tău că au făcut-o și au fost împușcați. Asta e ocazia perfectă pentru tine, iubirea mea, și te va ajuta să ții din nou capul sus în societate.

„Iar tu vei merge acolo”, comentă în tăcere șoarecele, „ca să îți oferi fiica în căsătorie”.

— Îl voi invita la cină, anunță Sir Clarence. Vorbește cu bucătăreasa, Martha. Asigură-te că face ceva special pentru seara asta.

— Însă ce poți să servești unui *orb*? întrebă soția lui, panicată.

— *Papa*, spuse Henrietta cu voce tremurătoare. Nu poți să te aștepți să mă căsătoresc cu un orb desfigurat. Nu poți să te aștepți să mă căsătoresc cu Vincent *Hunt*. Nu după toate fetele oribile pe care ți le-a jucat.

— Glume copilărești, răspunse tatăl, cu un gest disprețuitor. Ascultă-mă, Henrietta. Ți se oferă pe tavă șansa asta minunată. De parcă ne-am și întors mai devreme de la Londra tocmai pentru asta. Îl vom invita aici în seara asta și îl vom examina. Până la urmă, nu o să ne poată vedea făcând-o, nu?

Păru încântat de mica lui glumă, deși nu râse. Sir Clarence March nu râdea des. E prea plin de importanță, se gândi Sophia cu răutate și fără să se căiască.

— Dacă trece inspecția, continuă Sir Clarence, atunci îl vei avea, Henrietta. Anul acesta ai avut al treilea sezon la Londra, fata mea. Al *treilea*. Și cumva, deși nu a fost deloc vina ta, e adevărat, ai pierdut șansa de a pune mâna pe un baron în primul an, pe un conte în cel de-al doilea și pe un marchiz anul acesta. Și sezonul costă mult. Iar tu nu întinerești. Și destul de curând, dacă nu s-a întâmplat deja, vei fi cunoscută ca tână lady care nu poate păstra niciun pretendent, atunci când reușește să pună mâna pe unul. Ei bine, fata mea, le vom arăta noi.

Și își privi strălucitor soția și fiica – ignorând șoarecele – și păru să nu ia deloc în seamă expresia îngrozită a Henriettei și figura jignită a soției.

Și apoi plecă să prindă în plasă un viconte pentru Henrietta.

Sophia îl compătimi pe viconte Darleigh, dar apoi se gândi că el nu merita, poate, compătimirea ei. La urma urmei, nu știa nimic despre el, cu excepția lucrurilor pe

care le aflate despre alter ego-ul lui, Vincent Hunt, pe când acesta era doar un băiețel. Însă *știa* că era îngrijit și elegant, și destul de independent ca să nu trebuiască dirijat de servitori.

Se consolă cu faptul că seara promitea să fie mai puțin plictisitoare decât era de obicei viața. Va putea privi un viconte, chiar dacă fața lui avea s-o facă să vomite sau să leșine, ca pe Henrietta. Și va putea observa primii pași ai unui proces de curtare. Avea să fie destul de interesant.

După ce plecă Sir Clarence, se strecură afară și alergă pe scări după caietul de schițe și cărbune – posesiuni prețuite, devreme ce nu avea o sumă regulată de bani de buzunar. Le luase din camera de studii a Henriettei, demult abandonată. Avea de gând să meargă în pădurea din spatele casei, unde nu o vedea nimeni, și să deseneze un bărbat uriaș și lăudăros, cu piept lat și bicepsi proeminenți, capul mic și picioare precum fusul, ținând un inel de căsătorie în mâna lui dolofană și dominând un bărbat mărunțel și ghemuit, cu ochii bandajați, în timp ce două femei, una grasă și de vârstă mijlocie, cealaltă tânără și zveltă, așteptau într-o parte, cea durdulie cu un aer triumfător, cea tânără cu o expresie tragică. Ca întotdeauna, avea să deseneze și un șoricel mititel, rânjind răutăcios în colțul din dreapta jos.

Capitolul 3

— Am *fost* ferm, protestă Vincent, cu bărbia ridicată, în timp ce Martin îi lega lavaliera într-un mod potrivit pentru seară. Am refuzat să merg la cină. Nu cred că înțelege cineva cât de rău e să vânezi mâncarea în farfurie fără să știi despre ce mâncare e vorba și să susții în același timp o conversație politicoasă – și să te întrebi dacă nu ți-a căzut sos de la friptură pe bărbie sau pe lavalieră.

Însă Martin nu se lăsă descurajat.

— Dacă ai fi fost ferm, zise el, nu te-ai fi dus deloc.

Bătrânul March, pentru numele lui Dumnezeu! Și *Lady March*! Și *domnișoara Henrietta March*! Trebuie să spun mai mult?

— Dacă ai de gând să spui, o să rămâi fără sublinieri și semne de exclamație, Martin. Da, erau un trio de înfumurați și ne tratau pe noi, muritorii de rând, de parcă am fi fost niște viermi sub picioarele lor. Însă și noi ne-am distrat mult pe socoteala lor, și nu trebuie să ne plângem.

— Îți amintești de ocazia în care pomposul acela bătrân a așezat bustul acela de piatră al unui presupus strămoș roman pe un pedestal, în curtea lui, întrebă Martin, și a invitat toți vecinii să se adune la o distanță respectuoasă în timp ce îl dezvelea cu mare pompă și ceremonie? Și apoi, când bătrânul March a tras husa cu un gest foarte ceremonios, toată lumea în afară de familia March a început să râdă în hohote? Nu o să uit niciodată pleoapele acelea albastre și genele lungi și negre, nici buzele roșii care zâmbeau. Te-ai întrecut pe tine însuși de data aceea.

Chicotiră și apoi râseră în hohote pentru un timp, amintindu-și de bustul acela monstruos de piatră, care făcea viclean cu ochiul.

— Da, bine, răspunse Vincent, dar a fost cât pe ce să fiu prins de data aceea, nu-ți aduci aminte, când mă întorceam în casă pe geamul de la pivniță. Butoiul de dedesubt s-a mișcat și ar fi căzut cu mare zgomot dacă nu m-aș fi aruncat sub el și nu aș fi amortizat sunetul. Am avut coastele învinețite o săptămână. Însă suferința a meritat.

— Acelea au fost zilele noastre bune, zise Martin afectuos, bătându-l ușurel pe Vincent pe umăr ca să îi dea de înțeles că era gata de plecare. Și acum ai de gând să le faci o vizită de seară. Ai capitulat în fața inamicului.

— Am fost luat prin surprindere, atunci când March a bătut la ușă, și nu gândeam bine. Eram pe jumătate adormit.

— Trebuie să fi fost. Pentru că eu ieșisem la ușă și îi explicam pomposului bătrân că se înșelase, că venisem numai eu la Barton Coombs, ca să îi vizitez pe mama și

tata, și că stăteam aici cu acordul tău, și apoi ai venit tu pe scări în spatele meu, plin de importanță, exact în fața ușii, și m-ai dat de gol.

— Un majordom cu adevărat bun trebuie să poată minți păstrându-și chipul inexpressiv și arătând perfect convins.

— Nu sunt majordomul tău, îi aminti Martin. Și tu ce ai fi fost dacă eu aș fi fost majordomul? O iluzie optică? Ai face mai bine să cobori în bucătărie și să mănânci puțin din friptura de iepure pe care am făcut-o și din pâinea proaspătă a mamei, înainte de a pleca. Mi-a dat atâta pâine, că am putea hrăni cinci mii de oameni.

Vincent se ridică în picioare și oftă – și apoi râse din nou. Dimineața aceasta fusese ca o farsă repetată dinainte și îl lăsase întrebându-se dacă satul era dotat cu santinele care păzeau douăzeci și patru de ore pe zi, doar ca să vestească tuturor că se apropia cineva.

Sir Clarence March venise curând după unsprezece, umflat de propria lui importanță și noblețe – nimic nu se schimbase în ultimii șase ani. Plecase în grabă doar atunci când văzuse hoarda de doamne care veniseră să îi ureze bun venit acasă lui Vincent. Domnișoara Waddell fusese purtătoarea de cuvânt, dar rostise numele fiecărei doamne, pe un ton calm și clar, și repetase lista după ce el le invitase pe toate să se așeze – chiar înainte de a-și aminti de husele de olandă. Însă când se așeză și el, descoperi că acestea fuseseră îndepărtate. Apoi, înainte ca doamnele să poată începe o conversație mai legată, sosi vicarul, deși soția lui, care făcea parte din comitetul domnișoarei Waddell, îl muștrase în auzul tuturor, amintindu-i că știuse că doamnele veneau la unsprezece și un sfert și ar fi trebuit să aștepte cel puțin până la douăsprezece fără un sfert înainte de a veni și el.

— Bietul, scumpul Lord Darleigh se va simți depășit cu totul, Joseph, îi spuse ea.

— Absolut deloc, îi asigură Vincent, simțind mirosul cafelei și auzind clinchetul ceștilor de porțelan pe care le aducea Martin într-o tavă. Ce încântător e să fii primit cu

atâta căldură!

Și se bucurase că nu putea vedea expresia de pe chipul lui Martin.

După câteva minute, chiar în timp ce reverendul Parsons rostea ultimele fraze ale găunosului său discurs de bun venit, sosi domnul Kerry cu bătrâna doamnă Kerry, mama lui, și volumul conversației crescuse simțitor, pentru că era surdă.

Și în cele din urmă, în mintea lui Vincent se făcu lumină. Mama lui! Și surorile lui! Ghiciseră că se putea să meargă acolo, și folosiseră probabil o călimară de cerneală de fiecare, scriind scrisori tuturor persoanelor pe care le cunoșteau din Barton Coombs și de pe o rază de câțiva kilometri în jur.

Așa că se terminase cu zilele lui de liniște și relaxare.

Cu un zâmbet pe față și mulțumiri pe buze, suportase năvala doamnelor care îl atacau din toate părțile – ca să îi toarne cafea, ca să îi așeze șervetul în poală, ca să îi ia ceașca și farfurioara de pe tavă și să le așeze pe măsuta de lângă el, unde le putea ajunge cu ușurință, ca să i le pună în mână după o clipă, ca să îi rămână o mână liberă pentru prăjitură – în punctul acesta se auziră câteva chicoteli amuzate – ca să... Ei bine, ar fi mâncat și ar fi băut în locul lui, dacă ar fi putut.

În tot acest timp, el se strădui să nu uite că toate gesturile acestea erau o dovadă de amabilitate.

Dar o *reuniune*?

Și *dans*?

Și chiar acum, în seara asta, o vizită particulară la familia March de la Barton Hall.

Poate că ar fi trebuit să mă însor cu domnișoara Dean acum o lună, se gândi el într-un moment de slăbiciune, și să scap de toate necazurile.

*

Lady March se simți ușurată când află că vicontele Darleigh nu venea la cină. Henrietta fu dezamăgită că

venea totuși. Însă niciuna dintre doamne nu reuși să mai scoată vreo altă informație de la Sir Clarence, cu toate că îl întrebară cum arăta Excelența Sa și cum se mișca. Pentru că acesta se mulțumi să rânjească satisfăcut și să se umfle în pene, plin de importanță, spunându-le că aveau să *vadă* singure.

— Și asta e mai mult decât poate face Darleigh, adăugă el, cu un rânjet și mai larg și mai satisfăcut, arătând exact ca în tabloul pe care i-l făcuse Sophia în seara în care Henrietta dansase pentru prima dată cu marchizul de Wrayburn.

La cină, Henrietta de abia ciuguli. Era îmbrăcată de seară, în rochia ei de bal argintie de tafta în ape, o extravagantă poate pentru o seară la țară, dar potrivită cu ocazia aceea măreață, după părerea mamei sale. Pentru că în seara aceea viconte venea în vizită, și era posibil ca ocazia să nu se repete.

Mătușa Martha arăta formidabilă de-a binelea în satin purpuriu, cu turbanul asortat și pene înalte, care se unduiau. Sir Clarence nu își putea întoarce capul mai mult de un centimetru, oricare ar fi fost direcția în care s-ar fi uitat. Dacă o făcea, era în mare pericol de a-și scoate un ochi cu colțurile scrobite ale gulerului de la cămașă.

Cât de stupid arătau toți, mai ales că oaspetele așteptat era orb.

Oh, Sophia își dorea atât de mult să îi deseneze, încât o mâncau degetele după cărbune.

Ea purta una dintre rochiile de zi abandonate de Henrietta, scurtată ca să i se potrivească. Și pentru că o scurtase chiar ea, distrusese complet orice urmă de stil și croială pe care o avusese vreodată rochia, pentru că era mult mai mărunțică și mai subțire decât Henrietta. Sophia nu merse chiar atât de departe încât să își spună că avea noroc că lordul Darleigh era orb. Ar fi fost un gând plin de cruzime. Și ar fi implicat ideea absurdă că el ar fi observat-o dacă ar fi putut vedea. Însă adevărul era că arăta ca o sperietoare abandonată în mijlocul unui câmp.

Exact în momentul în care își așteptau oaspetele, se

auziră roțile unei trăsurii și potcoavele cailor și scârțâind și zornăitul hamurilor din curtea de sub camera de zi, iar toți în afară de Sophia săriră în picioare și își neteziră hainele și își verificară penele ca să vadă dacă nu se lăsaseră și își îndreptară lavaliera și își dreseră glasurile și afișară o expresie neliniștită și apoi... zâmbiră grațios și se întoarseră toți ca unul spre ușa care se deschidea.

— Lordul Darleigh, anunță valetul pe un ton care l-ar fi putut face invidios până și majordomul de la Carlton House.

Iar în cameră pășiră doi bărbați la braț, însă unul dintre ei se eliberă și păși înainte, iar celălalt dispăru cu valetul, în spatele ușii care se închidea.

Celălalt bărbat era individul solid care coborâse primul din trăsură de dimineață.

Sir Clarence și mătușa Martha se repeziră spre gentlemanul care rămăsese și începură să se agite în jurul lui, dirijându-l spre un scaun și așezându-l pe el. Sir Clarence pălăvrăgea pompos cu glas înalt, iar mătușa Martha vorbea cu tonul pe care s-ar fi adresat unui copil bolnav sau unui idiot inofensiv.

Sophia nu observă ce făcea Henrietta. Era prea surprinsă, și adevărul era că se zgâia la el. Noroc că era orb și nu observase.

Pentru că vicontele Darleigh era exact așa cum observase de dimineață, și mai mult. Nu era foarte înalt, dar era grațios și elegant. Părea bine clădit și musculos în toate locurile potrivite, de parcă ar fi dus o viață activă, și era în formă, ba chiar athletic. Era îmbrăcat de seară, cu un gust excelent și fără ostentație. De fapt, era splendid de-a binelea, iar Sophia simți că se îndrăgostea nebunește. Iar asta înainte de a se uita de la gât în sus.

Pentru că ceea ce văzu de la gât în sus o făcu să se zgâiască la el, surprinsă. Avea părul blond, puțin cam prea lung pentru moda timpului, poate, dar perfect potrivit pentru el. Pentru că se ondula puțin și era puțin răvășit – răvășit într-un mod atrăgător. Părea strălucitor și sănătos. Iar fața lui...

Ei bine, nu era desfigurat, până la urmă. Nu exista nici

cea mai mică cicatrice care să îi știrbească frumusețea. Și *era* frumos. Nu se uită la fiecare trăsătură, însă ansamblul era minunat de plăcut, pentru că părea un chip optimist, care zâmbea adesea, deși era sigur că nu putea fi prea fericit în momentul acela, cu atâta agitație în jur. Cu siguranță că s-ar fi putut așeza singur pe scaun, după ce ar fi fost condus până la el, fără să trebuiască împins și manevrat.

Oh, însă fața perfectă asupra căreia se concentra privirea Sophiei avea o trăsătură care nu era doar optimistă și nu arăta doar bine, ci era frumoasă de să-ți taie respirația. Era vorba despre *ochi*. Erau mari și larg deschiși și foarte albaștri și erau mărginiți de niște gene pe care le-ar fi invidiat orice fată, deși nu aveau nimic feminin. Așa cum nici el nu avea nimic feminin.

Era un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, iar gândul acesta o surprinse și îi tăie o clipă răsuflarea, pentru că nu știa ce însemna un asemenea gând.

Îl privi plină de uimire și venerație și se retrase puțin mai mult în colțul ei, dacă era posibil. Îl găsi foarte, foarte intimidant, de parcă ar fi fost o ființă din altă lume. În desenul pe care îl făcuse mai devreme, îl înfățișase ca pe un omuleț cu fața bandajată. Nu avea s-o mai facă niciodată. Desenele erau pentru oamenii de care își permitea uneori să râdă în taină, și râsul ei nu era întotdeauna prea amabil.

Acum, el își ridică ochii aceia atât de albaștri spre gazdele lui. Și se uită la Henrietta atunci când Sir Clarence o aduse să i-o prezinte – sau mai degrabă să i-o prezinte *din nou*.

— Îți amintești de scumpa noastră Henrietta, Darleigh, spuse el cu veselie lăudăroasă. Acum a crescut și îi dă multe bătăi de cap mamei sale și îl învârte pe degete pe tată. A fost în oraș la ultimele trei sezoane și s-ar fi putut căsători cu duci și marchizi și duzini de conți – trebuie să-ți spun că au fost destui care au oftat după ea și i-au făcut curte. Însă ea nu a acceptat nimic și s-a ținut mereu cu nasul pe sus, așteptându-l pe gentlemanul acela special de

care să se îndrăgostească dintr-odată și până peste urechi. „Și să știi, *papa*”, mi-a spus ea, „că se poate să-l găsesc chiar la noi acasă, la țară, nu doar în sălile de bal ale înaltei societăți din Londra”. Poți să-ți imaginezi așa ceva, Darleigh? Unde în Barton Coombs și-ar putea ea găsi gentlemanul special? Eh?

Nu râde des, se gândi Sophia, dar când o face, toată lumea se înfioară. Mătușa Martha se înfioră și zâmbi grațios. Henrietta se înfioră și roși – și privi fermecată fața nedesfigurată a bărbatului cu care declarase că nu s-ar fi căsătorit nici dacă ar fi fost ultimul om de pe pământ.

E într-adevăr orb, hotărî Sophia din colțul ei liniștit. Pentru o clipă, se îndoise. I se păruse imposibil. Însă acum se ridicase din nou în picioare ca să facă o reverență înaintea Henriettei, și deși părea să se uite direct la ea, în realitate se uita exact deasupra umărului ei drept.

— Dacă domnișoara March e la fel de frumoasă ca acum șase ani, zise el, și cred că e *mult* mai frumoasă decât fetița de atunci, nu sunt surprins că a fost atât de asaltată de admiratorii din Londra.

E mios, se gândi Sophia, încruntându-se dezamăgită. Sau poate că era doar politicoș.

Se așezară cu toții și se lansară într-o conversație artificială și mult prea veselă – cel puțin cei trei membri ai familiei March. Lordul Darleigh se mulțumi să ofere răspunsurile potrivite și să zâmbască.

A fost doar politicoș, hotărî Sophia după câteva minute. Nu era deloc mios. Se purta ca un gentleman. Era ușurată. Pentru că era predispusă să-l simpatizeze.

Află că fusese ofițer într-un regiment de artilerie în timpul Războaielor Peninsulare. Un ofițer foarte tânăr. Orbise în bătălie. De abia după aceea moștenise titlul și averea de la unchiul lui. Și acesta fusese un lucru bun, pentru că familia avea foarte puțini bani. Recent, își părăsise casa din Gloucestershire, după ce mama și surorile lui încercaseră să îi bage pe gât o mireasă. Se pusese toate de acord că ar fi fost mai bine pentru el, din diferite motive, dacă ar fi avut o soție care să-i poarte de grijă.

Evident că el nu fusese de acord, nici cu principiul în general, nici cu alegerea lor. Lipsise de acasă un timp, și nimeni nu aflase unde era până nu ajunsese la Covington House, în dimineața aceea, așa cum prezisese doamna Hunt în scrisorile pe care le trimisese mai multor doamne din sat.

Cândva fusese doar Vincent Hunt, iar Sophia făurise povești despre el. Fusese conducătorul băieților din sat, hun la toate sporturile și primul la pozne. Într-o noapte, de exemplu, după ce Sir Clarence se lăudase că intrase într-o mare casă din Londra călcând pe un covor roșu, Vincent pictase treptele din fața casei de la Barton Hall într-un roșu purpuriu.

Acum era un foarte important gentleman, cu un nume diferit și impunător. Și era un gentleman foarte manierat. Zâmbise mereu și dăduse replici politicoase și neutre la toate frazele pompoase care îi erau adresate, în ciuda faptului că mătușa Martha și Sir Clarence îl curtau aproape pe față și de-a dreptul stânjenitor, iar Henrietta zâmbea prosteste. De fapt, era destul de greu să zâmbești prosteste în fața unui orb, dar ea se descurca destul de bine.

Când conversația amenință în sfârșit să lânzezească, Henrietta fu trimisă la pian ca să-l uluiască pe viconte cu talentul ei la claviatură. Și apoi fu pusă să cânte cu vocea și trecu printr-un repertoriu de cinci cântece înainte de a-și aminti că notele celui de-al șaselea, preferatul ei, se aflau în salonașul mamei, unde exersase mai devreme.

— Du-te sus și adu-le, spuse mama Henriettei, întorcând capul spre Sophia.

— Da, mătușă, murmură Sophia și se ridică în picioare.

Și văzu că viconte Darleigh, cu o expresie ușor surprinsă, ridică din sprâncene și își întoarse ochii spre ea. Ar fi jurat că se uita direct la ea, însă știa că nu era posibil. Însă pentru o clipă, înainte de a ieși din cameră, se simți mai puțin anonimă decât de obicei. Și înainte de a ajunge la scări își dădu seama că se strecura și nu pășea rar și demn,

ca o lady.

Nu îi fu prezentată vicontelui, bineînțeles.

*

— Când ai intrat în salon cu mine, întrebă Vincent în timp ce trăsura se legăna pe arcuri, parcurgând scurta distanță dintre Barton Hall și Covington House, mai era și altcineva în cameră, în afară de Sir Clarence și Lady March și domnișoara March?

— Hmm. Urmă o pauză, în care Martin se gândi. În afară de valet, vrei să zici?

— O femeie.

— Nu pot să spun că am observat-o, îi zise Martin.

— Cineva a fost trimis după partituri, explică Vincent, și a spus „da, mătușă”, înainte de a pleca. A fost prima și ultima ocazie în care am auzit-o pe tot parcursul serii. Probabil că pășește foarte ușor, pentru că nu am auzit-o întorcându-se, deși notele au sosit în mod sigur. Evident că nu e o slujnică. A numit-o mătușă pe Lady March. Însă nu mi-a fost prezentată. Nu e ciudat?

— O rudă săracă? sugeră Martin.

— Cred că da, încuviință Vincent. Însă ar fi fost o dovadă de bună-creștere să îmi fie prezentată oricum, nu crezi?

— Nu neapărat, dacă ești un March, spuse Martin.

— „Du-te sus și adu-le”, a spus mătușa ei atunci când domnișoara March a vrut notele. Fără nici un te rog. Și, mai rău, fără nici un nume.

— Hmm, repetă Martin. Nu ești încă logodit, nu?

— Cum?

— Au planuri serioase cu tine, îl avertiză Martin. Ți-o spun ca să știi. Servitorii din casa aceea nu și-au pus lacăt la gură, și acesta e un semn sigur că familia March nu inspiră o mare loialitate.

— Planuri serioase, repetă Vincent. Da, cred că servitorii au dreptate în privința asta. O să am mare grijă în zilele următoare. Mai ales, dacă voi auzi cuvintele „înțeleg”

și „nu mă deranjează” de pe buzele domnișoarei March, o să-mi iau picioarele la spinare și nu o să mă opresc până la capătul lumii.

— Ai face bine să iei și o barcă cu tine, zise Martin. S-ar putea să nu fie destul de departe.

Ajunseseră deja acasă. Ce zi ciudată fusese. Sosise înaintea zorilor, sperând fericit să se relaxeze în liniște câteva zile și să se gândească serios înainte de a se întoarce la Middlebury Park, ca să preia comanda asupra vieții care îi mai rămăsese. Și apoi...

Râse în timp ce Handry trăgea scările trăsorii, iar el intra pe ușa din față fără niciun ajutor.

— Domnișoara Waddell și comitetele ei de primire.

— M-am supărat foarte tare că nu m-ai invitat să vin și să ascult discursul de bun venit al vicarului, replică Martin.

Și izbucniră amândoi în râs.

— De fapt, să știi că a fost mișcător, spuse Vincent în timp ce urca treptele spre ușa din față. Toate astea sunt atât de legate de copilăria noastră, Martin. Și nu am putea găsi nicăieri oameni mai buni și mai bine-intenționați. E nedrept din partea noastră să râdem de ei, numai că și râsul nostru e bine-intenționat. Am fost norocoși să creștem aici.

— Într-adevăr, încuviință vesel Martin. Au mai rămas câteva prăjituri de-ale mamei, sir. Vrei una sau două, cu ceva de băut?

— Cu lapte fierbinte dacă este, Martin, te rog, răspunse Vincent, îndreptându-se spre camera de zi. Și numai o prăjitură. Mama ta nu și-a pierdut talentul, nu? O prăjitură de-a ei face cât patru alte prăjituri.

Dumnezeule, probabil că se simțea nostalgic. Ce ceruse? *Lapte fierbinte!*

De fapt, era bucuros că fusese descoperit acolo. Se simțise puțin rușinat sau stânjenit sau... *cumva* să fie văzut orb, când oamenii aceștia îl cunoscuseră așa cum era înainte. Însă fusese o prostie din partea lui. Vizitatorii de dimineață fuseseră amabili și, deși îi trataseră orbirea cu

multă solitudine, se purtaseră cu el așa cum te porți cu un adult rațional și funcțional. Fuseseră fericiți să își amintească de trecut, când tatăl lui era învățător la școala de acolo și mama era activă în biserică și în comunitate, iar Vincent și surorile lui creșteau alături de toți copiii din sat și făceau tot felul de pozne alături de ei. Și Vincent fusese fericit să își amintească și se alăturase conversației cu mult entuziasm.

Oftă și se lăsă pe spate în scaunul de lângă șemineu. La naiba, dar era obosit. Obosit fără să fi făcut niciun exercițiu. Asta, fără îndoială, făcea parte din problemă.

Și mâine-seară avea să fie o reuniune la Halba înspumată. Vincent rânji când își aminti de petiția semnată de domnișoara Waddell și de alte unsprezece persoane convinse de ea, protestând împotriva schimbării numelui hanului, care își schimbase și proprietarul – Vincent trebuie să fi avut vreo șase ani pe atunci. Înainte, hanul avusese un nume respectabil, și anume Trandafirul și Coroana.

O reuniune.

În onoarea lui.

Dădu capul pe spate și râse tare. Cine ar fi organizat un dans pentru un orb, în afară de cetățenii din Barton Coombs?

Însă nu trebuia să se relaxeze prea mult cu acest interludiu neașteptat de plăcut, se gândi el când Martin îi aduse laptele și prăjitura. Pentru că Sir Clarence sugerase foarte clar că fiica lui s-ar fi bucurat dacă ar fi primit o cerere în căsătorie din partea lui, iar Lady March ridicase în slăvi virtuțile și realizările sus-numitei fiice. Și domnișoara March zâmbise prostește. Erau hotărâți cu toții să pună mâna pe el, și familia March obținea adesea ceea ce dorea, deși era evident că eșuaseră mizerabil cu câteva duzini de duci și marchizi și conți – oare chiar existau atâția, chiar punându-i la socoteală și pe cei căsătoriți?

Trebuia să se păzească.

Henrietta March fusese o fetiță deosebit de încântătoare și promitea să devină o frumusețe extraordinară atunci când o văzuse Vincent ultima dată.

Probabil că avea vreo cincisprezece ani pe atunci. Avea părul întunecat, ochii întunecați și era îmbrăcată întotdeauna cu haine elegante și scumpe, făcute de o croitoreasă – sau modistă, conform vocabularului lui Sir Clarence – care venea de la Londra de două ori pe an. Domnișoara March avusese întotdeauna o dădăcă franțuzoaică și o guvernantă franțuzoaică, și nu relaționase niciodată cu copiii din sat. Singurele ocazii în care schimbase câteva vorbe cu ei fuseseră petrecerile de la ziua ei de naștere, când stătea în linia de primire cu mămica și tatăl ei și saluta și murmură mulțumiri grațioase la toate urările pe care i le făceau respectuoși cei care treceau de această linie.

Lui Vincent i-ar fi părut rău de ea, dacă nu ar fi afișat un aer trufaș și superior, chiar și în absența părinților. Era convins că nu se schimbase. Desigur că în seara asta nu dăduse niciun semn de așa ceva. Notele după care trimisese mama ei sosiseră, dar nu murmurase niciun cuvânt de mulțumire față de misterioasa femeie care le adusese. Verișoara ei?

Cine să fi fost? Nu îi fusese nici măcar prezentată, și nici inclusă în conversație. Singurele cuvinte pe care le rostise toată seara fuseseră „da, mătușă”. Însă trebuie să fi fost acolo tot timpul.

Se simți indignat din cauza asta, chiar dacă nu știa cine era ea. Era evident că făcea parte din familie, însă fusese ignorată și luată în seamă doar atunci când se ivise un comision de făcut. Rămăsese tăcută ca un șoricel, toată seara.

Nu ar fi trebuit să fie deranjat de asta.

Se întinse după paharul cu lapte, pentru că terminase prăjitura, și îl goli.

Dumnezeule mare, ce seară îngrozitoare! Conversația fusese pompoasă și insipidă, muzica oricum, numai distinsă nu. Ar fi îndurat totul bucuros, dacă membrii familiei March ar fi fost niște oameni amabili pe care i-ar fi simpatizat cândva, însă seara îl făcea să se înfioare de neplăcere, și nu se simțea deloc vinovat. Dacă s-ar fi întors în sat ca simplul

Vincent Hunt, ei nu ar fi catadicsit să îi recunoască existența. Oare titlul făcea toată diferența?

Era o întrebare retorică.

Era timpul să se culce.

Se întrebă cât avea să treacă până să fie informată mama lui de locul în care se afla. Ar fi pariat că cel puțin o duzină de scrisori fuseseră scrise și trimise în drumul lor în ziua aceea. Și toate expeditoarele voiau să câștige onoarea de a o înștiința prima.

Capitolul 4

În răstimpul care trecuse de când venise Sophia să locuiască la Barton Hall avuseseră loc mai multe reuniuni, dar unchiul, mătușa și verișoara ei nu luaseră parte la niciuna. Ar fi fost sub demnitatea lor să își facă apariția la Halba înspumată și să danseze, chiar dacă nu erau invitați decât cei care se socoteau de neam ales. Însă reuniunile acestea sătești nu ar fi avut nicio valoare dacă nu ar fi fost deschise oricui ar fi vrut să ia parte. Iar mătușa Martha declarase odată că era destul să-și imagineze că stătea alături de un lucrător de la fermă, de măcelar sau de fierar, ca să o ia cu leșin.

Prin urmare, nici Sophia nu luase parte la niciuna dintre reuniuni.

Însă lucrurile aveau să se schimbe. Pentru că reuniunea din seara aceea era în onoarea vicontelui Darleigh, iar Sir Clarence și mătușa Martha hotărâseră că, prin mijloace cinstite sau mai puțin cinstite, Henrietta avea să devină vicontesa Darleigh de la Middlebury Park din Gloucestershire, cu un venit de douăzeci de mii de lire pe an la dispoziția ei. După ultima seară, Henrietta acceptase totul, iar acum declara că vicontele era de departe cel mai chipeș, cel mai politicos, cel mai fermecător, cel mai minunat dintre toți domnii pe care îi cunoscuse vreodată. Cu siguranță că se schimbase și nu mai era „oribilul acela

de Vincent Hunt”.

— În seara asta trebuie să prinzi ocazia cu amândouă mâinile, iubirea mea, spuse mătușa Martha, pentru că nu se știe cât plănuiește să mai rămână vicontele Darleigh la Covington House. El nu va dansa, bineînțeles. Așa că trebuie să refuzi și tu să dansezi, pentru că bineînțeles că nici nu va mai fi nimeni cu care să merite să dansezi, și îți vei petrece timpul vorbind cu el. Dacă vremea ține cu noi – și se pare că va fi o zi frumoasă trebuie să sugerezi o plimbare afară. Cu siguranță că încăperile în care se va ține reuniunea vor fi sufocante. Și trebuie să îl ții cu tine afară destul de mult, pentru ca lumea să observe. Și vor observa, pentru că el e invitatul de onoare, și atenția tuturor va fi îndreptată asupra lui. Așa că se va simți obligat să se poarte ca un bărbat de lume, poți să fii sigură de asta, și îl va vizita pe tatăl lui mâine, pentru că toată lumea se va aștepta la așa ceva, iar el ține cu siguranță la părerea bună a foștilor lui vecini.

— Mama ta va plănui o nuntă la vară, adăugă Sir Clarence, prinzându-și pulpanele hainei cu mâinile și arătând foarte mulțumit de lumea în care trăia. Poate la Londra, și va invita jumătate din înalta societate. Deși aproape toată lumea părăsește orașul vara, sunt sigur că se vor întoarce pentru un eveniment atât de ilustru.

Sophia avea să meargă și ea la reuniune. Nu i se spusese că putea merge, iar ea nu întrebase. Dar reuniunile sătești erau deschise oricui. Nu erau trimise invitații. Avea să meargă, chiar dacă va fi silită să meargă pe jos până la han. De fapt, oricum avea să meargă pe jos, pentru că dacă mătușa Martha își dădea seama că avea de gând să meargă, era posibil să încerce s-o oprească. Dar dacă era deja acolo, nu mai aveau cum s-o oprească, nu? Și cum să își exprime nemulțumirea, dacă toată lumea era de față? Iar ea nu avea de gând să facă o scenă. Mergea în calitate strictă de observator. Avea să găsească un colț întunecos și să se ascundă în el. Era expertă în așa ceva.

Era hotărâtă să meargă. Inima începu să îi bubuie de îndată ce luă hotărârea, la masacu micul dejun, pentru că

nu fusese niciodată nicăieri. Nu la un eveniment social, oricum. Fusese la Londra în timpul ultimelor două sezoane pentru simplul motiv că nu putea fi lăsată singură la Barton Hall. Însă nu luase parte la niciuna dintre petrecerile la care mergea zilnic mătușa ei, însoțită de Henrietta. Cum ar fi putut? Mătușa îi dăduse replica imediat, în singura ocazie în care făcuse aluzie la acest fapt. Era destul de greu pentru ea și Henrietta să fie sora și nepoata unui gentleman care fusese ucis într-un duel pentru că pusese coarne unui conte, un eveniment șocant și umilitor care fusese ultimul capitol dintr-o carieră nici pe departe ilustră. Iar dacă ar fi fost văzute protejând-o pe fiica acestuia, nu ar mai fi putut ridica *niciodată* fruntea sus, mai ales că ea arăta așa cum arăta.

Sophia avea o rochie care putea fi considerată oarecum rochie de seară. Fusese făcută pentru Henrietta, când aceasta avea paisprezece sau cincisprezece ani, și purtată o singură dată, la petrecerea ei aniversară din anul acela. Nu avusese nevoie să fie modificată chiar atât de mult ca celelalte haine vechi care ajunseseră la Sophia. Era din muselină roz cu dungi crem și mai păstra un oarecare stil, chiar dacă Sophia o scurtase și o strâmtase la cusături. Nu era peste măsură de încântătoare, iar croiala era fără îndoială jalnic de demodată, dar nu avea să ia parte la un mare bal din Londra. Era o reuniune sătească. Cu siguranță că aveau să existe femei mai rău îmbrăcate decât ea, sau măcar *la fel* de rău.

După ce îi văzu pe cei trei plecând cu trăsura, porni pe jos spre Halba înspumată, mulțumită că nu era o seară rece sau umedă. Și nici nu bătea vântul. Se simțea destul de emoționată.

Nu se aștepta să danseze, bineînțeles. Sau să converseze. Nimeni nu o cunoștea în Barton Coombs, nici măcar după doi ani. Nu fusese prezentată niciodată nimănui și primise decât câteva salutări cordiale duminica, după slujba de la biserică. Însă dorea cu adevărat să îi privească pe oameni interacționând și distrându-se.

Oh, și – „recunoaște, Sophia!” – să îl vadă din nou pe

frumosul viconte Darleigh. Să îl venereze de departe.

Și să se asigure, dacă se putea, că Henrietta, ajutată și instigată de mămica și tăticul, nu îl prindea în capcana unei situații compromițătoare, care l-ar fi obligat să se însoare cu ea, pentru că era un om de onoare. Nu îi păsase niciodată de domnii pe care încercaseră să îi prindă în capcană la Londra. Considerase întotdeauna că erau perfect capabili de a-și purta singuri de grijă, iar mersul evenimentelor îi dovedise că avusese dreptate. Dar lordul Darleigh era oare la fel de capabil? Dacă era ademenit afară din han, avea să știe că era dus departe de ochii altor participanți? Și avea să știe că Sir Clarence și Lady March aveau să facă tot ce le stătea în puteri pentru ca toată lumea să îi observe absența nepotrivit de prelungită, în compania fiicei lor?

Avu nevoie de mult curaj ca să pășească în han, odată ajunsă acolo, și să urce pe scara care ducea spre sala de reuniuni, din care se auzea o mare larmă ce ajungea până la parter și în stradă. Părea că se cânta un dans irlandez vesel și că fiecare locuitor din sat și din împrejurimi încerca să vorbească cu toți ceilalți locuitori pe un ton destul de ridicat ca să fie auzit. Și părea că fiecare ascultător – dacă mai rămăsese vreunul care să asculte – găsea conversația teribil de amuzantă și își arăta aprecierea râzând din toată inima.

Sophia fu cât pe ce să facă stânga împrejur și să se furișeze înapoi acasă.

Dar își aminti că nu era *de fapt* un șoarece. Și că era o lady adevărată, iar nivelul ei social era la fel de ridicat ca al majorității oamenilor de acolo. Nu era nici măcar sigură că era timidă din fire. Nu avusese niciodată ocazia de a afla.

Așa că urcă.

De cum trecu pragul ușii, fu întâmpinată de vicar. Acesta o privi strălucind de încântare și îi întinse mâna dreaptă.

— Nu am avut plăcerea de a vă fi prezentat, doamnă, mugi el, mai tare decât muzica și conversația și râsetele. Dar mă pot lăuda cu faptul că în fiecare duminică din ultimii

doi ani v-am văzut într-o strană din biserica mea, ascultându-mi cu atenție predicile, care au adormit din păcate pe mulți dintre enoriașii mei. Sunt Parsons, așa cum știți probabil. Iar dumneavoastră sunteți...?

Sophia îi întinse și ea mâna.

— Sophia Fry, sir.

— Domnișoara Fry, repetă el, bătând-o ușurel pe mână cu mâna lui liberă. Stați să îi spun doamnei Parsons să vă toarne un pahar de limonadă.

Și o conduse prin mulțimea de petrecăreți spre o masă plină de mâncare și băutură. O prezentă soției lui, care o salută cordial, încercă să spună ceva, apoi ridică din umeri, dând ochii peste cap și râzând când văzu că îi era imposibil să se facă auzită.

Sophia luă paharul și se duse să caute un colț al camerei în care să stea. Ei bine, a fost mai ușor decât mă așteptam, se gândi ea, așezându-se recunoscătoare pe un scaun liber. Mătușa ei se afla la o oarecare distanță – era imposibil să nu îi vezi penele de un albastru regal, care unduiau – și o privea uluită. Sophia se prefăcu că nu o vedea. Mătușa Martha nu avea cum s-o trimită acasă, nu? Iar ea avea să fie fericită să se poarte ca un șoarece toată seara. Ei bine, aproape fericită. Uneori, capacitatea ei de auto-înșelare o tulbura.

Un cuplu țopăia între rândurile de dansatori, iar aceștia băteau viguros din palme în ritmul muzicii. Totul părea foarte vesel. Sophia își dădu seama că ținea și ea ritmul, bătând din picior.

Nu era ușor să-l vezi pe viconte Darleigh, dar era evident că venise. Chiar în stânga ușii se afla o mulțime deosebit de densă, formată în majoritate din doamne, și toate priveau fericite spre o persoană aflată în mijlocul lor. Sir Clarence era unul dintre puținii domni de acolo, și atât mătușa Martha, cât și Henrietta își făceau datoria, lingușindu-se. Pe lângă cine să se lingușească, dacă nu pe lângă viconte? Și chiar așa era. După câteva minute, setul de dansuri țărănești se termină, dansatorii părăsiră estrada, în înghesuiala de lângă ușă se deschise o cale și Henrietta

ieși triumfătoare, la brațul vicontelui Darleigh, pe care reuși să îl manevreze pentru a o însoți la o plimbare în jurul sălii.

Henrietta era splendidă, în altă rochie de la balurile din Londra.

Dansul se reluă, un set mai liniștit de data asta, iar Henrietta și vicontele se plimbară până ajunseră la ușă, apoi dispărură prin ea. De vreme ce toată lumea, cu posibila excepție a dansatorilor, avea ochii ațintiți spre vicontele Darleigh încă de la sosirea sa, și nimeni nu putea să piardă din ochi rochia strălucitoare de bal a Henriettei, ieșirea lor nu fu în niciun caz discretă.

Sophia duse o mână la gură și își mușcă încheietura degetului arătător. Probabil că erau destui oameni și în jurul hanului. Când ajunsese ea, erau, și de atunci oamenii intraseră și ieșiseră mereu. Încăperile în care se ținea reuniunea erau sufocante, așa cum prezisese mătușa Martha. Nu era nimic nepotrivit în a ieși afară. Însă mătușa Martha și Sir Clarence din interior, și Henrietta din exterior, aveau să găsească o cale de a face totul să pară nepotrivit. Nu exista nicio îndoială în privința asta.

Sophia rămase unde era și își mușcă încheietura timp de zece minute, înainte de a face ceva. Nu era o absență mult prea prelungită. Numai că toată lumea aștepta aproape fățiș întoarcerea lor, iar Sir Clarence și mătușa Martha vorbeau cu oamenii pe care îi considerau demni de luat în seamă, întorcându-se cu toții spre ușă. Fără îndoială că începuseră să ațâțe speculațiile.

Sophia se ridică în picioare și se strecură afară. Din mers, luă un șal de lână de pe spătarul unui scaun. Habar nu avea al cui era și spera că proprietara nu avea să se repeadă după ea strigând „Opriți hoața!” sau altceva la fel de alarmant. Nu era prea probabil. Nu credea că o văzuse cineva ieșind din cameră – sau chiar *intrând* în cameră, dacă tot venise vorba.

Nu era nici urmă de Henrietta și de lordul Darleigh în micile grupuri de oameni care stăteau afară. Câteva cupluri se plimbau pe stradă, chiar în fața hanului, însă cei doi pe care îi căuta ea nu erau printre ele. Unde l-ar fi dus

Henrietta ca să fie mai singuri, și prin urmare mai imprudenți?

Din fericire, prima bănuială a Sophiei fu corectă. Se plimbau pe aleea din spatele clădirilor de pe strada principală, pășind pe marginea acoperită de iarbă, ca să evite fâgașele adânci pe care le săpaseră roțile căruțelor în mijloc. Auzi râsul graseiat al Henriettei în timp ce alerga în urma lor, și vocea joasă a vicontelui.

— Oh, Henrietta, strigă Sophia când ajunse mai aproape, ți-ai uitat șalul.

Se întoarseră amândoi, și chiar și în lumina slabă a lunii și a stelelor, Sophia văzu că ochii Henriettei erau măriți din cauza șocului și a... furiei. Sprâncenele vicontelui Darleigh erau ridicate.

— Nu am uitat nimic, spuse Henrietta în timp ce Sophia ridica șalul și îl flutura cu o mână. Și nici măcar nu e al meu. Du-l imediat înapoi în han, înainte ca proprietara lui să îi simtă lipsa.

Vicontele își lăsă capul într-o parte.

— Ești doamna de seara trecută, zise el. Cea care a adus partitura domnișoarei March de sus. Îmi pare rău – nu îți cunosc numele.

— Sophia Fry, răspunse ea.

— Domnișoara Fry. El zâmbi – și oh, cum era atât de întuneric, ea ar fi jurat că se uita în ochii ei. Sunt încântat să te cunosc. Ce amabil din partea dumitale să aduci șalul domnișoarei March, chiar dacă s-a dovedit că nu îi aparține. Mă temeam să nu răcească. A spus că nu îi era frig, dar cred că a fost doar politicoasă, pentru că eu am fost de acord că o gură de aer proaspăt ar fi foarte bine-venită. Trebuie să o duc înapoi – și pe dumneata – în sala de reuniune, fără nicio întârziere.

Și îi întinse celălalt braț Sophiei.

Ea îl privi uluită, minunându-se. Și se uită la verișoara sa, ai cărei ochi ardeau fățiș de furie și de ură.

— Aș prefera să rămân afară, unde e răcoare și liniște, spuse Henrietta cu o voce dulce, care contrasta complet cu expresia feței. Te rog, să ne continuăm plimbarea, milord.

— Desigur, dacă asta dorești, răspunse el. Domnișoară Fry, vrei să te plimbi cu noi?

Brațul lui era încă întins.

Era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Sophia. Henrietta avea s-o ucidă. Mai mult, viconteul i se păruse Sophiei frumos atunci când îl privise de departe, însă de aproape era teribil de intimidant. Însă ieșise afară ca să nu lase capcana să se închidă.

Făcu câțiva pași spre el și își strecură mâna pe sub brațul lui. Și - oh, Dumnezeule - el era cald și solid, și mirosea a o colonie încântătoare, cu un ușor iz de mosc și foarte masculină. Sophia nu se simțise mai stânjenită în toată viața ei. I se păru că aerul de pe alee era foarte rarefiat.

— Nu putem să mergem toți trei odată pe ulița asta, spuse Henrietta după nici jumătate de minut, și de data asta vocea o trăda. Pentru că era încărcată de iritare. Mă tem că trebuie să ne întoarcem totuși, milord. Mămica și tatăl s-au îngrijorat probabil, văzând că lipsesc. Nu mi-am dat seama că m-ai adus atât de departe de han. Te rog să ne întoarcem.

— Vor vedea că am fost cu tine și se vor liniști, Henrietta, zise Sophia. Vor vedea și ei și toți ceilalți că regulile de bună-cuviință au fost respectate.

Nu-și amintea să-i fi adresat vreodată o propoziție completă Henriettei.

Viconteul Darleigh întoarse capul și îi zâmbi. Iar ea fu aproape sigură că pe chipul lui se citea ușurarea.

Bietul gentleman. Toată lumea încerca să-l însoare sau să îi pună la cale înșurătoarea. În jumătatea de oră în care rămăsese singură în sala de reuniune, ascultase conversațiile din jur, și aproape toate erau despre viconteul Darleigh. Auzise din nou că mama și surorile lui îl îndemneau stăruitor să se însoare și că îi căutau efectiv mirese. Oamenii făceau speculații, întrebându-se care din domnișoarele din zonă i s-ar fi potrivit, devreme ce fusese până de curând doar Vincent Hunt și nu părea să se țină cu nasul pe sus, așa că poate că ar fi preferat pe cineva

cunoscut. Numele domnișoarei Hamilton și al domnișoarei Granger se auzeau mereu. Și bineînțeles că și familia March făcea tot ce-i stătea în puteri ca să pună mâna pe el.

Toată lumea le observă întoarcerea în încăperile în care se ținea reuniunea – și nu era aproape deloc o exagerare, pentru că nu se mai dansa, astfel că nici măcar dansatorii nu aveau altă preocupare. Toți își încetară conversațiile ca să se uite de la viconte Darleigh la Henrietta și la... ea, Sophia Fry. Fețele mătușii și unchiului ei erau un adevărat spectacol. La început părură la fel de ușurați și bucuroși, văzându-și fiica care se întorcea după atât timp în compania vicontelui Darleigh, tot la brațul lui, și apoi părură... uluiți și necăjiți și în multe alte feluri la care nu s-ar fi așteptat. Pentru că acolo, cu brațul sub brațul celălalt al vicontelui, era... șoarecele lor.

Și de data asta nu mai era invizibilă pentru nimeni. Simți un curios amestec de disconfort extrem și triumf.

Orchestra interpretează un acord ferm, ca să îi atenționeze pe dansatori că începea un nou set, și momentul trecu. Totul era bine, depinzând de perspectiva din care priveai, bineînțeles. Până la urmă, nu fusese nicio încălcare a bunei-cuviințe, pentru că fuseseră două doamne cu un singur gentleman, astfel că plimbarea lor afară, chiar pe o alee liniștită, fusese ireproșabilă.

Începu un dans rapid și furios.

Henrietta se îndreaptă grăbită spre mama ei.

Viconte Darleigh apăsă mâna Sophiei alături de el, când văzu că aceasta încerca să se elibereze.

— Domnișoară Fry, zise el, îți mulțumesc pentru grija dumitale față de reputația domnișoarei March. A fost o nesăbuintă să mă plimb atât de mult și atât de departe cu ea, însă vezi dumneata, ea nu a vrut să se întoarcă. Ar fi trebuit să insist, bineînțeles. Pot să te conduc la masa cu răcoritoare? Cred că îmi amintesc drumul.

Și zâmbi. Iar ea știu, în ciuda cuvintelor lui galante, că îi mulțumea pentru că îl salvase. Probabil că înțelesese, aproape prea târziu, pericolul la care îl expusese Henrietta.

— Mulțumesc, milord.

Fu cât pe ce să adauge un *dar* și să rostească o scuză, înainte de a pleca în grabă. Dar se opri și se gândi. Putea să meargă până la masa cu răcoritoare cu el, poate chiar să rămână acolo câteva minute și să converseze în timp ce mâncau sau beau. Putea, măcar o clipă în viața ei, să se poarte ca orice femeie normală. Nu, nu ca o femeie *normală*. Ca o tânără lady privilegiată, care atrăsese atenția unui viconte care era un bărbat frumos, chiar dacă doar pentru câteva minute, și chiar dacă avea să fie uitată complet după o oră.

Și apoi, pentru că nu vorbise imediat, fu prea târziu ca să se mai scuze. Pentru că traversau încăperea împreună.

Sophia lăsă șalul pe spătarul unui scaun liber pe lângă care trecu și evită să își privească mătușa și unchiul, care se uitau, bineînțeles, la ea, la fel ca aproape toată lumea.

Era o experiență năucitoare, alarmantă, amuzantă – ca să menționăm doar câteva dintre emoțiile pe care le putu identifica.

*

Era un idiot. De ce le permitea mereu femeilor din viața lui să îl manipuleze și să îl conducă? Uneori o făceau din bunăvoință, sau cel puțin pentru că încercau să fie binevoitoare. Alteori erau clar rău-intenționate. Însă în singura ocazie în care se împotrivise, recent, o făcuse *fugind*. De data asta, deși s-ar fi putut opri atunci când ieșise în fața hanului cu domnișoara March, cu explicația fermă și sinceră că nu voia s-o compromită ducând-o în întuneric, îi permisesese să îl ducă pe o alee pe care și-o amintea foarte întunecată și pustie, în spatele străzii principale din sat.

Nu va fi niciodată un adult funcțional, capabil să gândească și să acționeze singur, liber de influența oricărei femei? Nu fusese întotdeauna așa, nu-i așa? Fusese un băiat deosebit de independent. Și apoi își permisesese să devină un slăbănog – sau cel puțin era în pericolul de a deveni astfel.

Îi era mai recunoscător decât ar fi putut spune domnișoarei Fry care, bănuia, îl salvase intenționat, deși nu era sigur de ce. Era verișoara domnișoarei March, nu? Sau o salvase pe domnișoara March? Oricum ar fi fost, era recunoscător – și intrigat. Își dădu seama că o auzise foarte clar, chiar acum, când spusese „mulțumesc, milord”, deși vorbise pe același ton coborât cu care îi răspunsese mătușii ei, seara trecută. Cunoștea probabil secretul de a se face auzită în ciuda larmei coborând vocea, în loc să încerce să țipe mai tare decât ceilalți, așa cum făceau cei mai mulți oameni.

— Am ajuns, spuse ea la fel de încet.

— Vrei ceva de băut? o întrebă el. Sau ceva de mâncare?

— Nu, mulțumesc, răspuse ea. Am băut niște limonadă mai devreme.

— Nici eu nu sunt flămând sau însetat, zise el cu un zâmbet. Nu voia să încerce să mănânce sau să bea într-un cadru atât de public. Nu se îndoia că o mulțime de ochi erau ațintiți asupra lui, la fiecare mișcare. Sunt scaune libere în apropiere? Ne așezăm câteva minute?

— Un nou set tocmai a început. Sunt scaune goale.

Și în curând se așezară alături, iar el își întoarse pe jumătate scaunul, ca să fie destul de aproape de ea ca să o audă și să se facă auzit – și, spera Vincent, să nu fie întrerupți măcar o vreme. Atenția care i se acorda i se părea mișcătoare, dar și istovitoare.

— Ești verișoara domnișoarei March? întrebă el.

— Da, răspuse ea. Lady March e sora tatălui meu.

— Tatăl dumitale a murit? Și mama dumitale?

— Da, amândoi.

— Îmi pare rău.

— Mulțumesc.

— Mi-a părut rău că nu am fost prezentați aseară.

— Oh, eu nu sunt o persoană importantă.

Muzica era zgomotoasă și veselă, și el auzea zgomotul picioarelor care băteau ritmic în dușumea. Iar conversațiile din sală întreceau nivelul ambelor sunete.

Însă o auzise bine. Și nu știa ce să răspundă.

— Poate nu pentru mătușa și unchiul și verișoara dumitale, zise el. Dar în natura lucrurilor? Și pentru dumneata? Sunt sigur că trebuie să fii importantă.

O așteptă să îi răspundă și se aplecă mai aproape de ea. Îi simți mirosul de săpun. Era un miros mai plăcut și mai sănătos decât toate parfumurile puternice pe care le mirosise toată seara.

Ea nu spuse nimic.

— Cred că ești prinsă într-o viață care nu îți place, din cauză că părinții dumitale au murit, așa cum și *eu* sunt prins într-o viață care nu îmi place, din cauză că mi-am pierdut vederea acum șase ani. De când ai rămas orfană?

— De cinci ani, îi zise ea. Tata a murit când aveam cincisprezece ani.

Însemna că acum avea douăzeci de ani.

— Eu aveam șaptesprezece ani.

— Atât de tânăr.

— E greu, nu-i așa, să vezi că viața ta ia o turnură diferită de cea la care te așteptai, fără să o poți controla complet?

Era ciudat. Nu vorbise niciodată așa, cu nimeni, cel puțin nu cu un străin, și încă o femeie străină. Dar poate că de asta era mai ușor. Măine aveau să fie la fel de străini. Lucrurile pe care le spuneau în seara asta aveau să fie uitare.

— Da, răspunse ea, după o pauză destul de lungă.

— Ce ai face dacă ți-ai putea remodela viața, ca să fie exact așa cum ți-ai dori să fie? Ce visezi să fii și să faci? Presupun că ai visuri. Toți avem. Care e visul dumitale?

Ori nu avea de gând să-i răspundă deloc, ori medita la întrebare. Bănuî că domnișoara Sophia Fry nu era o persoană care pălăvrăgea despre nimicuri fără niciun scop. Dar probabil că nu avea nici multe ocazii în care să facă asta. Nu îi invidia existența de rudă săracă în casa familiei March. Îi plăcu ideea că ea se gândea serios.

Poate că întrebările lui i se păreau prostești – și poate că și erau. Erau întrebările pe care i le pune un băiat

înflăcărat unei fete. Un bărbat și o femeie trebuie să discute lucruri mai reale.

— Aș trăi singură, zise ea în cele din urmă. La țară. Într-o casuță cu o grădină plină de flori, pe care să le pot îngriji. Cu o grădiniță de legume în spate, și poate câteva găini. Cu câțiva vecini prietenoși și o pisică și poate un câine. Și cărți. Și o provizie nesfârșită de coli de desen și carbune. Și un venit suficient pentru nevoile mele, care nu ar fi extravagante. Poate și șansa de a învăța lucruri noi.

Îi oferise șansa de a-și dori bogății și bijuterii și blănuri și palate și călătorii în străinătate și Dumnezeu știa mai ce. Și fu mișcat de modestia visului ei.

— Și un soț și copii? o întreabă el.

Simți din nou aceeași ezitare.

— Nu, răspuse ea. Cred că aș fi mai fericită singură.

Fu cât pe ce să o întrebe de ce. Însă își aminti că ea era o străină, și că întrebarea aceasta ar fi fost aproape intimă. Nu trebuia să fie prea supărător.

Se întrebă o clipă ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi pus aceeași întrebare domnișoarei Dean. Far fi răspuns cu sinceritate? Poate că ar fi trebuit să-i ofere această șansă. Se simțea încă prost când se gândea la ea.

— E rândul dumitale, zise ea atât de încet, încât el trebui să se aplece și mai aproape. Îi simți căldura trupului. Se retrase puțin. Nu voia să o stânjenească sau să îi facă pe săteni să bârfească. Care sunt visurile dumitale cele mai secrete?

— Mi se pare o lipsă de recunoștință să am visuri secrete, când lumea crede că am totul. Am un titlu și o avere, o casă spațioasă și un parc vast care o înconjoară. Am o mamă și o bunică, surori, cumnați, nepoate și nepoți, și toți mă iubesc.

— Și un vis, zise ea când el se opri.

— Și un vis, recunosc el. Visez, ca și dumneata, să fiu pe picioarele mele, independent și capabil să îmi conduc singur viața cu nenumăratele ei responsabilități. Să pot să îmi trimit rudele de sex feminin înapoi la casele lor, pe care le-au neglijat prea mult în ultimul timp, sau chiar le-au

abandonat cu totul, de dragul meu. Să nu mai fie nevoite să îmi dirijeze ele viața. Cred că visez să fiu adult, și cu siguranță că aș fi fost de mult, dacă nu mi-aș fi pierdut vederea. Nu îmi pot recăpăta vederea, și chiar și visurile trebuie să aibă o *oarecare* legătură cu realitatea. Îmi doresc să pot trăi atât de independent pe cât poate trăi un orb, să îmi pot găsi singur drumul, să pot supraveghea administrarea domeniului și a fermelor mele, să pot să conviețuiesc cu vecinii mei în relații cât de cât bune. Visez să trăiesc o viață plină și independentă. Viața *mea*, nu a altcuiva. Dar poate că nu vorbesc despre un vis, domnișoară Fry, ci despre un țel. Visurile sunt dorințe care nu se împlinesc aproape niciodată. Eu mi-aș putea transforma visurile în realitate. Și chiar am de gând s-o fac.

Se opri, uimit de șuvoiul de vorbe care îi ieșiseră pe gură. Probabil că avea să fie teribil de stânjenit când se va trezi a doua zi și își va aminti de această conversație – sau de acest monolog anume, în orice caz.

— Și căsătorie și copii? îl întrebă ea.

El oftă. Era o întrebare spinoasă. Căsătoria era ceva care ar fi putut să-l atragă pe viitor. Dar nu încă. Nu era pregătit. Nu avea nimic valoros de oferit – în afară de lucrurile evidente. Nu putea să ofere decât orbirea unei potențiale soții și nu voia să impună chinul acesta nici unei femei. Ar fi fost nedrept față de ea, iar el ar fi putut ajunge să o privească cu ciudă dacă ar fi fost forțat să se sprijine pe ea – literal și în numeroase alte moduri. În prezent, era încă nenorocit. Trebuia să depășească asta.

Și copii? Una dintre datoriile lui era să zămislească un moștenitor, și era hotărât să îndeplinească această datorie. Dar nu încă. Nu era nicio urgență, desigur. Avea doar douăzeci și trei de ani. Și nu avea să fie niciodată în stare să joace crichet cu fiul lui...

Autocompătimirea era un sentiment pe care îl stăpânea cu mână de fier de câțiva ani, însă uneori mai reușea să îi străpungă zidul de apărare.

— Îmi pare rău, spuse domnișoara Fry. A fost o întrebare impertinentă.

— Chiar dacă eu te-am întrebat întâi? Mă gândeam la răspunsul meu. Vorbim despre visuri, nu despre realitate. Vorbim despre cum ne-ar plăcea să fie viața noastră dacă am avea libertatea de a trăi așa cum alegem. Prin urmare, nu. Fără soție. Fără nicio femeie. Nu că ți-aș disprețui sexul, domnișoară Fry. Chiar dimpotrivă. Însă femeile au inima bună – cel puțin femeile din viața mea. Le pare rău de mine. Vor să mă ajute. Vor să mă sufoce. Nu, în visul meu sunt liber și pe cont propriu – în afară de o armată de servitori, presupun. În visul meu, îmi dovedesc mie și lumii că pot să trăiesc pe picioarele mele, că nu am nevoie de milă și că nu o permit.

— Mai ales din partea femeilor.

— Mai ales din partea femeilor, repetă el rânjind și îndepărtându-se puțin. Mă vei considera un nemernic nerecunoscător, domnișoară Fry. Îmi iubesc cu *adevărat* mama și bunica și surorile. Foarte mult.

— Vorbim despre visuri, îi aminti ea. Putem fi cât de nerecunoscători vrem în visurile noastre.

El râse încetișor și apoi simți o mână pe umăr.

— Trebuie să fii flămând, milord, spuse vocea zeloasă a vicarului.

Fu cât pe ce să nege. Însă ocupase destul de mult din timpul domnișoarei Fry. Pierduse deja setul acesta de dansuri și probabil și pe cel dinainte, pentru că ieșise afară ca să-l salveze pe el – sau pe verișoara ei. În plus, nu voia să o stânjenească, monopolizând prea mult din timpul ei. Era sigur că nu exista nicio persoană din încăperea care să nu fi observat dialogul lor.

— Da, într-adevăr, încuviință el și se ridică în picioare, zâmbind. Noapte bună, domnișoară Fry. A fost o plăcere să vorbesc cu dumneata.

— Noapte bună, milord.

Și apoi fu dus la masa cu răcoritoare.

Capitolul 5

Vincent își începu dimineața cu o oră de exerciții viguroase în salon. Resimțea efectele enervante ale celor câteva zile petrecute pe scaun sau în picioare – și pe deasupra mâncase prea multe din prăjiturile minunate ale doamnei Fisk.

După micul dejun ieși în grădina din spate, folosindu-se doar de baston. Cunoștea grădina și nu avea cum să se piardă sau să se lovească prea tare. Își dădu seama imediat, după miros, că grădina de legume nu mai exista. Nu fusese niciodată prea conștient de mirosuri, însă acum observa că lipseau, mai ales menta și salvia și celelalte ierburi aromatice.

Nu erau nici flori. Pe când se afla la Middlebury, încercase să deosebească mirosurile diferitelor flori și textura și forma petalelor și frunzelor și lujerelor.

Însă grădina nu fusese complet neglijată. Grădinarii pe care îi plătise veniseră de două ori pe lună și curățaseră cărarea dintre fostele straturi de flori. Banca de piatră din jurul urnei de bronz pe care mama lui așeza în fiecare an un ghiveci mare de flori, era curată și nu avea nici urmă de moloz. Iar Martin îi spusese că iarba de pe pajiște fusese cosită de curând, iar gardurile vii fuseseră tunse.

Vincent se așeză pe bancă și își lăsă bastonul lângă el. Apoi ridică fața spre cer. Probabil că era înnorat, deși aerul nu era umed. Și nu era o zi rece.

Dacă se hotăra să mai rămână o zi – și nu era deloc sigur că avea să rămână – avea să-l ia pe Martin la o plimbare lungă pe câmp, după-amiază. Oricât de viguros și-ar fi exersat mușchii în casă, își dorea mereu să respire aer proaspăt și să își miște picioarele, de preferință într-o plimbare lungă. Ah, cât de mult i-ar fi plăcut să alerge.

Voia să mai rămână puțin. Ultimele două zile fuseseră surprinzător de plăcute. Cu toate schimbările totale din ultimii șase ani, uitase cât de mult ținea la oamenii din Barton Coombs. Uitase câți prieteni avea aici, sau presupusese că din diferite motive nu mai puteau fi prietenii lui. Câțiva dintre ei îi promisesea aseară la

reuniune că aveau să-l viziteze.

Însă o parte din el voia să plece fără să mai zăbovească deloc. Pentru că aici se simțea mai orb decât în oricare altă parte. Cunoscuta locul și oamenii aceștia prin intermediul vederii. Penderris Hall și prietenii lui mai recentii din Clubul Supraviețuitorilor, ca și Middlebury Park și vecinii de acolo erau locuri și oameni pe care îi cunoscuse doar prin intermediul altor simțuri. Într-un fel, îi era mai ușor să relaționeze cu ei, mai ușor din punct de vedere emoțional, în orice caz.

Aici se trezi de multe ori asaltat de panică. Crezuse că zilele acelea trecuseră sau că scăzuseră măcar în intensitate.

Nu era sigur că dorința lui de a rămâne acolo era o nevoie sinceră de a relua legăturile cu vechii prieteni și a-i vizita din nou, în timp ce făcea planuri clare pentru viitor, sau o simplă amânare, pentru că știa că odată ce se întorcea la Middlebury Park nu mai trebuia să cadă în vechiul tipar de dependență pasivă. În unele privințe, se impusese – cânta, făcea exerciții fizice, reușea să se orienteze în locurile familiare doar cu ajutorul bastonului, iar uneori chiar fără el. Însă era doar o picătură în ocean, față de cum ar fi trebuit și ar fi putut să fie viața lui.

Uneori își dorea să nu-și fi iubit mama atât de mult. Ea fusese la fel de rănită ca și el. Iar el făcea tot ce-i stătea în puteri ca să nu o rănească și mai mult. Poate că răspunsul *era o soție*, Doamne ferește, dar una pe care să o aleagă singur, cu grijă. Cu foarte multă grijă.

Până la urmă, cerul nu era complet acoperit de nori. O rază de soare ajunsese până la el. Îi simți căldura și își întoarse fața spre ea, închizând ochii. La urma urmei, nu voia să-i vină soarele în ochi, nu? zâmbi la gândul acesta absurd, și chiar chicoti încetitor. Asta îi spusese Flavian odată la Penderris, într-o zi deosebit de însorită – Flavian Arnott, viconte Ponsonby, unul dintre membrii Clubului Supraviețuitorilor.

Își dori dintr-odată, cu disperare dureroasă, să fie adăpostiți cu toții, inclusiv el, în siguranță, în Cornwall. Se

Întrebă dacă Hugo pornise deja în urmărirea lui Lady Muir, care petrecuse o săptămână la Penderris la începutul primăverii, după ce își răsucise glezna pe plajă. Hugo Emes, Lord Trentham, fusese cel care o găsisese și o adusese în brațe la casă. Apoi se îndrăgostise până peste cap de ea – *asta* fusese evident chiar și pentru un orb – și apoi, tipic pentru Hugo, se convinsese că diferența socială care îi separa era prea mare. Hugo era erou militar și bogat ca un Cesus, însă pentru că aparținea clasei mijlocii și era mândru de asta, era unul dintre cei mai nesiguri oameni pe care îi cunoscuse Vincent vreodată.

Era dispus să parieze că și Lady Muir se îndrăgostise de Hugo.

Oare *pornise* Hugo în căutarea ei?

Raza de soare fu înghițită din nou de un nor. Fața lui nu mai simțea căldura, ci răcoarea. Oricum, fusese bine atâta cât durase.

Și gândul unei soții, al unei soții alese cu grijă, îi aminti de celălalt motiv pentru care trebuia neapărat să plece. Cu o seară în urmă, fusese cât pe ce să cadă într-o capcană bine ticluită. Fusese o prostie și o dovadă de naivitate din partea lui, mai ales că știuse că familia March era pornită să pună mâna pe el. Și chiar dacă nu ar fi știut-o, fusese avertizat de Martin. Când ieșise din han cu domnișoara March pentru că ea se plânsese că aerul din sala în care se ținea reuniunea era sufocant, reacționase exact așa cum se așteptase ea, ca o păpușă trasă de sfoară. Simțise o recunoștință nemărginită față de domnișoara Fry, care apăruse pe aleea aceea pustie.

Domnișoara Fry. Sophia Fry. O lady mărunțică, cu o atingere ușoară. Și o voce joasă, ușor răgușită. Și o conversație ciudat de atrăgătoare, care îi apăruse din nou în minte după ce se întorsese acasă. Un schimb de visuri, care nu erau chiar atât de deosebite până la urmă, deși situația lor era cât se poate de diferită. Martin, care dansase toată noaptea, îi spusese că ea nu dansase deloc și că dispăruse devreme, îndată după ce terminase discuția cu el.

Fără intervenția ei, s-ar fi putut afla în pericolul de a se trezi logodit. Și tocmai cu Henrietta March, pe deasupra. Nu o simpatizase în copilărie. Nu îi plăcea nici acum. Toată seara vorbise doar despre prietenele ei din înalta societate și despre претенdenții ei și despre relațiile ei din cele mai înalte sfere ale înaltei societăți, și ea fu steaua fiecărei anecdote și avu ultimul și cele mai spiritual cuvânt în fiecare schimb de vorbe pe care îl aminti. Sir Clarence era la fel de urâcios ca totdeauna. Iar Lady March îi făcea părul măciucă.

Scăpase ca prin urechile acului. Dar era oare în siguranță acum? Acum că era pus în gardă? Dar fusese în gardă și înainte.

Auzi niște pași care se apropiau pe cărarea dinspre casă – călcătura fermă a cizmelor lui Martin și pașii altcuiva. Pașii unui bărbat, aproape sigur. Ah, și al treilea pas, mai ușor, mai feminin.

— Sam și Edna Hamilton au venit să te vadă, sir, anunță Martin.

— Sam! Vincent se ridică în picioare, zâmbind, și întinse mâna dreaptă. Și Edna. Ce amabil din partea voastră că ați venit! Vă rog să stați jos. Dar e destul de cald aici afară pentru voi? Nu ar trebui să intrăm în salon?

— Vince! Vechiul lui prieten și tovarăș de pozne îi strânse mâna și i-o scutură în sus și în jos. De abia am apucat să schimbăm o vorbă aseară. Doamnele domnișoarei Waddell se agitau ca niște găini cu un singur pui în jurul tău.

— Vincent, zise Edna Hamilton, fostă Edna Biggs, și pași înainte ca să-l îmbrățișeze și să-și lipească o clipă obrazul de fața lui. Dacă aș fi știut că aveai să te transformi într-un bărbat atât de chipeș, te-aș fi așteptat.

— Hei, hei, protestă Sam în timp ce Vincent râdea. Să nu aud așa ceva. Nici eu nu arăt rău.

— Să ne așezăm aici, zise Edna. Norii sunt gata să se împrăstie, și e încântător de cald la soare. Mă dor picioarele de aseară. Aproape că mi-am făcut ferfeniță pantofii de atâta dans.

— Vince o să te creadă lipsită de bună-cuviință, Ed, comentă soțul ei. Doamnele nici nu ar trebui să admită că *au* picioare.

Se așezară pe bancă, vorbind despre reuniune, amintindu-și despre copilăria pe care o trăiseră împreună. Râseră mult. Și apoi Edna schimbă subiectul.

— Oh, Vince, zise ea, ai auzit ce s-a întâmplat cu fata aceea ca un șoricel care trăiește la familia March?

— Domnișoara Fry? Întrebă Vincent, încruntându-se.

— Așa o cheamă? Ți-a fost milă de ea aseară și ai vorbit câteva minute cu ea, nu? Multă vreme nu a știut nimeni dacă era servitoare la Barton Hall sau o rudă săracă, dar servitorii s-au dezis de ea când au fost întrebați. Ar fi trebuit să ne dăm seama, bineînțeles, pentru că a fost întotdeauna mai prost îmbrăcată decât oricare dintre ei. Oricum, a fost alungată. Reverendul Parsons a găsit-o în biserică azi-dimineață, stând palidă și tăcută într-una din strane, cu o geantă patetic de mică alături de ea. A luat-o la vicariat, și doamna Parsons i-a dat micul dejun și o cameră în care să se culce – se pare că a fost izgonită aseară, și a petrecut noaptea în strana aceea din biserică. Dar nimeni nu știe ce se va întâmpla cu ea, sărmana. La vicariat nu au nevoie de alți servitori – și ea nu e o servitoare, oricum. Presupun că o va ajuta *cineva* într-un fel.

— După părerea mea, o să-i meargă mai bine departe de familia March, interveni Samuel. Oricui i-ar merge mai bine. Am venit să te invităm acasă la noi în seara asta, Vince. Vom încerca să adunăm mai mulți din vechea gașcă și să ne distrăm puțin. O să încercăm să îl aducem chiar și pe Martin, dacă vom putea. Ce spui?

Vincent avu nevoie de câteva minute ca să înțeleagă ce i se spusese.

— Cum? zise el. Oh, da. Desigur. Vă mulțumesc amândurora. Ar fi splendid. La ce oră?

După puțin timp, plecară în drumul lor, iar Vincent mai rămase câteva minute unde era, apoi porni în căutarea lui Martin. Îl găsi în bucătărie. Se pregătea să încălzească ce rămăsese din tocănița din ziua precedentă și să pună

niște unt pe pâine. Îi spuse că prânzul avea să fie gata peste un sfert de oră.

Vincent nu avea poftă deloc.

— Trebuie să merg la vicariat, zise el. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. O să se strice mâncarea?

— Nici nu am început s-o pregătesc, răspunse Martin. Nu știam cât o să rămână musafirii. Sam a fost dintotdeauna un palavragiu. La fel și Edna.

— Trebuie să merg acum, zise Vincent. Dă-mi brațul, Martin. O să ajungem mai repede așa decât bocănind pe stradă cu bastonul.

— Nu mai ai răbdare să te spovedești, nu-i așa? Îl întrebă Martin.

*

În mod surprinzător, Sophia dormi, deși nu avea idee cât timp. După ce se trezi se așeză pe marginea patului, neștiind ce altceva să facă. Acolo o găsi doamna Parsons și o luă jos în salon, unde băură cafea și mâncară biscuiți abia scoși din cuptor, până veni și vicarul din biroul lui, strălucitor, frecându-și mâinile și cu o expresie stânjenită.

Când o întrebară dacă avea vreun plan, Sophia îi asigură că avea să ia diligența spre Londra. Sir Clarence March îi dăduse destui bani ca să ajungă acolo. Și da, avea să fie bine, și da, cunoștea niște persoane acolo. O vor ajuta să își găsească de lucru. Nu trebuiau să-și facă griji din cauza ei. Fuseseră foarte amabili.

Cât timp stătuse în biserică, mintea îi fusese amorțită. Acum era o mare învălmășeală de gânduri și neliniște și teroare pură, și toate trebuiau ascunse de oamenii aceștia amabili. Nu voia să devină o povară pentru ei.

Era obișnuită să se ascundă de oameni, chiar și atunci când se afla sub ochii lor.

Nu cunoștea pe nimeni în Londra, pe nimeni la care să poată merge, în orice caz. Nu știa cum avea să-și găsească de lucru, deși poate că ar fi trebuit să-și fi găsit ceva imediat după moartea tatălui ei. Avea cincisprezece ani, la

urma urmei. Dar se dusesese în schimb la mătușa Mary, așa cum s-ar fi dus orice lady bine-crescută, și de atunci fusese prinsă în capcana dependenței. Existau agenții care îți găseau de lucru. Va trebui să găsească una și să spere că familia din care provenea și lipsa de experiență și absența oricărei recomandări nu avea să facă imposibilă găsirea unei slujbe. A oricărei slujbe. Însă ce să facă în timp ce căuta? Unde să meargă? Sir Clarence știa cât costa biletul la diligență până la Londra, și îi dăduse suma exactă, fără nimic în plus, nici măcar un bănuț pentru o gustare pe drum.

Încercă să-și imagineze cum cobora din diligență la Londra, la capătul călătoriei, și reuși prea bine.

Se întrebă dacă nu exista în Barton Coombs cineva care să aibă nevoie de ajutor. Proprietarul de la Halba înspumată, poate. I-ar fi dat de lucru, chiar dacă ar fi plătit-o doar cu un loc de dormit în dulapul cu măhuri și cu o masă pe zi?

Se pare că vicarul îi auzise gândurile.

— Am întrebat în sat, domnișoară Fry, zise el, cu fața lui amabilă plină de îngrijorare, dar se pare că aici în Barton Coombs nu există niciun loc de muncă pentru o tânără lady. Și nici pentru vreo altă femeie, de fapt. Eu și scumpa mea soție am fi fericiți să te ținem cu noi o zi sau două, dar...

Vocea lui se pierdu, și î ntoarse capul ca să se uite neajutorat la doamna Parsons.

— Oh, dar nici prin cap nu-mi trece să abuzez de ospitalitatea dumneavoastră mai mult decât trebuie, zise Sophia. Voi pleca cu diligența de mâine, dacă pot afla la ce oră pleacă.

— O să-ți pun niște mâncare să ai pe drum, zise doamna Parsons. Deși nu e nicio grabă. Poți să mai stai o noapte sau două, dacă dorești.

— Mulțumesc. Este...

Sophia nu își termină propoziția, pentru că se auzi un ciocănit în ușa de afară, și atât reverendul, cât și doamna Parsons se întoarseră mult prea nerăbdători spre ușa

salonului, de parcă ar fi crezut că acolo se bătuse. Și apoi se auzi într-adevăr o bătaie în ușă și menajera o deschise pe dinafară.

— E viconte Darleigh, doamnă, zise ea, adresându-se doamnei Parsons.

— Ah, zise vicarul frecându-și mâinile și afișând din nou o expresie mulțumită. Condu-l înăuntru, condu-l înăuntru. Ce onoare și ce surpriză plăcută, trebuie să spun. Sunt încântat că am rămas acasă.

— Într-adevăr, încuviință soția lui, zâmbind afectuos și ridicându-se în picioare.

Sophia se făcu mică în scaun. Era prea târziu ca să fugă din cameră, deși nu ar fi știut să spună unde ar fi fugit dacă ar fi putut. Măcar nu putea să o vadă.

Servitorul lui îl aduse înăuntru și apoi plecă. Vicarul traversă în grabă încăperea și îl luă de braț.

— Viconte Darleigh, e o plăcere neașteptată. Sper că v-au plăcut festivitățile de seara trecută? E întotdeauna plăcut să sărbătorești întoarcerea acasă cu prietenii și vecinii, nu? Veniți și luați loc, iar buna mea soție se va asigura că ceainicul a fost pus deja pe foc.

— Sunteți amabil, răspunse viconte Darleigh. Îmi dau seama ce lipsit de maniere trebuie să par venind aici fără să vă avertizez, când erați pe cale să vă așezați la masa de prânz, dar voiam foarte mult să vorbesc cu domnișoara Fry. Pot? E încă la vicariat?

Oh, se gândi Sophia, moartă de rușine, strângându-și mâinile foarte tare în poală, a *auzit*. Probabil că venise să-și ceară scuze – nu că ar fi fost vina lui. Spera că nu venise ca să se ofere să intervină în fața lui Sir Clarence, în favoarea ei. Ar fi fost inutil. În plus, nu s-ar fi întors acolo nici dacă s-ar fi putut. Fusesse prea mult timp un mizerabil nimeni. Era mai bine să trăiești în sărăcie decât așa – ce gând prostesc și nechibzuit, când nimic nu putea fi mai rău decât sărăcia. Stomacul i se strânse ca o gheară, sau cel puțin așa i se păru.

Uneori se gândise că situația unei rude sărace era lucrul cel mai rău din lume. Însă existau altele mai rele.

— Domnișoara Fry se află în această cameră chiar acum, milord, spuse vicarul, arătându-i-o cu un braț pe care viconte nu-l putea vedea.

— Ah, zise lordul Darleigh. Și sunteți și dumneavoastră aici, nu-i așa, doamnă Parsons? Manierele mele au început să decadă jalnic. Bună ziua, doamnă. Pot să vă cer favoarea de a schimba câteva vorbe în particular cu domnișoara Fry? Dacă e dispusă să mă asculte, vreau să zic.

Sophia își mușcă buzele.

— Ați auzit ce s-a întâmplat, nu-i așa, milord? Întrebă doamna Parsons. Nu vreau să știu ce a făcut domnișoara Fry ca să îl facă pe Sir Clarence și pe Lady March să o scoată afară la miezul nopții, noaptea trecută - ea nu a vrut să ne spună și noi nu am presat-o. Însă fapta lor e o rușine, iar domnișoara Waddell adună un comitet de doamne care să meargă să i-o spună. Nu obișnuim să intervenim...

— Draga mea, zise vicarul, întrerupând-o.

— Vă lăsăm să schimbați o vorbă în particular cu domnișoara Fry, spuse doamna Parsons, salutând și zâmbind încurajator în direcția Sophiei.

Și ieși din cameră împreună cu vicarul, după ce acesta îl conduse pe viconte Darleigh la un scaun.

Însă el nu se așeză.

Sophia ridică privirea spre el, îngrozită. Era ultima persoană de pe pământ pe care ar fi vrut s-o vadă astăzi. Nu că ar fi dat vina pe el pentru ce se întâmplase. Cu siguranță că nu era vina lui. Însă nu avea nevoie de simpatia lui, sau de oferta de a mijloci înaintea lui Sir Clarence în favoarea ei, sau...

De ce venise?

Persoana lui, mai ales persoana lui în *picioare*, i se părea teribil de intimidantă. Nu îi venea să creadă că vorbise cu el seara trecută, că îi povestise visurile ei cele mai secrete, că le ascultase pe ale lui, de parcă ar fi fost egali. Într-un anumit sens, *erau* egali. Uneori uita că era o lady prin naștere.

— Domnișoară Fry, totul e din vina mea.

— Nu.

Ochii lui se întoarseră exact în direcția ei.

— Ai fost scoasă afară pentru că ai împiedicat un plan care mă viza pe mine, aseară. Ar fi trebuit să fiu în stare să îl împiedic singur, și sunt rușinat că a trebuit să salvezi un bărbat complet străin. Îți sunt profund îndatorat.

— Nu, zise ea din nou.

El purta o haină ajustată din stofă verde fină, pantaloni de culoarea pielii și cizme Hessian, cu cămașă albă și o lavalieră simplă. Ca de obicei, înfățișarea lui nu era deloc ostentativă, doar perfectă și corectă. Însă reușea cumva să arate atât de sufocant de masculin și de puternic, încât Sophia se trezi lipindu-se de spătarul scaunului.

— Poți să îmi spui, întrebă el, că nu este acesta motivul pentru care ai fost dată afară? Acesta și presupun că și faptul că am zăbovit lângă dumneata după ce ne-am întors în sala în care s-a ținut reuniunea.

Ea deschise gura să vorbească, gândindu-se să spună o minciună, gândindu-se să spună adevărul...

— Nu, nu poți, răspunse el singur. Și care sunt planurile dumitale acum? Ai alte rude la care să mergi?

— O să mă duc la Londra să îmi caut o slujbă.

— Cunoști pe cineva care să te găzduiască și să te ajute în această căutare?

— Oh, da, îl asigură ea mult prea repede.

El stătea în picioare, încruntându-se, privindu-i doar o parte a feței cu ochii lui albaștri și neclintiți. Tăcerea se prelungi puțin cam prea mult.

— Da, insistă ea, am.

Din nou tăcere.

El își împreună mâinile la spate și se aplecă ușor de mijloc.

— Domnișoară Fry, zise el, trebuie să îmi permiți *mie* să te ajut.

— Cum? întrebă ea. Și continuă în grabă. Însă nu e necesar. Nu sunt responsabilitatea dumitale.

— Te rog să îmi permiți să nu fiu de acord. Ai nevoie de o slujbă dacă nu ai alte rude la care să mergi. De o

slujbă într-o familie bună - pentru că ești o lady. Pot să le întreb pe surorile mele - dar ar dura prea mult. Am un prieten în Londra. În orice caz, plănuia să meargă acolo primăvara asta. Are o afacere vastă și prosperă acolo și îți va putea oferi cu siguranță ceva potrivit, sau îți va putea găsi o slujbă în altă parte, dacă îți dau o scrisoare de recomandare.

— Ai face asta pentru mine? întrebă ea, înghițind în sec. Te-ar asculta?

— Suntem prieteni foarte apropiați, răspunse el, încruntându-se. Dacă aș putea fi sigur că e acolo. Ducele de Stanbrook spunea și el că va petrece o parte a sezonului la Londra. Poate că va fi el acolo, dacă Hugo nu e. Dar unde o să stai cât timp vei aștepta să începi lucrul?

— Eu...

Dar el nu crezuse în prietenii ei imaginari.

— Poate că te-ar putea lua Hugo pentru o perioadă scurtă. Dacă e acolo.

— Oh, nu.

— Mama și sora lui vitregă locuiesc cu el în casa din Londra, îi explică el. Cu siguranță că nu s-ar supăra...

— Nu, zise ea, simțindu-se nefericită de-a binelea. Una e să bați la ușa unui om cu o scrisoare de recomandare și rugămintea de a-ți găsi o slujbă. Și alta să ceri să fii găzduită în casa unui străin. Oh, nu, milord. E imposibil. Dumneata și cu mine suntem niște străini. Nu mă cunoști destul de bine ca să garantezi pentru mine într-o asemenea măsură, chiar față de cel mai apropiat prieten. Ar fi o lipsă de chibzuință din partea dumitale, o obligație supărătoare pentru el și mama și sora lui, și un lucru pe care eu nu l-aș putea face.

El încă se încrunta la ea.

— Nu sunt responsabilitatea dumitale, zise ea din nou. Dar stomacul i se strângea dureros. Ce *avea* să facă?

Tăcerea se așternu între ei, încordată. Trebuia oare să-i spună ceva ca să-l facă să plece? Însă își dădu seama dintr-odată că, în mod cu totul pervers, nu își dorea ca el să plece. În fața ei se întindea o singurătate îngrozitoare, iar

ea nu era sigură că dorea să privească singură în abis. Se prinse mai strâns de brațele fotoliului.

— Cred că ar trebui să te căsătorești cu mine, zise el brusc.

Ea rămase cu gura căscată, total lipsită de eleganță și fu surprinsă că nu ieșise cu totul prin spătarul scaunului.

— Oh, nu.

— Sper că asta e o exclamație de surprindere, nu una de respingere totală.

Și dintr-odată, surprinzător, ea se înfurie.

— Nu asta a fost intenția mea, zise ea, cu răsuflarea întretăiată. Nu a fost *niciodată* intenția mea, Lord Darleigh, să concurez cumva cu Henrietta, ca să vedem cine te prinde prima în capcană, în modul cel mai eficace. Nu am plănuit *niciodată* așa ceva.

— Știu. Se încrunta încă. Te rog să nu te necăjești. Sunt foarte conștient că nu plănuiai să mă ademenești, că ai făcut ce ai făcut aseară din bunătate.

Cum putea să știe asta?

— Și crezi că ar trebui să-ți arăți recunoștința *căsătorindu-te* cu mine? îl întrebă ea.

El rămase tăcut câteva momente.

— Treaba e că *sunt* recunoscător și că mă simt responsabil. Dacă mi-aș fi folosit mintea, aș fi refuzat să trec mai departe de ușa hanului cu domnișoara March, dumneata nu ar fi trebuit să-mi vii în ajutor și nu ai fi stârnit furia mătușii și unchiului dumitale. Sunt responsabil pentru dumneata. Și te simpatizez, chiar dacă simpatia asta se bazează doar pe ceea ce ai făcut și pe scurta noastră conversație ulterioară. Îmi place vocea dumitale. Știu că asta sună ridicol de neconvingător. Însă atunci când nu poți vedea, domnișoară Fry, auzul și celelalte simțuri devin mult mai sensibile. În mod normal, te simți atras de o persoană a cărei înfățișare îți place. Mie îmi place sunetul vocii dumitale.

O cerea în căsătorie din cauza *vocii* ei?

Și spunea că o găsea *atrăgătoare*?

— E bine că nu mă poți vedea.

El se holbă la ea.

— Înseamnă că arăți ca un balaur, nu? o întrebă.

Și apoi făcu ceva care o făcu pe Sophia să se prindă și mai strâns de brațele fotoliului. Zâmbi încet, și apoi zâmbetul se transformă în altceva. Într-un rânjel răutăcios.

Oh, toate poveștile despre copilăria lui trebuie să fi fost adevărate.

Însă arată dintr-odată uman, o persoană reală închisă în spatele pompei și ornamentelor unui viconte. Al unui viconte frumos și elegant, pe deasupra.

Și avea visuri.

— Dacă ar fi așa, zise ea, oamenii m-ar observa. Nimeni nu mă observă niciodată, milord. Sunt un șoarece. Așa obișnuia să-mi spună tata – șoricel. Niciodată Sophia. Și în ultimii cinci ani am fost întotdeauna *șoarecele*, astfel că nici nu a mai fost un nume, ci o simplă etichetă. Nu sunt un balaur, sunt un șoarece.

Rânjetul păli, dar zâmbetul rămase. Plecă fruntea ușor într-o parte.

— Mi s-a spus că cei mai buni și mai faimoși actori sunt oameni invizibili – sau poate șoareci. Pot să întruchieze în mod desăvârșit personajul pe care îl joacă pe scenă, însă în viața de toate zilele pot fi cu totul neremarcabili și nici măcar admiratorii nu îi observă. Și totuși, toată bogăția talentului lor e ascunsă în interiorul lor.

— Oh, zise ea, uluită. Vrei să spui că nu sunt cu adevărat un șoricel? Știu asta. Dar...

— Descrie-mi cum ești, domnișoară Fry.

Ea își trecu mâinile peste brațele fotoliului.

— Sunt mică. De abia dacă am puțin peste un metru cincizeci. Ei bine, un metru șaiszeci. Sunt mică în orice privință. Am silueta unui băiat. Am un nas despre care tata spunea că e ca un nasture și o gură prea mare pentru fața mea. Îmi tund părul foarte scurt pentru că... ei bine, pentru că se ondulează prea mult și e imposibil de controlat.

— Ce culoare are părul?

— Castaniu. Nu e interesant, nu e blond, nu e negru ca tăciunele. Doar castaniu.

Nu îi plăcea deloc să vorbească despre părul ei. Părul acela îi distrusese sufletul – deși era un mod ridicol de teatral de a descrie o mică supărare.

— Și ochii?

— Căprui. Sau de culoarea alunei. Uneori într-un fel, alteori în celălalt.

— Prin urmare, nu ești în niciun caz balaur.

— Dar nici o frumusețe, îl asigură ea. Nici măcar *cât de cât* o frumusețe. Uneori, când trăia tata, mă îmbrăcam ca un băiat. A fost mai ușor atunci când... Ei bine, nu contează. Nimeni nu m-a acuzat niciodată că aș fi fost o impostoare.

— Nu ți-a spus nimeni niciodată că ești drăguță? întrebă el.

— Ar fi trebuit doar să mă uit în cea mai apropiată oglindă ca să știu că mințeau.

El se cufundă din nou în tăcere, privind-o țință.

— Trebuie să crezi un orb atunci când îți spune că ai o voce drăguță.

Ea râse. Și se simți absurd și patetic de mulțumită.

— *Vrei* să te căsătorești cu mine? întrebă el.

Dintr-odată ea se simți extrem de ispitită. Se prinse mai tare de brațele fotoliului. Dacă nu era atentă, avea să lase urme permanente pe brațele fotoliului din vicariat.

— Nu pot să fac asta.

— De ce nu?

„Numai dintr-o mie de motive. Cel puțin.1”

— Trebuie să știi că tot satul vorbește numai despre dumneata. Nu am auzit prea multe, dar am auzit destule. Se spune că ai plecat de acasă de ceva timp pentru că rudele dumitale încercau să te însoare cu o tânără lady cu care nu voiai deloc să te căsătorești. Se spune că sunt hotărâte să îți găsească o soție. Iar aici toți s-au întrebat care dintre tinerele doamne pe care le cunoști ți s-ar potrivi, și dacă ți s-ar potrivi vreuna. Și bineînțeles că unchiul și mătușa au făcut tot ce le-a stat în puteri ca să te prindă în capcană pentru Henrietta, seara trecută. Ești înconjurat de oameni care plănuiesc să te însoare, deși

motivele lor sunt foarte diferite. Nu mă voi uni și eu mulțimii, Lord Darleigh, căsătorindu-mă cu dumneata doar pentru că ești destul de amabil ca să te simți responsabil pentru mine. Nu ești responsabil. În plus, aseară mi-ai spus că visul dumitale nu include o soție.

— Căsătoria cu mine îți trezește vreo aversiune? o întreabă el. Orbirea mea, de exemplu?

— Nu, răspunse ea. Faptul că nu poți vedea este un handicap, dar nu pari să-l tratezi ca atare.

Nu îl cunoștea. Dar părea în formă și destul de musculos. Știa că era orb de câțiva ani. Dacă ar fi stat pe un scaun sau pe pat în majoritatea acestui timp, nu ar fi arătat așa cum arăta acum. Și era și ars de soare pe față.

— Nimic altceva? insistă el. Înfățișarea mea? Vocea mea? Altceva?

— N... nu, răspunse ea.

Cu excepția faptului că avea un titlu și era un gentleman bogat și privilegiat, în ciuda orbirii, și trăia într-un conac mult mai mare decât Barton Hall. Și avea o mamă iubitoare, și surori iubitoare. Și douăzeci de mii de lire pe an. Și era frumos și elegant și o făcea să-și dorească să se ascundă într-un colț și să îl venereze de departe – chiar dintr-o gaură de șoarece. De fapt, ar fi fost o schiță minunată, numai că trebuia să-i prindă toată splendoarea fără să-l caricaturizeze, și nu era sigură că putea face asta. Cărbunele ei vedea aproape întotdeauna lumea cu ochi satirici.

— Atunci te implor să îmi permiți să insist. Domnișoară Fry, te rog să te căsătorești cu mine. Oh, foarte bine. Suntem tineri amândoi. Seara trecută am recunoscut amândoi că visăm să fim independenți și singuri ca să ne putem bucura de independența noastră, nederanjați de un partener sau de copii. Însă am recunoscut și că visurile nu sunt întotdeauna realitate. Realitatea e următoarea. Dumneata ai o problemă înspăimântătoare; eu simt că e de responsabilitatea mea s-o rezolv, și am și mijloacele prin care s-o fac. Însă visurile noastre nu trebuie să moară cu totul dacă ne căsătorim. Chiar dimpotrivă. Hai să ajungem

la un fel de *aranjament* prin care să beneficiem amândoi în viitorul imediat și care să ne ofere speranță amândurora pe termen lung.

Ea îl privi ținută. Se simțea teribil de tentată. Însă nu prea înțelegea ce îi oferea el.

— Ce beneficiu ai avea *dumneata* dintr-o căsătorie cu mine, Lord Darleigh, pe termen mai scurt sau mai lung? În afară de acela de a-ți liniști conștiința, vreau să zic. Este perfect evident ce beneficii aș avea eu. Nu are rost nici să fac o listă. Dar ce ți-ar oferi dumitale un asemenea aranjament, cum l-ai numit? Și ce vrei să spui cu acest *cuvânt* – *aranjament*? Cu ce se deosebește de o simplă căsătorie?

Căsătoria cu ea nu i-ar fi oferit absolut nimic. Asta era. Din nou, nu avea niciun rost să facă vreo listă – pentru că nu ar fi avut ce scrie pe ea. Ar fi fost o pagină albă, cu un șoricel care privea cu jind din colțul de jos.

El simți în spate brațele scaunului spre care îl condusesse reverendul Parsons și se așează în sfârșit. Acum nu mai părea atât de intimidant. Sau poate că nu. Pentru că acum avea aceeași iluzie ca și aseară, aceea că erau doi prieteni egali, care discutau în tihnă. Însă... Ei bine, nu erau egali în nici o privință, în afara faptului că se născuseră amândoi în familii nobile.

— Dacă privești faptele din perspectivă pur practică și materialistă, căsătoria noastră ar fi foarte inegală. Dumneata nu ai nimic și pe nimeni și niciun loc în care să te duci, și nu ai nici bani. Eu am proprietăți și avere și atâtea rude iubitoare, că nu mai știu ce să fac cu ele.

Și asta era totul. Nu mai era nimic de spus.

Aruncă o privire în abis și simți că stomacul îi coborâse deja acolo.

— Nu există altă perspectivă, zise ea.

— Ba da, o contrazise el. Rămase din nou tăcut câteva momente. Am fugit de acasă acum șase săptămâni, după cum ai auzit. Nu mi-am început bine viața de viconte Darleigh de la Middlebury Park. Am permis să fiu condus de toți oamenii bine intenționați din jurul meu. Și acum ei au

hotărât că e timpul să mă însor, și nu vor fi mulțumiți până când nu își vor pune hotărârea în practică. Vreau să schimb lucrurile, domnișoară Fry. Cât de ușor mi-ar fi fost dacă m-aș fi impus acum trei ani! Dar nu am făcut-o, și nu există întoarcere. Deci, de unde să încep acum? Poate că aș putea începe întorcându-mă acasă cu o soție. Poate că aș avea curajul să o iau de la capăt și să schimb lucrurile dacă aș avea alături de mine pe cineva care să fie incontestabil stăpâna de la Middlebury. Poate că e exact lucrul de care am nevoie. Poate că mi-ai face o favoare la fel de mare ca cea pe care ți-aș face-o eu. Asta dacă te pot convinge să fii de acord.

— Dar să alegi o străină...

— Exact asta ar fi vrut rudele mele să fac, acum șase săptămâni. A fost adusă la Middlebury de părinții ei, care își doreau ca ea să încheie o căsătorie avantajoasă. Ea nu își dorea să fie acolo. Nu ne cunoscusem dinainte. Ea era un miel de sacrificiu. Mi-a spus că *înțelegea* și că *nu o deranja*.

— Ah, zise ea. Dar era clar că o deranja?

— Pe *dumneata* te-ar deranja? o întrebă el.

— Să mă căsătoresc cu un orb? Nu. Dar ce spunea acolo? Nu fusese de acord să se căsătorească cu ei. Însă m-ar deranja să te forțez să faci ceva ce nu vrei să faci, cu o persoană pe care nu o cunoști și care nu ar putea aduce nimic în căsătorie, în afară poate de faptul că *nu* ar deranja-o deloc.

El își trecu degetele prin păr și păru să-și caute din nou cuvintele.

— Acesta e *aranjamentul* despre care vorbeai? Îl întrebă ea. Ca dumneata să-mi oferi confort material și eu să-ți ofer curajul de a deveni stăpânul propriului domeniu?

El trase aer adânc în piept.

— Nu, zise el. Amintește-ți de visurile noastre.

— De visurile noastre imposibile? Încercă să râdă și apoi își dori să nu o fi făcut, auzind sunetul patetic pe care îl scoase.

— Poate nu chiar atât de imposibile. El se aplecă dintr-odată, și fața lui păru sinceră și nerăbdătoare și

adolescentină. Poate că putem să le avem pe amândouă: și visurile, și căsătoria.

— Cum?

Pentru ea, conceptele acestea păreau să excludă.

— Căsătoriile, începu el, căsătoriile perfect decente se încheie din tot felul de motive. Mai ales căsătoriile din clasele superioare. Adesea sunt mai mult alianțe decât uniuni din dragoste. Și nu e nimic rău în a încheia o alianță. Adesea există mult respect și chiar afecțiune între parteneri. Și adesea trăiesc vieți cu totul independente, chiar dacă mariajul supraviețuiește. Se văd din când în când și se poartă perfect amiabil unul cu altul. Dar sunt liberi să își trăiască propria viață. Poate că ne-am putea înțelege asupra unei asemenea căsătorii.

Era destul să se gândească la asta, ca să se simtă înghețată până în măduva oaselor.

Însă el arăta tot înflăcărat.

— Până la urmă, ai putea avea căsuța de la țară, zise el, cu flori și găini și pisici. Iar eu mi-aș putea dovedi că pot fi unicul stăpân al domeniului Middlebury și al vieții mele. Am putea să ne căsătorim acum, când avem nevoie amândoi, iar libertatea și independența și visurile s-ar putea adevăra în viitor. Suntem tineri amândoi. Mai avem destul de mult de trăit – sau cel puțin putem spera.

— Când? întrebă ea, simțindu-se tot înghețată – și tentată. Când am putea trece de la o fază a căsătoriei la cealaltă?

El se uită fix peste umărul ei.

— Un an? În afară de cazul în care apare un copil. Ți propun o căsătorie adevărată, domnișoară Fry. Și zămislirea unui moștenitor e o datorie pe care trebuie să o îndeplinesc cândva. Dacă va apărea un copil, va trebui să ne amânăm visul, cel puțin pentru un timp. Dar un an, dacă nu e niciun copil. Numai dacă nu o să vrei să prelungești perioada. Sau s-o scurtezi. Însă eu cred că am avea nevoie de un an ca să ne instalăm la Middlebury Park ca viconte și vicontesa Darleigh. Și ar trebui să facem asta. Ești de acord cu un an?

Ea nu fusese de acord cu nimic. Se simțea gata să

leșine. Putea să se căsătorească și să aibă viața ei de mulțumire liniștită? Puteau exista amândouă? Avea nevoie de timp ca să se gândească, și de mult timp. Dar *nu* avea timp. Lăsă bărbia în piept și închise ochii.

— Ar fi o nebunie, fu tot ce găsi de spus.

— De ce? Întrebă el și păru neliniștit. Neliniștit fiindcă se temea că ea va refuza? Sau fiindcă se temea că va accepta?

Nu se putea gândi. Dar un gând i se ivi totuși în minte.

— Și dacă apare un copil, întrebă ea, și e fată?

El se gândi la asta și apoi... zâmbi.

— Cred că mi-ar plăcea să am o fiică, zise el și apoi râse. Altă femeie care să îmi conducă viața.

— Dar dacă se întâmplă? insistă ea. Dacă nu ai totuși un moștenitor?

— Atunci... Hmm. Se gândi din nou. Dacă ne împrietenim în anul pe care îl petrecem împreună, și nu văd niciun motiv care să ne împiedice să ne împrietenim, atunci nu trebuie să ne purtăm ca niște străini tot restul vieții, nu? Nu ne *despărțim*, doar trăim separat pentru că așa ne vine mai bine. Poate că am fi amândoi destul de fericiți să ne mai întâlnim din când în când.

Destul timp cât să aibă un copil? Sau *alt* copil?

Se simțea încă gata să leșine. Încercă să gândească rațional.

— Și dacă vine timpul, Lord Darleigh, întrebă ea, când vei dori să te căsătorești cu altcineva de care te-ai îndrăgostit?

— Nu e prea probabil să întâlnesc o asemenea persoană la Middlebury, zise el. Sper să trăiesc mai puțin izolat decât în ultimii trei ani – sunt chiar hotărât –, dar e un sat liniștit. În plus, acesta e un risc pe care și-l asumă toate persoanele care se căsătoresc, nu? Pericolul de a întâlni pe altcineva pe care să ți-l dorești mai mult? Totuși, atunci când te căsătorești, promiți că vei fi loial persoanei cu care te căsătorești, și cu asta basta.

În argumentul acela era o gaură atât de mare, că ar fi

putut cădea o diligență cu patru cai. Chiar și ea se putea gândi la un neajuns. Bărbații aveau *nevoi*, nu-i așa? Aflase asta în anii în care trăise cu tatăl ei și prietenii lui. Ce avea să se întâmple cu nevoile lordului Darleigh? Conform aranjamentului pe care îl sugerase, ea avea să-l părăsească atunci când el avea să împlinească douăzeci și patru de ani, dacă nu rămânea însărcinată.

Cum avea să-și satisfacă nevoile după aceea? Cu amante?

Deschise gura și trase aer, dar nu reuși să spună nimic. Vorbi el în locul ei.

— Oricum, ne putem întâlni din când în când. Nu trebuie să fim străini. Dacă suntem amândoi de acord, bineînțeles.

Urmă alta din tăcerile acelea scurte.

— Și dacă întâlnești *dumneata* pe cineva de care să te îndrăgostești? Întrebă el.

— O să-i întorc spatele. O să fiu loială căsătoriei mele.

Și cu răspunsul acesta trecuse linia, luându-i în serios propunerea?

Oh, nu *trebuia* să o ia în serios.

Dar care era alternativa?

Își prinse brațele cu mâinile, de parcă i-ar fi fost frig.

— Nici măcar nu mă cunoști, zise ea, dându-și seama prea târziu că nu trebuia să spună asta dacă tot nu avea de gând să spună da. Nici eu nu te cunosc pe dumneata.

El nu răspunse imediat.

— Ce ți s-a întâmplat?

— Cum am orbit, adică? Fratele mamei mele s-a întors acasă, după mulți ani petrecuți în Orientul îndepărtat. E negustor și om de afaceri, foarte prosper. Tata nu murise de puțin timp, iar mama se lupta mai mult ca niciodată ca să se poată descurca. Unchiul meu a vrut să-mi ducă surorile la Londra ca să își găsească niște soți eligibili, ceea ce a și făcut, cu mare succes, și apoi a vrut să mă ia pe mine în afacerea lui. Dar gândul că aveam să stau toată ziua în spatele unui birou, chiar dacă numai câțiva ani, până avansam, mă deprima. L-am implorat să-mi cumpere

În schimb un brevet și am plecat la război cu un regiment de artilerie, la vârsta de șaptesprezece ani. Plesneam de mândrie și de nerăbdarea de a mă afirma, de a arăta că eram la fel de curajos, de ingenios și de dârz ca cel mai călit veteran. În prima oră a primei mele bătălii din Peninsula, m-am așezat alături de unul dintre tunurile mari, și tunarul a tras. Nu s-a întâmplat nimic, și eu am făcut un pas înainte, de parcă aș fi vrut să văd care era problema și să o rezolv și să câștig războiul pentru aliați atunci și acolo. Tunul a tras, și ultimul lucru pe care l-am văzut a fost o flacăra strălucitoare. Ar fi trebuit să zbor direct la cer. Ar fi trebuit să mă fac bucățele și să ajung în toată Spania și Portugalia, ca să nu poată fi identificată nici măcar una dintre ele. Însă, atunci când am fost dus la un spital de campanie, eram perfect teafăr, cu excepția faptului că atunci când mi-am recăpătat cunoștința nu vedeam și nu auzeam nimic.

Sophia icni îngrozită.

— Mi-am recăpătat auzul după ce m-am întors în Anglia. Însă vederea nu s-a refăcut, și nu se va reface niciodată.

— Oh, zise ea. A fost ca și cum...

Însă el ridică o mână, făcându-i semn să tacă, iar ea văzu că cealaltă mână strângea tare brațul fotoliului, exact cum se întâmplase și cu mâinile ei cu câteva minute în urmă. Încheieturile lui erau albe.

— Îmi pare rău, zise el, și vocea îi sună inexplicabil de întretăiată. Nu pot să vorbesc despre asta, domnișoară Fry.

— Iartă-mă, spuse ea.

— Și ce ar trebui să știu eu despre dumneata? o întrebă el. Poți să-mi spui ceva care să mă facă să ies pe ușă ca din pușcă?

— Nu sunt respectabilă. Bunicul meu a fost un baronet și unchiul meu, fiul lui cel mai mare, deține acum titlul. Însă amândoi l-au dezmoștenit pe tata cu mult înainte de nașterea mea. Era oaia neagră a familiei. Era un aventurier și un cartofor și un... un libertin. Uneori câștiga o avere și trăiam dintr-odată în lux. Însă nu dura niciodată

mai mult de câteva zile sau săptămâni în cel mai bun caz. Pierdea mai mulți bani decât avea vreodată, și adesea petreceam săptămâni și luni istovitoare, fugind de judecători și de oamenii cărora le datora mari sume de bani. Era frumos și fermecător și... cred că i-a luat mințile mamei cu purtările lui de cuceritor, însă ea a plecat pe când aveam cinci ani, cu un amant și fără mine. A fost un mare scandal. A murit la naștere, după trei ani. Tata a fost ucis într-un duel acum cinci ani. A fost împușcat de un soț înfuriat. Nu era nici măcar primul lui duel. Avea atâtea motive care îl făceau faimos. Nu ar fi bine pentru dumneata să te asociezi cu mine.

Își mușcă buzele și închise din nou ochii.

Și îl auzi oftând.

— Domnișoară Fry, dumneata nu ești nici tatăl, nici mama dumitale.

Se ridică în picioare și făcu câțiva pași șovăielnici în direcția ei, temându-se poate să nu dea peste un obstacol.

— Domnișoară Fry, zise el, întinzând mâna dreaptă. Vrei să îți pui mâna în mâna mea?

Ea se ridică șovăielnic în picioare, străbătu aproape toată distanța dintre ei și își puse mâna stângă în mâna lui. Când el ridică și cealaltă mână, ea îi întinse și mâna dreaptă, și degetele lui se închiseră, calde și puternice, peste degetele ei.

Apoi se lăsă într-un genunchi în fața ei.

Oh!

Și își plecă fruntea peste mâinile ei.

— Domnișoară Fry, vrei să îmi faci marea onoare de a te căsători cu mine? Vrei să ne oferi amândurora șansa de a ne realiza visurile?

Cum să judece corect atunci când îi privea buclele mătasoase și strălucitoare aplecate peste mâinile ei, și când îi simțea atingerea caldă și fermă?

Bănuia că era un bărbat impulsiv. Dacă ea spunea da, el avea să-și regrete impulsivitatea. Mai ales dacă – și când – avea să se trezească singur peste un an, fără să mai aibă ocazia de a se căsători cu altcineva, dacă ea nu murea

Înaintea lui. Visul lui era foarte bun pentru un an sau doi. Dar pentru totdeauna? Ghicea că el era un bărbat care își dorea în fond o familie afectuoasă și iubitoare în jurul lui.

Iar ea? Însă ea nu avea de ales. Sau avea. Putea alege între două alternative – aranjamentul imperfect de căsătorie pe care îl sugerase el și sărăcia. De fapt, nu exista nicio alegere.

Dumnezeu s-o ajute, nu exista nicio alegere.

— Vreau, șopti ea.

El ridică fruntea. Și, cu ochii ațintiți exact asupra ochilor ei, zâmbi.

Fu un zâmbet extrem de dulce.

Capitolul 6

Martin nu vorbea cu el, dacă nu punea la socoteală faptul că răspundea „da, milord” sau „nu, milord” la orice întrebare sau remarcă a lui Vincent, cu vocea vibrând aproape de formalism țeapăn. Era îmbufnat după cearta pe care o avuseseră pe drum, în timp ce se întorceau de la vicariat.

— Ce faci? zbieră el când Vincent îi spuse că se logodise cu domnișoara Fry. Ce drăcia dracului? Ți-ai ieșit din *minți*, la naiba? Arată ca un băiat, și nici măcar nu sunt sigur că acesta e un compliment pentru băieți.

— Nu mă face să-ți trag una, Martin, îi zise Vincent.

Martin rânji – audibil.

— Știi că pot, îi aminti Vincent. Îți amintești de buza spartă și nasul însângerat cu care te-ai ales când te-ai îndoit de mine?

— Un simplu noroc, îi zise Martin. Și nu ai jucat corect.

— Ba am jucat foarte corect. Nu mă face să-ți dovedesc că nu a fost un simplu noroc. Doamna e logodnica mea, și o voi apăra împotriva oricărei insulte.

Martin rânji mai în liniște și se închise într-o tăcere jignită.

Reverendul și doamna Parsons nu fură chiar atât de sinceri în reacțiile lor. Însă atunci când Vincent îi chemase înapoi în salon și făcuse anunțul, din vocea lor răzbătu uimirea și o neînțelegere buimăcită. Felicitările lor fură ezitante, de parcă nu ar fi fost siguri că nu era o glumă, și când se asigurară că era serios, îl felicitară cu prea multă înflăcărare. Însă fură de acord să îi permită domnișoarei Fry să mai rămână la vicariat încă o noapte sau două, până făcea alte aranjamente pentru ea.

Necazul era că nu știa ce aranjamente să facă. Mai devreme, în timp ce se grăbea spre vicariat la brațul lui Martin, sperase să descopere că domnișoara Fry avea planuri, că avea unde să meargă, că avea alte rude care să o primească, sau măcar niște prieteni. Atunci nu i-ar fi datorat decât niște scuze din toată inima pentru necazurile pe care i le pricinuise, și poate să îi ofere trăsura și pe Handry care să o ducă oriunde voia ea. Între timp, el putea să rămână la Covington House și să se bucure de vizitele prietenilor lui câteva zile în plus, în timp ce aștepta întoarcerea trăsorii și se pregătea să se întoarcă la Middlebury Park.

Undeva într-un colț al minții lui se afla gândul că ar fi putut să o ceară în căsătorie dacă nu exista altă alternativă, însă nu se așteptase cu adevărat să se ajungă la asta.

Dar se ajunsese.

Necazul era că nu se gândise ce avea să se întâmple după ce o cerea în căsătorie.

Nu, necazul era că nu se gândise nici măcar ce avea să se întâmple *când* o cerea în căsătorie.

Martin avea dreptate. Își *ieșise* din minți, la naiba.

Trebuia să o ia cu el acasă la Middlebury cu el? Și să se căsătorească cu ea acolo? Își imagină ce consternată avea să fie mama lui. Și în curând surorile lui aveau să se năpustească asupra lui, iar viața și nunta lui nu aveau să-i mai aparțină. Oricum, cu nunta s-ar fi întâmplat același lucru, indiferent cu cine s-ar fi căsătorit. Însă cu oricare altă mireasă ar fi existat o familie care să se năpustească din

partea cealaltă, ca să echilibreze într-un fel familia lui. Însă nu exista nimeni care să vorbească în locul domnișoarei Fry sau să se agite în jurul ei și să se asigure că juca un rol la fel de important ca al lui la nuntă, sau chiar mai important, pentru că ea era mireasa și el un simplu mire.

Nu ar fi fost corect să o ducă direct acasă cu el.

Și își amintea întruna cum spusese Edna Hamilton că domnișoara Fry fusese găsită de dimineață în biserică; cu o geantă patetic de mică în strană, alături de ea. Își lăsase restul lucrurilor la Barton Hall pentru că nu putuse să ducă mai mult de o geantă? Sau în geanta aceea îi încăpeau de fapt toate posesiunile?

Își dorea să fi știut cum se îmbrăca – ce purtase la vizita lui de la Barton Hall, ce purtase la reuniunea de aseară, ce purtase azi-dimineață la vicariat. Însă ar fi pariat că avea nevoie de haine, și multe. Și apoi își aminti că Edna spusese că nu putea fi considerată din greșeală servitoare la Barton Hall, pentru că nu era la fel de bine îmbrăcată ca servitorii.

Poate că ar fi trebuit să pună să se citească strigările acolo și să se căsătorească cu ea la Barton Coombs. Însă asta ar fi însemnat că trebuia să rămână o lună întreagă acolo, bătând din picioare, și să-l implore pe vicar și pe soția acestuia să își prelungească ospitalitatea față de domnișoara Fry. Mama și surorile lui ar fi avut timp să năvălească peste el acolo, iar nunta nu ar fi fost diferită de o nuntă la Middlebury Park. Și familia March ar fi putut să-și iasă din pepeni și să facă necazuri. Îi credea în stare să facă public trecutul reproșabil al mamei și tatălui domnișoarei Fry. Și ea ar fi avut nevoie de haine și acolo. Orice mireasă trebuie să se căsătorească într-o rochie frumoasă. Și unde să găsească așa ceva?

Prin urmare, dacă nu se întorcea la Middlebury Park și nu rămânea acolo, unde avea să se căsătorească?

Exista o singură alternativă viabilă.

Londra.

Acolo putea cumpăra o rochie de mireasă și un trusou pentru nuntă. Se puteau căsători rapid și în liniște, cu o

licență specială. Ar fi fost de fapt cel mai bun plan.

I se strângea puțin inima când se gândea că avea să se căsătorească fără a-și informa măcar mama și surorile, însă în ansamblu i se părea mai bine pentru domnișoara Fry. Așa ar fi fost mai egali.

Prin urmare, hotărî că oricum ar fi fost mai bine să se prezinte în fața familiei cu faptul împlinit, pentru că își amintea cât de stânjeniți fuseseră Martin, vicarul și soția acestuia când văzuseră ce mireasă își alesese. La urma urmei, mama și surorile lui voiau să îl vadă căsătorit. Cu siguranță că aveau să fie foarte bucuroase, odată ce își reveneau din primul șoc cauzat de faptul că acționase pe cont propriu, alegându-și o mireasă și căsătorindu-se cu ea. Și dacă nu erau, ei bine, atunci avea să izbucnească o ceartă.

Dumnezeule mare, nu se certase niciodată cu familia lui.

Și cum avea să-și cumpere domnișoara Fry hainele la Londra, dacă nu avea pe nimeni care s-o sfătuiască? Oare știa unde să se ducă? Și cum avea să facă el rost de o licență specială? Trebuia să meargă la avocații din Doctors' Commons², nu? Ei bine, chiar și fără ochi, trebuia să găsească drumul într-acolo. La urma urmei, avea servitori și nu era mut. Dar cum se pregătea o nuntă? Avea *să afle*. Unde aveau să stea o zi, două sau trei, până se terminau pregătirile? La un hotel? Un bărbat singur și o lady singură?

Întrebările și răspunsurile lor nesatisfăcătoare i se învârteau în cap în timp ce mânca puțin din tocănița de iepure încălzită de Martin, și o felie de pâine cu unt. Nu avea rost să ceară părerea lui Martin. Nu răspundea la nicio întrebare care cerea mai mult de un răspuns afirmativ sau negativ.

Singurul lucru bun era că, gândindu-se la problemele practice care trebuiau rezolvate, își ținea mintea departe de problema mai mare. Îi oferise - îi *promisese* - atât

² Societate de avocați care practica legea civilă în Londra, dotată cu apartamente în care trăiau și lucrau membrii ei și o bibliotecă uriașă (n.tr.)

căsătoria, cât și libertatea. Îi oferise tipul de căsătorie pe care o deplânsese întotdeauna.

Și apoi se gândi la ceva, și reveni la problemele practice. De fapt, gândul acesta îi trecuse prin minte și în timp ce era cu ea, deși contextul era diferit. Supraviețuitorii. Hugo – Hugo Emes, Lord Trentham, adică – plănuia să petreacă cel puțin o parte a primăverii la Londra. Și chiar dacă el nu era acolo, mama și sora lui vitregă vor fi aproape sigur. Domnișoara Fry nu ar fi stat la ele dacă ar fi fost o biată fată în căutarea unei slujbe, însă cu siguranță că nu ar fi avut nicio obiecție să o facă dacă ar fi fost logodnica lui. Și poate că doamna sau domnișoara Emes ar fi dispuse să o însoțească la cumpărături.

Vincent aproape că zâmbi în sinea lui. Majoritatea problemelor aveau o soluție, dacă erai hotărât să o găsești. Și el *era* hotărât. Bineînțeles că era mult mai dificil să trăiești independent și să te impui atunci când erai orb, dar nu era în niciun caz imposibil. Dintr-odată, se simți nerăbdător să se întoarcă acasă și să se apuce cu nădejde de cea mai mare provocare a vieții lui.

— Cred că tocănița are un gust și mai bun astăzi decât ieri, Martin, zise el. Iar pâinea nu ar fi putut fi mai proaspătă nici dacă ai fi încercat.

De fapt, de abia le gustase.

— Mulțumesc, milord.

Ah, o variațiune. De obicei era „sir”.

— Am nevoie de pălărie și de baston, Martin, te rog, zise el, ridicându-se de la masă. I-am promis domnișoarei Fry că o duc la plimbare după-amiază. Nu se prevede ploaie, nu?

Urmă o pauză, în care Martin se uită probabil pe fereastră.

— Nu, milord.

— Nu am nevoie să mă însoțești la vicariat, îi zise Vincent. Am învățat drumul.

— Da, milord.

— Martin, zise el după zece minute, în timp ce ieșea pe ușa din față și găsea treptele cu ajutorul bastonului. Mă

aștept să mă căsătoresc cu domnișoara Fry într-o săptămână. Toate îmbufnările din lume nu vor schimba asta. Poate că peste vreo cinci ani mă vei putea ierta.

— Da, milord.

Ei, tot era mai bine decât „nu, milord”.

Vincent coborî cu bine treptele și străbătu o parte din alee. Dar apoi se opri, auzind o trăsură care se apropia pe strada din sat, o trăsură cu patru cai, dacă nu se înșela. Era prea mult zgomot și huruit și zăngănit pentru doi cai. Dacă nu trecea diligența sau vreo altă trăsură de poștă, nu exista decât o singură persoană în Barton Coombs căreia i-ar fi putut aparține.

Trăsura încetini și întoarse spre Covington House. Vincent rămase pe loc și speră că, dacă rămânea în mijlocul aleii, caii aveau să-l vadă la timp și să se oprească.

Dar nu ar fi trebuit să-și facă griji.

— Ah, Darleigh, strigă vocea jovială a lui Sir Clarence March. Probabil că lăsase în jos unul dintre geamurile trăsurii. Faci o plimbare pe alee și te întorci, nu-i așa? Ai grijă.

Vincent plecă fruntea fără să răspundă și auzi un tropăit de cizme, care anunța că vizitiul coborâse de pe capră, apoi portiera trăsurii se deschise și fură trase scările.

Auzi mai mulți pași coborând și înțelese că Sir Clarence nu era singur.

O vizită de după-amiază – într-o trăsură de călătorie cu patru cai?

— Scumpa mea soție și fiica mea au vrut să facă o plimbare în aer liber, în după-amiaza aceasta atât de încântătoare, zise Sir Clarence, și cum aș fi putut eu să le refuz, Darleigh? Când vei avea soția și fiicele dumitale, deși sperăm că vei avea și fii, vei înțelege cum e să fii soț și tată și să încerci să pui piciorul în prag și să îți trăiești propria viață. Nu poți s-o faci. Propria ta fericire depinde de cât de permisiv ești cu femeile. Femeile mele cred că ți-ar plăcea să ieși cu noi la o plimbare cu trăsura și poate chiar să ne oprim undeva și să mergem puțin pe jos în aer liber. Picioarele mele nu mai sunt cum au fost, și Lady March nu

poate ajunge prea departe fără să i se taie respirația, însă tinerii sunt făcuți dintr-un material mai rezistent. Henrietta va fi fericită să se plimbe cu dumneata, dacă vrei să iei puțin aer mai târziu, după-amiază. După aceea trebuie să vii la noi la cină. Nu o să fie decât o cină simplă și neprotocolară, între prieteni.

Ah. O să-mi placă asta, se gândi Vincent.

— Vă mulțumesc pentru amabila invitație, răspunse el. Din nefericire, trebuie să o refuz. Samuel și Edna Hamilton m-au invitat să petrec seara cu ei și alți câțiva prieteni din copilăria noastră. Iar în după-amiaza asta am plănuțit să îmi duc logodnica la plimbare.

Urmă o tăcere scurtă, aproape asurzitoare, întreruptă doar de clinchetul hamurilor și sforăitul cailor și o lovitură de copită pe pietriș.

— Logodnica dumatăle? întrebă în cele din urmă Lady March.

— Da, zâmbi Vincent. Nu ați auzit? Credeam că toată lumea din Barton Coombs știe deja. Acum o oră sau două, domnișoara Fry mi-a acceptat cererea în căsătorie. Cred că îmi veți dori fericire.

— Domnișoara... șoarecele?

Vocea lui Sir Clarence era aproape de răcnet.

— *Sophia!* spuse Lady March aproape în același timp.

— Ce? zise domnișoara March năucită. Mamă?

— Ne vom căsători la Londra, de îndată ce reușesc să fac toate aranjamentele, le spuse Vincent, și apoi îmi voi lua noua vicontesă acasă, la Middlebury Park. Nu trebuie să vă faceți griji pentru nepoata dumneavoastră, Lady March. O să am grijă de siguranța ei. Și o voi prețui. Ah, tocmai mi-am amintit ceva. *Martin!*

Spera că ușa din spatele lui era încă deschisă. Dar era sigur că Martin îl urmărise cu privirea ca să se asigure că nu dădea peste o piatră prea mare sau că nu se ciocnea de vreun stâlp de la poartă.

— Da, milord?

— Martin, îl instrui Vincent, adu-mi punga, dacă ești amabil, și numără banii necesari pentru un bilet la

diligență. Sir Clarence îți va spune suma exactă. Ați fost destul de amabil ca să îi oferiți această sumă nepoatei soției dumneavoastră, sir, când a plecat noaptea trecută de la Barton Hall, dar până la urmă nu va fi nevoie de acești bani, și e plăcerea mea să vi-i înapoiez odată cu mulțumirile mele.

Continuă să înainteze pe alee, sperând că nu avea să-și strice marea ieșire din scenă dând peste cai sau trântindu-se în portiera deschisă a trăsurii.

— Mamă? zise din nou domnișoara March din spatele lui, cu vocea tremurătoare.

— Oh, taci din gură, Henrietta, spuse îmbufnată iubitoarea ei mămică. Nerușinata aceea. După tot ce am făcut pentru ea.

Vincent pipăi stâlpul porții cu bastonul și ieși în siguranță în stradă. Își amintea jocurile de felul acesta – un copil cu ochii bandajați, condus de alt copil și trebuind să ghicească în cele din urmă unde era. Vincent trișase întotdeauna, bineînțeles, așa cum presupunea că făceau și ceilalți copii, trăgând cu ochiul pe sub legătoare. Ar fi vrut să poată face același lucru și acum. Însă vicariatul nu era departe. Îl va găsi.

Îmi voi găsi întotdeauna drumul, se gândi el, chiar dacă i se strângea stomacul când își amintea de hotărârea pripită din timpul primei lui vizite de azi și de consecințele cu care trebuia să trăiască tot restul vieții.

Chiar înainte de a ajunge la vicariat, auzi trăsura și cei patru cai întorcându-se pe stradă și îndreptându-se spre Barton Hall. Se părea că plimbarea de după-amiază cu trăsura și pe jos fusese abandonată.

Și astfel i-am mai jucat o festă lui Sir Clarence, se gândi el. Ultima și de departe cea mai satisfăcătoare.

Și făcuse *ceva* ca să își răzbune doamna.

*

— Ieși des la plimbare? Ai un loc favorit în care mergi? o întrebă Vincent pe domnișoara Fry puțin mai târziu, după

ce ieșiră din vicariat. Mie îmi plăcea să merg pe drumul îngust din partea cealaltă a fierăriei și apoi să trec peste pârleaz și să traversez pășunea spre malul râului. Pe când eram băieți, ne plăcea tuturor să pescuim și să înotăm acolo. De obicei înotul era interzis, dar înotam oricum, chiar și noaptea.

— Ieșeam la plimbare, răspunse ea. Uneori mă duceam în pădurea din parcul de la Barton Hall, unde puteam fi singură, și adesea ieșeam mai departe pe câmp, oriunde mă purtau pașii. Cunosc locul despre care vorbești.

Acceptase brațul pe care i-l oferise, dar trebuie să-și fi dat seama, ca și așeară, că el nu o putea conduce oriunde cu ușurință. Era mai probabil să se întâmple invers și să îl conducă ea pe el, în ciuda faptului că avea bastonul în mâna liberă.

El se întoarse în direcția în care trebuiau s-o ia, și fură strigați aproape imediat de domnișoara Waddell, care locuia lângă vicariat. Aceasta le explică că se afla din întâmplare în grădina din față, tăind niște flori uscate.

Probabil că m-a văzut venind, se gândi Vincent, a doua oară astăzi. Și, ca toată lumea, aflase probabil că vicarul o găsisese pe domnișoara Fry în biserică de dimineață și o luase la vicariat. Probabil că știa și că domnișoara Fry fusese izgonită de la Barton Hall în mijlocul nopții trecute. Nu cumva spusese doamna Parsons că plănuia să trimită o delegație de protest la Barton Hall?

— E o după-amiază frumoasă, Lord Darleigh, continuă ea. Și domnișoara... Fry, nu-i așa? Ești rudă cu Lady March, cred, dar stai la vicariat.

Vocea îi fremăta de curiozitate, și Vincent își dădu seama oarecum surprins că soția vicarului făcuse ceea ce îi ceruse el și nu spusese nimănui despre logodnă.

— Înseamnă că trebuie să aflați de la mine vestea cea bună, domnișoară Waddell, zise el. Domnișoara Fry m-a făcut fericit astăzi. Suntem logodiți.

— Oh, vai de mine. Pentru o clipă, ea păru să-și fi pierdut cuvintele. Atunci trebuie să vă felicit. Ei bine, Dumnezeu să mă ajute, ce veste neașteptată! Chiar în

dimineața aceasta, vicarul întreba pe toată lumea dacă nu știa de o slujbă decentă pentru... Ei bine. Oh, vai de mine! Ei bine, trebuie să spun că e încântător.

Vincent scăpă de ea, și încă neobișnuit de ușor. Își dădu seama că ardea de nerăbdarea de a transmite vestea înaintea tuturor.

— Îmi cer scuze, spuse el când rămase din nou singur cu domnișoara Fry. Am făcut anunțul fără să te consult mai întâi. Sper că nu te superi.

— Nu, milord.

— I-am informat și pe Sir Clarence, Lady March și domnișoara March acum ceva timp, când ieșeam de acasă. Veniseră să mă invite la o plimbare cu trăsura undeva în aer liber și poate și la o plimbare pe jos cu domnișoara March, undeva pe traseu. Am fost foarte satisfăcut să le explic că aveam să mă plimb cu logodnica mea în schimb. Aș fi vrut să fii acolo și să le fi văzut fețele când i-am informat cine era logodnica. Sunt sigur că trebuie să fi fost o priveliște demnă de ținut minte. Oh, și l-am pus pe Martin Fisk, valetul meu, să îi înapoieze banii de diligență lui Sir Clarence.

— Oh, exclamă ea.

— Obișnuiam să îi jucăm niște feste nemiloase în copilărie, îi spuse el. Am spus noi, deși aproape întotdeauna eu eram și cel care le punea la cale, și cel care le punea în practică. Odată ne-am cățărat pe acoperișul de la Barton Hall, în noaptea dinaintea zilei în care Sir Clarence aștepta vizita unui amiral din marină cu titlu și al soției acestuia – se lăudase cu multe zile înainte. Am agățat un steag uriaș, pe care pictasem un craniu și niște oase încrucișate, de cel mai înalt coș, și am sperat că nimeni nu avea să-l observe înainte de sosirea amiralului. Nimeni nu l-a observat, și am avut norocul ca în dimineața aceea să sufle o briză ușoară. Dacă e să dăm crezare servitorilor, și de obicei trebuie crezuți, primul lucru pe care l-a făcut amiralul după ce a coborât din trăsură a fost să respire o gură de aer curat și să ridice ochii spre steagul care flutura vesel în vânt.

Ea râse, un sunet ușor și fericit care îl încântă.

— Ați fost prinși vreodată? Întrebă ea.

— Niciodată. Deși de câteva ori a fost cât pe ce. Sir Clarence știa întotdeauna cine erau vinovații, bineînțeles, dar nu își putea dovedi niciodată suspiciunile, și deși unii dintre noi aveau părinți severi, am simțământul că nu investigau cu prea multă trageră de inimă plângerile de la Hall.

Ea râse din nou.

— Înseamnă că ai avut o copilărie fericită, milord?

— Da.

Întoarse capul spre ea și fu cât pe ce să o întrebe despre copilăria ei. Însă știa că fusese dificilă și poate – nu, probabil – foarte nefericită, și el încerca să o facă să se simtă în largul ei.

Ghici că se apropiau de fierărie și imediat îl auzi pe domnul Fisk strigându-l, și apoi auzi niște pași grei care se apropiau, și își simți mâna dreaptă prinsă, cu baston cu tot, într-o mână ca o șuncă uriașă, și scuturată în sus și în jos.

— Vincent Hunt, strigă fierarul cu voce răsunătoare. Nu am putut să mă apropii aseară de tine, împreună cu buna mea soție. Arăți ca un mare domn. Dar nu mă îndoiesc că în sufletul tău ești tot o pușlama. Bună ziua, domnișorică. Nu locuiești cumva la Barton Hall? Nu, așteaptă o clipă. Dumneata ești cea pentru care se interesa vicarul de dimineață. Voia să știe dacă doamna mea nu are nevoie de cineva care să o ajute în casă. Stai la vicariat, nu-i așa? Ei, îndrăznesc să spun că ți-e mai bine aici decât unde ai fost până acum. Nu i-aș recomanda nici celui mai rău dușman să stea la Hall.

— Domnișoara Fry s-a logodit cu mine, îi spuse Vincent.

Domnul Fisk îi scutură mâna și mai înflăcărat.

— Hei, strigă el, ai curtat-o în mare viteză, băiete. Dar nu ai fost niciodată mocăit, nu? Aș putea să-ți spun un lucru sau două despre hoțomanul acesta, domnișorică, de ți s-ar face părul măciucă. Dar a fost întotdeauna un băiat bun, în ciuda tuturor lucrurilor, și nu mă îndoiesc că va fi un soț bun. Mă bucur că ai ales o fetișcană de la țară, Vincent –

sau bănuiesc că ar trebui să-ți spun acum milord - și nu una dintre păpușile acelea la modă cu care se însoară de obicei grangurii. Vă doresc fericire. Doamna mea v-ar dori și ea același lucru, dar e ocupată, pentru că face din nou pâine și prăjituri pentru Martin al nostru, și nu se uită nici măcar pe geam. Crede că are nevoie să se mai îngrașe, așa ca tatălui lui.

— Sper că înțelege, domnule Fisk, că mă îngrașă și pe mine, zise Vincent. Pâinea ei e cea mai bună pe care am gustat-o, iar prăjiturile ei anihilează orice încercare de a le mânca cu cruțare.

Își continuă plimbarea alături de domnișoara Fry, și intrară aproape imediat pe drumul liniștit care mergea paralel cu râul, deși nu chiar alături.

— O fetișcană de la țară, repetă el. Asta ești? Te-ai simțit jignită?

Știa atât de puține despre ea. I se strânse din nou stomacul la gândul că făcuse ceva impulsiv și nesăbuit, dar ireparabil.

— Nu când alternativa era „una dintre păpușile la modă cu care se însoară grangurii”. Pare un lucru foarte indezirabil dacă vrei să câștigi aprobarea fierarului, nu?

El râse. Răspunsul ei îl surprinse și îl încântă. Dovedea că era isteată și avea simțul umorului.

— Domnul Fisk e tatăl valetului meu, explică el. Eu am crescut împreună cu Martin. Înainte de a pleca la război, m-a întrebat dacă nu putea veni cu mine ca ordonanță. După ce am fost rănit, a insistat să rămână alături de mine ca valet, și de atunci nu am mai putut scăpa de el. Am încercat, mai ales în primii ani, când nu îmi puteam permite să-l plătesc, și nu primea decât cazare și hrană în casa din Cornwall în care mă recuperam eu. A refuzat categoric să plece.

— Probabil că ține la tine.

— Presupun că da, încuviință Vincent. Nu se gândise niciodată la asta în felul acesta. Și bănuia că nici Martin nu o făcuse. Pârleazul trebuie să fie destul de aproape.

— Mai sunt încă vreo douăzeci de pași.

Nu se gândise prea mult la cum avea să treacă peste pârleaz. Făcuse plimbări pe drumuri mult mai accidentate în Districtul Lacurilor, bineînțeles, însă pe atunci îl avea pe Martin cu el. Asta nu însemna că Martin îl dirijase vreodată, însă erau obișnuiți unul cu celălalt și se simțeau confortabil împreună. Martin știa ce instrucțiuni și ce avertizări să ofere, și când să le ofere.

Își amintea de pârleazul acela. Trecuse peste el de mii de ori.

— O să trec eu primul, zise el când ajunseră. Așa voi putea măcar să mă prefac că te ajut.

Își agăță bastonul în bara de sus. Se bucura că ea nu încercase să i-l ia sau să insiste să meargă ea prima, ca să îl poată ajuta *ea* pe *el*. Un bărbat trebuie să-și păstreze măcar un dram de demnitate.

Se simțea intimidat și destul de îngrozit, gândindu-se că era gata să se facă de râs. Erau două bare de lemn, una cam la un metru de pământ, cealaltă cu jumătate de metru mai sus – cea în care își agățase bastonul. Sub bara de jos era o a treia, mai lată, care trecea pe sub ea, dar nu la un unghi de nouăzeci de grade. Pe partea pe care se aflau era iarbă. Partea cealaltă era mai joasă, mai bătătorită și avea o adâncitură în centru, de la miile de picioare care aterizaseră acolo când săriseră pârleazul. După ploaie era întotdeauna plin de noroi – un adevărat paradis pentru un băiat. Din fericire, în ultimele zile nu plouase. De o parte și de cealaltă a pârleazului erau garduri vii din păducel înalt. Dincolo de el era o pajiște cu iarbă, presărată de obicei cu margarete și piciorul-cocoșului și trifoi roșu. Și dincolo de ea, la o mică distanță, curgea râul.

Se întrebă dacă băieții din sat veneau și acum acolo. Nu auzea niciunul. Dar poate că erau la școală, pacostea asta care chinuia viața băieților neastâmpărați.

Nu ar fi trebuit să se îngrijoreze. Trecu pârleazul fără niciun incident, deși fu bucuros că își amintise de adâncitura din partea cealaltă atunci când sărise, așa că nu se scufundă mai mult decât se așteptase. Se întoarse spre pârleaz, găsi ultima treaptă de jos cu cizma și întinse mâna.

— Doamnă, permiteți-mi să vă ajut. Nu vă fie teamă.

Râse din nou, un sunet încântător și tremurat care părea vesel, de parcă s-ar fi distrat. Și apoi îi simți mânuța în mâna lui, iar Sophia sări alături de el.

— Avem toată pajiștea numai pentru noi? întrebă el, deși era aproape sigur că era așa.

— O avem, zise ea, retrăgându-și mâna. Oh, e un moment al anului foarte frumos. Cel mai bun, când primăvara se transformă în vară. Pajiștea e ca un covor multicolor sub picioarele noastre. Vrei să ți-o descriu?

— Sigur. Deși nu trebuie să te simți întotdeauna obligată să faci asta. Învăț să experimentez lumea prin celelalte simțuri, în loc să mă forțez întotdeauna să îmi imaginez ceea ce nu pot vedea în mod fizic. Când îmi descrii o scenă, o să ți-o descriu și eu, însă scena mea va fi plină de sunete și mirosuri și uneori atingeri. Chiar și gusturi. Ți se pare că are sens?

— Da. Oh, da. Și așa se explică de ce nu ești o victimă.

Vincent ridică din sprâncene.

— De ce nu te *porți* ca o victimă, explică domnișoara Fry. Admir asta.

El lăsă capul într-o parte.

— Te-ai simțit uneori ca o victimă? o întrebă. Toți o facem, știi. Cel puțin, presupun că majoritatea o facem măcar o dată în viața noastră. Nu e nicio rușine în asta, pentru că uneori *suntem* victime. Uneori, totuși, dacă suntem norocoși sau sânguincioși, putem să ne ridicăm deasupra auto-compătimirii. Bineînțeles că pentru mine a fost mai ușor decât ar fi putut fi, pentru că am moștenit o avere la doi ani după ce am orbit. Asta mi-a dat o libertate pentru care voi fi întotdeauna recunoscător.

— Iar eu mă căsătoresc cu tine, zise ea cu răsuflarea întretăiată.

Deci asta o ajuta să se elibereze mai ușor din situația de victimă a vieții? Deși aproape întotdeauna era nevoie de ceva mai mult decât un simplu noroc pentru a reuși să scuti de auto-compătimire. Uneori, auto-compătimirea e

atât de înrădăcinată în oameni, încât nimic nu îi poate convinge să scoată puțină bucurie din viață. Se *compătimea* oare domnișoara Fry? Nu o cunoștea destul de bine ca să răspundă la această întrebare.

— Nu pot să te văd, zise el. Te-am auzit doar – și ți-am atins mâna și am simțit-o pe brațul meu. Am simțit mirosul ușor al săpunului tău. Aș vrea să te cunosc puțin mai bine, domnișoară Fry.

O auzi respirând pe gură.

— Vrei să mă... atingi? îl întrebă ea.

— Da.

Nu cu vreo intenție lascivă. Spera că avea să înțeleagă asta. Nu putea să i-o spună cu glas tare.

Era aproape de el, deși nu îl atinsese imediat, și el nu se întinse după ea. Auzi un foșnet de stofă și ghici că ea își scotea boneta și poate și pelerina. Auzi sunetul ușor al bastonului pe barele pârleazului. Probabil că își agățase hainele alături de el.

Stăteau în picioare dincolo de pârleaz. Spera că erau destul de departe ca să fie ascunși de gardul de merișor și invizibili pentru toți cei care treceau pe drum. Oricum nu era un drum prea folosit.

Se mișcă și se așează în fața lui. O simți acolo. Și apoi îi simți degetele atingându-i ușor pieptul. El ridică mâinile și îi găsi umerii. Avea oase mici și subțiri, dar era totuși robustă. Lăsă mâinile să îi alunece până simți pielea caldă și netedă a gâtului ei. Îi simți pulsul bătând regulat sub degetul stâng. Mâinile lui trecură peste gâtul subțire, peste urechile mici și peste păr – des și moale și buclat și într-adevăr foarte scurt, așa cum spusese ea că era.

„Arată ca un băiat...”

Înclină capul mai aproape. Mirosul de săpun pe care îl observase cu o seară înainte venea mai ales din părul ei. Probabil că îl spălase recent. Simți căldura respirației ei pe obraz.

Îi exploră fața cu degetele. O frunte netedă, destul de înaltă. Sprâncene arcuite. Ochii închiși – uneori căprui, alteori de culoarea alunei. Cu părul castaniu. Dar nu mai

era interesat de culoare.

Avea gene lungi. Un nas scurt și drept – dar nu simțea nicio asemănare cu un nasture. Obraji calzi și la fel de catifelați ca petalele de trandafiri, cu oasele bine definite. Un maxilar ferm, îngustându-se spre ceea ce părea o bărbie ascuțită.

— O față în formă de inimă, murmură el.

Cuprinzându-i fața în palme, îi găsi gura cu degetele. Mare. Cu buze catifelate și generoase. Își trecu ușor degetele peste ele și le lăsă să se odihnească la colțurile lor.

Ea nu se mișcă și nu scoase niciun sunet. Mușchii ei faciali erau relaxați. Spera că și restul era la fel. Nu voia să o stânjenească sau să o înspăimânte. Însă degetele erau ochii lui.

Își plecă fruntea până îi simți căldura și respirația pe față. Ea nu se trase înapoi și nu protestă. El îi atinse buzele cu buzele lui.

Nu fu chiar un sărut. Doar o atingere. Cât să le simtă. Cât să le guste. O recunoaștere a faptului că se logodiseră cu puțin timp în urmă.

Buzele ei tremurară o clipă, apoi se relaxară din nou. Nici ea nu îl sărută cu adevărat. Însă se sprijini pe el. Acceptând, poate, că își aparțineau unul altuia.

El se trase puțin înapoi, ridicând mâinile din nou spre părul ei, trecându-și degetele prin el, apoi făcu un pas înainte și îi trase fața spre lavaliera lui. Cu mâna pe spatele ei, o trase spre el.

Era mărunțică. Subțirică, sau cel puțin foarte zveltă. Nu avea curbe care să se simtă, deși el nu îi explorase corpul mai intim cu mâinile, și nici nu avea de gând s-o facă. Nu avea dreptul. Nu încă.

Ea îi acceptă atingerea, fără să se lase pe el. Mâinile ei îl țineau de haină, în dreptul taliei.

Și rămaseră așa un timp, deși nu ar fi putut să spună cât de mult.

Ea se descrisese corect. Nu avea forme voluptuoase. Era posibil chiar să arate ca un băiat, așa cum spusese

Martin. Cu siguranță că nu era frumoasă, nici măcar drăguță. Și era aproape sigur că nu avea o siluetă care să atragă privirile bărbaților. Însă, simțindu-i căldura și apăsarea delicată a trupului și inspirându-i mirosul de săpun, nu îi păsa nici cât negru sub unghie cum arăta.

Avea să fie a lui, și deși știa că mintea lui avea să treacă din nou în revistă toate presimțirile rele atunci când avea să rămână singur din nou, se simți curios de... tulburat de ea.

— Domnișoară Fry, zise el cu fața cufundată în părul ei - dar suna complet greșit, pentru că o ținea în brațe și ajunsese să o cunoască într-un mod mai intim decât s-ar fi cuvenit unei simple cunoștințe întâmplătoare. Sau pot să îți spun Sophia?

Vocea care îi răspunse era înăbușită de faldurile lavalierii lui.

— Vrei să îmi spui Sophie? Te rog? Nimeni nu mi-a spus niciodată așa.

El se încruntă ușor. Cererea aceea trăda o anumită suferință. Nu, poate nu chiar *suferință*. Dar sigur o dorință arzătoare.

— Atunci vei fi întotdeauna Sophie pentru mine. Sophie, cred că ești drăguță. Și înainte de a protesta că nu ești, că oglinda îți spune o poveste diferită, că nu aș spune un asemenea lucru dacă te-aș putea vedea, lasă-mă să adaug că nici perlele nu arată probabil prea remarcabil atunci când sunt încă ascunse în cochilie.

Auzi un râset ușor și înăbușit la pieptul lui, și apoi ea se eliberă. După o clipă, își simți bastonul lângă mână și îl luă de la ea.

Spusese ceva greșit?

— Ar trebui să ne plimbăm pe lângă râu, zise ea, și poate să ne așezăm pe mal. Eu o să-ți fac un șirag de margarete, și poți să insiști că margaretele sunt mai încântătoare decât cei mai costisitori trandafiri. Eu cum să-ți spun, milord?

— Vincent, răspunse el în timp ce ea se foia, luându-și probabil din nou pelerina și boneta.

El zâmbi. Poate că ceea ce făcea nu era atât de nesăbuit, până la urmă. Avea sentimentul clar că era posibil să ajungă s-o placă – nu doar din cauză că era hotărât s-o facă, ci pentru că...

Ei bine, pentru că era simpatică.

Sau părea să fie.

Era prea curând ca să știe sigur. Oare avea să ajungă să-l placă? Era simpatic? *E/* credea că da.

Însă era prea curând ca să știe dacă și Sophia era de acord cu el.

Și era prea devreme ca să se gândească la viitorul pe termen lung pe care i-l oferise atât de pripit. Întotdeauna era prea devreme. Viitorul avea obiceiul de a nu fi deloc așa cum te așteptai sau cum îl plănuiai.

Viitorul avea să se îngrijească singur de el însuși.

Capitolul 7

— Vii la ceai la Covington House, și apoi te conduc la vicariat? Întrebă lordul Darleigh mai târziu, în timp ce se îndreptau spre casă. Trebuie să facem niște planuri.

Să facem.

Nu aduseseră deloc vorba de viitorul lor în timp ce se plimbau pe malul râului sau stăteau jos. El vorbi despre Barton Coombs și copilăria pe care o petrecuse acolo, iar ea făcu un șirag de margarete, pe care el îl atinse și îl examinează atunci când ea anunță că terminase. Apoi i-l luă din mâini și i-l trecu cu stângăcie peste cap, încheindu-l la gât după ce reuși să-l elibereze de borul bonetei.

Și râseră amândoi.

Asta i se părea cel mai incredibil – că râseseră împreună de mai multe ori. Oh, și mai fuseseră și alte lucruri, chiar mai incredibile. El o *atinse*. Știa că o făcuse doar pentru că nu o putea vedea, dar o atinsese totuși, cu degete calde și blânde și respectuoase. Și cu buzele...

Și o ținuse în brațe. Acest lucru fusese cel mai

incredibil dintre toate. Vincent îi lipise trupul de al lui. Și chiar dacă fusese șocată de trupul lui atât de masculin, de tare și de musculos, fusese și minunea – ah, o *minune* adevărată – de a fi ținută pur și simplu în brațe. De parcă lui i-ar fi păsat. De parcă ar fi fost prețioasă pentru el, într-un fel anume. De parcă ar fi avut o identitate pentru el.

Fusese o zi incredibil de ciudată. Cum se putea ca o zi să înceapă atât de dezastruos – începuse exact după miezul nopții, când Sir Clarence și mătușa Martha și Henrietta se întorseseră de la reuniune cândva în urma ei, și veniseră toți în dormitorul ei fără să bată, chiar dacă ea era deja în pat, cu lumânarea stinsă. Cum putea o zi care începuse astfel să se termine așa? Și nici nu se terminase măcar. El voia să discute despre planurile lor de viitor la un ceai la Covington House.

Fără nicio însoțitoare. Însă bănuia că nu conta. Erau logodiți, și era ziua mare. Nu avuseseră o însoțitoare nici când se plimbaseră. De fapt, ea nu se gândise niciodată că ar fi avut nevoie de o însoțitoare.

— Îți mulțumesc, zise ea.

Credea că avea să-i placă de el, și gândul acesta îi umplu ochii de lacrimi și îi puse un nod dureros în gât. În ultimii cinci ani fuseseră atât de puțini oameni care să-i placă, și la fel de puțini și prețioși fuseseră și înainte de asta. Oh, ce gând plin de auto-compătimire! Învățase demult că auto-compătimirea era contrară propriilor interese. Așa că o transformase în satiră și găsisese o supapă în schițele ei. La viconte Darleigh nu era nimic satiric, nimic de care să râzi – nici măcar felul în care îi pusese șiragul de margarete la gât, bâjbâind.

Se întrebă dacă ea era simpatică. Nu își pusese niciodată întrebarea asta.

Când ajunseră la Covington House, domnul Fisk, valetul lordului Darleigh, le deschise ușa. Ochii lui susținură privirea Sophiei în timp ce viconte îi spunea să le aducă ceaiul în salon. Fața lui era inexpresivă, așa cum erau de obicei fețele servitorilor. Însă Sophia citi acuzare și chiar antipatie în ochii lui. Ar fi fost intimidată de el chiar și fără

asta. Era mai înalt și mai solid decât stăpânul lui, și arăta mai degrabă a fierar decât a valet.

Sophia nu îi zâmbi. Nu trebuia să le zâmbești servitorilor. Dacă le zâmbești, te disprețuiesc. Descoperise acest lucru atunci când se dusesse să locuiască la mătușa Mary.

Casa care fusese prezentă în închipuirea ei în ultimii doi ani, într-o țesătură de fantezii despre familie și prietenie, avea un interior mult mai impunător decât și-l închipuise. Salonul era uriaș și pătrat, cu mobile vechi și comode, un șemineu mare și glasvanduri care se deschideau spre ceea ce trebuie să fi fost odată o grădină de flori și care era și acum destul de bine întreținută. Într-un capăt al încăperii era un pian, iar deasupra lui se afla o cutie pentru vioară.

— Te rog să iei loc, zise lordul Darleigh, arătând spre șemineu, iar Sophia se îndreptă spre un fotoliu de lângă foc. Recunosc deja felul în care își înclina ușor capul, ca să asculte mai atent. Apoi el se îndreptă exact spre fotoliul din partea cealaltă și se așează. Cred că ar trebui să ne căsătorim la Londra, Sophie, începu el. Cu licență specială. Cred că se poate face într-o săptămână, și apoi te voi duce acasă în Gloucestershire. Middlebury e un conac vast și grandios. Parcul e uriaș și înconjurat de ferme. E un loc aglomerat și prosper. Știu că e o perspectivă descurajantă pentru tine. Dar...

Se opri pentru că domnul Fisk intra cu tava de ceai. O așează pe o măsuță de lângă Sophia, se uită direct în ochii ei, cu fața tot inexpresivă, și se retrase.

— Mulțumesc, Martin, zise viconte.

— Sir.

Sophia turnă ceaiul și puse o ceașcă și o farfurioară lângă viconte Darleigh. Apoi așează o prăjitură cu afine pe o farfurie și i-o dădu în mână.

— Mulțumesc, Sophie. Îmi pare rău. Am spus că trebuia să *facem* planuri, nu? Și acum ți-am spus care sunt planurile.

— Într-o săptămână? întrebă ea.

Realitatea amenința să dea buzna peste ea. Trebuia să plece de acolo cu viconte de Darleigh. Aveau să plece la Londra și să se căsătorească acolo. Într-o săptămână. Avea să fie o lady căsătorită - Lady Darleigh. Cu casa ei. Și cu un soț.

— Cred că ar fi cel mai bun plan, continuă el. Am o familie apropiată și iubitoare, Sophie. Sunt deosebit de iubitori și de protectori cu mine, pentru că sunt singurul băiat și cel mai mic. Și pe deasupra sunt și orb. M-ar sufoca dacă le-aș permite să organizeze nunta noastră. Tu nu ai o familie care să le contrabalanseze entuziasmul, agitându-se în jurul tău și sufocându-te. Ar fi nedrept să te duc direct la Middlebury.

Ea avea două mătuși, doi unchi și doi veri, dacă îl puneai la număr și pe Sebastian, care era fiul vitreg al unchiului Terrence. Dar el avea dreptate. Nu avea pe nimeni care să fie interesat să vină la nunta ei, asta ca să nu mai vorbească despre organizare.

— Sophie, geanta aceea pe care o aveai cu tine la biserică de dimineață... Mi s-a spus că nu era mare. Ți-ai lăsat majoritatea hainelor și lucrurilor la Barton Hall? Trebuie să îl trimit pe Martin să îți aducă lucrurile? Sau ai luat tu totul?

— Am lăsat doar câteva haine.

— Le vrei?

Ea ezită. Fără ele nu avea aproape nimic, însă erau toate boarfe lepădate de Henrietta, și niciuna nu era pe măsura ei. Unele dintre ele erau ponosite. Își luase cu ea caietul de schițe, cărbunele și un schimb de haine în geantă.

— Nu.

— Bun. Atunci vei avea totul nou. Londra este locul din care poți cumpăra tot ce-ți dorești.

— Nu am niciun ban, zise ea încruntându-se. Ceașca îi căzu cu zgomot pe farfurioară. Și nu pot să îți cer...

— Nu mi-ai cerut. Dar vei fi soția mea, Sophie. Eu mă voi îngriji de nevoile tale. Și te voi îmbrăca într-un mod potrivit cu poziția ta, desigur.

Ea lăsă ceașca și farfurioara înapoi pe tavă și se lăsă pe spate în fotoliu. Apoi își mușcă degetul arătător.

— Mi-ar plăcea să pot să te duc dintr-o suflare la Londra, să te trimit la cumpărături cât timp fac rost de o licență specială și să mă căsătoresc cu tine într-o zi, zise el. Dar nu vom putea face lucrurile atât de repede. Sunt sigur totuși că vei fi bine primită în casa prietenului meu Hugo, Lord Trentham. Ți-am vorbit mai devreme despre el.

Simplul gând o îngrozea – și o umplea de o asemenea emoție, încât simțea că i se făcea rău de la stomac, și se bucură că nu mâncase o prăjitură.

— Sophie? Până la urmă îți poruncesc, nu? Dar nu mă pot gândi la nicio alternativă. Tu poți?

Singura alternativă ar fi fost să se urce a doua zi în diligență și să pornească singură în necunoscut. Dar știa că nu va face asta. Nu acum, când avea și altă alternativă, și era atât de ispititoare.

— Nu, zise ea. Dar ești sigur că...

— Oh, sunt foarte, foarte sigur. Vom face lucrurile să funcționeze. Vom reuși. Spune-mi că mă crezi.

Ea închise ochii. Voia atât de mult căsătoria asta. Îl dorea pe el atât de mult – dulceața lui, părerea lui despre onoare, visurile și entuziasmul lui, chiar și vulnerabilitatea. Voia pe cineva care să îi aparțină. Cineva care să îi spună pe nume și să o țină în brațe ca să o aline și care să râdă cu ea. Cineva frumos și dureros de atrăgător.

Cineva care să îi refacă imaginea de sine, atât de zguduită.

Și cineva care...

— Ai de gând să mă întreții și după ce te voi fi părăsit? Îl întrebă ea.

— Și după ce... El se opri și se uită fix în direcția ei. Vei fi întotdeauna soția mea, Sophie, și prin urmare responsabilitatea mea. Și eu mă voi îngriji de tine în testamentul meu, bineînțeles. Dar... trebuie să ne gândim deja la viitorul îndepărtat? Eu aș prefera să mă gândesc la viitorul apropiat. Ne vom căsători. Hai să ne gândim la *nuntă* și la întoarcerea acasă, și lasă restul lucrurilor să se

rezolve de ia sine. Vrei?

Arăta din nou înflăcărat și neliniștit.

Și ea era neliniștită – nu se temea că visurile ei nu se vor împlini; împlinirea lor o nelinișteea.

— Da, zise ea, iar Vincent zâmbi.

— Vom pleca mâine-dimineață, atunci. Ți convine?

Atât de repede?

— Da, milord.

El lăsa capul într-o parte.

— Da, Vincent.

— Vrei să îți cânt la vioară? o întrebă. Ceea ce e o altă modalitate de a anunța că îți voi cânta, pentru că sunt sigur că ești mult prea politicoasă ca să protestezi.

— Acea e vioara ta? întrebă ea. Mi-ar plăcea mai mult ca orice dacă ai cânta pentru mine.

El râse în timp ce se ridica în picioare, tatonând drumul ici și colo, dar fără să orbecăiască deloc.

Apoi deschise cutia viorii și scoase instrumentul. Îl așeză sub bărbie, luă arcușul în mână și îl strânse, acordându-l, și apoi începu să cânte, pe jumătate întors spre ea. Ea se gândi că se putea să fi fost Mozart, dar nu era sigură. Nu se întâlнисе prea des cu muzica. Dar nu conta. Își încleșta mâinile, le duse la gură și se gândi că nu auzise niciodată ceva măcar pe jumătate de frumos. Trupul lui se mișca ușor în ritmul muzicii, de parcă ar fi fost complet absorbit de ea.

— La Penderris Hall, zise el când termină piesa și așeză vioara înapoi în cutie, ziceau că atunci când cânt, toate pisicile din casă și din vecini încep să miorlăie. Probabil că nu aveau dreptate, nu? Nu aud nicio pisică miorlând aici.

În timpul plimbării îi vorbise despre Penderris Hall din Cornwall, căminul ducelui de Stanbrook. Petrecuse câțiva ani acolo, după întoarcerea din Peninsula, învățând să se descurce cu orbirea. Și un grup de șapte persoane – șase bărbați, printre care și ducele, și o femeie – legaseră o prietenie strânsă și se autodenumiseră Clubul Supraviețuitorilor. Iar acum petreceau câteva săptămâni pe

an la Penderris, împreună, în fiecare an.

Ce cruzime din partea acestor prieteni, se gândi Sophia, să își bată joc de felul în care cânta. Dar el zâmbea, de parcă amintirea insultei i-ar fi fost dragă. Probabil că glumeau, bineînțeles. Erau *prietenii* lui. Și el îi spusese cum se încurajau cu toții și cum se ironizau unul pe celălalt, atunci când vreunul dintre ei era întors pe dos și voiau să-l scoată din depresie.

Ce încântător trebuie să fi fost să ai prieteni. Prieteni care să-și asume chiar și libertatea de a te tachina.

— Poate din cauză că aici nu *sunt* pisici, zise ea.

Și simți cum i se înteteau bățile inimii.

— Au! El se cutremură teatral și apoi râse. Ești la fel de rea ca și ei, Sophie. Din nefericire, nu sunt apreciat, și asta li se întâmplă tuturor geniilor. Cred că pianul e îngrozitor de dezacordat. Nu s-a mai cântat la el de ani de zile.

Ea se simți absurd de încântată. Făcuse o glumă și el râsese și o acuzase că era „la fel de rea ca prietenii lui”.

— Cânti și la pian? Întrebă ea.

— Am luat lecții la ambele instrumente în ultimii trei ani. Din păcate, nu sunt talentat la niciunul, dar fac progrese. Cu harpa e altă treabă. Sunt prea multe coarde, pur și simplu, și am fost teribil de ispitit, și nu doar o dată, să o arunc pe cel mai apropiat geam. Dar fiindcă vina e a mea, nu a harpei, și mie nu mi-ar plăcea prea mult să fiu aruncat pe fereastră, îmi stăpânesc de obicei impulsul. Și am hotărât că *voi învăța* să cânt la harpă.

— Nu ai învățat să cânti la pian în copilărie?

— Nimeni nu s-a gândit să mă includă și pe mine. Era doar pentru fete. Dacă mă gândesc mai bine, mă bucur că nu am învățat atunci. L-aș fi urât.

Se așază pe banca din fața pianului și ridică capacul. Sophia îl privi trecându-și degetele peste clapele negre, până găsi nota albă din mijloc cu degetul mare al mâinii drepte.

Vincent interpretează o melodie pe care o auzise cântată de Henrietta – o fugă de Bach. El o interpretează mai lent și

mai greu decât Henrietta, dar cu o acuratețe perfectă. Instrumentul *era* dezacordat, dar nu foarte mult, doar cât să facă melodia să sune melancolic.

— Poți să păstrezi aplauzele răsunătoare până la sfârșitul recitalului, zise el când ridică mâinile de pe clape.

Ea bătu din palme și zâmbi.

— Asta e o aluzie la faptul că recitalul ar trebui să fie terminat deja? o întrebă el.

— Deloc. Aplauzele cer de obicei un bis.

— Iar aplauzele *politicoase* semnifică de obicei sfârșitul unui recital. Și aplauzele acestea au fost categoric politicoase. În plus, mă apropii de sfârșitul repertoriului. Vrei să încerci *tu* să scoți muzică din instrumentul acesta trist? Cânti?

— Nu am învățat niciodată.

— Ah, exclamă el, uitându-se spre ea. Am auzit o notă de nostalgie în vocea ta? În curând, Sophie, o să poți să faci tot ce dorești. În limita lucrurilor raționale.

Ea închise ochii o clipă. Era o noțiune prea vastă ca să poată fi înțeleasă. Își dorise întotdeauna să... oh, pur și simplu să *învețe*.

— Cânti cu vocea? o întrebă el. Știi vreo melodie populară? Mai exact, știi „Într-o dimineață-n zori”? E singurul cântec pe care îl pot cânta la pian cu oarecare competență.

Și cântă primele măsuri.

— Îl știi, zise ea îndreptându-se spre el. Pot să duc melodia, dar mă îndoiesc că voi fi invitată vreodată să cânt la operă.

— Dar cât de lipsite de muzică ar fi viețile noastre, dacă le-am permite să cânte doar celor deosebit de talentați. Cântă, iar eu o să te acompaniez.

Mâinile lui - mâinile acelea care îi atinseseră fața - erau subțiri și frumos formate, cu unghiile scurte și îngrijite.

Cântă din nou la pian primele măsuri, în timp ce Sophia îl acompanie vocal.

— „Într-o dimineață-n zori, când soarele ieșea din nori, am auzit cântând o fată, în valea încă încețoșată”.

Ținea fruntea plecată peste pian, cu pleoapele lăsate.

De ce oare cântecele populare erau triste, aproape toate? Pentru că tristețea înduioșa inima mai tare decât fericirea?

„Oh, nu mă înșela, oh, nu mă lăsa. Cum ai putut să folosești așa o biată fată?”

Cântă cântecul de la început până la sfârșit, iar când se termină, mâinile lui se odihniră pe clape, în timp ce fruntea îi rămase plecată.

Ea simți din nou nodul acela dureros în gât. Viața era atât de adesea tristă, plină de înșelări și despărțiri.

Apoi începu să cânte din nou la pian, o melodie diferită, ezitând, sărind peste câteva note. Și cântă și cu vocea.

— „La Richmond Hill trăiește o fată, frumoasă ca o zi de mai...”

Avea o voce ușoară și plăcută de tenor, deși era sigur că nici el nu avea să fie invitat să cânte la operă. Zâmbi când se gândi la asta.

— „... aș da regate pentru tine, fetiță dulce din Richmond Hill”.

Când termină, zâmbi.

— Limbajul dragostei poate fi minunat de extravagant, nu? Și te poate izbi aici. Își bătu abdomenul cu dosul palmei ușor închise. Ai crede un bărbat care ar spune că ar da regate pentru tine, Sophie?

— Mă îndoiesc că ar exista vreun bărbat care s-o facă. Ar trebui să fie rege, nu-i așa, și numărul regilor e destul de restrâns. Dar aș putea să cred în sentimentul acesta, dacă aș fi sigură că m-ar iubi mai presus de orice altceva. Și dacă l-aș iubi și eu cu o dragoste veșnică. Crezi în felul acesta de dragoste, milord?

Îi veni să-și muște limba, dar era prea târziu ca să-și retragă cuvintele.

— Cred, răspunse el, cântând încet o gamă cu mâna dreaptă. Nu i se întâmplă oricui, și nici măcar majorității, dar se întâmplă. Și trebuie să fie minunat când se întâmplă. Majoritatea oamenilor caută în schimb confortul. Și nu e

nimic în neregulă în confort.

Ea se simțea categoric neconfortabil.

Ridică privirea spre ea și zâmbi.

— Aș face mai bine să te conduc înapoi la vicariat. Presupun că nu a fost chiar potrivit să te aduc aici, nu? Dar suntem logodiți și ne vom căsători foarte curând.

— Nu trebuie să vii cu mine tot drumul.

— Ah, ba da, zise el, ridicându-se în picioare. Când doamna mea va trebui să meargă undeva departe de casa mea sau a ei, o voi însoți de câte ori voi putea.

Părea puțin cam prea posesiv, dar ea îi înțelese nevoia de a nu fi incapacitat de handicapul lui.

Doamna mea.

Asta era ea acum – doamna lui?

„Majoritatea oamenilor caută confortul în schimb”, își aminti ea pe când ieșeau împreună din casă. „Și nu e nimic în neregulă în confort”.

Oh, nu era.

Dar... confortul în locul iubirii romantice și veșnice despre care cântase el?

Și se putea ca nici măcar confortul să nu dureze.

*

Se aflau în drum spre Londra, în a doua zi de călătorie, la amiază. Fusese o călătorie obositoare, așa cum erau toate. De abia vorbiseră.

Vincent încercă să nu regrete tot ce făcuse în ultimele zile, începând cu acceptarea invitației lui Sir Clarence March de a petrece o seară la Barton Hall. Sau poate începând cu decizia lui de a merge la Barton Coombs, în loc de a se întoarce acasă.

Ceruse în căsătorie o străină – și nu era nici măcar o căsătorie normală. Ultima parte îl apăsa cel mai tare. Trebuia să trăiască cu amenințarea unei posibile separări atârându-i deasupra capului încă din primul moment. Impulsivitatea fusese întotdeauna păcatul lui cel mai chinător. Și ajunsese adesea să-l regrete. Odată pășise

impulsiv în fața unui tun uriaș ca să vadă de ce nu explodase.

Însă simțise nevoia disperată de a o convinge pe Sophia Fry să se căsătorească cu el, și se părea că nu exista altă cale de a spune da. Iar ea avea *nevoie* să spună da.

Tăcerea aproape totală în care călătoriră o zi și jumătate era și vina lui, nu doar a ei. Mai mult a lui. Credea că era puțin intimidată de el și de trăsura lui măreață și de viața grandioasă care o aștepta. Și de faptul că pășea în necunoscut.

Noaptea trecută nu putuse face nimic ca să o ajute să se relaxeze. Se opriseră la unul dintre hanurile cele mai obscure, alese de Martin și Handry, și luaseră două camere, una pentru Martin și cealaltă pentru domnul și doamna Hunt. El dormi în camera lui Martin, dar se îngrijoră toată noaptea, gândindu-se că era nepotrivit și chiar periculos ca Sophia să se pitească complet singură într-o cameră, fără să aibă măcar o cameristă care să o facă să arate mai respectabil.

Încercă să găsească ceva de spus, o observație care să smulgă un răspuns și poate chiar s-o facă să râdă. Râdea frumos, deși în ziua precedentă avusese impresia clară că ea râdea foarte rar. Din puținele lucruri pe care i le spusese despre ea, trăsese concluzia că trăise o viață teribil de singuratică.

Înainte de a găsi ceva de spus, vorbi ea.

— Uită-te puțin la clopotnița acelei biserici, zise ea cu voce veselă și înflăcărată. Am observat-o și înainte. Și m-am mirat întotdeauna că ceva atât de înalt și subțire poate rămâne în picioare, mai ales în timpul unui vânt puternic.

Așteptă ca ea să-și dea seama care era situația, iar Sophia realiză foarte rapid. O auzi respirând întretăiat.

— Îmi pare atât de rău, zise ea cu o voce mult mai potolită.

— Spune-mi cum e.

— Aparține unei biserici din micul sat de care ne apropiem. E un sat remarcabil de frumos. Dar asta nu-ți

spune nimic, nu? Stai să văd. Aici lângă drum sunt câteva căsuțe văruițe, cu acoperiș de stuf. Oh, iar una dintre ele e văruiță într-un roz strălucitor. Ce vesel arată! Mă întreb cine locuiește în ea. Biserica e mai încolo. Uite, acum o văd în întregime. E într-un capăt al imașului din sat, și nu are nimic remarcabil, cu excepția clopotniței. Cred că sătenii erau atât de nemulțumiți de biserică și atât de rușinați față de satele mai norocoase din jur, că au hotărât să construiască o clopotniță cu care să se poată mândri. Pe imaș sunt câțiva copii care joacă crichet. Și tu obișnuiai să joci crichet. Am auzit oamenii vorbind despre asta.

El o ascultă cu interes. Avea o privire pătrunzătoare și imaginație care înfrumuseța detaliile într-un fel amuzant. Iar vocea ei era caldă și animată.

— Nu-ți pot spune numele satului, continuă ea. Nu e scris nicăieri. Poate că nu contează. Nu toate lucrurile drăguțe au un nume, nu? Îți dai seama că trandafirul nu își spune singur trandafir? Și nici florile și copacii din jurul lui.

El se trezi zâmbind în direcția ei.

— De unde știi? Vorbești limba trandafirilor sau a florilor?

Ea râse, cu sunetul acela încântător pe care și-l amintea din ultimele două zile.

El ezită, apoi hotărî să aibă încredere în părerea pe care începuse să și-o facă despre ea.

— Cred că unul dintre băieții de pe imaș, zise el, sau poate tatăl sau chiar bunicul lui, a aruncat o dată mingea atât de sus, încât a ajuns pe acoperișul bisericii. Asta a fost înainte de a fi construită clopotnița, bineînțeles.

— Dar nu știi nici măcar ce sat e, protestă ea, puțin năucită.

Ah. Poate că se înșelase.

— Membrii parohiei, continuă el, s-au enervat atât de tare pe băieții care s-au cățarat pe iedera de pe zidurile bisericii ca să-și ia mingea și au lăsat-o răvășită și deloc pitorească – mă refer la iedera – încât au hotărât să construiască clopotnița, ca să prevină orice repetare a sacrilegiului.

Urmă o scurtă tăcere.

— Și au construit-o foarte înaltă, adăugă în cele din urmă Sophia, pentru ca Bertha să nu se mai poată urca pe ea.

Bertha? El rânji.

— Bertha era fata aceea care se cățara pe absolut orice, încă dinainte de a învăța să meargă, nu-i așa? o întreabă el. Și pe care nu o putea opri nimeni?

— Chiar aceea, confirmă ea. Era o mare pacoste pentru părinții ei, care o salvau mereu din copaci și de pe hornuri și erau îngroziți, gândindu-se că într-o zi avea să cadă și să-și rupă capul.

— Ca să nu mai vorbim despre gât. Și bineînțeles că mai era și faptul că se putea *urca* peste tot, dar nu putea *coborî* niciodată. De fapt, nici nu suporta să se *uite* în jos.

— Și apoi a venit ziua aceea fatidică, în care același jucător de crichet, cel care trimitea mingea atât de departe fără să-și dea măcar seama că distanța era cea care conta și nu înălțimea, a înfipt-o exact în vârful turlei.

— Și soarta a vrut ca Bertha, care trebuia să își viziteze bunicii din partea mamei în ziua aceea, la o distanță de treizeci de kilometri, să *nu* plece deloc, pentru că bunicul răcise și doctorul incompetent care îl examinase i-a spus că era febră tifoidă și a pus tot satul în carantină.

— Așa că Bertha s-a urcat pe clopotniță, zise Sophia, și a aruncat mingea jos, în timp ce copiii o aclamau nebunește, iar adulții își ridicau toți mâinile la ochi și își țineau respirația în același timp, iar vicarul și tot corul bisericii au îngenunchat ca să se roage. Adică acei membri ai corului care nu aclamau.

— Și apoi, continuă Vincent. Și *apoi*. Dan, cel orb ca un liliac, care fusese considerat idiotul satului în toată viața lui de șaptesprezece ani, pentru că nu putea să vadă nici cât un... ei bine, nici cât un liliac, ca să folosim un clișeu, și-a ocupat în sfârșit locul care i se cuvenea și a rămas pentru totdeauna marele erou al satului. Există chiar și o statuie a lui pe undeva, deși nu pe imașul satului, la cererea specială a câtorva generații de jucători de crichet. S-a urcat pe

acoperiș și s-a cățarat pe clopotniță și a adus-o pe Bertha din nou jos, pentru că el, bineînțeles, nu se temea de înălțime ca toți ceilalți, din simplul motiv că nu putea vedea înălțimea. Bertha ar fi fost și azi acolo, dacă Dan nu s-ar fi cățarat s-o salveze.

— Pe atunci, continuă ea, Bertha avea șaisprezece pe șaisprezece ani. Și bineînțeles că s-a îndrăgostit de Dan, la care nu se uitase niciodată cu adevărat. A descoperit că era grozav de puternic și chipeș și că nu era deloc idiot, bineînțeles, doar orb ca un liliac. Iar el a mărturisit că o adorase în taină toată viața, pentru că avea un glas de înger. S-au căsătorit în biserică cu clopotniță înaltă și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

— Și ea nu s-a mai urcat niciodată pe ceva mai înalt decât un scaun, adăugă Vincent, și chiar și așa trebuia să fie un scaun foarte solid, și nu se urca decât dacă vedea un șoarece. Pentru că știa că Dan i-ar fi venit în ajutor, și se temea să nu cadă și să nu moară, iar ea să-și piardă iubirea vieții. Din fericire, toți copiii lor se simțeau bine pe pământ și nu se arătau dornici să se cațare nici măcar afară din leagăn.

— Sfârșit, zise Sophia oftând.

— Amin, spuse Vincent solemn.

Izbucniră amândoi într-un râs nebunesc, pufnind și chicotind, până când ceva îi făcu să tacă – poate uimirea, poate stânjeneala.

— Îți spui întotdeauna povești? o întrebă el după o scurtă tăcere.

— *Văd* povești, răspunse ea. Ei bine, nu povești adevărate, cu un început și un mijloc și un sfârșit. Însă văd momente în timp. Momente nebunești. Și le desenez. Fac caricaturi.

— Chiar așa? o întrebă el, întorcându-și capul spre ea. Cu oamenii pe care îi cunoști?

— Întotdeauna, deși cred că aș putea încerca să schițez o serie de desene cu Bertha și Dan și clopotnița bisericii. Ar fi o provocare nouă și amuzantă.

El îi zâmbi.

— Și poate că voi scrie și o poveste care să meargă cu desenele, adăugă ea. Trebuie să mă ajuți și tu cu unele părți. Te descurci bine cu cuvintele. Tu spui povești? Altele decât asta, vreau să zic?

— Obişnuiam să inventez povești fantastice ca să o adorm pe Ursula, sora mea cea mică, când se temea de întuneric sau fantome sau întuneric – întotdeauna era ceva. Deși era mai mare decât mine. Și pot să inventez și acum povești de adormit copiii. La Paște, când toată familia era la Middlebury Park, una dintre nepoatele mele mi-a cerut să le citesc tuturor o poveste la culcare. Am auzit-o pe Amy, sora mea cea mare, spunându-i să tacă, și mi-am imaginat că bătea din mâini și făcea fețe și încerca să-i amintească în toate felurile fiicei sale că *unchiul Vincent e orb*. Le-am spus copiilor despre un balaur care a eliberat un șoarece dintr-o capcană suflând foc pe sforile care îl țineau prizonier. După aceea a trebuit să inventez în fiecare seară o altă aventură a balaurului și a șoarecelui.

— Oh, mă întreb dacă aş putea desena un balaur. Șoareci am aproape în toate schițele – un șoricel în colț.

— Semnătura ta? Ai fost întotdeauna șoricelul care a observat absurditățile vieții din jurul tău, Sophie?

— Șoricelul din schițele mele poate fi mic, dar nu arată întotdeauna blând și docil. Uneori are un rânjet răutăcios pe față.

— Mă bucur.

Tăcură din nou, dar numai pentru scurt timp. Trăsura se legănă dintr-odată întorcându-se brusc, și Vincent, care se prinse de cureaua de lângă ușă ca să nu cadă peste tovarășa lui, auzi potcoavele cailor huruind pe dalele de piatră și se gândi că ajunseseră la un han.

— E puțin cam devreme pentru schimbarea cailor, spuse Martin deschizând portiera trăsurii și trăgând scările. Însă vine o ploaie teribilă și era în interesul meu să îl conving pe Handry să se oprească, deoarece am fost silit să călătoresc alături de el pe capră. Să rezerv un salonaș particular pentru dumneavoastră și domnișoara Fry, sir? Și să comand prânzul?

Măcar Martin vorbea din nou, chiar dacă pe un ton tăios și formal.

— Da, te rog, Martin, spuse Vincent și își luă bastonul de pe bancheta din față, coborând scările singur – servitorii știau că nu trebuiau să se ofere să-l ajute – și se întoarse să îi întindă mâna Sophiei.

Dacă aş putea măcar s-o *văd*, se gândi el. Și schițele ei – caricaturile ei.

Se concentrează asupra respirației. Inspira. Expiră. Inspiră. Expiră.

Ajunsese expert în prevenirea acestor atacuri neașteptate și complet imprevizibile de panică. Din nefericire, nu expert total. Odată ce reușea să își controleze respirația, trebuia să lupte cu dorința rușinoasă de a lăcrima și chiar de a plânge în gura mare, de frustrare și autocompătimire.

Zâmbi și îi oferì brațul Sophiei.

Capitolul 8

Trăsura intră în Londra, locul în care își petrecuse Sophia cea mai mare parte din viață până acum doi ani. Și petrecuse acolo și primăvara anului trecut și o parte din primăvara aceasta, în timp ce mătușa și unchiul ei o duceau pe Henrietta la o mulțime de evenimente sociale în căutarea unui soț nobil, iar Sophia rămânea în locuința închiriată și se plimba prin diverse parcuri.

De data asta venise ca să se mărite.

Era un gând năucitor. Și nici nu era sigură că îi înțelegea toată semnificația reală.

Tinerii se îndreptau spre casa din Londra a lordului Trentham, prietenul lordului Darleigh, ca să îl întrebe dacă se putea ca ea să locuiască acolo până la nuntă. Sophia aștepta cu groază momentul acela. Ce aveau să creadă despre ea lordul Trentham și rudele lui? Și despre situația asta? Oare Lord Trentham avea să se uite la ea așa cum se

uitase domnul Fisk? Oare avea să creadă că umbla după bani și profita de un orb?

Dar cum ar fi putut să nu creadă asta?

Se simți neajutorată și puțin îngrețoșată.

Trăsura se opri scuturându-se în fața unei case solide, cu înfățișare respectabilă, de pe o stradă lungă. Sophia ridică privirea și îl văzu pe domnul Fisk sărind de pe capră și urcând în goană scările ca să bată la ușă cu ciocănașul. După câteva clipe, ușa se deschise și el vorbi ceva cu bărbatul care ieși în prag – un servitor, evident. Acesta aruncă o privire spre trăsură și apoi dispăru, lăsând ușa deschisă.

— Cred că servitorul s-a dus să vadă dacă e cineva acasă, zise ea. Oh, vor crede că e o dovadă de îngâmfare din partea mea.

Mâna lui se întinse peste scaun și acoperi mâna ei.

— Hugo e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

„Și tocmai asta s-ar putea să fie o parte a problemei”, se gândi ea.

În prag apăru un bărbat, care ocupa tot cadrul ușii, dar nu era servitorul. Însă bărbatul care stătea acolo, uitându-se la domnul Fisk și la trăsură, și coborând apoi în goană scările și trotuarul, nu putea fi în niciun caz lordul Trentham. Pentru că era un bărbat uriaș, cu o față firoasă și încruntată și părul tuns foarte scurt, fără a ține deloc seama de modă.

Oricine ar fi fost, avea să le spună că erau niște îngâmfăți și nu avea să folosească niște cuvinte prea amabile. Putea să vadă asta în ochii lui.

Dintr-o smucitură, deschise ușa trăsurii și se aplecă înăuntru.

— Vince, nemernic blestemat, răcni el în timp ce Sophia se ascundea în colțul ei, bucuroasă că nu stătea în partea aceea a trăsurii, ce înseamnă asta? Ei? Ai întârziat două zile. Poți să faci cale întoarsă și să te duci de unde naiba ai apărut, pentru că nu îmi mai ești de niciun folos.

Fața lordului Darleigh se luminează de zâmbet.

— Și eu sunt încântat să te văd, Hugo. Sau cel puțin

aș fi, dacă te-aș putea vedea.

Uriășul acela fioros era Lord Trentham.

— Ieși afară de aici, răcni el, aplecându-se o clipă ca să tragă scările, în timp ce vizitiul se învârtea neajutorat în jur. Dacă nu ai de gând să te duci înapoi, așa cum ar fi făcut orice om decent care a întârziat două zile, ieși afară de aici, ca să pot să te scutur cât pot eu de bine. De ce naiba nu ai venit la timp?

Și îl ajută pe Lord Darleigh să coboare pe trotuar, târându-l aproape după el, iar odată ajunși acolo îl prinse într-o îmbrățișare de urs care păru să-i rupă toate oasele. Dar Lord Darleigh, în loc să pară alarmat, râdea și îl îmbrățișa înapoi pe uriașul acela.

— La timp pentru ce? La ce am întârziat două zile? întrebă el.

— La *nunta* mea, mugi lordul Trentham. Ai pierdut nunta mea și mi-ai ruinat ziua. Mi-ai ruinat *viața*, de fapt. George a venit, și Imogen și Flavian și Ralph. Ben stă la sora lui, în nordul Angliei, așa că a avut o scuză aproape decentă pentru neglijența pe care a arătat-o față de mine, mai ales că nici nu are picioare cu care să se repeadă înapoi. Însă tu ai dispărut de pe fața pământului, fără să te gândești deloc la invitațiile de nuntă pe care le-ai fi putut pierde. Nimeni de la Middlebury Park nu știa unde erai. Nici măcar mama ta.

— Nunta ta? zise lordul Darleigh. Te-ai căsătorit, Hugo? Cu... Lady Muir?

— Cu ea și cu nimeni alta, răspunse lordul Trentham. Însă acum e Lady Trentham. Am făcut pe dracu-n patru ca să o conving, dar cum ar fi putut să mă refuze o veșnicie? Nicio femeie în toate mințile nu ar putea. Vino înăuntru să o vezi, Vince. Sau să nu o vezi, ca să fiu mai exact. Așa o să poată să-și adauge și ea reproșurile. Ne-ai distrus viețile.

În momentul acela, ridică privirea spre trăsura și întâlni ochii Sophiei.

— Am adus pe cineva cu mine, zise lordul Darleigh în același moment.

— Am văzut și eu, zise lordul Trentham, cu privirea

așintită în continuare asupra Sophiei. Vă cer iertare, doamnă. Nu am văzut că stăteți acolo. Am folosit un limbaj nepotrivit pentru urechile unei doamne? Fără îndoială că da. Vă rog să mă iertați.

Lordul Darleigh se întoarse spre trăsură, și Sophia văzu cum localiza scara cu ajutorul cizmei, cum își mișca piciorul de-a lungul scării și cum întindea apoi mâna spre ea ca să o ajute să coboare – exact așa cum făcuse cu câteva zile în urmă, la pârléaz.

Când ajunse pe trotuar și se uită la lordul Trentham, acesta i se păru și mai uriaș. Și se încrunta și părea ciudat de stânjenit.

— Acesta este Hugo Emes, Lord Trentham, Sophie, zise Vincent. Hugo, aș vrea să ți-o prezint pe domnișoara Sophia Fry, viitoarea mea mireasă.

Sophia făcu o ușoară reverență.

— Viitoare mireasă, repetă lordul Trentham, și sprâncenele aproape că i se uniră la rădăcina nasului. A fost ceva neașteptat, băiete, sau ai fost foarte secretos acum câteva luni, la Penderris?

— Nu, poți să îi spui o dragoste fulgerătoare, răspunse lordul Darleigh. O să ne căsătorim, probabil poimăine. De asta suntem în Londra. Întâi trebuie să cumpăr o licență specială. Speram că mama ta vitregă avea să fie dispusă să o găzduiască aici în următoarele două nopți. Acum va trebui să o întreb pe Lady Muir – Lady Trentham.

— O treabă care se poate dovedi periculoasă, nu? întrebă lordul Trentham, privind-o pe Sophia cu îndoială. Ați face mai bine să intrați amândoi. Patru pași înainte, Vince, și cinci trepte până la ușa din față. Unde ți-e bastonul? Ah, uite-l pe Fisk. O să aibă el grijă de tine. Domnișoară Fry?

Îi oferi brațul și o privi atât de lung, încât ea se înfricoșă. Însă se gândi că majoritatea prietenilor lordului Darleigh din Clubul Supraviețuitorilor fuseseră ofițeri de carieră în ultimele războaie. Și toți trebuie să fi fost niște domni formidabili.

Când intrară în casă văzură în hol o lady care înainta grăbită spre ei, șchiopătând destul de tare. Era mărunțică și

zveltă, cu bucle blonde și o față minunat de încântătoare. Zâmbea afectuos.

— Lord Darleigh! exclamă ea. M-am uitat pe fereastra salonașului ca să văd ce musafir venise, și am văzut că erai dumneata. Ce încântător, chiar dacă ai pierdut nunta noastră. Hugo a fost dezamăgit, dar acum va fi fericit din nou.

În timp ce vorbea se apropie de lordul Darleigh, și acesta păru să-și dea seama cumva că ea întinsese mâinile spre el. Așa că le ridică și el pe ale lui, și își strânsă mâinile. Privea direct spre ea, zâmbindu-i.

— Mă temeam că Hugo avea să fie atât de prost încât să nu te caute după ce ai plecat de la Penderis. Mă bucur că l-am judecat greșit. Te-am considerat perfectă pentru el din momentul în care te-am cunoscut. Și ce putea fi mai romantic decât să te găsească accidentată pe plajă și să te aducă în brațe până la casă? Îți doresc să fii fericită, Lady Trentham. Pot să sărut mireasa, Hugo, chiar dacă am întârziat două zile?

Fără să aștepte permisiunea, o trase mai aproape și o sărută, pe jumătate pe obraz și pe jumătate pe nas.

Râseră amândoi.

— Mulțumesc, zise ea și se întoarse să o privească politicoasă pe Sophia. Și prietena dumitale, Lord Darleigh?

— Domnișoara Sophia Fry, zise el. Am adus-o aici cu speranța că va putea rămâne vreo două nopți, până poimâine, când ne vom căsători cu licență specială.

Lady Trentham ridică din sprâncene și se uită cu atenție la Sophia, care își dorea să fi fost în oricare alt loc de pe pământ, numai acolo nu. Chiar și colțul ei întunecos din salonul de la Barton Hall i se părea dintr-odată mult mai dezirabil. Zâmbetul din ochii doamnei se stinse. Însă îi vorbi totuși pe un ton politicos.

— Pari epuizată și neliniștită și îngrozită de-a binelea, domnișoară Fry. Nu mă îndoiesc că în spatele acestui anunț neașteptat și a cererii de găzduire există o poveste interesantă, dar nu vrem s-o aflăm chiar în momentul acesta, nu, Hugo?

Apoi se apropie și își trecu brațul pe sub brațul Sophiei. Nu era o doamnă înaltă, dar chiar și așa o depășea pe Sophia cu jumătate de cap.

— Bineînțeles că poți sta aici, zise ea. Dacă ești prietena și chiar logodnica lordului Darleigh, e o recomandare destul de bună. Permite-mi să te conduc sus, în camera de oaspeți, și să te ajut să te instalezi. Hugo, mama ta vitregă nu se va simți deranjată că am preluat controlul?

— Tu ești stăpâna casei acum, Gwendoline, zise el, și știi că ea te iubește. Eu o să-l duc pe Vincent sus în salon, ca să o vadă pe ea și pe Constance – și pe unchiul meu. Vor fi încântați. Toată lumea îl iubește pe Vincent. El nu se încruntă și nu sperie copiii mici așa ca mine.

— Oh, Hugo, zise ea râzând, nu faci asta. Copiii află dintr-o privire că nu ești decât un urs drăgălaș.

El se strâmbă, apoi Gwendoline o conduse pe Sophia spre scară.

— Pari gata să te prăbușești, zise ea încet în timp ce începeau să urce. O să te instalezi, și o să te las singură să te odihnești dacă vrei, sau putem să ne așezăm amândouă și să îmi povestești totul, sau tot ce vrei să îmi dezvălui. Ești bine-venită aici. Poți să te relaxezi și să te odihnești. Veniți de departe?

Expresia nepăsătoare și aproape ostilă cu care o favorizase la început pe Sophia, când aflase de relația ei cu lordul Darleigh, dispăruse și fusese înlocuită de o purtare perfect politicoasă.

Sophia își dădu seama că era *într-adevăr* epuizată și gata să se prăbușească.

— De la Barton Coombs din Somerset, răspunse ea. Și știu ce credeți. Știu că sunt banală și neatrăgătoare și îmbrăcată ca o sperietoare. Și totuși sunt pe cale de a mă mărita cu un viconte care e fermecător și bun și frumos – și în mod convenabil *orb*. Știu că mă disprețuiți și mă considerați o aventurieră de cea mai joasă speță.

Și apoi făcu ceva ce nu făcuse niciodată, în toată viața ei, izbucni în lacrimi.

Lady Trentham o adusese într-o cameră drăguță. Cuvertura de pe pat și perdelele de soare erau făcute din același material cu imprimeu floral, pe un fond sidefiu. Era o cameră veselă.

Iar Sophia stătea în mijlocul ei, arătând exact ca o sperietoare într-o sală de bal.

— Vino și stai pe pat, zise Lady Trentham în timp ce Sophia își sufla nasul în batistă, sau întinde-te. Vrei să mă retrag puțin? Mai sunt două ore până la cină. Sau vrei să îmi spui cum a ajuns lordul Darleigh să te ceară în căsătorie și să te aducă aici ca să vă căsătoriți cu licență specială? Și te rog să mă ierți pentru șocul pe care trebuie să-l fi manifestat când mi s-a spus jos că ești logodnica lordului Darleigh. Nu mai sunt atât de tânără încât să judec oamenii numai după înfățișarea lor. Dăruiește-mi șansa de a-mi răscumpăra moșia, chiar dacă trebuie să-mi ceri să te las singură să te odihnești.

Sophia se așeză pe marginea patului. Picioarele i se legănau la câțiva centimetri deasupra dușumelei.

— El m-a convins, începu ea, că dacă ne-am fi căsătorit ar fi avut la fel de multe avantaje ca și mine. Asta e absurd, bineînțeles, pentru că eu aș fi singură și săracă lipită pământului fără el, iar faptul acesta a cântărit greu atunci când am luat decizia, deși am încercat să lupt cu firea mea josnică. I-am spus nu de mai multe ori și am fost serioasă de fiecare dată. Deși presupun că nu se poate să fi fost serioasă, pentru că până la urmă am spus *da*.

Își șterse obrajii umezi și își întinse batista peste față.

— Îmi pare rău, continuă. Îmi pare atât de rău. Cât de mult trebuie să mă urăști! Dumneata și Lord Trentham și prietenii lui.

Lady Trentham, care stătea alături de ea, o mângâie pe genunchi și se ridică din nou în picioare ca să tragă de șnurul clopoțelului de lângă pat. Apoi rămase acolo în tăcere, până se auzi o bătaie ușoară în ușă și apără o cameristă.

— Te rog să aduci niște ceai și prăjituri, Mavis, zise ea, și camerista dispăru din nou.

Sophia își șterse obrajii cu batista umedă și o strânse.

— Nu plâng niciodată, zise ea. Ei bine, aproape niciodată.

— Cred că ai câștigat probabil dreptul de a plânge cât vrei, zise Lady Trentham. Lângă fereastră sunt două fotolii. Vrei să ne așezăm acolo și să bem un ceai? Dacă vrei, poți să-mi spui cum s-a ajuns la asta. Și nu te urăsc. Soțul meu și viitorul tău soț sunt prieteni apropiați. Dumneata și cu mine o să ne întâlnim de multe ori în viitor. Așa că aș prefera să te plac, și chiar să țin la dumneata. Și sper că și dumneata mă vei simpatiza și vei ține la mine. Cine ești, domnișoară Fry?

— Unchiul meu e Sir Terrence Fry, explică Sophia, așezându-se pe unul dintre fotolii. Deși nu a avut niciodată nimic de-a face cu mine. E diplomat și lipsește mai mereu din țară. Tatăl meu a fost ucis în duel de un soț ofensat, acum cinci ani, și de atunci am trăit cu două mătuși diferite. Sunt o lady prin naștere, dar nu am dus niciodată o viață respectabilă, nici eu, nici tata, pentru că mama ne-a părăsit pe când aveam cinci ani – și chiar înainte de a pleca. Tata era un filfizon și un cartofor. Era mereu dator. Ne mutam și ne ascundeam mereu, ne ascundeam și ne mutam. Nu am avut niciodată o guvernantă și nu am mers la școală, deși am învățat să citesc, să scriu și să socotesc – tata a insistat asupra acestui lucru. Nu am avut niciodată o cameristă. Nu sunt... vrednică de lordul Darleigh.

— Mătușile dumitale te-au iubit în ultimii cinci ani? o întreabă Lady Trentham.

— Mătușa Mary m-a ignorat timp de trei ani, până a murit. Mi-a aruncat o singură privire și a declarat că sunt un caz fără speranță. Mătușa Martha, Lady March de la Barton Hall, mi-a oferit găzduire după moartea surorii ei, dar avea propria fiică pe care să o scoată în lume și să o căsătorească. Și Henrietta e frumoasă.

Camerista se întoarce cu o tavă și o așeză pe măsuța rotundă de lângă Lady Trentham, apoi se retrase în tăcere și închise ușa după ea. Lady Trentham turnă o ceașcă de ceai pentru Sophia și puse două prăjiturile pe o farfurioară

pe care i-o înmână.

— Acolo la Barton Hall te-a cunoscut Lord Darleigh, nu-i așa?

— Într-un fel, răspunse Sophia și începu să îi povestească lui Lady Trentham tot ce se întâmplase în ultima săptămână. Nu era nici măcar o săptămână întreagă, de fapt. Ce uimitor! Ei i se părea că trecuseră luni de zile de când îl văzuse sosind la Covington House. Așa că poate că înțelegeți ce tentată a fost oferta lui pentru mine, mai ales că a repetat-o și după ce am spus *nu*. Ar fi trebuit să rămân tare pe poziție. Știu că ar fi trebuit, încheie ea.

Aproape că terminase de băut ceaiul. Și observă surprinsă că și farfuria îi era goală, în afară de câteva firimituri.

— Pot să înțeleg, îi răspunse Lady Trentham. Cred că încep să înțeleg și de ce a insistat lordul Darleigh, chiar dacă ai spus nu. Înțeleg că a văzut la dumneata ceva care i-a plăcut.

— A spus că i-a plăcut vocea mea.

— Există voci care sună încântător din diferite motive, și altele care te enervează, nu-i așa? Pentru cei care văd, vocea are o importanță secundară. Dar cât de importantă trebuie să fie pentru cineva care e orb. Orbirea permanentă e ceva foarte greu de imaginat. E ușor de înțeles totuși că, pentru logodnicul dumitale, vocea e mai importantă decât înfățișarea.

— Dar nu am niciun fel de siluetă. Arăt ca un băiat.

Lady Trentham zâmbi și puse înapoi pe tavă ceașca și farfuria goală.

— De asta îți porți părul atât de scurt? Întrebă ea. Ți-ai singură?

— Da, recunosc Sophia.

— Un frizer experimentat l-ar putea face să arate mai drăguț, îi zise Lady Trentham. Și hainele potrivite, alături de un corset, pot face atrăgătoare chiar și cea mai subțire siluetă. Ai și haine care să ți se potrivească mai bine decât cele pe care le porți?

— Nu, zise Sophia.

— Mă întreb dacă lordul Darleigh s-a gândit că ai nevoie de o rochie de mireasă.

— S-a gândit, o asigură Sophia. Spera că poate doamna Emes sau domnișoara Emes ar vrea să meargă mâine la cumpărături cu mine.

— Îmi imaginez că ar merge încântate amândouă, îi răspunse Lady Trentham. Dar nu aş putea veni eu în schimb?

— Nu pot să abuzez astfel de timpul dumneavoastră, zise Sophia.

— Oh, exclamă Lady Trentham zâmbind mai larg. Doamnelor le place să meargă la cumpărături, domnișoară Fry. Mergem adesea la cumpărături, chiar și atunci când nu avem nevoie, și sfârșim prin a cumpăra bonete și zorzoane de dragul cumpărării. Și ar fi minunat să mergi la cumpărături cu cineva care are nevoie pur și simplu de tot. Lordul Darleigh este dispus să plătească factura?

— Spune că da, zise Sophia roșind. Dar nu mi se pare corect.

— Ar fi și mai rău dacă ar trebui să-și ducă mireasa acasă și să o prezinte familiei îmbrăcată cu niște haine pe care le-ar refuza chiar și servitoarele - iartă-mă. Ești datoră față de el să te îmbraci bine, domnișoară Fry, și să îi permiți să plătească facturile. Cred că e un bărbat destul de bogat ca să suporte această cheltuială.

Sophia oftă.

— Sunteți atât de bună. Iar eu sunt atât de...

— Obosită? sugeră Lady Trentham, ridicându-se în picioare. Te sfătuiesc să te întinzi și să te odihnești o oră. Voi trimite camerista după dumneata, când se va apropia ora mesei. Îmi permiți să îți împrumut o rochie pentru seara asta? Ești mai mărunțică decât mine, dar nu chiar atât de mult. Și camerista mea e foarte talentată la modificările grăbite și temporare. Te-ai simți ofensată?

— Nu, răspunse Sophia, neștiind cum se simțea. De fapt, era amorțită și mai obosită decât fusese în toată viața ei. Mulțumesc.

Și apoi rămase singură în camera aceea drăguță de

oaspeți. Își dădu jos pantofii și se întinse pe cuverturi ca să se gândească. Din fericire, având în vedere starea confuză a minții ei, nu avu șansa de a o face. Căzu imediat într-un somn profund.

*

Hugo îl duse pe Vincent în salon și îl prezentă doamnei Emes, mama lui vitregă; domnișoarei Emes, fiica ei și sora vitregă a lui Hugo, și domnului Philip Germane, unchiul lui. Hugo le spuse că proaspăta logodnică a lui Vincent era sus cu soția lui, prea obosită ca să poată socializa. Avea să rămână câteva zile la ei.

— Am venit aici ca să ne căsătorim, explică Vincent în timp ce Hugo îl conducea spre un scaun. Sophia nu are nici o rudă, iar eu am prea multe. Mi s-a părut că ar fi mai corect față de ea să ne căsătorim în liniște la Londra, cu licență specială, și apoi să mergem acasă. Dar vă cer iertare pentru deranj.

— Ești unul dintre prietenii lui Hugo din Cornwall, Lord Darleigh, zise doamna Emes. Vei fi întotdeauna bine-venit aici.

— Hugo a fost dezamăgit că nu ai venit la nunta lui, adăugă domnișoara Emes. Acum că ai venit, strălucește de plăcere.

— Îmi pare rău că am pierdut-o, zise Vincent. Vă rog să îmi povestiți cum a fost.

Domnișoara Emes nu mai avu nevoie de alte încurajări.

— Oh, începu ea, a fost la St. George's în Hanover Square, și sunt sigură că *toată* lumea a fost prezentă, chiar dacă Hugo a insistat să invite doar familia și prietenii apropiați. Gwen a avut o rochie într-o nuanță splendidă de trandafiru închis și...

Vincent zâmbi, dar nu-i acordă decât jumătate din atenția lui. Cealaltă jumătate se întreba ce făcea Sophia și își făcea griji pentru ea. Lady Trentham spusese că părea epuizată și neliniștită și îngrozită. Probabil că fusese prea

mult pentru ea. Dar cu siguranță că era mai bine așa. Pentru că alternativa fusese să ia diligența spre Londra, fără să știe unde avea să meargă sau ce avea să facă atunci când avea să ajungă acolo. Era destul să se gândească la asta ca să se simtă scăldat într-o transpirație rece.

După un timp, Germane își luă rămas-bun, iar Hugo îi sugeră lui Vincent să îl însoțească în biroul lui.

— E ceva măreț, nu? zise el, bătându-l pe umăr pe Vincent. Eu și biroul. Dar eram dator față de tatăl meu să mă arăt interesat de toate afacerile, Vince, și de fapt chiar *sunt* interesat. Mai mult decât atât, încep să mă implic. Și tata avea dreptate atunci când vorbea despre omul pe care l-a lăsat la conducerea afacerilor. E un om inteligent, cinstit și conștiincios, care administrează afacerea cu atenție meticuloasă – numai că nu are niciun strop de imaginație. Atâta timp cât va fi la conducere, nimic nu se va schimba, iar în viață totul trebuie să se schimbe, pentru că, dacă nu se schimbă, stagnează și se ofilește, așa cum știm cu toții. Stai aici, iar eu mă voi așeza în spatele acestui birou mare de stejar care îmi aparține acum. Păcat că nu-l poți vedea. Arăt ca un personaj important și impunător, iar tu pari un suplicant umil.

— Înseamnă că o să te stabilești aici în Londra, Hugo? întrebă Vincent. Ce zice Lady Trentham despre asta?

Îl auzi pe Hugo oftând.

— Mă iubește, Vince. Pe mine. Exact așa cum sunt, fără nicio altă condiție. E cel mai grandios sentiment din lume. Ar accepta chiar dacă aș *vrea* să rămân aici toată viața. Dar nu vreau. Vreau să îmi petrec majoritatea timpului în Hampshire, la Crosslands, și Gwendoline are tot felul de idei despre cum să transforme casa într-un cămin și grădina aceea uriașă într-un parc. Știi, m-am transformat într-o ființă foarte stânjenitoare – un bărbat fericit în căsătorie. Presupun că e ușor de spus când ești căsătorit doar de două zile. Dar cred cu tărie că va dura. Poți să spui că sunt naiv fiindcă am o asemenea credință, dar eu *știu*. Și Gwendoline știe același lucru. Și asta ne face să ajungem la

problema ta.

— Eu am fugit de acasă, îi mărturisi Vincent. De asta nu a știut nimeni unde eram atunci când ai trimis invitația. Am fugit pentru că mama și surorile mele au hotărât că mi-ar fi fost mult mai bine dacă m-aș fi căsătorit. Și au început o campanie înflăcărată după Paște, invitând o tânără lady și familia ei la Middlebury, și în curând a devenit evident că nu venise ca să fie curtată, ci ca să accepte cererea mea în căsătorie. Mi-a spus chiar că *înțelegea* și că *nu o deranja*.

Hugo chicoti, și Vincent zâmbi și el. Se așteptase la o manifestare verbală a simpatiei?

— Așa că am fugit. Am plecat cu Martin în Districtul Lacurilor pentru câteva săptămâni, și apoi ceva m-a împins spre vechea mea casă din Somerset. Intenția mea era să mă relaxez acolo în liniște și singurătate, și să nu permit nimănui să afle că eram acasă. Însă am scăpat rapid de așteptarea asta greșită.

În continuare, îi povesti pe scurt lui Hugo tot ce se întâmplase după sosirea lui.

— Așa că aici sunt, încheie el. Aici *suntem*.

— Și nu te-ai putut gândi la nicio alternativă, în afară de aceea de a te căsători cu ea, zise Hugo.

— Niciuna nu era satisfăcătoare.

— Așa că Lord Darleigh a sărit orbește în ajutor.

— Am nevoie de o soție, Hugo, îi explică Vincent. Familia mea nu o să mă lase în pace până nu mă însor. Sophia are nevoie de o casă și de cineva care să se îngrijească de ea. Știi, nimeni nu s-a îngrijit niciodată de ea cu adevărat. Eu o să fac ca lucrurile să funcționeze. *Noi o s-o facem*.

Chiar dacă asta însemna să își ofere libertate unul altuia și să ajungă până la urmă să trăiască singur – cea mai stupidă dintre cele mai stupide idei.

— O s-o faci, oftă Hugo. Am toată încrederea în tine, Vince.

În momentul acela, ușa bibliotecii se deschise.

— Întrerup ceva? întrebă Lady Trentham.

Vincent întoarse capul.

— Sophia e cu dumneata?

— S-a culcat, îi răspunse Lady Trentham. Bănuiesc că a adormit deja. O să coboare la cină. Măine, în timp ce dumneata vei fi ocupat cu pregătirile de nuntă, Lord Darleigh, o să o duc pe domnișoara Fry să își cumpere haine de mireasă, dacă îmi dai voie. Are nevoie de multe, ca și de o tunsoare bună. Pot să presupun că avem mână liberă ca să cheltuim pe tot ce trebuie?

— Bineînțeles, o asigură Vincent. Și te rog să nu îi permiți să te convingă că nu are nevoie decât de lucrurile cele mai elementare și mai banale și mai puțin scumpe dintre toate. Sunt sigur că va încerca.

— Poți să te bazezi pe mine. Când voi termina cu ea, va arăta prezentabil.

— Mi-a spus că nu e chiar atât de urâtă încât să-i facă pe alții să întoarcă capul după ea, zise Vincent. Dar crede că nu e atrăgătoare și nici nu speră că va fi vreodată.

— Nu e atât de urâtă încât să întorci capul după ea, băiete, îl asigură Hugo. Când ați ajuns, nici nu mi-am dat seama că era și ea în trăsură.

— Nu multe femei sunt uimitor de drăguțe, îi zise Lady Trentham. Chiar și mai puține sunt răpitor de frumoase. Însă noi femeile ne pricepem foarte bine cum să profităm la maxim de ceea ce avem. Măine voi face tot ce pot mai bine ca să îi arăt domnișoarei Fry cum să profite cât mai mult de calitățile ei. Părul ei are o culoare frumoasă, și ochii i se potrivesc cu părul. Are o gură generoasă și un zâmbet încântător, deși nu l-am văzut decât o dată. Și are o siluetă subțire care va arăta zveltă și grațioasă atunci când va purta hainele potrivite. Însă înțeleg, Lord Darleigh, că ai descoperit deja una dintre calitățile ei cele mai mari. Are într-adevăr o voce frumoasă, joasă și puțin răgușită. Poate că nu aș fi observat-o dacă nu ar fi menționat că i-ai spus-o dumneata. Noi, cei care vedem, neglijăm adesea puterea sunetului.

Vincent îi zâmbi.

— Dacă încerci să mă liniștești, doamnă, îți mulțumesc. Dar nu e nevoie. Nu îmi pasă cum arată Sophia.

Îmi place de ea.

— Cred că cea care trebuie liniștită este ea. Și ar trebui să-ți pese cum arată, Lord Darleigh. Toți membrii familiei dumitale și toți prietenii o vor vedea și vor reacționa în funcție de înfățișarea ei. Iar ea va reacționa în funcție de ceea ce vede în oglindă și în ochii celor care o privesc. Trebuie să-ți pese. Dar bineînțeles că îți pasă deja, pentru că ai adus-o aici la cumpărături. Să știi că arată exact ca un copil al nimănui. Mătușii ei ar trebui să-i crape obrazul de rușine pentru că i-a dat niște haine pe care nici servitoarele nu ar catadicsi să le poarte. S-a tuns singură și părul ei arată groaznic. Și pare și subnutrită. Ochii ei sunt prea mari pentru fața ei. Trebuie să-ți pese cum arată.

Vincent se încruntă. Și hotărî că Lady Trentham avea dreptate. Era foarte bine să o asigure pe Sophia că lui nu îi păsa. Însă probabil că *ei* îi păsa.

— Rămâi aici la noapte! îl întrebă Hugo. Să știi că ești bine-venit.

— O să iau o cameră la un hotel, dacă îmi poți recomanda unul.

— Vom merge la George după cină, îi sugeră Hugo. Este în oraș pentru o săptămână sau două. Și Imogen stă cu el. A venit pentru nuntă, spre eterna mea surprindere și recunoștință. Flavian e și el pe undeva pe aici – de fapt, a fost cavalerul meu de onoare. Și Ralph e în oraș. George te va convinge fără îndoială să stai cu el. Ai fost întotdeauna copilul lui răsfățat.

Când Vincent sosise pentru prima dată la Penderris Hall, surd și orb, George Crabbe însuși, ducele de Stanbrook, petrecuse fiecare minut al zilei în cameră cu el, mângâindu-l pe mână și pe cap, legănându-l adesea în brațe ore în șir, ca să simtă singurul contact uman pe care îl putea experimenta – atingerea. Vincent se luptase de multe ori ca un nebun cu brațele care îl legănav, cuprins de o groază teribilă, dar brațele acelea nu îi înapoiaseră niciodată loviturile, nu se tensionaseră și nu încercaseră să-l întemnițeze. Și nu îl abandonaseră niciodată.

Vincent nu credea că ar fi supraviețuit fără George.

Sau dacă ar fi supraviețuit, ar fi fost nebun de legat înainte de a-și redobândi auzul.

— Îmi va face bine să-l revăd atât de curând. Și pe Imogen, adăugă el. Imogen Hayes, Lady Barclay, era singura femeie care făcea parte din Clubul Supraviețuitorilor, după ce își pierduse soțul torturat în Peninsula, iar ea văzuse cum era torturat. Și pe tine, Hugo. Mă întrebam dacă te-ai dus după Lady Muir după ce ai părăsit Penderrisul. Și mă bucur foarte mult că ai făcut-o.

— Ei bine, și eu mă bucur, băiete, spuse Hugo, deși ea nu mi-a ușurat lucrurile.

— Dacă ai fi auzit cum m-a cerut prima dată în căsătorie, Lord Darleigh, zise și Lady Trentham, nu te-ai mira că nu i le-am ușurat.

Vincent rânji. Păreau foarte mulțumiți de ei înșiși, amândoi. Chiar fără să-i vadă, auzea zâmbetul din vocea lor.

Capitolul 9

Sophiei i se tundeă părul, deși i se păruse o absurditate la început, atunci când i-o sugerase Lady Trentham, pentru că părul ei era deja foarte scurt. Însă se afla la cheremul domnului Welland, al foarfecilor sale și al degetelor lui ușoare precum vântul.

— El îmi tunde părul atunci când sunt în oraș, îi explicase Lady Trentham. L-am ales așa cum mi-am ales croitoreasa, pentru că nu vorbește cu accent franțuzesc. Nu am nicio obiecție împotriva unui accent franțuzesc pe buzele unui francez sau ale unei franțuoaice, dar n-o să-ți vină să crezi, domnișoară Fry, câți englezi și englezoaice se prefac, crezând că par mai pricepuți și atrag clienți de rang mai înalt.

„Ca Sir Clarence și Lady March”, se gândise Sophia.

Când văzuse părul Sophiei, domnul Welland începuse să cloncănească și declarase cu un accent clar de mahala londoneză că ultimul ei stilist trebuia biciuit până rămânea fără suflare.

— Eu am fost ultimul stilist, mărturisi Sophia destul de prostește.

El mai cloncăni o dată și se puse pe treabă.

Nu erau singuri în atelierul lui. Lady Trentham stătea în fața lor și îi privea, aparent interesată. La fel și contesa de Kilbourne, cumnata ei, care trimisese cu o seară înainte un bilet prin care o întreba pe Lady Trentham dacă va fi acasă a doua zi dimineață, pentru că voia să o viziteze, și care fusese invitată în schimb să le însoțească la cumpărături.

— Nu trebuie să te sperii de titlul ei, o asigură Lady Trentham pe Sophia. Nu există nimeni mai puțin arogant decât Lily. A crescut în urma armatei, ca fiică a unui sergent, și s-a căsătorit cu fratele meu atunci când tatăl ei a murit. După evenimentul acesta au urmat foarte multe peripeții, dar nu te voi plictisi acum cu întreaga poveste. Pot să o invit să ne însoțească?

— Da, desigur, spuse Sophia, speriată oricum.

Și în dimineața asta, după ce sosise în casa lordului Trentham și își salutase cumnata cu o îmbrățișare și le urase doamnei și domnișoarei Emes o dimineață bună cu un zâmbet strălucitor, contesa îi fusese prezentată Sophiei și o privise fățiș din cap până-n picioare. Sophia purta una dintre rochiile ei, pentru că refuzase să primească una de la Lady Trentham.

— Ești mireasa vicontelui Darleigh? întrebă ea. Oh, draga mea, ne vom *distra* atât de bine în dimineața aceasta. Nu-i așa, Gwen?

Și o uluise pe Sophia repezindu-se spre ea și îmbrățișând-o. Era o lady foarte drăguță, cu o față încântătoare care părea să zâmbească mereu.

În cele din urmă, domnul Welland păru să fi terminat. Sophia era alarmată de cantitatea de păr care căzuse pe dușumea, la picioarele ei. Îi mai rămăsese oare ceva și pe cap? El nu o așezase în fața unei oglinzi, așa cum se așteptase.

— Am dat formă părului și l-am subțiat, înțelegeți, îi zise el acum, înmânându-i o oglindă și invitând-o să o țină

În sus și să se uite în ea. Asta nu înseamnă că mi-aș fi *dorit* să vă tai părul mai scurt. Ar fi trebuit să fie mai lung.

Sophia își privi uimită imaginea. Părul îi încununa capul în bucle mătăsoase și îi încadra fața cu unduleuri subțiri. Părea îngrijit și îmblânzit și nu semăna deloc cu obișnuitul tufiș sălbatic.

— E foarte șic, spuse Lady Kilbourne. Îți scoate în evidență fața în formă de inimă. Și culoarea e adorabilă.

Lordul Darleigh îi explorase fața cu degetele când se plimbau înspre râu, iar când ajunsese la bărbie îi spusese că avea fața în formă de inimă. Sophia crezuse întotdeauna că era rotundă.

— Dacă doamna vrea să arate ca un heruvim, își poate pieptăna părul în felul acesta, spuse domnul Welland. Dar dacă o face, nu își pune în valoare cea mai frumoasă trăsătură a feței. O să vă arăt ce vreau să zic.

Și în timp ce Sophia se uita în oglindă, el îi ridică părul de pe părți și îl îndepărtă de față, astfel că părea netezit pe tâmpile și urechi.

— Vedeți liniile clasice ale pomeților? zise el. Dacă doamna va purta părul pe spate în felul acesta și ridicat în creștet, pomeții vor ieși în evidență și gâtul va părea mai elegant, iar ochii mai atrăgători. La fel și gura.

Sophia se uită la imaginea din oglindă și văzu o femeie care părea, prin nu se știe ce iluzie, dacă nu chiar drăguță, măcar feminină.

— Oh, vai de mine, aveți dreptate, domnule Welland, zise Lady Trentham. Dar domnișoara Fry trebuie să decidă singură dacă își lasă părul să crească. Chiar dacă nu o va face, heruvimii au și ei destul farmec.

— Mai ales heruvimii bine îmbrăcați, completă Lady Kilbourne, ridicându-se în picioare, și exact așa va fi domnișoara Fry când vom termina astăzi toți trei cu ea. Mergem mai departe?

Sophia știa că nota de plată avea să-i fie trimisă lordului Darleigh. Nu avea idee la ce sumă se putea ridica, dar dacă domnul Welland avea clienți cu titlu, probabil că nota nu avea să fie nesemnificativă. Se simțea stânjenită,

dar ce putea face? Trebuia să se obișnuiască să fie bogată. Poate că avea să fie mai ușor după căsătorie.

Urmără câteva ceasuri în care cumpărură tot ce exista sub soare, sau cel puțin așa i se păru Sophiei. Cumpărură corsete și alte obiecte de rufărie și cămăși de noapte și ciorapi și pantofi și bonete și mănuși și jartiere și umbrele și săculeți de mână și evantaie și pelerine și spențere, printre alte lucruri. Și bineînțeles că erau și rochiile, care puteau fi încadrate în două categorii: cele care erau făcute de-a gata și nu aveau nevoie decât de câteva modificări neînsemnate care trebuiau făcute în ziua aceea sau cel târziu a doua zi, și cele care urmau să fie croite după tipare și trimise la Middlebury Park la o dată mai târzie.

— Nu se poate să am nevoie de atât de multe, protestă ea atunci când Lady Trentham înșiră toate lucrurile de care avea nevoie *pentru început*.

— Dar nu sunt doar pentru confortul și plăcerea ta personală, îi aminti cu blândețe Lady Kilbourne, punându-i mâna pe braț în timp ce se aflau în trăsură, trecând de la un magazin la altul. Sunt și pentru plăcerea și mândria soțului tău. Oh, știi că e orb și nu va vedea nici rochiile, nici celelalte găтели. Dar are mâini și le poate pipăi.

Sophia simți cum roșea.

— Și te vor vedea și alții, adăugă contesa. Trebuie să îți aduci aminte că vei fi Lady Darleigh. Înfațișarea ta se va reflecta asupra soțului tău.

— Vor crede că m-am căsătorit cu el pentru titlu și bani, protestă Sophia. Vor crede că l-am prins în capcană pentru că e orb.

Lady Trentham o privi estimativ.

— Dar bineînțeles că vor crede asta, spuse ea, surprinzând-o pe Sophia. Trebuie să mărturisesc că ieri am crezut și eu asta, măcar pentru o clipă. Și ce o să faci în privința asta, domnișoară Fry?

Sophia se uită la ea cu ochii mari, așteptând să i se ofere și răspunsul. Oare Lady Kilbourne crezuse la fel? Și mai credea și acum? Oare Lady Trentham se îndoia încă de ea? Fără să-și dea seama, își ridică bărbia.

Contesa și cumnata ei schimbă o privire, cu ochii jucând de veselie.

— Exact, zise ea. Exact asta trebuie să faci.

— Îmi *place* de el, zise Sophia înverșunată. Și îi sunt enorm de recunoscătoare. O să-i fac viața atât de confortabilă, încât nici nu va *simți* măcar lipsa vederii. O să... Oh, oamenii pot să spună tot ce vor. Nu îmi va păsa. Și nu îi va păsa nici *lui*. Va fi prea ocupat, bucurându-se de viața confortabilă pe care i-o voi oferi.

Timp de un an.

Și el nu *voia* încă o femeie care să se agite în jurul lui.

— Oh, bravo, zise Lady Trentham, râzând. Lily, nu mai trebuie să o provocăm pe biata lady.

— Dar am primit răspunsul pe care îl așteptam, replică Lady Kilbourne, râzând și ea. Oamenii mici de statură sunt adesea mai feroși decât partenerii lor mai mari, și dumneata ești foarte mică, domnișoară Fry. Mai mică chiar decât mine și Gwen. Poate că ar trebui să formăm o ligă a oamenilor mici. Vom îngrozi lumea. Și o vom conduce.

Și, în mod surprinzător, Sophia râse și ea. Oh, ce *bine* era să împărtășești râsul și absurditățile cu alți oameni.

— Voi face o schiță, zise ea, și o vom folosi ca pe un drapel când vom mărșălui spre... Spre ce vom mărșălui?

— Spre clubul White, zise Lady Kilbourne fără să ezite. Acest bastion al mândriei bărbătești și al presupusei superiorități masculine, de care nu îndrăznește să se apropie nicio femeie respectabilă. Liga persoanelor mici va mărșălui spre el și va cere drepturi egale.

Și se bucurară toate trei, râzând din toată inima.

Sophia îndură să fie măsurată și împunsă timp de câteva ore care i se părură o veșnicie și se uită în cataloagele cu tipare până când toate modelele începură să i se pară la fel. Alese țesături și culori și tivuri până când simți că nu mai putea. Și în tot acest timp ascultă sfatul și opiniile tovarășelor ei, deși acestea nu erau niciodată despotice și acceptau întotdeauna ca ea să aibă ultimul cuvânt. Însă o îndepărtară cu fermitate de culorile vii, pe

care fu înclinată să le aleagă la început, pentru că i se părea că fiecare haină din ultimii ani fusese ștearsă și aproape incoloră. Însă culorile strălucitoare, îi explică Lady Trentham, ar fi acoperit-o cu totul și ar fi făcut-o invizibilă.

— Și cred că ai fost destul timp invizibilă, domnișoară Fry, încheie ea.

Și o îndepărtară și de țesăturile greoaie, ca de pildă brocarturile și unele catifele, pe care le-ar fi ales pentru câteva rochii, pentru că i se părea că suferise de frig aproape toată viața. Dar Lady Kilbourne îi spuse că țesăturile greoaie ar trage-o în jos, iar silueta ei zveltă și statura mărunțică erau calități pe care ar fi trebuit să le scoată în relief. Descoperi că lâna fină, mai subțire ca textură și mai ușoară, era la fel de călduroasă ca unele dintre cele mai grele țesături. Iar șalurile și eșarfele – ah, și descoperi că erau atât de multe frumoase – te încălzeau minunat și erau atrăgătoare și înfrumusețau o rochie altfel banală.

Cumpără rochii de zi de-a gata și o rochie de seară și una de plimbare și o costumație de călătorie. Toate trebuiau scurtate și strâmtate la talie și la piept. Și comandă să îi fie făcute o grămadă de rochii, care să se potrivească cu diferitele ocazii, atât de multe încât le pierdu pur și simplu socoteala și se bază pe judecata tovarășelor ei, pe care le cunoștea destul de puțin, dar în care avea încredere. După aceea, își aminti de o costumație anume mai mult decât de toate celelalte, din simplul motiv că o făcuse pe modistă să își ridice sprâncenele până aproape de linia părului și pe Lady Kilbourne să zâmbească în așa fel, încât ar fi fost mai corect să spui că rânjea. Sophia comandă un costum de călărie care să includă și pantaloni, nu doar fustă.

— Călărești? o întrebă Lady Trentham. Bărbătește?

— Nici una, nici alta, recunosc Sophia. Dar Lord Darleigh mi-a spus că voi putea să fac tot ce vreau după nuntă, și mi-am dorit întotdeauna să călăresc. Cred că vom avea niște cai în grajdurile lui.

— Cred că da, încuviință Lady Trentham.

Și mai cumpără o rochie de-a gata care trebuia să fie modificată înaintea tuturor, ca să poată fi trimisă acasă la Lord Trentham înainte de căderea serii.

Rochia ei de nuntă.

— Dar nu vom fi decât trei: Lord Darleigh, eu și preotul, protestă ea la început. Cu licență specială.

— Va fi totuși ziua nunții dumitale, zise Lady Trentham. E ziua pe care ți-o vei aminti cel mai bine pentru tot restul vieții, domnișoară Fry. Și îți vei aminti întotdeauna ce purtai. Vei fi *mireasa*.

Sophia clipi, alungând lacrimile care îi inundaseră ochii, și nu mai protestă.

— Lord Darleigh a rămas aseară în casa ducelui de Stanbrook, o informă Lady Trentham. Tot acolo stă și Lady Barclay. A venit la Londra pentru nunta noastră. Nu aș fi deloc surprinsă dacă Lord Darleigh va găsi și alți membri ai Clubului Supraviețuitorilor, așteptând să-l felicite în casa ducelui, după ce se va întoarce cu licența specială. Hugo s-a dus deja acolo. Bănuiesc că știi despre Supraviețuitori, nu?

Sophia încuviință.

— Sunt sigură că vor dori cu toții să ia parte la nunta lordului Darleigh, adăugă Lady Trentham. Știi, toți îl adoră. E cel mai tânăr dintre ei, și cel mai dulce. Și știu că mamei vitrege și surorii lui Hugo le-ar plăcea foarte mult să ia parte. La fel și mie. Și după cum mă privește Lily, cred că i-ar plăcea și ei să fie acolo, împreună cu fratele meu. Iar eu aș vrea să organizez un dineu de nuntă pentru voi, după ceremonie. Îmi permiți, domnișoară Fry? Nu vreau să te forțez să faci ceva ce nu vrei. Trebuie să spui dacă ai prefera să ai o nuntă cu totul intimă. Și bineînțeles că trebuie consultat și Lord Darleigh. Dar... *dumneata* ești de acord?

— Te rog? adăugă și Lady Kilbourne. Au trecut *secole* de când am fost ultima dată la o nuntă. Au trecut trei zile de la nunta lui Gwen.

Sophia stătea în trăsură, uitându-se de la una la cealaltă. Ea era șoricelul. Nimeninu o vedea niciodată, nici

nu vorbea cu ea. Nu avusese niciodată prieteni - ei bine, aproape niciodată. Nimeni nu o iubise niciodată, cu excepția tatălui ei, care o iubise în felul lui nepăsător dar nu i-o arătase decât ocazional, când îi răvășea părul, și îi spunea că trebuiau să strângă din nou cureaua un timp, pentru că avusese ghinion la cărți sau la curse.

Iar acum zece persoane voiau să ia parte la nunta ei? Și una dintre ele voia să îi organizeze un dineu de nuntă? Totul era de dragul lordului Darleigh, bineînțeles, înțelegea asta. Dar Lady Kilbourne nu îl întâlnise niciodată, din câte știa Sophia. Iar doamna Emes și fiica ei îl întâlniseră câteva minute în ziua precedentă, dar își petrecuseră cu ea toată seara și o parte din dimineață.

Știa că, de dragul ei, lordul Darleigh sacrificase o nuntă cu familia în jurul lui. Acum avea șansa de a avea alături de el câțiva dintre prietenii foarte apropiați. Și ea avea șansa de a avea la nuntă câteva doamne care păreau să o placă. Era incredibil. Să fi fost de vină noua ei tunsoare? Însă doamna Emes și Constance Emes nu o văzuseră încă, și fuseseră amabile și prietenoase seara trecută și dimineața la micul dejun.

Era posibil să aibă în sfârșit prietene? Își mușcă buza de jos.

— Oh, da, zise ea, dacă asta își dorește și Lord Darleigh.

Cele două doamne schimbă zâmbete identice de satisfăcute.

În sfârșit, expediția la cumpărături se încheie și se întoarseră acasă. Lady Trentham declară că trebuia să se grăbească. Avea de organizat un dineu de nuntă. Deși trebuia să scrie mai întâi un bilet și să i-l trimită lordului Darleigh la Stanbrook House.

Clubul Supraviețuitorilor se întâlnea în plen doar la Penderris Hall în Cornwall, primăvara. Părea ciudat și minunat să fie împreună în Londra, un oraș complet necunoscut pentru Vincent. Numai Ben - Sir Benedict Harper - lipsea. Era în nordul Angliei, la sora lui.

Vincent petrecuse seara la Stanbrook House din

Grosvenor Square cu ducele de Stanbrook și Imogen, Lady Barclay, verișoara lui îndepărtată, și vorbiseră până noaptea târziu. Iar astăzi, după ce își petrecuse dimineața procurând o licență specială de la avocații din Doctor's Commons în compania lui George și aranjând ca ceremonia să aibă loc a doua zi dimineața la St. George's din Hanover Square, se întoarse la Stanbrook House și îi găsisese pe Hugo și pe Ralph – Ralph Stockwood, conte de Berwick – așteptând împreună cu Flavian Arnott, viconte Ponsonby.

Hugo raportă că domnișoara Fry fusese luată să fie îmbrăcată din cap până-n picioare pentru nuntă și pentru noua ei viață, așa cum plănuiseră. Soția lui o însoțise, la fel și contesa de Kilbourne, cumnata ei.

Vincent nădăjduia că Sophia nu se simțea copleșită.

— Vor avea grijă de ea, băiete, îl asigură Hugo, de parcă i-ar fi citit gândurile. Femeile la putere, sau altceva la fel de hidos. E mai bine să stai departe și să le lași să facă ceea ce trebuie să facă.

— Vai de mine, murmură Flavian oftând. Tu ești, Hugo? Eroul de la Badajoz? Uriașul încruntat și fioros? Asta ai devenit după numai trei zile de căsnicie? Mă cutremur când mă gândesc ce ai putea deveni într-o săptămână.

— Se cheamă a deveni mai înțelept, Flave, îi explică Hugo.

— Doamne ferește, răspunse Flavian cu un glas pierit.

— Tu nu le-ai acorda femeilor niciun fel de putere, Flavian? Întrebă Imogen pe un ton dulce.

— Oh, nu ție, Imogen, răspunse el grăbit. Nu, nu, nu ție. Nu vreau să îmi arunci o privire de gheață ori de câte ori mă uit la tine. Privirea ta de gheață e urâtă și tinde să îmi tulbure digestia. Să schimbăm subiectul. Povestește-ne despre m-mireasa ta, Vincent, băiete. Și spune-ne de ce te însori într-o grabă atât de indecentă. Imogen nu ne-a divulgat nici măcar un detaliu. Înainte de a te întoarce împreună cu George, ne-a asigurat că nu e povestea ei ca s-o poată spune. *Ea* nu are niciun talent de bârfitoare.

Vincent le spuse totul, omițând, bineînțeles, detaliile cele mai nebunești. Când termină, fu surprins să își dea

seama că una din mâinile lui era în mâinile lui Imogen. În mod normal, ea nu avea o fire prea demonstrativă.

— Vreau să mă căsătoresc cu domnișoara Fry, zise el, de parcă prietenii lui ar fi protestat în cor. Poate că vi s-a părut că am fost forțat să îi cer mâna, și recunosc că dacă împrejurările nu ar fi fost așa cum au fost, nu aș fi făcut ceea ce sunt pe cale de a face. Dar nu îmi pare rău că s-a întâmplat. Și vreau să fie perfect limpede – pentru voi toți. Își îndreptă capul într-o parte și în cealaltă, de parcă i-ar fi putut vedea pe toți. Vreau să fie limpede că ea nu a manevrat în *niciun fel* lucrurile, ca să mă oblighe să mă însor cu ea. E complet nevinovată. A trebuit să fac pe dracu-n patru ca să o conving să îmi accepte oferta, chiar dacă știa ce viitor sumbru o aștepta dacă spunea nu.

— Vince, arăți de parcă ai vrea să ne provoci pe toți la un duel cu pistoalele în zori, observă Ralph.

Vincent se relaxă puțin și râse.

— E o f-frumusețe? Întrebă Flavian. Sau ai *auzit* că este? Hugo? Tu ai văzut-o.

În mod cu totul semnificativ, Hugo nu zise nimic.

— Poate că vei fi surprins să afli, Flave, ripostă Vincent, că nu îmi pasă nici cât negru sub unghie cum arată, în măsura în care înfățișarea ei nu îi afectează fericirea. Când vorbește despre ea însăși, o face depreciativ. E mică și subțire. Asta știu. Are păr scurt și buclat, de culoare castanie, și ochi despre care nu poate spune dacă sunt căprui sau de culoarea alunei, ci câte puțin din amândouă. Are obraji catifelati și gura mare. Și are o voce atrăgătoare. Îmi place vocea ei și îmi place și ea. Hugo, mai ai ceva de adăugat?

— Nu când mă întrebi pe tonul acesta, băiete, răspunse Hugo în grabă. Gwen și Lily vor avea grijă de ea, poți să fii sigur de asta. Cred că primul de pe agenda de azi era frizerul. Și apoi o mulțime de croitorese. Mătușa cu care a locuit merită biciuită. Rochiile ei arată ca niște saci pe jumătate jerpeliți, iar ea nu pare să fi mâncat demult pe săturate. Dar toate lucrurile acestea se pot îndrepta.

— Da, afirmă Vincent. Se pot îndrepta și vor fi

îndreptate.

Imogen îl bătea ușurel pe dosul mâinii.

— Vince, zise Ralph, ești prea bun pentru noi restul. Ești prea bun pentru lumea asta. Erai la fel de rău și când îți funcționa vederea?

— Intenționez să fiu fericit, să știi, îi spuse Vincent, rânjind. Se pare că însurătoarea îți poate aduce uneori fericirea. Uită-te la Hugo. Eu nu o pot face literal, bineînțeles, dar pot să îl aud.

— E îngreșător, nu-i așa? întrebă Ralph.

Vincent continuă să rânjească.

— Și în curând vom fi doi. Un asemenea șoc ar putea să dea gata Clubul Supraviețuitorilor.

— Nu ne-au dat gata războaiele, zise George. Îndrăznesc să spun că vom supraviețui și câtorva căsătorii decente. Din moment ce familia ta nu va lua parte la nunta de mâine, Vincent, iar domnișoara Fry nu are o familie despre care să merite să vorbești, putem să venim noi toți? Sau ai prefera să nu venim?

Când plănuise totul, se gândise că o nuntă fără invitați părea ceva mohorât – deși nu avea ce face.

— Mi-ar plăcea într-adevăr să fiți toți acolo. Dar va trebui să o întreb pe Sophia dacă nu se supără. Motivul pentru care am venit aici, în loc să mergem la Middlebury Park pentru nunta noastră, a fost acela că balanța invitaților ar fi înclinat cu totul în favoarea mea.

Chiar în momentul acela, se auzi o bătaie în ușa salonului și valetul îi șopti lui George că sosise o scrisoare adusă de un mesager particular – pentru viconteles Darleigh.

— E scrisul soției mele, zise Hugo.

Vincent se ridică brusc. Se întâmplase ceva cu Sophia?

— Vrea cineva să mi-o citească? George?

Auzi hârtia foșnind. Apoi urmă o scurtă pauză, și presupuse că George trecea cu privirea peste ea.

— Ah, zise el în sfârșit. Lady Trentham întreabă, Vincent, dacă ai avea obiecții importante în cazul în care ar organiza un dejun de nuntă pentru treisprezece persoane,

măine, în casa ei și a lui Hugo. Treisprezece? Vai de mine! Ah, a scris numele mai jos, și suntem incluși toți. La fel ca doamna și domnișoara Emes, domnul Philip Germane – unchiul tău, cred, Hugo – și contele și contesa de Kilbourne. Se pare că domnișoara Fry a aprobat deja dejunul și lista de invitați.

Vincent zâmbi și se așeză din nou.

— Atunci se pare că sunteți toți invitați la o nuntă, măine, zise el. La St. George's, la ora unsprezece. Nu am putut să ajung aici la timp pentru nunta ta, Hugo, așa că voi compensa faptul organizându-mi propria nuntă.

— La naiba, spuse Flavian. *Altă* nuntă? Nu știu dacă voi supraviețui chinului. Dar pentru tine, Vince, voi înfrunta riscul. Voi fi acolo.

— Tu te plângi, Flavian, ripostă ducele. Peste mai puțin de o lună urmează altă nuntă, și va trebui să rămân în oraș pentru ea. La fel și Imogen, de vreme ce privește familia. E vorba despre nepotul meu.

— Moștenitorul, George? Întrebă Ralph.

— El și nimeni altul, răspunse ducele. Julian a fost cam neisprăvit în adolescență, dar se pare că a găsit pe cineva la care pare să țină cu adevărat. A adus-o aici alaltăieri, ca să o pot inspecta, presupun. În orice caz, mă bucur că nu a adus-o ca să o aprob. Pentru că nu m-a întrebat. Și era limpede că biata fată era îngrozită.

— Bineînțeles că era, explică Imogen. Întotdeauna ai tendința să stai țeapăn de parcă ai fi înghițit un băț în asemenea ocazii, George, și ești destul de formidabil și atunci când nu ești țeapăn. Biata domnișoară Dean. Mi-a fost milă de ea.

— Domnișoara Dean? Întrebă Vincent, frapat.

— Domnișoara Phillipa Dean, da, răspunse George. Nu cumva o cunoști, Vincent?

— Ah, cred că familia ei e din Bath. Bunica a locuit ani de zile acolo, înainte de a se muta la Middlebury Park, ca să îi țină companie mamei mele. Era prietenă foarte bună cu familia Dean.

— Să îi scriu lui Lady Trentham în locul tău, Vincent?

Întrebă Imogen. Cred că ar vrea să răspunzi cât mai repede la întrebarea ei. Nu e ușor să organizezi un dejun de nuntă în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

„... cineva la care pare să țină cu adevărat”.

Oh, Vincent spera că era așa, și că sentimentul era valabil în ambele direcții. De când fugise de acasă, se simțise mereu chinuit de vinovat față de domnișoara Dean. Și acum se căsătorea cu moștenitorul unui duce? Probabil că familia ei era mulțumită.

— Nu-i nevoie, Imogen, zise Hugo. Mă duc acasă și îi spun eu lui Gwendoline. Am sentimentul că m-am căsătorit cu o femeie care se descurcă bine în orice situație.

— Dacă te mai umfli mult în pene, Hugo, zise Flavian, s-ar putea să nu-ți mai vezi picioarele. Mă duc și eu, George. Toată vorbăria asta despre căsătorie m-a făcut să tânjesc după un spațiu deschis și aer curat.

— Aș veni cu tine dacă mă iei, Hugo, propuse Vincent. Vreau să aud de pe buzele Sophiei că toate astea nu o copleșesc.

— Promit să nu stau țeapăn mâine, când o voi întâlni la nunta ta, Vincent, spuse George. Se pare că arăt formidabil oricum.

— Nu o să mă lași să uit asta, nu? comentă Imogen.

„Dumnezeule mare”, se gândi Vincent în timp ce Hugo îl lua de braț, „mâine e ziua nunții mele”. *Mâine!*

Capitolul 10

Trei dintre rochiile Sophiei fuseseră aduse la începutul serii, iar rochia de mireasă era printre ele.

O purta acum, în dimineața următoare, și se privea timid în oglinda înaltă care fusese adusă în budoar, unde camerista împrumutată de Lady Trentham tocmai terminase cu ea. Arăta – diferit. Nu mai părea un băiat. Nici un copil al nimănui. Nicio sperietoare.

Rochia era de un verde-gri palid, aproape argintiu. Era

o culoare care sublinia nuanța roșiatică a părului ei. Avea o croială simplă, cu talia înaltă subliniată sub piept de o panglică în ton, cu fusta căzând în falduri ușoare aproape până la glezne, unde se termina cu două mici volane. Decolteul era adânc, dar modest, mânecile bufante erau tivite cu două volane în miniatură, la fel cu cele de la poale. Purta pantofi de un auriu mat și mănuși aurii. O bonetă de pai cu borul îngust, tivită cu minuscule boboci albi de trandafir, aștepta pe măsuta de toaletă, gata să fie purtată.

Poate că cel mai remarcabil obiect din vestimentația ei de nuntă era ceva ce nu se vedea – corsetul. Nu purtase niciodată un corset. Nu era incomod, așa cum se așteptase să fie. Nu încă, în orice caz. Lady Trentham și Lady Kilbourne o convinseseră împreună să îl încerce, iar când îl încheiase la spate și croitoreasa îl prinsese în ace ca să i se potrivească, își dăduse seama de ce o făcuseră. O știa și acum. Cumva, în ciuda faptului că nu avea forme și în ciuda fustei drepte, corsetul o făcea să aibă talie și șolduri. Și mai mult, o făcea să aibă piept, ridicându-i sânii. Nu era un piept foarte impresionant. Dar măcar *era* un piept, și pentru prima dată în viață se gândi că arăta și ea ca o femeie.

Corsetul se putea dovedi, bineînțeles, incomod de călduros. La micul dejun, lordul Trentham raportase că avea să fie o zi fierbinte, încruntându-se fioros la Sophia și surprinzând-o apoi cu un rânjel.

— E un noroc că nu te-ai gândit niciodată să îți câștigi traiul ca frizeriță, fetițo, zise el. Ieri pe vremea asta, părul tău arăta ca un tufiș sălbatic peste care trecuse un uragan.

— Oh, dragul meu Hugo!

— Hu-go!

Doamna și domnișoara Emes vorbiseră în același timp.

— Acesta e doar modul lui Hugo de a spune că părul dumitale arată foarte bine astăzi, domnișoară Fry, zise Lady Trentham.

— Exact asta am spus, încuviințase el, privindu-și strălucitor soția.

„O să meargă”, hotărî Sophia, privindu-și visătoare

imaginea. De fapt, dacă abandona pentru o clipă toată modestia în intimitatea minții ei, credea că avea să meargă chiar foarte bine. Zâmbi.

Și realitatea o copleși. Era ziua nunții ei. Cu vicontele Darleigh. Vincent. Îl văzuse o clipă la cină alaltăieri, înainte ca lordul Trentham să îl ducă înapoi la Stanbrook House. Și îl mai văzuse câteva minute ieri după-amiază, la ceai. În niciuna dintre aceste ocazii nu fusese singură cu el. În niciuna dintre aceste ocazii nu purtaseră o conversație particulară. I se părea că trecuse foarte mult timp de când nu mai vorbiseră.

I se părea că e un străin.

Era un străin.

Pentru o clipă, panica amenință să o sufocă. Nu ar fi trebuit să fie niciodată de acord cu asta. Era destul să se gândească la prietenii lui – Lord și Lady Trentham, ducele de Stanbrook, Lady Barclay, vicontele Ponsonby, contele de Nu știi cum, pe care nu și-l mai putea aminti. Toți cu titlu și dintr-o lume foarte diferită de lumea ei. După-amiază trebuia să îi cunoască. Fusese de acord cu un dejun de nuntă care să aibă loc acolo.

Nu ar fi trebuit s-o facă. Nu era drept față de el.

Dar își aminti că el fusese cândva doar Vincent Hunt, educat la o școală de țară de tatăl său. Învățătorul, iar tovarășii lui de joacă fuseseră ceilalți copii din sat. Iar bunicul și unchiul ei fuseseră baroneți. Și ea era o lady.

Și apoi își dori să nu se fi gândit la cine era. Avea familie. Pe Sir Terrence Fry, pe care nu îl întâlnise niciodată, și pe mătușa Martha și Sir Clarence și Henrietta. Niciunul dintre ei nu veniseră acolo pentru ea – așa cum nu venise nimeni din familia lordului Darleigh. Însă familia lui nu venise doar pentru că nu știa nimic despre nuntă. Dar nici unchiul ei nu știa. Dacă ar fi știut, ar fi venit? Probabil că nici nu se afla măcar în Anglia.

Scutură din cap. Aproape în același moment, atenția îi fu distrasă de o bătaie în ușă. Aceasta se deschise și o descoperi pe Lady Trentham, urmată de domnișoara Emes, care trăgea cu ochiul peste umărul ei.

— Oh, domnișoară Fry, strigă cea din urmă, ce drăguț arăți. Întoarce-te, te rog, ca să te vedem așa cum trebuie.

Sophia se întoarse ascultătoare și le privi neliniștită.

— O să meargă? întrebă ea.

Lady Trentham zâmbi lent.

— Îmi tot amintesc ce a spus domnul Welland, că dacă îți păstrezi părul scurt vei arăta ca un heruvim, zise ea. Avea dreptate. Arăți ca o ființă din povești, mititică și grațioasă, domnișoară Fry. Într-adevăr, o să meargă foarte bine.

— Să te ajut cu boneta? întrebă domnișoara Emes, intrând în budoar. Nu vrei să-ți turtești cu totul bucele, nu? Oh, ce drăguță și grațioasă e! Gata. Ți se potrivește perfect. Am legat funda în unghiul corect, Gwen?

— Dacă nu coborâm mai repede, bietul Hugo o să facă o cărare bătătorită pe dalele din hol, spuse Lady Trentham. Se pare că a fost foarte nervos acum patru zile, în ziua nunții noastre, iar acum e din nou nervos pentru că are responsabilitatea de a te preda în grija lordului Darleigh, care e un bandit și un nemernic – astea au fost cuvintele lui, nu ale mele. Și nu vorbea serios, bineînțeles. Dar simte că e responsabilitatea lui, din moment ce nu ai o familie care să stea lângă dumneata. Coborâm?

Cuvintele ei inconștiente readuseră junghiul acela dureros de singurătate și abandon. Dar fu destul de ușor să îl îndepărteze. Sophia nu se așteptase la o nuntă normală – nu că ar fi știut multe despre nunțile normale. Se așteptase la o ceremonie scurtă, doar cu ea și viconte Darleigh și preotul. Oh, și unul sau doi martori, poate domnul Fisk și domnul Handry. Dar dintr-odată avea să fie o nuntă reală, până la urmă. Urmau să aibă invitați și un cavaler de onoare – ducele de Stanbrook – și cineva care să o conducă la altar. Lordul Trentham se oferise aseară și ea acceptase. Uneori o îngrozea – și alteori nu. Încă nu îl citise. Părea un războinic fioros și aspru, dar îl putea cuprinde pe viconte Darleigh într-o îmbrățișare de urs și putea să își privească uneori soția de parcă soarele răsărea și apunea odată cu ea. Bănuia că era un bărbat care se simțea cel mai comod

atunci când se ascundea după masca de ferocitate, pentru ca latura lui blândă să nu fie expusă în public și ridiculizată sau rănită.

Dacă l-ar fi antipatizat, i-ar fi putut face caricatura. Dar nu îl antipatiza. Îi era doar puțin teamă de el.

Acum se plimba într-adevăr prin holul de la capătul scăării. Când le văzu coborând, se opri, cu picioarele încălțate cu cizme ușor depărtate, cu mâinile strânse la spate, drept de parcă ar fi înghițit un băț, ca un soldat la paradă, nu chiar în largul lui. Ochii lui trecură peste soția și sora lui cu evidentă aprobare, apoi se uită la ea.

— Ei bine, fetițo, zise el, ești cu adevărat nurlie. Păcat că Vince nu te poate vedea.

Ea se opri pe penultima treaptă. Cele două doamne erau deja jos. Lordul Trentham făcu doi pași spre ea, și ochii lui ajunseră exact la nivelul ochilor ei, privind-o cu o expresie care trebuie să-i fi făcut cu siguranță pe soldații lui să tremure de groază, și nu doar o dată.

— E foarte prețios pentru mine, zise e încet.

Continuă să o privească, iar ea fu cât pe ce să se retragă pe a treia treaptă. Însă rămase pe loc și ridică bărbia.

— Va fi și mai prețios pentru mine, răspunse ea. Va fi soțul meu.

El îi mai aruncă o privire cercetătoare, apoi zâmbi și arătă realmente neașteptat de chipeș.

— Da, va fi. Și spun din nou că e păcat că nu te poate vedea în dimineața asta. Parcă ai fi o mică zână.

Măcar nu arăta ca un șoarece în ziua nunții ei.

— Trăsura e afară și ne așteaptă, Hugo, spuse Lady Trentham.

Ea și domnișoara Emes urmau să îi însoțească la biserică. Doamna Emes plecase mai devreme cu domnul Philip Germane, unchiul lordului Trentham, iar Sophia bănuia că o curta pe doamna Emes.

Lordul Trentham o ajută pe Sophia să urce în trăsură și insistă ca ea să se așeze cu fața spre cai, alături de soția lui.

Asta e, se gândi ea. Ziua nunții mele. O zi fierbinte de vară. Cerul era de un albastru profund, fără niciun nor. Nicio mireasă nu ar fi putut cere ceva mai bun.

Sophia întoarse capul într-o parte, în timp ce trăsura se legăna pe arcuri și pornea. Nu voia să se angajeze într-o conversație. Voia să... se simtă ca o mireasă, să dea deoparte toate ezitățile, să fie emoționată și doar puțin neliniștită, dar într-un mod pozitiv.

Cu o seară în urmă, Lady Trentham venise la ea și îi explicase cum avea să fie noaptea nunții. Sophia nu știa prea multe, și era umilitor, având în vedere că avea douăzeci de ani. Lady Trentham o asigură că totul suna mult mai rău decât era în realitate – mai stânjenitor, mai dureros și mai înfricoșător.

— De fapt, spuse ea, cu obraji roșii ca focul, voi petrece cu Hugo a patra noastră noapte când voi pleca de aici, domnișoară Fry, și adevărul e că de abia aștept. Trebuie să fie... Nu, *este*, mai presus de orice îndoială, cel mai splendid lucru din lume. Vei vedea. În curând vei ajunge să te bucuri.

Sophia se gândi că se putea să aibă dreptate. Pentru că visul ei cel mai profund, cel mai secret... Ei bine, nu vorbise despre *asta* la reuniunea de la Barton Coombs. Cum ar fi putut? Doar vorbea cu un bărbat.

Bărbatul cu care era pe cale să se căsătorească.

Lady Trentham îi luă mâna și o strânse.

Intrau în Hanover Square.

*

Vincent se gândea mereu la aceleași lucruri, a doua și a treia și a treizeci și șasea și a cincizeci și opta oară.

Adevărul era că nu ar fi trebuit să se gândească deloc.

Numai că era totuna să încerci să nu te mai gândești și să încerci să oprești refluxul.

Totul se transformase într-o nuntă așa cum trebuia, cu invitați, la cea mai elegantă biserică din Londra, însă

mama, bunica și surorile lui nu știau despre asta. Nici nu îi cunoșteau mireasa măcar. Dar nici el nu o cunoștea cu adevărat, nu? Erau de fapt niște străini.

Și nici nu își dorea măcar să se însoare.

Numai că dacă trebuia să se însoare – și rudele lui nu aveau să-l lase în pace până nu o făcea – era mai bine să se însoare cu Sophia. De fapt, o plăcea – sau credea că o place.

Nu o *cunoștea*.

Și nici ea pe el.

Și totuși, astăzi era ziua nunții lor.

Și într-un mod pervers – slavă Domnului! – gândul acesta îl excita. Viața lui era pe cale să se schimbe, și poate că avea să se schimbe și el cu ea – spre bine.

— Ai inelul? îl întrebă pe George, care stătea alături de el în strana din față a bisericii.

— Îl am, răspunse George. Așa cum îl aveam și acum trei minute, când ai mai întrebato o dată.

— Am întrebat?

— Ai întrebat. Și îl am și acum.

Ziua nunții lui. Iar lângă el era cavalerul lui de onoare. Și prietenii lui erau în spatele lor. Deși nu vorbeau tare, unii dintre ei șopteau și auzea foșnetul mișcărilor și câte o tuse ocazională. Simțea mirosul lumânărilor și izul de tămâie și piatră rece și cărți de rugăciune, specific bisericilor. Știa că marea orgă avea să cânte.

După aceea urma să fie un dejun de nuntă în casa lui Hugo, un gând oarecum înspăimântător, deși avea să mănânce cu prietenii lui. Însă nu îi plăcea să mănânce în public.

Și apoi urma noaptea nunții, la Stanbrook House. Totul fusese aranjat, și nimeni nu îl consultase. Imogen avea să rămână la Hugo după dineu, iar George urma să-și petreacă noaptea în apartamentele lui Flavian. Vincent și Sophia trebuiau să aibă toată casa doar pentru ei în noaptea aceea, în afara de servitori, bineînțeles.

Măcar acesta era un lucru pe care îl putea aștepta cu nerăbdare.

— Ai inelul? Întrebă el. Nu, lasă. Te-am mai întrebat, nu-i așa? A întârziat, George? Oare nu mai vine?

— Nu a întârziat, mai are încă două minute la dispoziție, îl asigură George. De fapt, cred că a venit cu două minute mai devreme. Văd că vine Lady Trentham, cu domnișoara Emes.

Dar Vincent auzise singur ușoara foială din fundul bisericii. Și îl auzi pe preot dregându-și glasul. Se ridică în picioare.

Orga cea mare începu să cânte, și nu mai putu să se răzgândească a șaptezecea oară. Era prea târziu, trebuia să se căsătorească.

Probabil că ea străbătea naosul bisericii la brațul lui Hugo, îndreptându-se spre el. Mireasa lui. Auzea zgomotul ușor și ritmic pe care îl făceau cizmele lui Hugo pe dalele de piatră. Își dori s-o poată vedea. Ah, cât de mult își *dorea* s-o vadă. Probabil că era îmbrăcată cu hainele cele noi. Haine frumoase. Oare o făcuseră să se simtă mai mulțumită de ea însăși?

Zâmbi, deși nu o putea vedea. Trebuia ca ea să vadă că își întâmpina mireasa cu bucurie. De câte ori se răzgândise ea oare în dimineața asta?

Și apoi îi simți mirosul, mirosul acela slab de săpun pe care începuse să-l asocieze cu ea. Și simți căldura ușoară a unei prezențe umane în stânga lui.

Melodia se stinse.

— Dragii mei credincioși, începu preotul.

Ah, să îl ajute Dumnezeu să fie așa cum trebuie. Să fie un soț bun pentru copilul acesta oropsit și rănit cu care se însura. Să fie un tovarăș și un prieten bun. Să fie un iubit satisfăcător. Să o protejeze de rău în toate zilele vieții lor. Ea era nevinovată. Sărise în ajutorul lui în seara reuniunii și ar fi suportat pedeapsa tot restul zilelor ei, dacă nu ar fi convins-o să se mărite cu el. Să îl ajute Dumnezeu ca ea să nu regrete niciodată că se căsătorise cu el. Să o iubească. Să nu se mai gândească a doua sau a nouăzecea oară, regretând ceea ce făcuse. Era pe cale de a se căsători. Să îl ajute Dumnezeu să se căsătorească, atunci, și să se bucure

de asta. Să nu-și mai permită niciodată să regrete, nici măcar o clipă, orice i-ar aduce viitorul. Să o prețuiască.

Își dădu seama că rostise legământul de căsătorie, dar nu-și aminti niciun cuvânt. Și fără să audă vreun cuvânt din legământul rostit de ea. Luă inelul și i-l puse pe deget fără să bâjbâie și fără să-l scape. Iar apoi preotul le spuse că erau soț și soție.

Și se termină.

Din strane se auzea un murmur.

Mai avea de semnat în registru. Până nu semna, nimic nu era legal, nici oficial. Sophia își strecură brațul pe sub brațul lui și îl conduse spre sacristie, fără să-l tragă după ea. Observase asta și în timpul plimbării lor de la Barton Coombs. Experiența de până acum îl învățase că cei care aveau destulă încredere în capacitatea lui de a urma o ușoară sugestie erau foarte puțini.

Preotul nu se aștepta ca el să fie în stare să își semneze numele, dar bineînțeles că putea. Se așeză în fața registrului, iar George îi dădu condeiul și îi călăuzi mâna spre începutul rândului pe care trebuia să scrie. Își mâzgăli numele și se îndreptă.

Își scrise numele și Sophia, urmată de martori – George și Hugo. Și apoi își strecură din nou brațul pe sub brațul lui și îl conduse înapoi în biserică. Orga începu un imn vesel și străbătură scurta distanță din fața bisericii și apoi naosul. Vincent simțea că prietenii lui erau acolo. Zâmbi în stânga și apoi în dreapta.

— Lady Darleigh, zise el încet.

— Da, răspunse ea, cu o voce puțin mai ascutită decât de obicei.

— Soția mea.

— Da.

— Ești fericită? întrebă el. Probabil că era o întrebare nepotrivită.

— Nu știu, răspunse ea după o scurtă pauză.

Ah, era sinceră.

Își continuară drumul în tăcere, apoi simți că aerul era altfel, iar ea îl făcu să se oprească, în timp ce ieșeau prin

ușile bisericii în aerul proaspăt de afară și sunetul orgii se auzea tot mai slab.

— Sunt câteva trepte aici, îl avertiză ea.

Da, își amintea de treptele acelea de când intrase.

— Oh, și sunt și oameni.

Îi auzea, vorbind, râzând, fluierând, chiar aclamând. I se spusese că oamenii se adunau întotdeauna în fața bisericii St. George's, ca să vadă nunțile din lumea bună.

— Au venit să vadă mireasa, zise el, zâmbind și ridicând mâna dreaptă în direcția din care se auzeau aclamațiile. Și astăzi tu ești mireasa.

— Oh, și sunt și doi bărbați.

— Doi bărbați?

— Rânjesc, și au amândoi pumnii plini de... oh!

Și Vincent simți cel puțin două proiectile ușoare și înmiresmate mângâindu-i nasul. Petale de trandafir?

— Nu are rost să te ascunzi acolo, Vince, strigă Flavian.

— Vino și condu-ți mireasa la trăsură. Dacă îndrăznești, adăugă Ralph.

— Un landou deschis, zise Sophia. Oh, și e decorat cu flori și panglici și funde.

Vincent simți căldura soarelui.

— Urcăm? sugeră el. Aceia sunt doi dintre prietenii mei. Sunt înarmați cu petale de trandafir?

— Da, răspunse ea și râse – sunetul acela ușor și încântător pe care îl mai auzise de câteva ori. Oh, vai de mine, o să ne îngroape sub petale de trandafir.

Îi spuse unde erau treptele și apoi se agăță de brațul lui, în timp ce alergau pe distanța scurtă dintre biserică și landou, făcând să pară că el o conducea pe ea, și nu invers.

— Am ajuns, zise ea în timp ce petalele cădeau în jurul lor și peste ei, iar Vincent auzi că și ceilalți invitați ieșeau din biserică.

Dar în loc să se urce singură în landou, ea așteptă până când el găsi treapta de jos și îi oferă mâna. De abia atunci își puse mâna în mâna lui și urcă. El o urmă și se asigură că se așeza alături de ea, nu peste ea.

Clopotele bisericii răsunau.

— Ei bine, Lady Darleigh. Îi căută mâna și o prinse strâns în mâna lui. Ea avea niște mânuși mătăsoase. Seamănă la fel de mult a nuntă când o privești, ca și atunci când o simți?

— Da.

Auzi portiera landoului închizându-se și simți legănarea arcurilor atunci când vizitiul urcă înapoi pe capră.

— Ești copleșită?

— Da.

— Sophie, zise el, nu trebuie să fii copleșită. Tu ești mireasa. Toți ochii sunt ațintiți asupra ta astăzi.

— Tocmai asta e problema, spuse ea râzând întretăiat.

— Descrie-mi ce porți.

Ea îi spuse, începând cu boneta de pai. Înainte să ajungă la picioare, landoul se puse în mișcare și se îndepărtă de biserică - cu o larmă lipsită de orice demnitate.

— Oh! țipă ea.

El se strâmbă și apoi rânji. O pozna veche, la care participase de mai multe ori în copilărie.

— Cred că avem toate ustensilele dintr-o bucătărie veche și abandonată, zdrăngănind în urma noastră. Acum toată lumea se uită *într-adevăr* la tine.

Ea nu răspunse.

— Se pare că ești îmbrăcată fermecător, Sophie, zise el, și trebui să strige ca să depășească zdrăngănitul. Toată lumea se uită spre noi?

O simți întorcându-se să se uite.

— Da.

— Pot să te sărut? o întrebă. Asta așteaptă cu toții.

— Oh, zise ea din nou.

El consideră că exclamația aceea era un consimțământ. Știa că ea era cu adevărat copleșită, și gândul acesta îl umplu de tandrețe față de ea.

Întinse mâna liberă și îi găsi fața sub borul îngust și țeapăn al bonetei de pai pe care o descrisese ea. Îi prinse în

palma obrazul catifelat, găsi colțul gurii cu pernița degetului arătător, plecă fruntea și o sărută.

De data asta fu un sărut mai real, deși nu încercă să îl aprofundeze. Buzele lui erau ușor întredeschise. Buzele ei erau pline și catifelate și calde și umede – probabil că își trecuse limba peste ele.

Simți o împunsătură sub pânțele și un sentiment plăcut de așteptare, gândindu-se că în seara aceea avea să se culce cu ea.

Chiar dacă cele câteva ceainice și tigăi sau naiba știe ce târau pe drum după ei făceau un zgomot infernal, auzi un val de aclamații.

— Sophie. Ridică fruntea, dar nu luă mâna de pe obrazul ei. Dacă nu îmi poți spune că ești fericită, poți măcar să mă asiguri că nu ești *nefericită*?

— Oh, nu, răspunse ea. Nu sunt nefericită.

— Și nici nu-ți pare rău?

— Nu. Nu am curajul de a-mi părea rău.

El se încruntă.

— Îmi pare rău doar pentru că *ție* ți-ar putea părea rău, adăugă ea.

Se așteptase ca femeia care se căsătorea cu el, oricare ar fi fost ea, să regrete că o făcuse, pentru că el era orb și nu putea duce o viață complet normală, nici nu o putea vedea sau aprecia. Însă își dădu seama că această mireasă era aproape complet lipsită de sentimentul propriei valori, chiar și acum, când era îmbrăcată bine și scump și când părul îi fusese coafat așa cum trebuia și era vicontesa Darleigh.

Știuse că ea era deteriorată. Poate că nu își dăduse seama cât de rău. Era oare *prea* deteriorată? Însă își aminti cum făcuse un șirag de margarete și răsese în timp ce el încerca să i-l treacă peste cap. Își aminti cum glumise despre pisici în timp ce el cânta la vioară. Își aminti povestea absurdă cu Bertha și Dan pe care o născociseră în drum spre Londra, și faptul că recunoscuse că făcea caricaturi ale oamenilor pe care îi cunoștea.

— Niciodată, zise el. Nu îmi va părea rău niciodată.

Vom găsi mulțumire unul în celălalt. Ți-o promit.

Cum putea să promită un asemenea lucru?

Dar putea să promită că va încerca. Oricum nu avea altă opțiune. Erau căsătoriți. Și el avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să îi refacă sentimentul valorii de sine. Dacă putea face asta pentru ea, avea să fie mulțumit.

— Presupun, zise el, lăsându-se pe spate pe banchetă, că avem o audiență destul de numeroasă.

— Oh, da, răspunse ea – și râse.

El îi strânse mâna.

Capitolul 11

Ducele de Stanbrook era un gentleman înalt, elegant, cu o expresie austeră și părul întunecat, care începea să albească pe la tâmpile. Viconteles Ponsonby era un zeu blond, care se bâlbâia puțin și ridica ironic dintr-o sprânceană. Conteles de Berwick era un tânăr, poate cu doar câțiva ani mai mare decât Lord Darleigh, și ar fi arătat foarte bine dacă nu ar fi avut o cicatrice urâtă care îi tăia în diagonală o parte a feței. Lady Barclay era înaltă, frumoasă și rece, cu păr mătăsos de un blond întunecat, pomeți înalți și o față prelungă și ovală. Împreună cu lordul Darleigh și cu lordul Trentham și absentul Sir Benedict Harper formau Clubul Supraviețuitorilor.

Sophia îi găsi înspăimântători, în ciuda faptului că toți se înclinară politicos în fața ei înainte de dineul de nuntă și îi sărutară dosul palmei – în afară de Lady Barclay, bineînțeles, care se mulțumi să îi ureze fericire.

Se gândea că toți se uitaseră la ea și o găsiseră nesatisfăcătoare. Toți o credeau o oportunistă, o vânătoare de avere, o persoană care profitase nu doar de bunătatea unui bărbat, ci de bunătatea unui bărbat orb. Și erau cei mai buni prieteni ai lui. La fel de apropiați ca o soră și niște frați, îi spusese el. Poate că asta era problema. Poate că se simțeau protectori față de el, și de aceea o priveau cu

suspiciune. Simți un fior de gheață.

Contele de Kilbourne, fratele lui Lady Trentham, era și el un gentleman chipeș, cu o înfățișare formidabilă. Și el fusese ofițer în armată.

Toți erau curtenitori. Toți se străduiau să întrețină conversația, să vorbească pe un ton vesel, să abordeze subiecte generale, la care să poată participa toată lumea. Doamna Emes era fiica unui prăvăliaș și văduva unui prosper om de afaceri. Domnișoara Emes era fiica lor. Domnul Germane era și el om de afaceri, membru al clasei de mijloc. Sophia observă că niciunul dintre ei nu era exclus din conversație. Și nici făcut să se simtă inferior.

Dar ea, care era o lady prin naștere, se simțea sufocată de grandoarea invitațiilor de la nunta ei, prietenii soțului ei.

Soțul ei!

Și nu era încă decât un cuvânt – și un sentiment de apăsare în fundul stomacului. În mod cu totul ciudat și smintit, de abia în timpul slujbei de nuntă își dăduse seama pe deplin că se *căsătorea*, că era de acord să devină posesiunea unui bărbat pentru tot restul vieții ei. Nu voia să se gândească la căsătoria ei în felul acesta. Lord Darleigh nu era *așa*. Însă legea bisericii era. Și legea statului. Era o posesiune cu care el putea face ce îi plăcea, fie că își exercita puterea asta, fie că nu.

Voia să fie bucuroasă. Pentru câteva clipe din ziua aceea reușise – când străbătuse naosul bisericii de dimineață, în timp ce orga cânta, și îl văzuse pe viconte Darleigh așteptând-o, cu un zâmbet cald; când ieșiseră din biserică la lumina soarelui, așteptați de un grup de spectatori care aclamau și de o ploaie de petale de trandafir; când auzise pentru prima dată oalele și tigăile zdrăngănind și zornăind în urma landoului; când lordul Darleigh o sărutase; când un gentleman în vârstă se opri pe trotuar ca să se uite la landoul care trecea și își ridicase pălăria în fața ei și îi făcuse cu ochiul.

Însă dineul de nuntă era un adevărat chin. Oricât de mult ar fi încercat, nu se putea forța să participe la

conversație și răspundea monosilabic atunci când cineva îi adresa o întrebare directă. Știa că nu făcea o impresie bună. Cum să se aștepte s-o placă cineva?

Aproape că nu mănăcă nimic. Și nu simți niciun gust.

Lord Trentham se ridică să propună un toast pentru mireasă, și Sophia zâmbi forțat și se strădui să se uite în jurul mesei, să le mulțumească tuturor printr-un gest. Vicontele Ponsonby se ridică, toastă pentru soțul ei și provocă o mulțime de râsete afectuoase. Sophia se forță să li se alăture. Lord Darleigh se ridică și le mulțumi tuturor pentru că îi oferiseră o zi memorabilă și fericită, și întinse mâna după mâna ei și se aplecă peste ea și o sărută, în timp ce doamnele murmurau și toată lumea aplauda.

Sophia se mai relaxă puțin atunci când toți se retraseră spre camera de zi și Constance Emes veni și se așeză alături de ea.

— E înfricoșător, nu? zise ea, vorbind în șoaptă. Toate titlurile astea? Hugo m-a dus la câteva baluri din înalta societate și la câteva petreceri anul acesta, la cererea mea. În primele două ocazii aproape că mi-am ieșit din minți de spaimă, apoi am ajuns să-mi dau seama că toți erau doar oameni. Și unii dintre ei, deși nu cei de aici, erau complet neinteresanți, pentru că nu aveau nimic altceva de făcut decât să fie bogați și să încerce să se distreze toată viața. Știi, eu am un pretendent – ei bine, un fel de pretendent. Insistă că sunt prea tânără ca să mă curteze oficial și crede că ar trebui să ținesc mai sus, însă cu timpul o să adopte punctul meu de vedere, îl iubesc la nebunie și știu că și el mă iubește. Are un magazin de articole de fierărie lângă băcănia bunicilor mei, și nu sunt niciodată mai fericită decât atunci când sunt acolo, într-un magazin sau în celălalt. Toți trebuie să aflăm ce ne face fericiți, nu-i așa? Cred că Lord Darleigh e unul dintre cei mai simpatici domni pe care i-am întâlnit vreodată. Și e nemaipomenit de chipeș. Și te place.

— Povestește-mi despre negustorul tău de articole de fierărie, zise Sophia, simțind cum se relaxa.

Zâmbi și apoi râse în timp ce asculta – și surprinse

privirea fixă cu care o cântărea Lady Barclay. Doamna o salută ușor, apoi se întoarce să-i răspundă contelui de Kilbourne care îi spunea ceva.

Și apoi, după ce fu servit ceaiul, sosi timpul ca toată lumea să plece. Majordomul se apropie de Lady Trentham și îi murmură la ureche că landoul aștepta la ușă. Noaptea nunții Sophiei avea să fie petrecută la Stanbrook House, unul dintre cele mai mari conace din Grosvenor Square. Din fericire, ducele nu avea să fie acolo. Nici invitata lui, Lady Barclay. Noile haine ale Sophiei fuseseră împachetate de dimineață de camerista împrumutată de Lady Trentham, după ce plecaseră la biserică, și trimise la Stanbrook House. Și se dăduseră indicații ca restul hainelor noi care soseau astăzi să fie trimise direct acolo.

Sophia numără în minte zilele care trecuseră. Ieri fusese ziua de cumpărături. Alaltăieri fusese cea de-a doua zi de călătorie, iar ziua dinainte fusese prima zi de călătorie. Înainte fusese ziua în care o ceruse în căsătorie, ziua reuniunii și ziua în care ieșise la plimbare înaintea zorilor și privise sosirea lordului Darleigh la Covington House.

Șase zile.

Mai puțin de o săptămână.

Acum era mireasă. Soție. Viața ei se schimbase brusc și drastic. Și ea se purta ca un șoricel uluit.

Uneori trebuie să faci un efort hotărât, dacă nu vrei să treci prin viață purtat de vânt și fără să te schimbi. Schimbarea venise în viața ei, iar ea avusese șansa să se schimbe odată cu ea – sau nu.

Se ridică în picioare.

— Lady Trentham, Lord Trentham, doamnă Emes, domnișoară Emes, începu ea, uitându-se de la unul la celălalt, vă mulțumesc din toată inima pentru că v-ați deschis casa pentru mine, pentru că ați fost atât de buni, pentru că ați organizat dineul acesta minunat de nuntă. Și, domnule Germane, Lord și Lady Kilbourne, Lady Barclay, Lord Ponsonby, Lord Berwick, Excelența Voastră, vă mulțumesc că ați venit la nunta noastră și aici. Ne

așteptam la o nuntă liniștită. Nu a fost deloc așa, și mi-o voi aminti întotdeauna cu plăcere. Excelența Voastră, vă mulțumesc că ne lăsați să vă folosim casa până mâine.

Toate conversațiile se opriră dintr-odată. Toată lumea se uita la ea – cu surprindere, se gândi ea, și se întrebă dacă inima ei avea să-și oprească bătăile acelea nebunești, sau avea să se oprească pur și simplu. Însă reuși chiar să zâmbească.

Vicontelesse Darleigh era și el în picioare.

— Mi-ai luat vorbele din gură, Sophie, zise el, și nu mi-a mai rămas nimic de spus.

— Ai spus destul la micul dejun, Vince, îi răspunse Lord Ponsonby. E rândul soției tale. P-personal, sper că ești ultimul Supraviețuitor care se însoară, măcar săptămâna asta și săptămâna viitoare. V-valetul meu nu o să mai aibă de unde să-mi dea atâtea batiste uscate.

— E plăcerea mea, Lady Darleigh, spuse ducele de Stanbrook, fixând-o cu o privire pătrunzătoare și aprobatoare?

Și apoi se ridicară cu toții, iar Sophia se trezi îmbrățișată de doamne – chiar și de Lady Barclay – și oferindu-și mâna ca să fie sărutată din nou de domni. Toți vorbeau și râdeau, iar ea și Vincent fură împinși cumva în stradă și în landou.

— Au dispărut oalele și tigăile? Întrebă Lord Darleigh.

— Da, îi răspunse ea.

— Și toate celelalte? Bănuiesc că mai erau panglici și funde? Și florile? Nu, *florile* nu au dispărut. Le simt mirosul.

— Au rămas toate.

— Nu ești mire decât o singură dată, Vince, îi aminti Lord Trentham. Și Lady Darleigh nu e decât o dată mireasă. Bucurați-vă și lăsați-i pe toți să afle.

Și printre multe râsete și aclamații și urări de bine, plecară.

— Mulțumesc, zise Lord Darleigh, luându-i mâna în mâna lui. Îți mulțumesc pentru ce ai spus, Sophie. A fost încântător. Știu că totul ți s-a părut un chin.

— Așa a fost. Dar mi-am dat seama dintr-odată că

priveam totul prin ochii șoricelului, pentru că asta am fost aproape toată viața. Timiditatea nu e atrăgătoare, nu-i așa?

— Înseamnă că șoricelul a fost izgonit pentru totdeauna?

— Nu va mai apărea decât în colțul unora dintre schițele mele. Însă șoricelul acela e de obicei un mic nerușinat, făcând cu ochiul sau uitându-se chiorâș sau afișând o expresie obraznică de-a binelea sau mulțumită de sine.

El râse.

— Azi nu ai văzut nimic satiric!

— Oh, nu, milord, îl asigură ea. Nu. Azi nu a fost nimic ridicol sau de râs.

Urmă o scurtă tăcere.

— Nu a fost, încuviință el. Dar o să rămân milord, Sophie? Ești soția mea. Călătorim împreună spre noaptea nunții noastre.

Ea simți o senzație ciudată, înțepătoare în partea de jos a trupului și se trezi încleștându-și mușchii interni și luptându-se să respire.

— Vincent.

— Ți se pare greu de spus?

— Da.

— Chiar dacă bunicul tău a fost baronet, unchiul tău este baronet și tatăl tău era un gentleman?

— Da.

Ea se întreba ce ar fi spus Sir Terrence Fry dacă ar fi știut că în ziua aceea ea se căsătorise cu viconteles Darleigh. Va afla oare vreodată? După cât se părea, știrea fusese transmisă prin intermediul ziarelor de dimineață. Era oare în țară? Și dacă va vedea știrea, îi va păsa? Oare o va vedea Sebastian? Ce va crede el? Își va anunța tatăl vitreg?

Vincent îi ridică mâna înmănușată și o duse la buze. Trecătorii surâdeau privind landoul și și-l arătau unul altuia cu zâmbete, iar pe unii îi văzu făcând chiar din mână.

— Gândește-te la mine ca la obraznicul Vincent Hunt, care obișnuia să iasă noaptea pe furiș din Covington House, pe geamul de la pivniță, ca să înoate în râu în pielea goală.

Sau, dacă asta e o imagine prea șocantă, gândește-te la mine ca la foarte enervantul Vincent Hunt care obișnuia să se ascundă între crengile copacilor când avea opt ani, chicotind pe înfundate și aruncând rămurele, și frunze și ghinde peste capetele neștiutoare ale sătenilor care treceau pe dedesubt.

Ea râse.

— E mai bine, zise el. Spune-o din nou.

— Vincent.

— Îți mulțumesc. Îi sărută iar mâna. Habar nu am cât e ceasul. E încă zi? E după-amiază sau seară?

— Undeva între cele două. E încă plină zi.

— Nu ar trebui să fie. Ar trebui să fie întuneric. Când ajungem la Stanbrook House, ar trebui să fie timpul să-mi duc mireasa în pat.

Ea nu spuse nimic. Ce era de spus?

— Te îngrijorează? Noaptea nunții, vreau să zic?

Ea își mușcă buza de jos și simți din nou fiorul acela nefamiliar și dureros în vintre.

— Puțin, recunosc eu.

— Nu o dorești?

— O doresc, răspuse ea. Și bineînțeles că spunea adevărul. Da, o doresc.

— Bun. Eu de abia aștept să te cunosc mai bine. În toate sensurile, bineînțeles, dar în momentul acesta mă refer îndeosebi la sensul fizic. Vreau să te ating. Peste tot. Vreau să fac dragoste cu tine.

Va fi amarnic dezamăgit, se gândi ea fără să se poată abține.

— Te-am șocat?

— Nu.

Îi sărută mâna din nou și o ținu pe coapsa lui.

*

Își schimbă hainele și împărțiră o cină ușoară. Apoi se așezară împreună în salon, vorbind despre ziua care trecuse. Ea îi descrie hainele pe care le purtasera unii

dintre invitați; el îi descrie mirosurile din biserică. Ea descrie felul în care fusese decorat landoul; el descrie sunetele străzii – cele pe care reușise să le audă peste zdrăngănitul fiarelor pe care le târau după ei, în orice caz – și mirosul florilor. Ea îi spuse despre tânărul lui Constance Emes și despre povestea de dragoste care înflorea între doamna Emes și domnul Germane. Ei îi povesti cum o întâlnise lordul Trentham pe Lady Mu în prima dată, pe plaja de la Penderris. Fură amândoi de acord că fusese o zi memorabilă.

— Încă nu s-a întunecat? întrebă el în cele din urmă.

— Nu.

Vara de abia începuse, bineînțeles. Nu se întuneca până târziu.

— Cât e ceasul?

— De abia a trecut de opt.

Doar opt?

Ea îl luase de braț când intraseră în casă, ca să intre în sufragerie și ca să se întoarcă apoi în salon. În afară de asta, nu se atinseseră deloc. Și totuși era ziua nunții lor.

— Există o oră înainte de care nu ai voie să te culci? întrebă el.

— Dacă s-a dat o asemenea lege, eu nu am auzit de ea.

El ardea de dorința de a-și consuma căsătoria, și chiar dacă ea recunoscuse că era puțin îngrijorată, îl asigurase totuși că și ea o dorea. Cu cât stăteau mai mult acolo, cu atât mai îngrijorată și emoționată avea să devină ea.

De ce se simțea obligat să stea până la sfârșitul zilei, așteptând o oră decentă de culcare? Poate pentru că și el era puțin cam emoționat? Nu fusese niciodată cu o virgină. Și acesta nu era doar un experiment care nu trebuia repetat, dacă nu se dovedea pe placul lui – sau al ei. Era important să facă lucrurile așa cum trebuia. Nu de prea multe ori în această primă ocazie – nu voia ca să se sperie, să se simtă dezgustată sau să o doară. Dar nici prea puțin. Nu voia să o dezamăgească, sau să fie dezamăgit.

Era important să facă lucrurile așa cum trebuia.

— Mergem în pat? o întrebă.

— Da.

Pe când erau în landou îndreptându-se într-acolo, ea zisese că trebuia să renunțe la șoricei, alter-ego-ul ei.

El își dădu seama că nu avea să-i fie ușor. Și aproape că zâmbi când își aminti scurtul discurs hotărât pe care îl rostise chiar înainte de a pleca de la Hugo. Fusesse grațios și drăguț, iar surprinderea atentă a prietenilor lui și a celorlalți invitați fusese aproape tangibilă.

— Ia-mă de braț, atunci, zise el ridicându-se în picioare.

— Da.

Și apoi îl surprinse din nou, când ieșiră din salon și urcară primele două trepte spre etaj. Ea se opri și vorbi cu cineva – probabil un servitor.

— Trimite-l pe domnul Fisk în budoarul lordului Darleigh, te rog, și pe Ella în al meu.

Ella era probabil camerista pe care i-o dăduse George pentru seara aceasta.

— Da, milady, murmură vocea respectuoasă a unui bărbat.

— *Milady*, repetă ea încet.

— Eu am și acum tendința de a mă uita peste umăr atunci când oamenii mi se adresează cu *milord*. Probabil că m-aș uita, dacă aș putea.

Știa drumul spre camera lui, camera *lor* în seara aceasta. Memoriza întotdeauna rapid direcțiile și distanțele atunci când se afla într-un cadru nefamiliar. Nu îi plăcea să se simtă pierdut, să depindă de alții care să-l ducă oriunde avea nevoie.

Când socoti că se afla în fața budoarului său, se opri. Următoarea era ușa de la dormitor și apoi cea de la budoarul ei, de care nu avusese nevoie până astăzi.

— Pot să fac singură restul drumului, spuse ea.

— Să facem un compromis, propuse el. Eu voi rămâne aici până aud ușa deschizându-se și închizându-se. Și te voi vedea în dormitor peste o jumătate de oră. Sau mai repede?

— Mai repede, răspunse ea, trăgându-și ușor mâna de sub brațul lui.

El zâmbi și îi ascultă ușa. Când o auzi închizându-se, auzi și pașii fermi ai lui Martin venind pe culoarul din spatele lui. În dimineața aceea, Martin fusese rigid și formal - așa cum fusese de când se anunțase logodna, de altfel.

— Martin, spuse el când se deschise ușa budoarului și își urmă valetul înăuntru, ai fost la nunta mea așa cum ți-am cerut?

— Am fost, sir.

Vincent aștepta mai mult, dar nu îl auzi decât pe Martin așezând urcioul de apă pe lavabou și pregătind ustensilele pentru bărbierit. Oftă. Oare câștigase o soție și pierduse un prieten? Pentru că asta era Martin, și asta fusese întotdeauna.

— Astăzi nu arăta ca un băiat, zise dintr-odată Martin în timp ce Vincent se dezbrăca de haina și jiletcă, iar Martin îl ajuta cu gulerul înainte de a-i trage cămașa peste cap. Arăta ca un mic elf.

Spuse cuvintele printre dinți, în silă. Și un *mic elf* părea mai degrabă compliment decât insultă.

— Mulțumesc, spuse Vincent. Să știi, Martin, că ea nu a făcut asta intenționat. Eu, pe de altă parte, am făcut-o.

— Știu. Și ai fost un mare prost. Ține capul drept acum, dacă nu vrei să-ți tai beregata. Și apoi o să te întrebi dacă am făcut-o intenționat. Dacă mai trăiești ca să te întrebi, adică.

— Am încredere în tine, declară Vincent rânjindu-i. Cu prețul vieții.

Martin mormăi.

— Nu-i rău că ai, din moment ce mă apropii de tine cu briciul deschis cel puțin o dată pe zi. Șterge-ți rânjetul de pe obraz, dacă nu vrei să mergi la doamna ta cu barba rasă pe porțiuni.

Vincent rămase nemișcat, cu fața inexpresivă.

Bănuia că asta fusese o declarație de pace.

Un mic *elf*. Își amintea cum o ținuse în brațe pe pârleazul de la Barton Coombs. Da, credea că era. Era

exact opusul unei femei voluptuoase. Lui îi plăcuseră întotdeauna femeile voluptuoase – căruia bărbat cu sânge fierbinte nu îi plăceau? Însă își dorea oricum mireasa.

Un mic elf.

După ce îi dădu liber lui Martin, deschise ușa dormitorului. Cunoștea camera. Știa unde era patul, măsuța de toaletă, noptierele, șemineul, fereastra. Și de cum păși înăuntru știu că nu era singur.

— Sophie?

— Da, sunt aici, răspunse ea râzând încetișor. Știi unde e aici?

— Cred că stai la fereastră. Și presupun că încă nu s-a întunecat, nu?

— Camera dă spre spatele casei, o auzi spunând în timp ce se îndrepta spre ea. Spre grădină. E foarte frumos. Aproape că uiți că ești în Londra.

El se întinse și atinse pervazul. Simțea căldura apropierei ei.

— Ai vrea să uiți? o întrebă el. Nu-ți place Londra?

— Prefer să stau la țară. Acolo nu mă simt atât de singură.

O declarație ciudată, poate, având în vedere numărul de oameni de la oraș și de la țară.

— Nu mă simt o ființă singură, ci o parte din ceva vast și complex. Îmi pare rău. Nu are prea mult sens, nu?

— Vrei să subliniezi că în oraș sunt prea mulți oameni singuri? sugeră el. Și că la țară oamenii fac parte din natură și din alt univers?

— Oh, da. Înțelegi.

Se gândi la căsuța la care visa ea, cu grădina ei frumoasă și câțiva vecini prietenoși. Ah, Sophie.

Se întinse și o atinse pe umăr. Apoi își așază mâinile pe umerii ei și o trase spre el. Simți că ea purta un halat de noapte din mătase. Un articol din trusoul ei de mireasă? Spera că da. Spera că se simțea drăguță și dezirabilă. O auzi respirând încet.

El purta un halat ușor de noapte din brocart. Poate că ar fi trebuit să-l pună pe Martin să caute până îi găsea o

cămașă de noapte - dacă avea ce căuta, bineînțeles. Probabil că nu își împachetase niciuna când plecase de acasă, pentru că dormea întotdeauna dezbrăcat.

Își mișcă mâinile, îi ridică bărbia cu degetele mari și îi găsi gura cu gura lui - gura aceea încântătoare, mare și generoasă, pe care și-o amintea. Își trecu limba peste buze înainte de a le lipi de buzele ei, așteptă să îi înceteze tremuratul și își trecu limba peste buzele ei până se depărtară. Își strecură limba în gura ei și simți un fior de dorință, auzind-o cum gemea încetișor, din gât.

Își mișcă mâinile și le îngropă în părul ei. Era moale și mătăsos și nici pe departe atât de des cum fusese în ultima ocazie în care îl atinsese. Era și foarte scurt.

— Sophie, zise el, sărutând-o ușor pe buze. Ne dăm în spectacol pentru oricine trece din întâmplare prin grădină?

— Probabil că nu. Dar o să trag perdelele.

O auzi trăgându-le pe bară, după ce se eliberă din brațele lui.

— Gata. Nu ne mai vede nimeni.

Și se strecură din nou în brațele lui, prinzându-l de mijloc. Ah! Însemna că nu îi respingea avansurile.

— Mă bucur că nici tu nu mă vezi, zise ea. Apoi inspiră audibil. Oh, nu am vrut să te jignesc.

— Pentru că nu meriți să fii văzută? o întrebă el. Sophie, cine ți-a distrus tot sentimentul propriei valori? Și să nu îmi spui că a fost oglinda. Ei bine, nu te pot vedea și nu te voi vedea niciodată. Nu te voi putea contrazice niciodată - nici nu voi putea fi de acord cu tine. Dar te pot atinge.

— Asta e aproape la fel de rău.

Vincent râse încet, apoi râse și ea, deși lui i se păru că părea cam tristă.

— Tu ești atât de frumos.

El râse din nou și își strecură mâinile pe umerii ei, sub cămașa de noapte, și i-o trase în jos de pe brațe. Se dădu înapoi și își trecu mâinile în josul brațelor ei, auzind cămașa alunecând pe dușumea.

Ea inspiră audibil.

— Nu te îngrijora, o liniști el. Nu pot să te văd.

Sophie respiră, cutremurându-se.

El o atinse. O exploră ușor cu mâinile și cu degetele lui sensibile – avea umeri înguști și brațe subțiri, sânii mici dar totuși catifelați și calzi în palmele mâinilor lui, talia subțire, șolduri foarte puțin pronunțate, pânțele neted și plat, fundul mic, cu fese pe care le putea cuprinde cu palmele, la fel ca și sânii, picioare subțiri dar totuși robuste, din câte își putea da seama.

Pielea ei era catifelată, netedă și caldă. Nu era osoasă și ascuțită, așa cum erau mulți dintre oamenii slabi. Era doar mărunțică și nu avea forme foarte pronunțate. Nu era deloc voluptuoasă. Totuși, simți cum se întărea. Ea era mireasa lui. Era a lui, și în gândul acesta exista o bucurie foarte mare. O găsisese singur și se căsătorise singur cu ea, fără ajutorul nimănui. Ochii nu erau întotdeauna neapărat necesari.

Mâinile lui se întoarseră spre fața ei, cuprinzând-o și sărutând-o din nou pe buze.

— Patul e pregătit? o întrebă el.

— Da.

— Atunci, întinde-te.

— Da.

Oare ea era din nou un șoricel? Vocea îi era mai ascuțită decât de obicei.

Sau era doar o mireasă virgină, în noaptea nunții?

El își dădu jos halatul, apoi se întinse alături de ea. Nu avea cum să afle dacă trupul lui gol o șocase. Respirația ei fusese de la început audibilă și puțin întretăiată.

O exploră din nou, cu mâinile. Plecă fruntea și o sărută pe gură, pe un obraz, pe o ureche – apoi îi prinse lobul urechii între dinți și îl supse. O sărută pe gât, pe sâni. Supse unul, în timp ce strângea ușor sfârcul celuilalt între degetul mare și arătător.

Sophie rămase pasivă, deși respirația îi deveni mai anevoioasă, pielea i se încălzi și sfârcurile se întăriră sub atingerea lui.

El îi sărută pânțele, îi găsi buricul și își învârti limba

deasupra lui, în timp ce mâna i se strecura între coapsele ei calde și se mișca în sus, căutând miezul feminității ei. Era fierbinte și surprinzător de umedă.

Ea inspiră profund și deveni rigidă.

— Sophie. El ridică fruntea deasupra ei, deși nu își îndepărtă mâna, mângâindu-i în continuare faldurile moi de carne cu degetele, rotindu-și un deget deasupra deschizăturii ei. Ți-e teamă? Te simți stânjenită?

— Nu, răspunse ea cu voce categoric mai ascuțită.

Vincent bănuia că era și înfricoșată, și stânjenită.

Și bănuia că se considera indezirabilă din punct de vedere fizic.

Îi luă o mână și o îndreptă spre mădularul lui. Îi îndoi degetele în jurul lui și o ținu acolo.

— Știi ce înseamnă asta? îi murmură el la ureche. Înseamnă că te doresc, că te găsesc dezirabilă. Mâinile mele, gura mea, limba mea, trupul meu, toate te-au atins și au fost mulțumite. Te doresc.

— Oh! Mâna ei îl ținu o clipă, apoi îi dădu drumul.

Nu o mințea.

— Acum o să intru în interiorul tău. Mă tem că te va durea în această primă ocazie, deși o să încerc să nu te rănesc.

— Nu o să mă rănești, spuse ea. Chiar dacă o să mă doară, Vincent, nu o să mă *rănești*. Oh, te rog! Vino!

El zâmbi surprins. Și ea îl dorea.

Se întinse spre el, iar el se așeză deasupra și se lăsă cu toată greutatea pe ea. Ea își desfăcu picioarele înainte ca el să-și facă loc cu picioarele lui, iar când își strecură mâinile sub ea, ea se ridică și își așeză fundul în mâinile lui. Și când se așeză la deschizătura ei, ea împinse cu picioarele în picioarele lui și se întinse.

Mădularul lui deveni aproape dureros. Brusc, își dori să nu fi fost atât de mare. Ea era atât de mărunțică. Și când se împinse ușor în ea, descoperi că era strâmtă și atât de fierbinte, încât fu inundat de reacții potrivnice de exaltare și teroare. Exaltare pentru că un bărbat nu-și putea dori o senzație mai erotică și mai promițătoare; teroare pentru că

ea era prea mică pentru el și era pe cale s-o sfâșie și să-i producă o durere pe care nu avea cum s-o neglijeze.

Ea gemea și se împingea în el.

El simți bariera. I se păru impenetrabilă. Avea s-o rănească.

— Vino, îl grăbi ea. Oh, te rog, vino!

Și el uită de blândețe. Împinse cu fermitate și intră în ea până la capăt, iar ea găfâi și se încordă la început, apoi o simți cum se relaxa treptat în jurul lui – înainte de a-și încheșta mușchii interni și de a trage aer încet.

— Vincent, șopti ea.

El îi găsi gura cu gura lui și o sărută cu gura deschisă, vârându-și limba adânc.

— Sophie, răspunse el cu buzele pe buzele ei. Îmi pare rău.

— Mie nu.

Bărbatul se ridică pe coate, ca să nu o zdrobească în timp ce intra și ieșea, apoi începu să se miște lent și profund, reținându-și plăcerea pentru că știa că era doar începutul și pentru că știa că ea își dorea totul, chiar dacă avea să o doară după aceea.

Auzea zgomotele ude și erotice ale împerecherii lor.

Era dulce, fierbinte, umedă, femeie. Mirosea a transpirație și a sex. Și era a lui.

Era soția lui.

Un mic elf.

Și fiecare centimetru din ființa ei era impregnat până la refuz de o sexualitate fierbinte.

Intră și ieși din ea multe minute, până nu se mai putu abține. Împinse tare, rămase acolo și își lăsă sămânța să curgă până când se simți gol și complet relaxat.

Egoismul lui fu primul lucru care îl șocă după câteva minute, când își veni în fire. Avusese de gând să fie blând și să se stăpânească în această primă ocazie. Însă se trezise împingând cu toată forța, și mult prea mult timp. Iar acum stătea cu toată greutatea pe ea. Era delicios de caldă și umedă. Mirosea ispititor.

Se desprinse cât putu de blând de ea și se lăsă pe o

parte. Îi găsi mâna cu mâna lui și i-o strânse între degete.

— Sophie?

— Da.

— Te-am rănit teribil?

— Nu.

El se întoarse cu fața spre ea.

— Vorbește cu mine.

— Despre ce? Întrebă ea. Mi s-a spus că avea să fie încântător. Lady Trentham mi-a spus. Dar a fost mai mult decât atât.

Oare nu avea să înceteze niciodată să îl surprindă și să îl încante?

— Nu te-am rănit?

— Ba da. M-ai rănit la început și m-ai rănit înspre sfârșit. Și mă doare și acum. E cel mai încântător sentiment din lume.

Cum?

— Încântător?

— Încântător, repetă ea. Există dureri încântătoare.

— Vorbești serios? o întrebă el rânjindu-i.

— Da, răspunse ea, și continuă după o scurtă pauză.

Te-am dezamăgit?

Ah, iar se întorceau la asta, nu?

— Arăt dezamăgit? Ai *simțit* că așa fi fost dezamăgit?

— Nu am niciun fel de forme. Sunt aproape la fel de plată ca și atunci când eram o fetiță. Cineva – Dumnezeu? – a uitat să mă lase să cresc.

Ar fi fost comic dacă nu ar fi fost atât de trist.

— Sophie, pentru mine ești femeie, cu fiecare centimetru din tine. Nu așa fi putut să mă bucur mai mult decât m-am bucurat.

— Ce bun ești!

— Îmi pare rău doar că nu putem repeta în noaptea asta.

— Încă nu e noapte. De abia a început să se întunece.

Ce îi spunea? Îi plăcuse cu adevărat, chiar dacă o duruse? El nu era un amant foarte experimentat – asta ca să folosească un eufemism – și fără îndoială că mai avea

mult până să devină foarte bun. Poate că totuși nu conta. Erau doi oameni singuri – da, dacă vorbea din punct de vedere sexual, el *era* singur. Confortul și plăcerea pe care și-o puteau oferi unul altuia cântăreau fără îndoială mai greu decât experiența și priceperea.

— Atunci, poate că înainte să se facă mâine am putea să încercăm din nou, nu? Dar numai dacă te simți în stare. Numai dacă nu vei fi prea îndurerată.

— Nu voi fi, zise ea cu o asemenea convingere, încât el izbucni în râs și o trase în brațe, la pieptul lui. Și apoi se opri din râs și își sprijini obrazul pe creștetul ei. Dintr-odată, simțea că îi venea să plângă.

Lua-l-ar naiba de aranjament. O să reușească vreodată să și-l scoată din minte? Dar ea? Vor putea vreodată să se gândească la căsătoria lor și să se relaxeze?

— Dormi acum, zise el. Oficial, ziua nunții noastre s-a sfârșit, Sophie. Până la urmă, a fost o zi bună, nu?

— Da. Ea se ghemui la pieptul lui și, în mod cu totul incredibil, adormi pe loc.

Și astfel începu restul vieții lui – de bărbat căsătorit.

La bine și la rău.

Încercă să nu se întrebe care din ele avea să fie.

Capitolul 12

Când se trezi, Sophiei îi era cald și se simțea confortabil, deși era puțin stânjenită. Încercă să ignore disconfortul. Brațele lui erau în jurul ei, respirația lui regulată îi dădea de înțeles că dormea și ea era ghemuită la pieptul lui. Lipită de frumusețea aceea masculină și de puterea aceea virilă.

Iar el era al ei. Soțul ei.

Numără din nou zilele – de două ori, ca să nu uite vreo câteva zile pe traseu. Dar nu. Era aproape dimineață – zărea cenușiul zorilor dincolo de perdelele trase. Prin urmare, cu exact o săptămână în urmă, stătea printre

copacii care străjuiau Covington House, privind sosirea unei trăsurii pe care nu o aștepta nimeni și zărindu-l întâi pe domnul Fisk, apoi pe viconteles Darleigh coborând la ușa din față.

Pe atunci era un străin. Acum era soțul ei.

Totul se întâmplase *doar cu o săptămână în urmă*.

Uneori – de cele mai multe ori, de fapt – săptămânile treceau fără să-și poată aminti măcar un lucru semnificativ care se întâmplase. Asta nu fusese una din săptămânile acelea.

Nu voia să se miște. Voia să păstreze momentul pentru sine, ca nu cumva să se furișeze departe de ea și să îl piardă pentru totdeauna. El o atinsese peste tot. Intrase în ea și petrecuse minute îndelungate acolo. Nu îi fusese silă de ea. Se bucurase de ea. Și o ținuse în brațe toată noaptea. Erau încă dezbrăcați amândoi.

Închise ochii și încercă să adoarmă la loc, sau măcar să stea nemișcată în căldura aceea adormitoare, bucurându-se de sentimentul de a fi ținută în brațe, de faptul că cineva se bucurase de ea. Însă confortul se îndepărtă tot mai mult, și în cele din urmă nu-și mai putu ignora nevoile fizice.

Se strecură afară din brațele lui și din pat fără să-l trezească și ridică de jos noua ei cămașă de noapte de mătase, care era probabil oribil de mototolită după o noapte pe dușumea. Intră în budoarul ei și se ușură. O deranja puțin, dar nu era cu adevărat dureros. Era mai degrabă plăcut, dacă se gândea la lucrul care produsese durerea. Din fericire, mai rămăsese niște apă în ulciorul de pe lavabou, deși nu era caldă, bineînțeles. Și avea cârpe și prosoape curate. Se spală bine și se uscă. Nu, nu era o durere acută, doar înțepăturile surde ale unei femei care fusese mireasă cu o noapte în urmă.

Își trase cămașa de noapte peste cap și se bucură de sentimentul plăcut produs de mătasea care îi foșnea pe trup. Era de departe cea mai frumoasă cămașă de noapte pe care o avusese vreodată.

Spera că nu îl deranjase. Spera să se poată strecura

Înapoi în pat, să se ghemuiască lângă el, să se încălzească și să își amintească. Noaptea trecută fusese noaptea nunții lor. Consumarea căsătoriei fusese culminarea ritualului din timpul zilei. Poate că nu avea să mai fie niciodată aceeași. Poate că...

Nu, nu se va gândi așa. Se va întoarce în pat și își va aminti, pur și simplu. Își va aminti cum arăta el în halatul lui de mătase. Cum putea un bărbat să arate atât de sufocant de masculin când era îmbrăcat de la gât până la picioare într-un *halat* de mătase?

Se întoarce cu grijă în pat și se târî spre el. Brațul lui era sub perna ei. Ea puse capul pe el, iar el murmură ceva incoerent și o strânse. În lumina tulbure văzu că părul lui era încântător de ciufulit. Pieptul, umerii și mușchii din partea de sus a brațelor se conturau frumos, arătând că el găsisese o cale de a se păstra în formă și mai mult decât în formă.

Închise ochii și își aminti cum se simțise când el îi dăduse jos cămașa de noapte și rămăsese goală în fața lui – chiar dacă nu o putea vedea. Își aminti atingerea buzelor și mâinilor lui. Peste tot. Cald și cercetător și... aprobator? Cum știuse asta? Pentru că nu detectase nicio urmă de dezamăgire la el atunci când o atinsese și o sărutase; nu văzuse dezamăgire nici pe chipul lui. Și după aceea, când îl întrebase, o confirmase prin cuvintele lui.

Își aminti cum arătase el atunci când se dezbrăcase de halat. Magnific și bine proporționat și frumos. Și în mod ciudat, nu se simțise înfricoșată, chiar dacă partea aceea a lui i se păruse uriașă. Și chiar dacă fusese tare ca piatra la atingere. Nu, piatra nu era o comparație bună, pentru că era caldă și mătăsoasă sub degetele ei, și umedă la vârf. Și fiecare centimetru dur și compact o întinsese și o rănise atunci când intrase în ea – și o încântase mai mult decât se putea spune.

O rănise minute în șir. Era ciudat că durerea aceea semăna atât de mult cu plăcerea. Durere intensă, plăcere intensă. Se simțise teribil de îndurerată când se terminase și teribil de tristă, pentru că nu voia să se termine și

rămăsese cu un sentiment de neîmplinire.

Era lacomă în nevoile ei.

Bănuia că nu se mai putea aștepta la o asemenea noapte. Dar se aștepta ca mariajul lor să continue, măcar pentru un timp – această parte a mariajului, dar și mariajul în sine. Avea nevoie de o soție și de un partener, iar Sophia era și una, și alta. Avea nevoie de asta. Bărbații au asemenea nevoi, iar ea era femeia care îi stătea la dispoziție. Voia copii, și îndeosebi un moștenitor. Dacă nu îi obținea de la ea, nu avea de la cine să-i obțină. Pentru că nicio altă femeie nu avea să fie soția lui, atâta vreme cât Sophia trăia.

Va face tot ce îi stătea în puteri ca să îl facă fericit, sau măcar mulțumit, atâta vreme cât va fi cu el.

Era posibil?

Orice era posibil.

— Patul e înclinat? întrebă încet o voce de lângă urechea ei.

— Hmm?

— Te ții foarte strâns de mine. Mă gândeam că poate se răstoarnă patul.

— Oh, exclamă ea, slăbindu-și strânsoarea. Nu. Îmi pare rău.

Acum îl trezise, și noaptea nunții se termina. Ce prostie!

— E dimineață? întrebă el.

În seara precedentă o întrebase de câteva ori dacă se întunecase. Unul dintre miile de aspecte deranjante ale orbirii trebuie să fi fost faptul că nu te puteai orienta în timp.

— Nu chiar. De abia începe să se lumineze. În perioada asta a anului se luminează devreme.

— Mmm, oftă el somnoros. Ai din nou cămașa de noapte.

— Da.

— Te simțeai goală fără ea? întrebă el, frecându-și nasul de părul ei.

Ea râse.

— E unul dintre cele mai drăguțe lucruri pe care le-am avut. Așa că aş putea s-o port. Și tu ai plătit pentru ea.

— Chiar așa? Cred că eram îndrăgostit de mireasa mea.

Era o declarație absurdă. Însă o încălzi până în vârful degetelor de la picioare.

— Sper că da, răspunse ea. Ai cheltuit o avere cu mine.

— Într-adevăr? Întrebă el, sprijinindu-și obrazul de creștetul ei. Detectez oare influența lui Lady Trentham? Trebuie să îmi amintesc să îi mulțumesc.

— Am fost șocată, îi mărturisi ea. Eu m-aș fi mulțumit cu două sau trei rochii noi. De fapt, aş fi fost peste măsură de fericită. Însă ea mi-a amintit că nu voi mai fi doar Sophia Fry, ci vicontesa Darleigh, și că te-aș pune într-o lumină proastă dacă nu m-aș îmbrăca bine. Mi-a spus că e de datoria mea să arăt cât se poate de bine. Deși chiar și acest cât se poate de bine...

Unul dintre degetele lui îi atinse ferm buzele.

— Ieri mi-ai promis ascultare, îi aminti el.

— Da, răspunse ea, înghițind cu greutate.

— Atunci, ascultă porunca mea. Și îți voi cere ascultare totală, Sophie. Dacă nu mă vei asculta, mă voi înfuria cu adevărat. Chiar din momentul acesta, vei înceta să te disprețuiești. Nu te pot vedea, dar cred ce mi-ai spus, și anume că nu ești frumoasă judecând după canoanele frumuseții feminine. Poate că nu ești nici deosebit de drăguță pentru un observator ocazional, deși chiar tu ai recunoscut că nu ești nici urâtă. Ești mică de statură, și ai o siluetă subțire, care se potrivește cu înălțimea Ta. Ai sâni mici și brațe și picioare subțiri și o talie îngustă, care nu este totuși cu mult mai îngustă decât coapsele tale. Bănuiesc că îți stâlceai singură părul ca să semeni și mai bine cu un băiat, din moment ce credeai oricum că arătai ca un băiat. Observ că a fost îmblânzit, deși e chiar mai scurt decât era. Pentru mâinile și trupul meu, Sophie, tu ești o femeie, frumos proporționată, cu piele caldă și netedă și o gură pe care ar invidia-o orice femeie. Miroși a

femeie, a curățenie și a săpun. Și înăuntru ești fierbinte, udă, catifelată, feminină și primitoare. Ești a mea, și ești cât se poate de frumoasă pentru mine. Nu îți permit să disprețuiești ceea ce este al meu. Nu te las să ameninți bunăstarea și fericirea unei ființe care îmi aparține. Ai înțeles?

Ea nu îl auzise niciodată vorbind aspru. Își păstră ochii strâns închiși și își apăsă fruntea pe pieptul lui.

„Nu te las să ameninți bunăstarea și fericirea unei ființe care îmi aparține”.

Ea îi aparținea.

— Da, răspunse ea încet, cu o voce ascuțită. Se simțea atât de ridicol de fericită, că îi venea să plângă.

— Nu voi pretinde să mă ascuți mereu, continuă el după un minut sau două de tăcere. Nu așa văd eu căsătoria. O văd ca pe un parteneriat, o împărtășire, o asociere.

Da, asociere. Existau și căsătorii care sfârșeau mai prost.

— Frizerul lui Lady Trentham crede că ar trebui să-mi las părul să crească, îi spuse ea. Crede că dacă l-aș lăsa mai lung și l-aș netezi, mi-ar avantaja foarte mult pomeții. A spus că fața mea are o formă clasică. Și a spus că părul lins și pieptănat în sus mi-ar sublinia gâtul lung și ochii mari. Crezi că ar trebui să-l las să crească?

El își trecu încet degetele prin buclele ei.

— E foarte plăcut la atingere așa. Dar ar fi încântător și lung. Ce vrei *tu* să faci cu el?

— Cred că o să-l las să crească.

— Bine. O sărută din nou în creștet. A fost întotdeauna scurt?

— Nu.

— Când l-ai tăiat?

— Acum patru ani.

Așteptă următoarea întrebare, gândindu-se ce ar fi putut să-i răspundă. Dar întrebarea nu veni.

— Cred că o să-l las să crească, repetă ea.

Era încă foarte devreme. Își aminti că văzuse un ceas

pe consola șemineului. Întoarse capul și se uită la el, în lumina crescândă a zilei. Era aproape șase.

— Poate că înainte să se facă mâine vom încerca din nou, nu?

— Acum e aproape mâine, zise ea. Este aproape șase dimineața.

Își dădu capul pe spate și îl privi în față. Văzu că el înțelesese ce voia să spună.

— Aseară am fost mai brutal decât aveam de gând, Sophie, zise el, și te-am rănit.

— A fost încântător, ripostă ea, și nu-i veni să creadă că fusese atât de îndrăzneță.

El zâmbi.

— Dar în dimineața asta s-ar putea să nu fie încântător. Poate că ar fi mai bine...

— Cred că va fi, zise ea înainte ca el să poată termina. Și îl simți cum revenea la viață, lipit de abdomenul ei.

— Sună a lăcomie, zise el.

— Da.

El rânji.

— Mă bucur că o dorești și tu. Nu aș fi putut suporta să fie doar o datorie.

— Nu este, îl asigură ea.

Mâna lui se îndreptă spre bărbia ei, cuprinzând-o între degetul mare și arătător.

— Trebuie să mă oprești, dacă te rănesc. Îmi promiți?

— Îți promit.

O sărută, și ea îi întoarse sărutul în felul acela încântător în care se sărutau bărbații și femeile, în felul acela pe care nu îl cunoscuse până aseară - cu gura deschisă și umedă și cu limba în gura celui alt, intrând și ieșind cu fermitate, încât mușchii ei interiori se încleștară cu un fior brusc de așteptare care era aproape durere, și regiunea dintre coapsele ei se umezi dintr-odată.

Ar fi putut să trăiască toată viața fără asta. Se așteptase să fie așa, deși nu știa cum era. Tânjise doar, într-un mod vag și nefericit.

El o întoarse pe spate și ea desfăcu picioarele și le

ridică, iar când intră în ea, simți o durere ascuțită, dar și minunea unei asemenea intimități. Își încleștă mușchii în jurul lui.

— Sophie, zise el, te rănesc?

— Da. Nu te opri. Oh, te rog, nu te opri!

Fu mai lent și mai blând decât în noaptea care trecuse. Și pentru că nu mai era șocată de ceva atât de ciudat și nefamiliar, fu în stare să îi simtă lungimea și duritatea, ritmul ferm al mișcărilor lui, dorința dureroasă care se acumula în ea și părea să se întindă tot mai sus, spre sâni, în gât și chiar în spatele nasului. Și când el termină și simți șuvoiul acela de căldură lichidă în interiorul ei, pe care și-l amintea de noaptea trecută, îl reținu în ea și își lăsa senzațiile să descrească și se întrebă dacă aveau să ducă vreodată și la altceva, nu doar la o ușoară și vagă... dezamăgire.

Dar cum putea fi dezamăgită? Se simțea... minunat.

El se ridică de pe ea și se întinse alături, luând-o cu el.

— Te simți comod? o întrebă.

— Mmmm.

— Pot să consider că e un da?

— Mmmm.

Când își veni în fire, era opt și jumătate.

Iar el își trecea ușor degetele prin părul ei.

*

Ducele de Stanbrook se întoarse la ora zece, așa cum stabiliseră, împreună cu Lady Barclay, deși aceasta ar fi putut veni și cu Lord și Lady Trentham, care fuseseră invitați la micul dejun. Conte de Berwick și viconte Ponsonby fuseseră invitați și ei.

— Nu trebuie să se spună niciodată, spuse viconte Ponsonby când se așezară cu toții la masă, că unul dintre noi a reușit să p-plece pe furiș într-o călătorie, în liniște și demnitate, fără ca ceilalți membri ai Clubului Supraviețuitorilor să nu îi dea o mână de ajutor, organizându-i o plecare măreață. Unul sau una dintre noi,

Imogen, și mă grăbesc s-o adaug înainte să mă poți corecta.

— Plecarea măreață de astăzi va fi bine-venită, Flave, îi spuse Vincent, dacă nu e însoțită din nou de ceainice și oale vechi.

— Ceainice și oale? Întrebă încruntându-se vicontele Ponsonby. Cine ar putea fi atât de ticălos? Oamenii ar întoarce capul, în timp ce voi ați trece zdrăngănind. Și ar fi p-puțin cam stânjenitor.

— A auzit cineva ceva despre Ben? Întrebă contele de Berwick, adresându-li-se tuturor. În afară de faptul că e în nordul Angliei cu sora lui, vreau să zic?

Nimeni nu auzise nimic.

— Mi-aș dori să fi fost și el aici, spuse Vincent. Ar fi dansat la nunta mea.

Urmă un hohot general de râs.

— Sir Benedict Harper și-a zdrobit picioarele sub cal atunci când a căzut, îi explică Sophiei lordul Trentham, dar a refuzat să îi fie amputate pe câmpul de luptă, așa cum a fost sfătuit cu insistență. I s-a spus că nu va mai putea merge niciodată, dar acum merge, în felul lui. Jură că într-o zi va dansa, și niciunul dintre noi nu îndrăznește să se îndoiască. Ben al nostru e un tip fioros, atunci când îl scoți din sărite. Și chiar și când nu îl scoți.

— Mai important, Lady Darleigh, interveni Lady Barclay, e faptul că noi nu ne îndoim de fapt de spusele lui. Dacă spune că va dansa, atunci o va face. Credem asta cu toții.

— Și am c-crede cu toții că în fundul grădinii tale sunt zâne, Imogen, spuse Lord Ponsonby, dacă ne-ai spune tu că sunt.

— Ei bine, cam așa e, Flavian, răspunse aceasta. Dar eu nu aș spune așa ceva, nu? Ne-am câștigat încrederea unul în celălalt prin onestitate.

— Numai dacă nu le-ai fi văzut cu adevărat, Imogen, observă Vincent, rânjind.

— Corect. Lady Darleigh, o să ne crezi complet frivoli. Zâne în fundul grădinii, ce să zic!

— Nu vă cred frivoli, îi spuse Sophia. Eu mi le imaginez încântătoare. Cred că ar trebui să le desenez, iar Vincent ar scrie poveștile lor, pentru nepoții și nepoatele lui. De fapt, vom crea împreună poveștile.

Se înclinase în față pe scaunul ei și îi privi pe toți, nerăbdătoare. Văzu că erau uimiți și amuzați. Și se auzi vorbind și își observă postura și expresia feței de parcă s-ar fi uitat la o străină. Oh, acum aveau să creadă cu toții că își ieșise din minți. Se lăsă înapoi în scaun.

— Sophie e caricaturistă, explică Vincent. Bineînțeles că eu nu i-am văzut schițele, dar pariez că sunt răutăcios de satirice. Și acum vrea să își îndrepte talentul spre povestiri și să le illustreze.

Sophia simți că îi luau foc obrazii. Era privită de un duce, un viconte, un baron și soția lui, văduva unui nobil și propriul ei viconte orb.

Cu doar o săptămână în urmă...

Dar acum nu era cu o săptămână în urmă.

— E doar o prostie, murmură ea cu șervețelul la gură.

Chipul auster al ducelui îl privi pe Vincent cu afecțiune vădită, apoi se uită la Sophia cu... ei bine, cu siguranță că în privirea lui era o oarecare bunătate. Toți ceilalți o priveau cam în același fel. Nimeni nu se încruntă, nu râse pe înfundate de prostia și stângăcia ei, de parcă i-ar fi crescut un cap în plus – sau și-ar fi uitat locul care i se cuvenea, în colț.

— Entuziasmul și creativitatea nu sunt niciodată prostești, spuse Lady Barclay.

— Nici împărtășirea bucuriei, adăugă Lady Trentham, mai ales atunci când o împărtășești cu cel iubit.

— Și de cât t-timp sunteți căsătorită, Lady Trentham? întrebă viconte Ponsonby. Apoi îl privi pe Hugo, ridicând din sprâncene. Hugo, nemernic norocos ce ești.

— Chiar spui povești, Vince? întrebă contele de Berwick.

Vincent părea rușinat.

— Ei bine, explică el, când nepoatele și nepoții vor să le citești o poveste la culcare, iar sora ta îi reduce la tăcere,

foarte stânjenită și făcând fără îndoială gesturi semnificative în direcția ta în timp ce le șoptește odraslelor că „unchiul Vincent e orb”, trebuie să devii inventiv, ca să îți poți păstra respectul de sine.

— Nu-l lăsa să se oprească din povestit, Lady Darleigh, zise vicontele Ponsonby. Așa s-ar putea să uite de v-vioară.

— Dar eu nu îl voi lăsa să uite, îl asigură Sophia.

Micul dejun dură cel puțin o oră. La început, Sophia se simți oribil de timidă, mai ales că era așezată la un capăt al mesei, iar în celălalt stătea ducele. Când se termină, nu mai era atât de îngrozită de Supraviețuitori, simțindu-se și puțin mândră de ea însăși, pentru că nu rămăsese tot timpul mută, așa cum fusese la masa din ziua precedentă.

Și nu se mai simțea atât de necinstită. Poate că mariajul ei nu avea să fie un lucru temporar, până la urmă. Vincent îi spusese că nu trebuiau să se gândească în felul acesta, iar ea simțea același lucru. Nu trebuia să fi fost de acord cu un asemenea lucru de la început. Căsătoria e căsătorie. Nu e drept să o întinzi și să o răsucești după scopurile tale.

Puțin mai târziu, când trăsura lui Vincent fu trasă la ușă și lacheii o încărcău cu mai multe bagaje decât avuseseră la sosire, sub conducerea domnului Fisk, Lady Trentham își trecu brațul pe sub brațul ei, în larma făcută de toți cei care își luau rămas-bun.

— Lady Darleigh, zise ea, rochia aceasta nouă de călătorie e într-adevăr foarte elegantă, și trebuie să insist să iau asupra mea măcar o parte din meritele ei. Însă nu pot să iau asupra mea meritele *tale*. Trebuie să zâmbești întotdeauna și să arăți fericită, draga mea, așa cum ai făcut în această dimineață. Și *drăguță*. Te rog să fii fericită. Nu îl cunosc prea bine pe lordul Darleigh, dar țin foarte mult la el pentru că a fost amabil cu mine la Penderris Hall și pentru că Hugo îl iubește.

Sophia se simți oribil de stânjenită. Dacă arăta diferit astăzi față de felul în care arătase cu o zi înainte, toată lumea avea să creadă că...

Ei bine, bineînțeles că asta aveau să creadă.

Dar... *drăguță*?

— O să-l fac fericit, spuse impulsiv Sophia. Nu am avut niciodată șansa de a face pe cineva fericit.

— Dar trebuie să fii și tu fericită. Cât despre soțul tău, amintește-ți de câinele lui Lizzie, spuse Lady Trentham, bătând-o încetișor pe mână și lăsând-o apoi ca să fie îmbrățișată de Imogen; toți domnii îi sărutară pe rând mâna, însă ducele de Stanbrook o îmbrățișă și îi murmură la ureche:

— Sunt plin de speranță. Într-adevăr, în dimineața asta sper din toată inima că dumneata ești îngerul pe care l-am cerut în rugăciune pentru Vincent al meu, Lady Darleigh.

Ea nu putu decât să se uite la el, uluită. Era timpul să se urce în trăsură. Vincent stătea deja la portiera deschisă, așteptând să îi dea mâna și s-o ajute să urce.

Câinele lui Lizzie, se gândi ea în timp ce se așeza pe scaun și îi făcea loc și lui Vincent alături de ea. Lady Trentham și Lady Kilbourne îi spusese rălăciuri despre fiica oarbă a verișoarei lor, care alerga cu mare îndrăzneală în jurul casei în care trăia și a parcului și nu cădea decât rareori, datorită unui câine energic care părea să fi înțeles cumva că siguranța copilului depindea de el atunci când îl ținea de lesă. Cu puțin mai mult antrenament și disciplină, îi explicase Lady Kilbourne, câinele lui Lizzie o putuse elibera, așa cum nu ar fi putut-o elibera niciodată bastonul de orb sau amintirile pe care nu le avea, și acum trăia o viață aproape la fel de independentă ca viața unei persoane normale.

Domnul Handry urcă pe capră, urmat de domnul Fisk, și trăsură se puse în mișcare. Sophia se aplecă spre geam ca să facă din mână ducelui și invitaților de la micul dejun, care se adunaseră cu toții pe trepte sau pe trotuar ca să îi vadă plecând. Cumva, păreau mai puțin formidabili decât ieri. Vincent zâmbi și el și făcu din mână.

— Sophie, zise el în timp ce trăsură ieșea din Grosvenor Square. Se lăsă pe spate pe scaun, îi luă mâna în

mâna lui și o așeză pe coapsă. Te-am adus la Londra ca să nu fii copleșită de familia mea, măcar până ne căsătoream. În schimb, ai fost înconjurată de toată zarva și agitația prietenilor mei. Te-a deranjat teribil?

— Nu, răspunse ea. Au fost amabili. Și am putut să practic renunțarea la personalitatea de șoarece.

— Am observat și ți-am apreciat eforturile. A fost greu?

— Da. De fiecare dată când deschideam gura, mă așteptam să fiu ignorată, privită cu lipsă de înțelegere sau cu uimire. Sau ca ei să se simtă jigniți.

— Prietenii mei te plac.

Primul ei impuls fu s-o nege. Însă aseară făcuse o promisiune – promisese să asculte de singura poruncă pe care i-o dăduse el până acum în căsătoria lor, și poate singura pe care avea să i-o dea vreodată. În plus, era corectă. Sau avea măcar posibilitatea de a deveni corectă. Când apăruse pentru prima dată în casa lor, Lord și Lady Trentham o priviseră cu evidentă prudență. Ieri, ceilalți Supraviețuitori o priviseră cu rezervă considerabilă, evident îngrijorați pentru prietenul lor și lăsând să se vadă asta. În dimineața asta, toți se încălziseră vizibil față de ea. Toți, chiar și formidabilul și cinicul viconte Ponsonby și austerul duce de Stanbrook, care îl iubea evident pe Vincent ca pe un fiu.

„Într-adevăr, în dimineața asta sper din toată inima că dumneata ești îngerul pe care l-am cerut în rugăciune pentru Vincent al meu, Lady Darleigh”.

„Vincent *al meu*”.

Când îi spusese asta, ea simțise un mare gol în stomac.

— Și eu îi plac. Oare Sir Benedict Harper va dansa vreodată?

— Merge cu două cârje. Uneori, reușește să facă câțiva pași fără ele. După cum se pare, e dureros să-l vezi. Și inspirator, pentru că i s-a spus că picioarele lui vor fi niște apendice nefolositoare pentru tot restul vieții, și că s-ar fi putut chiar să se infecteze și să îi pună viața în pericol.

Va dansa, Sophie. Nu mă îndoiesc deloc că o va face.

— Și tu? Întrebă ea. Tu vei dansa?

El întoarse capul brusc în direcția ei și apoi zâmbi.

— În întuneric?

— De ce nu? Nici eu nu am dansat niciodată, deși am privit alți dansatori. I-am văzut la reuniunea de săptămâna trecută. Și am privit-o pe Henrietta și pe profesorul ei de dans. O învăța să valseze. Cred că valsul îți oferă unul dintre cele mai încântătoare senzații din lume. L-aș dansa dacă aș avea ocazia, chiar și în întuneric.

— Oh, Sophie, ai face-o? Nici eu nu am valsat niciodată, deși am văzut cum se valsa la un bal al regimentului, înainte... Ei bine, înainte de ceasul unicei mele bătălii glorioase. M-am gândit că ar fi un dans încântător, cu partenera potrivită.

Ea îl privi cu nostalgie.

Capitolul 13

Călătoriile erau o treabă plictisitoare, mai ales când nu puteai vedea peisajul. Erau și incomode, chiar și atunci când aveai o trăsură cu arcuri bune și perne groase și moi. Chiar și așa, Vincent nu aștepta deloc sfârșitul călătoriei.

Era un laș.

Deși o parte din el era emoționată la gândul că avea să ajungă acasă și să înceapă o viață complet nouă. Și avea să fie nouă, în parte pentru că împrejurările vieții lui se schimbaseră, în parte pentru că era hotărât să nu mai plutească înainte în direcția în care plutise până acum.

Majoritatea timpului călătoriră în tăcere. Dar nu era o tăcere stânjenitoare. Și uneori vorbiră. Ea îi descria punctele de interes deosebit pe lângă care treceau, și o dată vorbi o jumătate de oră despre ceva ce nu îl interesa deloc – un cer cenușiu și noros, o întregă dumbravă de copaci cu trunchiurile și ramurile negre și fără frunze; o grămadă de bălegar cu muște; vaci culcate pe pășune, prea

leneșe ca să se ridice; un câmp plin de zeci, poate chiar sute de oi, și niciuna dintre ele nu era neagră; o fâșie de pământ întins, fără să aibă măcar un mușuroi de cârțiță care să întrerupă monotonia – până când el nu mai putu de răs.

Avea un ochi minunat pentru ridicol. Și un dar al umorului – calm, sec și irezistibil. Era felul de lucru la care s-ar fi așteptat de la Flavian – și era uimit că soția lui și prietenul acela deosebit puteau avea ceva în comun.

— M-ai convins, Sophie. Vederea nu e totul.

— Faptul că nu o ai te salvează de multă plictiseală.

Când o întrebă, îi povesti mai multe despre tatăl ei – era chipeș, vesel, charismatic, sperând mereu să câștige bogății nemăsurate, întotdeauna cu vorbele „Într-o zi va veni și barca mea, șoricelule” pe buze. Și trebuind mereu să fugă de proprietari neplătiți, de negustori neplătiți și de soți furioși. Dar, după ce îl părăsise nevasta, își hrănise, își îmbrăcase și își adăpostise fiica, cu excepția momentelor în care trecea prin încurcături deosebit de îngrozitoare, și îi dăduse atâta educație cât să înțeleagă că finanțele lor sărăcăcioase și precare nu aveau să le permită niciodată să ducă o viață stabilă. Și apoi, într-o zi, nu fugise destul de repede de un soț înșelat și fusese lovit cu o mânășă peste față – literal. În duelul care urmasese fusese împușcat exact între ochi, înainte de a ridica măcar pistolul.

— Ai știut dinainte despre duel? o întrebă Vincent.

— Da.

Urmă o tăcere lungă, și el îi simți tristețea.

— Am așteptat. Și m-am rugat. Și am încercat să mă gândesc la alte lucruri. Și iar am așteptat. Și m-am rugat. Multă vreme nu a venit nimeni. Până după-amiază târziu, deși duelul fusese în zori. Presupun că uitaseră de mine.

Ziua aceea trebuie să fi părut lungă cât o lună. Sentimentul abandonului și poate al inutilității se infiltraseră probabil în sufletul ei, pentru totdeauna.

— Scrisese trei scrisori, continuă ea, și domnul Ratchett, prietenul și secundantul lui, fusese instruit să le predea destinatarilor, în cazul în care murea. Aceștia erau

fratele lui, Sir Terrence Fry, și surorile lui, mătușa Mary și mătușa Martha. Sir Terrence era plecat din țară, așa cum e întotdeauna. Mătușa Martha nu a răspuns. Nici mătușa Mary, dar ea locuia în Londra și domnul Ratchett m-a dus la ea și am rămas acolo.

— Te-a primit de bunăvoie, odată ce ai ajuns acolo?

— Nu m-a trimis înapoi. Nu știu ce aș fi făcut dacă o făcea. Însă nu am văzut-o des. De cum m-a văzut, mi-a spus că eram un caz fără speranță. Îmi cumpăra haine atunci când aveam nevoie de ele, și din când în când îmi dădea bani de buzunar, pe care îi foloseam în principal ca să îmi cumpăr hârtie și cărbune. Își petrecea majoritatea timpului în salonașul ei, sau în oraș cu prietenele.

— Nu existau verișori? Nu avea copii?

Urmă o scurtă pauză.

— Nu, răspunse ea în cele din urmă. Nu avea copii.

Însă el devenise sensibil la sunete sau, uneori, la absența lor. Și la atmosferă, la încărcătura aceea ușoară de ceva inexplicabil și nedefinit care plutea uneori deasupra tăcerii sau câteodată chiar și a zgomotului.

De ce făcuse pauza aceea scurtă, când răspunsul era pur și simplu nu?

Nu o întrebă.

— Și apoi a răcit, continuă ea, și după trei săptămâni a murit. Și-a lăsat banii instituțiilor filantropice.

— Iar pe tine te-a luat Lady March.

— Ea și cu Sir Clarence au venit la înmormântare, și un grup de prietene ale mătușii Mary au lăudat-o pentru că venise să o ia pe *fata aceea ca un șoricel* acasă cu ea. Erau doamne influente. Multe bârfe urâte porneau din grupul lor aproape zilnic. Puteau să nimicească o reputație cu un singur cuvânt în urechea dreaptă.

— Așa că a fost obligată să te ia. Ai o caricatură a bârfitoarelor?

— Oh, da, într-adevăr. Cu trupuri lungi și gâturi asemenea, cu lornioane care flutură și nasuri tremurătoare, iar mătușa Martha tremurând la nivelul genunchilor lor.

— Și șoricelul în colțul lui?

— Cu brațele încrucișate și o expresie sumbră. Aveam optsprezece ani. Ar fi trebuit să îmi caut o slujbă. Numai că... habar nu aveam cum să fac. Nu știu nici acum. Ar fi trebuit să vin la Londra săptămâna trecută. Cu diligența, vreau să zic. Să caut ceva de lucru.

— Înseamnă că nu îți place aranjamentul nostru? o întrebă el – și își dori imediat să nu fi folosit cuvântul acela.

— În prezent e pasiv. Primesc totul și nu dau nimic. Hainele mele trebuie să te fi costat o avere.

— Nu ai fost complet pasivă în noaptea nunții noastre, îi aminti el. Sau noaptea trecută.

Făcuseră dragoste de trei ori în camera de la han, și chiar dacă ea nu fusese o parteneră deosebit de activă, nu fusese nici indispusă. De fapt, arătase în toate felurile că se bucurase de ceea ce făcuseră.

— Oh, asta, zise ea cu un gest de respingere – și poate puțin rușinată.

— Da, asta. Se încruntă. Și să nu îmi spui, Sophie, că nu ți-a plăcut. Aș fi silit să nu mă port ca un gentleman și să îți zic că minți. Chiar și în afară de plăcerea ta sau de lipsa ei, mi-ai dăruit plăcere mie.

— Dar asta nu e mult.

Dacă nu ar fi fost îngrijorat de această dovadă de lipsă de stimă de sine, ar fi rânjit.

— Nu e mult? repetă el. Ți-aș sugera că nu știi prea multe despre bărbați, Sophie. Nu știi cât de important e sexul în viața noastră? Iartă-mă pentru că am folosit cuvântul acesta lipsit de delicatețe. Am douăzeci și trei de ani. Și am în sfârșit o soție. Sper că nu voi ajunge niciodată să te consider doar o persoană cu care pot să fac sex regulat, dar pentru mine nu va fi niciodată doar „oh, asta” sau „dar asta nu e mult”.

Își dădu seama că ea râdea încetisor, și i se alătură.

— Asta nu e o conversație pe care își imaginează un gentleman că o va purta cu mireasa lui la două zile după nuntă. E lipsită de delicatețe, ca să o spun frumos. Iartă-mă.

Urmară câteva minute de tăcere, însă la capătul lor își

dădu seama că gândurile ei continuaseră pe același drum.

— Ce o să faci, întrebă ea, după ce se va termina anul?

El închise ochii, de parcă și-ar fi putut închide și gândurile.

— O să-ți iei o amantă? întrebă ea când văzu că el nu zicea nimic.

El deschise ochii și întoarse capul spre ea.

— Sunt căsătorit cu tine.

— Da, încuviință ea. Dar dacă trăim separat...

Ce avea să *facă* dacă ea îl părăsea? După un an. După cinci. După zece. Dumnezeule mare, chiar și atunci avea să aibă doar treizeci și patru de ani.

— Dar tu o să-ți iei un amant?

Își dădu seama că începuse să se înfurie.

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că sunt căsătorită cu tine, zise ea, cu voce joasă și inexpressivă.

— Ai *vrea* s-o faci?

— Nu. Tu ai *vrea*?

— Nu știu, îi răspunse el brutal. Poate că da. Poate că nu.

Tăcerea care urmă era încărcată de tensiune.

Poate că urma să aibă nevoie de o amantă. La urma urmei, nu era călugăr. Însă gândul acesta îl înfurie și mai tare.

Tăcerea deveni furtunoasă.

— Asta a fost prima noastră ceartă? întrebă ea încet.

— Da, la naiba, a fost.

Simți mâna ei strecurându-se în mâna lui, apoi râse mâhnit.

— Vom ajunge acasă în curând, continuă el după un timp, și nu vei mai simți că în căsătoria noastră doar eu dăruiesc și tu primești. O să am nevoie de tine. În dezvoltarea personală am făcut progrese de care pot să fiu mândru, însă nu și în rolul meu de stăpân la Middlebury Park. Le-am permis altora să aibă grijă de mine și să îmi

conducă lumea, iar schimbarea nu va fi ușoară, pentru că ei mă iubesc și o fac din bunăvoință, dorind să-mi facă viața mai ușoară. Dar trebuie să schimbăm modul în care se fac lucrurile. Sunt hotărât s-o fac. Însă voi avea nevoie de ajutorul tău.

— Să preiau controlul de la ei?

— Nu. Nu am de gând să transform dependența de mama și administratorul meu în dependență de tine. Vreau doar să mă ajuți să ating punctul în care să nu mai am nevoie...

— Nici măcar de mine? întrebă ea când el se opri brusc, dându-și seama că ultimele cuvinte trebuie să fi părut insultătoare, chiar dacă nu asta avusese de gând.

— Nu vreau să *depind* de tine, Sophie. Nici de altcineva.

— Și totuși eu depind în totalitate de tine. Fără tine, aș fi murit acum de foame pe străzile Londrei.

— Asta e natura căsătoriei, Sophie, zise el oftând. O soție depinde întotdeauna de soțul ei pentru lucrurile materiale din viață. Și el depinde de ea pentru alte lucruri, unele din ele tangibile, majoritatea nu. Însă eu urăsc cuvântul *dependență*. Ar trebui scos din limba engleză. Prefer să mă gândesc la căsătorie ca la un echilibru între a dăru și a primi.

Se cufundară din nou în tăcere.

După o vreme, umărul ei îi atinse umărul și își dădu seama după respirația ei că era aproape adormită. Se întoarse și o prinse cu un braț pe după umeri și cu celălalt pe sub genunchi. O ridică în poală și se sprijini cu picioarele de bancheta din față.

Ea oftă din nou și se cuibări cu fruntea pe umărul lui, iar el plecă capul și o sărută. Ea îi răspunse la sărut cu o gură caldă și adormită – cu toată gura, nu doar cu buzele. Iar el refuză să creadă că ea nu avea cea mai frumoasă gură creată vreodată la o femeie, chiar dacă i-ar fi spus-o cineva cu o vedere perfectă. Nu era excitat, și nici nu își dorea să fie. Nu acolo. Dar zăbovi cu gura pe gura ei, și limba lui îi explora leneș buzele și carnea moale din spatele

lor. Mâna lui liberă se mișcă pe umărul ei și apoi pe gât.

— Nu am făcut niciodată ceva cu viața mea, zise ea. Am îndurat pur și simplu și am observat și am visat – și am râs de nebunia pe care am văzut-o în jurul meu. Am trăit întotdeauna pe margine. Acum voi fi stăpâna de la Middlebury Park. Nu, nu voi *fi*. *Sunt* deja.

— Și ești îngrozită?

O simți încuviințând pe umărul lui. Ar fi fost ciudată să nu fie.

Ea căscă și el îi îndesă capul sub bărbia lui și o așează mai confortabil în brațe. Apoi închise ochii și ațipi și el.

Nici măcar nu fu un făgaș adânc. Trecuseră peste denivelări mult mai rele în ultimele două zile și jumătate. Însă se întâmplă chiar în timp ce oscila între somn și trezie, și se deșteptă dintr-odată, complet dezorientat, și deschise ochii ca să vadă ce se întâmpla.

Și fu asaltat de o panică teribilă.

Nu putea să vadă.

Nu putea să respire.

Nu putea să vadă.

— Ce se întâmplă? șopti o voce la urechea lui.

Nu putea să vorbească mai tare? *Mai tare!* MAI TARE!

O aruncă din brațe și se aplecă în față până reuși să atingă cu mâna panoul din spatele banchetei. Orbecăi până găsi geamul și apoi cureaua de piele care atârna alături. Se prinse de ea, o strânse și gâfâi după aer. Nu era destul aer.

Nu era destul aer.

— Vincent? Ce se întâmplă?

Părea alarmată. Oribil de alarmată.

Nu putea să *tacă din gură!*

Îi atinse brațul, dar el îi dădu mâna la o parte. Își înfipse ghearele în bancheta din față, se prinse de marginea ei și își plecă fruntea spre ea.

Nu avea aer.

Nu putea să *vadă*.

— Vincent? Oh, Dumnezeule mare, Vincent! Să opresc trăsura și să îl chem pe domnul Fisk?

Martin i-ar fi pus un braț peste piept și sub bărbie și l-

ar fi bătut ferm pe spate cu mâna cealaltă. Și i-ar fi spus direct și clar că era orb. Asta era totul. Era orb.

În tratamentul lui Martin exista o anumită magie. Ar fi putut merge chiar atât de departe încât să îi spună lui Vincent că era un tâmpit. Tot ce conta era că era orb.

Însă era umilitor ca, după tot acest timp, să trebuiască să apeleze la Martin ca să-l calmeze.

— Nu, gâfâi el. Nu.

Și își regăsi respirația și își concentră toată atenția asupra ei, ca să nu o piardă din nou. Auzi aerul intrându-i pe nas cu un scârțâit și ieșindu-i pe gură.

Inspiră. Expiră.

— Îmi pare rău, spuse el.

Simți mâna ei atingându-l ușor pe spate. Când văzu că nu se ferea, ea începu să își miște mâna în cerc, ușor, liniștitor. Nu vorbi – și nu făcu nicio încercare de a opri trăsura.

Inspiră. Expiră.

Era destul aer. Bineînțeles că era.

Motivul pentru care nu îi auzise limpede vocea era faptul că vorbise încet, chiar șoptise prima dată, iar caii și roțile trăsorii făceau destulă gălăgie și o acopereau, însă auzise gălăgia. Singura problemă era că era orb, așa cum i-ar fi spus Martin.

Și asta era o năpastă cu care se putea descurca.

Viața merită încă trăită, avea încă multe înțelesuri și o grămadă de posibilități.

Își dădu seama că nu se mai concentra asupra respirației. Respira din instinct.

O rănise? Fizic sau emoțional? O speriase?

— Îmi pare rău, zise el din nou, cu fruntea tot peste mâinile încleștate de marginea banchetei din față. Te-am rănit, Sophie?

— Nu, răspunse ea, dar vocea îi era cam slabă.

Se așeză din nou pe scaun. Își mai simțea inima bubuind în piept, dar bătăile încetineau.

— Îmi pare rău, mai zise o dată. Timp de câteva luni... Ah, niciodată nu vorbea despre asta. Pentru o clipă,

respirația i-o luă din nou razna. Timp de câteva luni am fost și surd, nu doar orb. Și mi se părea că nu aveam niciodată destul aer. Ahhh. Îmi pare rău. Nu pot...

Ea îi luase o mână în mâinile ei și o ținea lângă obraz.

— Nu trebuie s-o faci, îi spuse ea.

— După o veșnicie, continuă el, am simțit niște brațe. Mereu aceleași brațe. Mă țineau și mă hrăneau și îmi dădeau aer.

— Brațele mamei tale?

— Ale lui George. Ale ducelui de Stanbrook. M-a readus la viață și mi-a redat sănătatea mentală, deși mi-aș fi pierdut-o cu siguranță dacă nu mi-ar fi revenit auzul. Dar a revenit, la început slab și neclar, apoi complet. Sunt orb. Asta e tot. Pot să trăiesc cu asta. Dar uneori...

— Ai atacuri de panică. Trebuie să fii ținut în brațe când se întâmplă, Vincent, sau lăsat în pace?

Trebuia ca ea să știe. Era soția lui. Și cu siguranță că avea să se întâmple din nou, când va fi cu ea. Însă nu putea prezice data exactă.

— După primele momente, o atingere omenească mă ajută de obicei să mă întorc. Însă ai grijă să nu fii rănită în primele momente. Oh, Sophie!

Ea îi sărută dosul palmei.

— Mă bucur că nu sunt singura care are nevoie în căsătoria noastră. Nu vreau să zic că mă bucur că ești orb sau că mă bucur că ai atacurile acestea. Dar mă bucur că nu ești un stâlp de putere supraomenească. Nu aș fi în stare să trec peste asta. Sunt prea slabă, prea fragilă. Dar poate că fiecare dintre noi va găsi putere în slăbiciunea celuilalt.

Se simțea prea obosit ca să înțeleagă ce îi spunea ea. Dar se simți alinat, minunat de mângâiat. În același timp, îi venea să plângă.

— Vino înapoi în brațele mele. Dacă ai încredere că nu o să te arunc iar, vreau să zic.

Sophia se cățăra pe el și se ghemui la pieptul lui, ținându-l cu un braț de după gât. Își sprijini din nou picioarele de bancheta din față, își cufundă degetele în

buclele ei și se simți în siguranță. Și prețuit, într-un anume fel.

Adormi.

*

Sophiei îi era cald și se simțea comod, în ciuda zdruncinăturilor trăsurii. Era ghemuită în brațele lui Vincent, cu capul cuibărit în adâncitura dintre gâtul și umărul lui, cu brațul în jurul lui. Nu dormi, chiar dacă el ațipise. Își aduse aminte cum fusese el în primele ocazii în care îl văzuse. Deși nu se schimbaseră în săptămâna care trecuse de atunci. Însă se schimbaseră felul în care îl vedea ea.

Elegant, frumos, curtenitor. Un *viconte*. O persoană pe care să o admiri de departe. Dintr-o lume foarte diferită de lumea ei. O persoană mai presus de orice critică, își aminti cât de consternată fusese când îi oferise brațul în fața clădirii în care se ținea reuniunea, și îl atinsese pentru prima dată.

I se păruse că atingea un zeu.

Acum era soția lui. Îl cunoștea intim - *foarte* intim. Și chiar dacă era mai frumos decât se putea spune, era doar un bărbat. Doar o persoană. Era vulnerabil, ca și ea. Trăise o viață care fusese în multe privințe pasivă, ca și ea. Simțise nevoia și dorința intensă de *a trăi*, ca și ea. De a domni asupra vieții, în loc să o îndure pur și simplu. De a fi liber și independent...

Nu erau chiar atât de inegali cum crezuse ea.

Și acum mergeau acasă. Savura acest cuvânt. Trăise în numeroase apartamente și case în primii cincisprezece ani, unele dintre ele somptuoase, majoritatea ponosite. Urmașe casa mătușii Mary din Londra, apoi Barton Hall. Însă nu existase niciodată un apartament sau o casă pe care să o numească *acasă*.

Acasă fusese întotdeauna locul la care visa.

Dar *va fi* oare Middlebury Park acasă? Sau va fi doar altă casă în care va locui un timp, înainte de a se muta? Dar nu voia să se gândească la asta - la mutare, adică. El

avusese dreptate în ziua nunții. Acum erau căsătoriți. Middlebury Park avea să fie casa ei *acum*. Își dorea – oh, cât de mult își dorea să nu-i fi vorbit despre visul ei la reuniune, pentru că se bazase în întregime pe credința că nu avea să se căsătorească niciodată, că nimeni nu avea să-și *dorească* niciodată să se căsătorească cu ea. Și oricum fusese întotdeauna unul din visurile acelea imposibile, și din însuși motivul acesta aparent inofensive.

Puteau să ajungă în orice clipă. Când se opriseră ultima dată ca să schimbe caii, îl auzise pe domnul Handry spunând că era ultima schimbare.

Era îngrozită.

Și ce putea să facă? Să se ascundă într-un colț, undeva unde să fie în siguranță?

Sau să pretindă că nu îi era teamă deloc?

Își dădu seama că era pe cale de a descoperi cine era și din ce era făcută.

În mintea ei apăru brusc imaginea următorului desen din caietul ei – un șoarece uriaș, aproape cât toată pagina, cu ochii plini de groază, de parcă ar fi văzut o pisică mare pândindu-l, cu un zâmbet prostesc și bolnav. Și o serie de linii drepte ducând spre colțul de jos, unde se afla exact același șoarece, de dimensiuni mult mai reduse, ghemuit într-o siguranță lașă.

Zâmbi și își simți trupul cutremurându-se lângă trupul lui Vincent, în timp ce își înăbușea hohotul de râs care amenința să izbucnească.

— Mmm, zise el. Am sforăit?

— Nu.

— Dar *ceva* te-a amuzat.

— Oh, nu chiar.

— Ai adormit? Eu cred că am ațipit.

— Am fost prea ocupată să mă simt confortabil. Există și un avantaj în faptul că sunt atât de mică. Mă pot cuibări în brațele tale.

Descoperise ceva despre ea însăși. Putea să se relaxeze și să vorbească cu el. Nu se simțea paralizată în prezența lui, așa cum se simțise cu o săptămână în urmă.

— Poți să faci asta oricând dorești. Ei bine, în limite rezonabile, presupun. Administratorul meu ar fi puțin cam deconcertat dacă te-ar vedea urcându-te în brațele mele atunci când suntem într-o conferință în biroul lui. Dar atingerea este importantă pentru mine, Sophie, poate chiar mai importantă decât pentru majoritatea bărbaților. Să nu te temi niciodată să mă atingi.

Ea nu se gândise că el avea o asemenea nevoie. Pentru o clipă, se gândi că avea să plângă. Însă atenția îi fu distrasă de trăsură, care încetini și apoi întoarse.

— Oh, zise ea, ridicându-se, cu un nod în stomac.

— Cred că am ajuns. Descrie-mi ce vezi, Sophie.

— Stâlpi înalți de piatră, începu ea, cu ochii mari, și porți din fier forjat. Sunt deschise, așa că nu trebuie să oprim. De o parte și de cealaltă sunt ziduri de piatră, pe jumătate ascunse de mușchi și iederă. O alee umbroasă, cu arbori pe ambele părți. Văd stejari și castani și alți copaci, ale căror nume nu le știu. Sunt un dezastru în privința numelui plantelor.

— Ceea ce nu contează, devreme ce plantele nu își știu numele. Sau cel puțin așa m-ai informat tu, cu ceva timp în urmă.

Domeniul trebuie să fi fost uriaș. Nu se vedea nici urmă de casă sau de un parc îngrijit. Păreau să se afle în plină natură.

— Văd apă, spuse ea apoi, coborând din brațele lui și așezându-se alături, ca să vadă mai bine pe geamuri. Trebuie să fie un lac, nu-i așa? Oh, da, uite-l. E chiar și o insulă în mijlocul lui, cu un mic templu sau așa ceva pe ea. Ce pitoresc! Și un debarcader. Și trestii. Și copaci.

— Am fost o dată pe una din bărci, îi povesti el. Trebuie să am pe cineva cu mine, bineînțeles, altfel sunt înclinat să vâslesc spre maluri și mocirlă și insule și alte obstacole care insistă să îmi iasă în cale.

— Trebuie să înveți să te uiți încotro mergi, zise ea. Sau, mai bine, să mă iei cu tine și eu o să mă uit încotro mergi. Și o să ții când o să văd că ești gara să te ciocnești cu ceva. Oh. Oh, Vincent.

Uimirea și teroarea o prinseră în ghearele lor, în măsură egală.

Se vedea casa. Casa – ha! Era un conac. Era un *palat*. Era... Era Middlebury Park. Era noua ei casă. Ea era stăpâna ei.

— Oh, Vincent.

— Ai rămas fără cuvinte în fața farmecelor mele, nu? o întreabă el. Sau vezi altceva, care ți-a legat limba?

— A doua opțiune. Pot să văd casa. Aleea se îndreaptă direct spre ușile din față, și sunt peluze de o parte și de cealaltă, cu câțiva copăcei decorativi de fiecare parte. Și drept în față văd o grădină cu forme geometrice, cu alți copăcei și flori și statui. Și casa. Oh, *cum* ți-aș putea-o descrie?

— E formată dintr-un bloc central, înalt și impunător, răspunse el, cu douăsprezece trepte care duc spre ușile masive și duble din față. De o parte și de cealaltă sunt aripi lungi, și turnuri rotunde în cele patru colțuri. Clădirile grajdurilor sunt în stânga. Foarte curând, o să întoarcem spre dreapta și o să trecem printre peluze și grădina geometrică, apropiindu-ne de casă dinspre partea de est. În spatele casei parcul se înalță spre dealuri, iar acestea sunt acoperite de o mulțime de copaci care coboară până aproape de grădinile de la bucătărie. Acolo în spate peisajul e cam sălbatic. Fiecare parte a parcului are o lungime de trei kilometri – în total sunt doisprezece kilometri. Îți trebuie două ore și jumătate ca să mergi la pas de-a lungul zidului. Am făcut-o de trei ori și jumătate. Dincolo de ziduri sunt fermele.

— Ai tras cu ochiul când nu te-a văzut nimeni.

— Secretul meu a ieșit la iveală, zise el, luându-i o mână în mâinile lui. Ești impresionată de marea importanță a soțului tău, Sophie?

Impresionată? Cuvântul nu descria nici pe departe ceea ce simțea, dar nu găsea un alt cuvânt în vocabularul ei.

— Oh, Vincent, fu tot ce putu spune. Trăsura se întoarse într-adevăr spre dreapta și apoi spre stânga și din

nou spre stânga, până se opri la picioarele unei scări cu trepte de marmură. Ea îl crezu pe cuvânt și nu mai numără să vadă dacă erau douăsprezece.

— Să consider că e un da? o întrebă el.

— Sunt impresionată de importanța *mea*, îi spuse ea, încercând cu disperare să transforme groaza în umor. Sunt stăpâna tuturor acestor lucruri, nu?

Ușile din față, pe care le văzuse închise, se deschiseră și o lady apăru în prag. În timp ce Sophia privea, ea ieși în capul scărilor.

Mama lui Vincent?

Domnul Handry sări de pe capră, deschise portiera trăsurii și trase scările.

Sophia își ridică bărbia – ce altceva ar fi putut face?

Capitolul 14

Vincent coborî din trăsură direct în brațele mamei sale. Prin urmare, ea văzuse trăsura apropiindu-se. Probabil că o pândise. Și probabil că primise mai mult de o duzină de scrisori de la Barton Coombs, și așteptase lângă fereastră zile în șir.

Fu inundat de un șuvoi familiar de vinovăție și iubire.

— Vincent, strigă ea. Oh, în sfârșit ai ajuns acasă cu bine. Mi-am făcut atâtea griji, încât am ajuns ca o umbră. O vreme, se agăță de el fără să mai spună nimic, apoi îi dădu drumul și îl prinse de umeri. Dar ce ai făcut? Spune-mi că nu e adevărat. Spune-mi te rog că nu ai făcut o asemenea nebunie. De când am auzit, nu am mai putut dormi de grijă. Niciunul dintre noi nu a mai putut dormi.

— Mamă.

El se întoarse ușor, ca să îi permită să vadă trăsura din spate. Măinile ei căzură de pe umerii lui și rămase tăcută. El ridică o mână ca să o ajute pe Sophia să coboare.

— Mamă, îmi permiți să ți-o prezint pe Sophia? Soția mea? Aceasta e mama mea, Sophie.

Mâna ei rămase în mâna lui. Își dădu seama că își pusese mânușile.

— Oh, Vincent, zise mama lui cu glas pierit în timp ce Sophia cobora scările. Înseamnă că te-ai *căsătorit* cu ea.

— Doamnă Hunt.

Simți că Sophia se pleca și făcea o reverență.

— Nu mi-a venit să cred, chiar dacă mi-a scris chiar Elsie Parsons. Mă așteptam să-ți vii în fire înainte să fie prea târziu.

— Mamă, zise el pe un ton aspru.

— Uite că vine bunica ta, cu Amy. Oare ce vor crede despre asta?

Amy ajunse prima.

— Vincent, strigă ea, îmbrățișându-l strâns. Băiat rău ce ești. Mama și-a ieșit din minți de îngrijorare de când ai dispărut în toiul nopții ca un școlar obraznic, apoi și-a ieșit din nou din minți când a auzit de ultima ta escapadă. Unde ți-a fost mintea?

De fapt, Sophia fusese întotdeauna invizibilă, și o spusese chiar ea. Șoricelul tăcut în colțul lui liniștit.

— Vincent. Scumpul meu băiat.

Era vocea bunicii lui, caldă și afectuoasă, iar Amy îi dădu drumul, ca să îl poată îmbrățișa și ea.

— Bunico, zise el, și Amy. Permiteți-mi să vi-o prezint pe soția mea, Sophia. Bunica mea, doamna Pearl, Sophie, și sora mea cea mai mare, Amy Pendleton.

— Oh, înseamnă că te-ai căsătorit *într-adevăr*, strigă Amy. Nu mi-a venit să cred, chiar dacă Anthony a spus că trebuie să te fi căsătorit, dacă ai compromis-o luând-o cu tine la Londra fără nici o însoțitoare.

Ar fi trebuit să știe că măcar una dintre surorile lui avea să fie acolo, chemată, fără îndoială, ca să dea o mână de ajutor la rezolvarea acestei noi crize de familie provocate de el. Iar Amy era cel mai aproape din punct de vedere geografic. Celelalte două erau probabil pe drum.

Prima care își recăpătă manierele fu bunica lui.

— Sophia, draga mea, zise ea, ești atât de palidă, că mă tem că o să te prăbușești. Arăți așa cum mă simt și eu

ori de câte ori trebuie să fac o călătorie lungă cu trăsura. Cred că ai nevoie de o ceașcă bună de ceai fierbinte și de ceva de mâncare, și le vom găsi pe amândouă în salon. Ai o bonetă foarte drăguță. Presupun că asta e ultima modă, întrucât ai fost la Londra.

— Doamnă Pearl, răspunse Sophia încet, cu un glas cam tremurător. Da, am fost acolo ca să ne căsătorim, și Vincent a insistat să îmi cumpăr haine noi pentru că... Ei bine. Da, o ceașcă de ceai ar fi minunată. Vă mulțumesc.

— Sophia, o salută Amy pe un ton rigid. Am înțeles că ești nepoata lui Lady March?

— Da. Tatăl meu era fratele ei.

— Ei bine, ce-i făcut e bun făcut, spuse mama lui Vincent cu vioiciune, și trebuie să scoatem ce e mai bun din asta. Sophia, te rog să intri înăuntru cu mama mea. Eu și cu Amy îl vom ajuta pe Vincent să intre.

Câte una de fiecare braț, fără îndoială, mergând destul de încet, împingându-l mereu, ținându-l departe de orice obstacol peste care ar fi putut da. Simțea deja ceva din vechea iritare. Deși era nedrept. Îi doreau binele. Îl iubeau.

— Nu trebuie să te deranjezi, mamă, spuse el. Martin? Bastonul meu, te rog. Sophie? Întinse brațul și îi simți mâna strecurându-se pe sub el. O să te duc sus în salon, cât timp ne sunt duse bagajele în camerele noastre. O ceașcă de ceai este exact lucrul de care aveam nevoie, bunico. A fost o călătorie lungă. Îmi pare rău că ți-am cauzat atâtea griji, mamă, deși l-am pus pe Martin să îți scrie o dată sau de două ori. Am fost în Districtul Lacurilor. O să vă povestesc despre călătoriile mele în timp ce vom sta jos, și despre nunta noastră, deși cred că Sophia s-ar descurca mai bine decât mine cu asta. Ai ajuns demult, Amy? Anthony și copiii sunt cu tine?

— Sunt. Am ajuns aseară târziu. Am venit de cum am aflat. Deși eram convinsă că nu se putea să te căsătorești într-o asemenea grabă. De fapt, eram sigură că nu te căsătoriseși, mai ales că ai fugit tocmai de perspectiva unei căsătorii, acum puțin timp.

— Aceea era domnișoara Dean, Amy, și aceasta e Sophia. Domnișoara Dean nu era mireasa aleasă de mine, în timp ce Sophia a fost. Și este.

Începu să pășească în timp ce vorbea. Când îi așează bastonul în mână, Martin îl întorsese ușor în direcția corectă. Simți prima treaptă cu bastonul și numără în timp ce urca, vorbind în același timp.

— Cred că soarele strălucește, zise el. Așa este?

— Da, răspunse Sophia.

— Simt căldura pe spate. Mă bucur de asta. O să vezi Middlebury Park în perioada cea mai bună a anului, Sophie, deși sunt mai multe de văzut, bineînțeles, în afară de grădina cu forme geometrice și fațada casei și păduri și lac.

Când ajunseră în hol, se opri. Știa că era impresionant. Pe jos erau dale pătrate albe și negre și o mulțime de statuete din marmură albă, cu busturile clasicilor așezate în nișe. Tavanul era pictat cu scene din mitologie și avea o friză aurită. De o parte și de alta erau șemineuri mari din marmură, astfel că atunci când intrai în casă într-o zi friguroasă erai întâmpinat măcar de iluzia căldurii, de trosnetul tihnit al buștenilor și de mirosul de lemn.

— Ei bine? zise el.

— Oh, răspunse ea aproape în șoaptă. E *magnific*.

Da. Și era făcut ca să le inspire venerație vizitatorilor umili. Însă nu neapărat și stăpânei lui.

— E unul dintre cele mai frumoase holuri din Anglia, Sophia, sau cel puțin așa mi s-a spus, zise mama lui.

El își continuă drumul, numărând pașii din nou – prin bolta înaltă din capătul holului și în dreapta până atinse cu bastonul prima treaptă a scării de marmură. Mâna Sophiei de pe brațul lui îl asigura cumva că ea ar fi corectat orice pas complet greșit, dar era un ghid subtil, neobservat.

Salonul era deasupra holului, în fața casei, iar cele trei ferestre înalte dădeau spre partea dreaptă a aleii dintre rondurile geometrice, spre mica grădină de trandafiri și spre copacii din depărtare. Era o priveliște magnifică, într-o încăpere care era inundată de lumină în orice ceas al zilei.

Sau cel puțin așa îi fusese descris. Se bucura că putuse să vadă cândva. Măcar își putea imagina lucrurile. Și cine știe? Poate căminul pe care și-l zugrăvise în minte era mult mai magnific decât cel real.

— Toate camerele de locuit sunt aici și în aripa de vest, explică el în timp ce urcau scările. Aripa de est e rareori folosită. Acolo se află apartamentele oficiale, galeria și marea sală de bal. Cândva, aici erau foarte multe distracții, și baluri.

Probabil că un servitor îi aștepta la ușile salonului. Pentru că îl auzi deschizând ușile, și își conduse soția înăuntru.

— Oh, spuse ea, oprindu-se pe prag, și o auzi inspirând cam brusc.

— Vincent, băiete! Era vocea plină de însuflețire a lui Anthony Pendleton, cumnatul lui. Vincent îl auzi străbătând încăperea, apoi mâna dreaptă îi fu prinsă cu fermitate, după ce îi fu luat bastonul. Și ce am auzit? Ce poznă ai făcut atunci când mama și surorile nu erau cu tine ca să te țină sub aripa lor și sub control, ei? După cum se pare, ai făcut într-adevăr fapta, așa cum i-am spus lui Amy. Sau cea de la brațul tău e doar logodnica sau o cunoștință ocazională?

— Anthony! zise Amy pe un ton ofensat.

— Sophie, spuse Vincent, acesta este Anthony Pendleton, soțul lui Amy. Soția mea, Anthony. Da, fapta e făcută - a *fost* făcută acum două zile, de fapt, la Londra, la St. George's din Hanover Square. Suntem căsătoriți.

— Iar eu sunt mândru de tine, declară Anthony, bătându-l pe umăr. Ești într-adevăr mărunțică, nu-i așa, Sophia, exact cum au spus în scrisorile lor toate bârfitoarele acelea.

Vincent auzi un sărut răsunător.

— Domnule Pendleton, spuse Sophia.

— Trebuie să îmi spui Anthony, devreme ce ești cumnata mea.

— Anthony.

— St. George's? Întrebă mama lui Vincent. Înseamnă

că nu a fost ceva clandestin, așa cum ne-am temut? Dar nu ai mai putut aștepta, Vincent? Acum e prea târziu, oricum. Vocea ei deveni din nou vioaie. Sophia, du-te și așază-te lângă șemineu. Tava cu ceai va fi aici într-un minut. Lasă-mă să-ți iau mănușile și boneta. Anthony le va așeza undeva. Oh, vai de mine, părul tău este scurt. Mi s-a spus că era. Ei bine, măcar se ondulează într-un mod încântător. Mamă, du-te și stai lângă Sophia. Vincent, vino și stai pe fotoliul cu rezemători de lângă fereastră, unde poți simți căldura soarelui. Știu că e preferatul tău.

Și îl apucă de braț cu fermitate.

El fu cât pe ce s-o urmeze.

— Mulțumesc, mamă, spuse în schimb, dar am stat o veșnicie în trăsură și simt nevoia de a-mi întinde picioarele. Voi sta în picioare în fața șemineului, aproape de Sophia.

Și se îndreptă singur spre șemineu, fără ajutorul bastonului. Spera să nu se facă de râs și să treacă pe lângă el sau să dea cu capul în el, deși cunoștea încăperea destul de bine. Când socoti că era aproape, întinse mâna și fu ușurat să descopere consola doar puțin mai departe decât se așteptase. Puse mâna pe ea și se întoarse pe jumătate spre scaunul pe care stătea soția lui.

— E într-adevăr scurt, spunea bunica lui, referindu-se probabil la părul Sophiei. Dar are o culoare frumoasă.

— Mulțumesc, doamnă, zise Sophia. Lady Trentham, care e căsătorită cu unul dintre prietenii lui Vincent, m-a dus la frizerul ei și l-a domolit. Mi l-am tăiat întotdeauna singură, dar nu foarte bine. M-a sfătuit să îl las să crească.

— Atunci poate că ar trebui, răspunse bunica lui, iar culoarea s-ar vedea mai frumos.

— Eu chiar cred că ar trebui, interveni Amy. Înțeleg de ce au crezut cei de la Barton Coombs că arăți ca un băiat.

Anthony își dresе glasul.

— Dar acum nu mai arăți, adăugă Amy. Dar pari foarte... tânără. Ai avut întotdeauna părul scurt?

— Nu, răspunse Sophia. Dar era greu de aranjat.

— O cameristă bună poate aranja orice păr, declară mama lui Vincent. Nu ai adus o cameristă?

— Nu, doamnă, spuse ea. Nu am avut niciodată una.

— Ei bine, nici noi nu am avut, recunosc mama lui, până s-au căsătorit fetele și apoi m-am mutat aici. Cu excepția doamnei Plunkett, adică, care a fost menajera noastră la Covington House și care funcționa și ca bucătăreasă, dădacă, cameristă, găsitore a obiectelor pierdute, ascunzătoare a celor vinovați de pozne – da, Vincent! – și o mulțime de alte lucruri.

— Ea mi-a fost cel mai apropiat aliat, spuse Vincent. Locuise cu ei de când își amintea.

— Am fost mândrită că a hotărât să se pensioneze când am venit aici și s-a dus să locuiască la sora ei, continuă mama lui. Una dintre fetele în casă de aici este sora cameristei mele, Sophia, și se pare că cea mai mare ambiție a ei este să fie camerista unei doamne. Mi-a aranjat părul foarte frumos într-o seară, când mi-am trimis propria cameristă în pat pentru că era răcită. Poate că ai vrea s-o încerci și să vezi dacă îți convine.

Vincent se uită cu recunoștință în direcția ei. Își revenea. Poate că era supărată – și fără îndoială că era –, însă avea să își urmeze singură sfatul și să scoată ce era mai bun din ceea ce era. Mama lui fusese întotdeauna bună la asta.

— Mulțumesc, doamnă, spuse Sophia.

— Ar fi mai bine să-mi spui mamă.

— Da, mamă.

— Ah, uite tava cu ceai, zise Amy, iar Vincent auzi ușa salonului deschizându-se. Să torn, mamă? Nu, iartă-mă. Să torn, Sophia?

— Oh. Da, vă rog s-o faceți, doamnă Pendleton.

— Amy, te rog. Suntem cumnate. Oh, ce ciudat sună! Până acum am avut doi cumnați, dar nici o cumnată. Vincent, nenorocitul. Nu o să te uit niciodată că ai fugit la Londra ca să te căsătorești și ne-ai lipsit de toată agitația și chinul de a organiza o nuntă. Ellen și Ursula nu vor fi nici ele bucuroase. Așteaptă doar și o să vezi.

— În timp ce Amy toarnă și Anthony servește prăjiturile, spuse mama lui Vincent, vreau să aud totul

despre nunta voastră. Fiecare detaliu.

— Începe cu rochia de mireasă, te rog, Sophia, zise bunica lui.

Sophia vorbi cel mai mult, cu vocea slabă și întretăiată la început, dar liniștindu-se treptat. Povesti despre excursia la cumpărături cu Lady Trentham și Lady Kilbourne, despre costumația ei de nuntă și a lui, despre aspectul bisericii, despre invitați, despre felul în care semnase el în registru și despre expresia uluită de pe chipul preotului, despre lacrimile din ochii lordului Trentham și a ducelui de Stanbrook când ieșiseră din biserică, despre mica mulțime adunată afară, care îi aclamase, despre lumina soarelui, despre petalele de trandafir și despre domnii care le aruncaseră, despre decorațiunile landoului și despre ceainice și tigăi și oale, despre dejunul de nuntă, despre toasturi. Vincent completează ce lipsea, explicând prezența prietenilor lui în oraș pentru nunta lui Hugo și cererea lor de a asista la nunta lui și de a organiza un dejun de nuntă pentru ei.

— Și îmi pare *foarte* rău că nu ați putut fi cu toții acolo, adăugă Sophia, din nou cu respirația întretăiată. Dar Lord Darl... Dar Vincent era foarte conștient de faptul că eu nu aveam o familie – în orice caz, nu aveam o familie care să poată fi numită astfel. Și era îngrijorat pentru că nu aveam haine decente și arătam ca o sperietoare și nu eram deloc în situația de a fi adusă și prezentată aici. Și nu voia să mai amâne și să vă invite pe toți să veniți la Londra, pentru că eu nu aveam unde sta, deși s-a dovedit că aș fi putut sta mai mult la Lord și Lady Trentham. Au fost foarte amabili. Dar nu am știut asta dinainte. Îmi pare *foarte* rău.

— Și mie îmi pare rău, Sophia, spuse mama lui oftând. Și îmi pare rău că nu v-ați luat mai mult timp în care să vă cunoașteți și să vă asigurați că vă potriviți unul cu altul pentru toată viața. Dar acum e prea târziu ca să ne mai face griji pentru lucrurile acestea.

— Eu și cu Sophia nu ne facem griji, mamă, declară Vincent în timp ce cineva – credea că era Anthony – îi lua farfuria goală din mână și o înlocuia cu o ceașcă și o

farfurioară. Am făcut ce ni s-a părut mai bine, și nu am regretat nicio clipă.

Spera că spusese adevărul – pentru amândoi.

— În două zile de căsătorie, Vince? chicoti Anthony. E bine de știut.

— Voi încerca să mă revanșez pentru faptul că nu am venit aici să ne căsătorim, promise Sophia, cu o voce care tremura audibil. Presupun că ar fi fost invitați și vecinii dacă am fi venit? Îi voi vizita, dacă voi putea. Așa se face? Și poate că ne vor vizita și ei aici. Poate că în viitor vom invita câțiva oameni aici, la un fel de recepție. Poate chiar la un bal, ca cele dinainte.

Urmă o scurtă tăcere uluită.

— Oh, draga mea, zise în cele din urmă mama lui, te voi însoți dacă vei dori să faci niște vizite, dar nu încurajăm pe nimeni să vină aici. Vincent nu... relaționează. Nu e ușor pentru el. Și orice fel de distracție aici iese din discuție.

El se purtase *într-adevăr* ca un pustnic la Middlebury. Nu făcuse nimic ca să relaționeze cu societatea locală, și era în întregime din vina lui.

— Și totuși, interveni el, s-a întâmplat la Barton Coombs, cu mai puțin de două săptămâni în urmă. Jumătate din cetățeni au dat buzna peste mine acasă, și Martin ne-a servit pe toți cu cafea și cu prăjiturile mamei lui. A fost și o reuniune în onoarea mea la Halba înspumată, și mi-a plăcut, chiar dacă nu am putut dansa.

— Dar acolo era Barton Coombs, replică mama lui. Și cunoșteai pe toată lumea de acolo.

— Și ar trebui să îi cunosc pe toți de aici. La urma urmei, am trăit trei ani aici. Cred că unchiul meu era un om sociabil. Iar eu sunt probabil o dezamăgire pentru oamenii din vecinătate.

— Oh, dar ei înțeleg, Vincent, protestă Amy.

— Ce să înțeleagă? o întrebă el. Că sunt orb și prin urmare total handicapat și cu mintea slabă? Îi voi vizita pe vecinii noștri cu tine, Sophie. E timpul să mă fac cunoscut. Și aceasta este ocazia perfectă. Middlebury Park are o nouă vicontesă – prima după optsprezece ani, dacă am fost bine

informat. Vom începe chiar să ne gândim la posibilitatea unei recepții și a unui bal.

— Bravo ție, Vincent, zise Anthony. Am bănuț întotdeauna că în tine se ascunde ceva mai mult decât se vede. La urma urmei, sunt toate poveștile acelea despre adolescența ta.

— Toată lumea va fi încântată, declară bunica lui Vincent. Știu că toată lumea simte o profundă simpatie față de tine, mai ales că ai fost rănit în bătălie. Totuși, am auzit șoptindu-se că mulți tânjesc după vechile zile când vicontele nu era încuiat la Middlebury Park, iar toți ceilalți încuiați afară.

Era îngrozitor. *El* fusese îngrozitor.

— Mulțumesc, bunico. O să schimb toate astea. O să le schimbăm *amândoi*. Eu și Sophia.

Se uită în direcția ei și zâmbi. Ea începuse asta. Dar oare va fi în stare s-o scoată la capăt? Însă nu va trebui s-o facă singură.

— Sophia, zise Amy, ești prea obosită ca să îmi cunoști copiii? Probabil că au auzit deja că unchiul Vincent e acasă și sar în sus de emoție, mai ales că știu că a adus o nouă mătușă cu el. William are patru ani și Hazel trei, și sunt mereu plini de energie, cu excepția timpului în care dorm.

— Nu sunt prea obosită.

— Iubirea mea? îi spuse Amy cuiva, probabil lui Anthony. Mergem și îi aducem jos? Te-ar deranja, Vincent?

Îl *întreba* pe el? De obicei, rudele lui de sex feminin îi spuneau pur și simplu ce aveau de gând să facă. Deși nu fusese întotdeauna așa. Odinioară, nu permitea nimănui să îi spună ce să facă.

— Mi s-a părut întotdeauna ciudat că în casele celor din înalta societate copiii sunt închiși în majoritatea timpului în camera copiilor. *Noi* nu am fost, nu-i așa?

— Cred că așa fi avut mai puțin păr alb dacă ați fi fost, mai ales tu, Vincent, observă mama lui, și râseră cu toții.

Vincent își dădu seama brusc că fuseseră foarte puține râsete în casa lui în ultimii trei ani. Când locuiau cu

toții la Covington House, râdeau mereu.

Își bău ceaiul și așteptă atacul violent al copiilor.

*

Sophia se lăsă să cadă pe pernele comode ale canapelei din salonașul privat al lui Vincent, acum și al ei. Apartamentele lor erau în turnul de sud-vest, iar el îi spusese că nimeni nu venea acolo neinvitat, cu excepția lui Martin Fisk și a Rosinei, noua ei cameristă.

Primele câteva ore care se scurseseră după sosirea la Middlebury Park fuseseră un chin îngrozitor. Casa însăși o umplu de venerație, și se simți incomod în mijlocul familiei, chiar dacă fuseseră cu toții politicoși după primele minute și făcuseră tot ce le stătea în puteri ca să se poarte amabil cu ea. Dacă ar fi fost ignorată și i s-ar fi permis să se retragă într-un colț, s-ar fi simțit mult mai comod, dar bineînțeles că asta ieșea din discuție – atât pentru ei, cât și pentru ea. Era soția lui Vincent, și ei îl iubeau. Nu o puteau ignora. Iar ea era hotărâtă să facă ce trebuia ca să devină stăpână la Middlebury Park. Nu își putea spune că o va face mâine sau săptămâna viitoare sau luna viitoare. Dacă nu se impunea de la început, nu avea să se impună niciodată.

Era epuizată.

Se îndrăgosti de turnul din est de cum îl văzu. Era rotund și la fel era și salonașul. Forma oferea iluzia tihnei, în ciuda faptului că nu era cu adevărat mic. La etajul de sus erau două dormitoare și două budoare, și ocupau exact același spațiu. Ferestrele înalte din salonaș dădeau spre grădină și parc, în trei direcții diferite. Mâine va descoperi ce se vedea prin aceste ferestre.

— Ești obosită? o întreabă Vincent, așezându-se lângă ea.

Nu era târziu. După ce cinaseră în salonul mare din aripa de vest, se îndreptaseră spre camera copiilor, așa cum promisese la ceai, ca să le ureze noapte bună copiilor lui Amy și Anthony, și rămăsese ca să le spună două povești. La cererea lor, Vincent le spuse povestea

originală cu balaurul și șoarecele de câmp, și împreună relatară povestea Berthei și a lui Dan și a clopotniței, primită cu mult interes și câteva icnete de spaimă și o mie de întrebări. Băură ceai în camera de zi, apoi Vincent se scuză și se retraseră. Toată lumea păru să înțeleagă că erau istoviți după lunga lor călătorie.

— Sunt, răspunse ea acum.

Îi luă mâna.

— A fost o zi foarte ocupată pentru tine. O călătorie destul de lungă, apoi o nouă casă și o nouă familie.

— Da.

Familia lui îl iubea, și el îi iubea pe ei. Ascultaseră cu răsuflarea tăiată în timp ce le descria săptămânile petrecute în Districtul Lacurilor. La fel și ea. El reușise să urce pe dealurile abrupte. Și să călărească un cal.

— Copiii sunt o încântare, zise ea. Până acum, nu cunoscuse aproape niciun copil. Așa că fu surprinsă de energia lor, de afecțiunea lor, de durata foarte scurtă a atenției lor, de întrebările lor foarte directe. Iubesc poveștile, nu-i așa? O să desenez ilustrații pentru ei și o să le pun într-o carte, împreună cu poveștile. Crezi că le va plăcea? Deși sunt sigură că vor prefera întotdeauna poveștile pe care le spui tu direct din imaginație.

— Poveștile pe care le spunem *noi*, o corectă el. Cred că povestea cu Bertha și Dan a fost preferata lor.

— Va trebui să o regândim. Nu trebuie să ne grăbim să îi căsătorim și să o osândim pe biata Bertha la o viață legată de pământ pentru tot restul zilelor, sărmana de ea. Noroc că nu am menționat căsătoria lor în seara asta.

— Înseamnă că ar trebui să aibă mai multe aventuri? Capul lui era întors spre ea, și zâmbea răutăcios. Ei îi plăcea expresia asta a lui. Îl făcea să arate copilăros – și frumos, bineînțeles.

— Ca cea în care pisica s-a urcat în copac.

— Pentru că era atât de drăguță, că toată lumea voia să o mângâie, și s-a dus undeva ca să scape și să fie singură?

— Da, exact, încuviință ea. Și bineînțeles că nimeni nu

a putut-o face să coboare și mieuna foarte jalnic și noaptea se apropia.

— Intră Bertha din stânga scenei?

— La galop. Și urcă în copac după biata pisică. Nu a fost ușor. Copacul era foarte înalt, dar chiar dacă cea mai mare parte a trunchiului era groasă, spre vârf era subțire și deloc sigur.

— Însă a ajuns în vârf, legănându-se în briză, a luat pisica sub braț, apoi a încremenit.

— Dar pisica nu încremenise. Nu îi plăcea deloc să fie atinsă, nerecunoscătoarea, și s-a eliberat din brațele ei și a alergat jos. Iar acum Bertha rămăsese în aceeași stare proastă în care fusese pisica. Cu excepția faptului că nu putea să alerge în josul trunchiului. Și nici măcar să se uite în jos.

— Și îi sare Dan în ajutor?

— A trebuit să fie *foarte* curajos. Pentru că, deși nu vedea cât de sus erau și cât de departe era pământul, *simțea* copacul legănându-se. De fapt, când a ajuns în vârf și a plină o bine pe Bertha de mijloc, vântul îi şuiera pe la urechi, iar copacul se legăna dintr-o parte în cealaltă ca un călușel uriaș. De fapt...

— ...s-a legănat atât de tare, încât s-a înclinat până aproape de pământ, și toți prietenii Berthei au reușit să o ia din brațele lui Dan și să o lase în siguranță pe pământ, înainte ca el să se ridice din nou.

— Și de data asta a rămas ridicat, pentru că trunchiul nu mai avea de suportat o greutate atât de mare, și vântul se oprise brusc. Dan a coborât în siguranță și a fost răsplătit cu un val de aplauze și multe palme pe spate și o îmbrățișare din partea Berthei.

— Și un sărut?

— Categoric un sărut. Direct pe buze. Sfârșit.

— Amin.

Chicotiră, și umerii li se atinseră.

— Toți oamenii aceia vor fi niște străini, spuse ea.

Pentru o clipă, el păru zăpăcit de schimbarea bruscă a subiectului și a tonului.

— Vecinii noștri? Vor fi aproape la fel de străini și pentru mine. Dar ne vom aminti cine suntem – vicontele și vicontesa Darleigh de la Middlebury Park. Suntem de departe cea mai importantă familie pe o rază de mulți kilometri. În condiții normale, s-ar fi așteptat ca eu să îmi ocup locul în fruntea vieții sociale chiar de acum trei ani, din ziua sosirii mele. Am fost o dezamăgire. Dar asta trebuie să se schimbe. Și poate că voi fi iertat. La urma urmei, eram un bărbat singur luptându-se cu o durere relativ nouă. Acum am o nouă vicontesă. Toată lumea moare de curiozitate și speră că lucrurile se vor schimba aici.

— Oh, vai de mine. Nu sunt deloc sigură că...

El îi strânse mâna.

— Habar nu am cum să fiu vicontesă și stăpâna unui domeniu atât de vast și de grandios, continuă ea dintr-o suflare. Și nu am *nici o idee* despre cum să fiu grațioasă și sociabilă.

— Eu am toată încrederea în tine.

— Bine că măcar unul dintre noi are încredere, zise ea – și râse.

Râse împreună cu ea.

— Azi după-amiază, la ceai, am realizat ceva, îi mărturisi el. Și asta ar explica în parte de ce nu am fost niciodată chiar... fericit aici la Middlebury Park în acești trei ani, în ciuda faptului că am fost înconjurat de familie, care m-a iubit și s-a îngrijit de mine, și pe care o iubesc foarte mult. A fost un loc lipsit de râsete, Sophie. Toată lumea era apăsată de orbirea mea și de necesitatea de a fi veselă. Când sunt la Penderris Hall, râd mult. Am râs și cu tine, aproape din clipa în care ne-am întâlnit. Iar tu și cu mine nu suntem singurii care au râs de la sosirea noastră aici.

— Toată lumea a râs la ceai, zise ea, când am descris cum stăteam pe un podium la modistă, iar ajutoarele ei mă înțepau și mă împungeau cu ace. Nu a fost deloc amuzant.

— Dar tu ai făcut să fie amuzant, și am râs cu toții. A fost bine, Sophie. Familia noastră obișnuia să râdă.

— Presupun că domnișoara Dean era drăguță.

— Am fost asigurat că era frumoasă.

— Voiau pe cineva încântător pentru tine. Pentru că și tu ești frumos.

— Și în schimb, zâmbi el, mi-am găsit o soție care categoric nu seamănă cu un băiat, în ciuda a ceea ce ar fi putut spune unii oameni din Barton Coombs, dar care pare foarte tânără. Și e ca un mic elf. După cum mi-a spus cineva în ziua nunții.

— Oh, cine?

— Nu contează. A fost un compliment.

Ea oftă și schimbă din nou subiectul.

— Aici nu sunt câini? Sau pisici?

— Probabil că sunt niște motani care prind șoareci în hambare. Vrei să zici, pisici de casă? Și câini de casă? Nu au fost permiși niciodată în copilăria noastră, deși îmi imploram mereu părinții, împreună cu Ursula, să îmi permită mie un câine și ei o pisică. Mama obișnuia să spună că avea destulă bătaie de cap cu noi și nu mai avea chef să se împiedice și de animalele noastre.

— Ar trebui să fie o pisică, care să stea pe pervaz în camera asta, încălzindu-se la soare. Și să îmi toarcă în poală. Și un câine care să te conducă oriunde ai nevoie, ca să nu depinzi de un om și nici măcar de baston.

El ridică din sprâncene.

— Lady Trentham și contesa de Kilbourne au o verișoară a cărei fiică e oarbă de la naștere, îi povestii ea. Are un câine care o conduce și nu o lasă să se ciocnească de obiecte sau să cadă pe trepte sau să se lovească în o mie de alte feluri. Nu l-a dresat cu adevărat, și uneori e neascultător și nu o ferește întotdeauna de pericole. Însă tatăl ei dresază un câine mai mare, care să fie mai puțin exuberant, mai ascultător și mai responsabil. Imaginează-ți cum ar fi să ai un câine care să vadă în locul tău, Vincent.

Fu destul să vorbească despre asta ca să se simtă emoționată.

— Și o lasă să umble singură?

— Nu chiar singură. Cu câinele. Tatăl ei e marchizul de Attingsborough.

— Ce fel de câine?

— Nu știu, recunosc ea. Nu unul prea mic și excitabil, presupun. Nu un pudel. Poate un câine ciobănesc. Ei adună și ghidează oile și trebuie să fie inteligenți și descurcăreți, dar și ascultători.

— Trebuie să fie câini ciobănești pe aici, zise el, întorcându-se în scaun. Cu siguranță că sunt oi. Și o pisică pentru tine? Mi-ai spus mai înainte că ți-ar plăcea să ai una.

— La mătușa Mary era un pisoi bătrân – Tom. Nu i se permitea să părăsească bucătăria. Trebuia să țină șoarecii departe de cămară. Dar uneori îl luam pe furiș sus și torceam amândoi de mulțumire. Însă a ajuns prea bătrân și nu mai prindea șoareci. Nu îi era de folos nimănui. A fost... dus de acasă.

— Biata Sophie! Îți vom găsi o pisică, bine?

— Da. Oh, aș *putea* să am una?

El se sprijini cu spatele de canapea și oftă.

— Sophie, poți să ai tot ce îți dorești pe lume. Nu mai ești săracă.

— O pisică mică, și chiar o pisică mai bătrână. Pentru moment, în orice caz.

— Și un câine pentru mine. Ridică brațul și își frecă fruntea deasupra ochilor cu încheietura mâinii. Crezi că o să funcționeze? Oh, chiar crezi, Sophie?

Ea își mușcă buza de jos și clipi. În glasul lui era atâta nostalgie și dorință fierbinte. Oh, îi va reda ochii, sau măcar îi va înlocui cu tot ce se putea mai bun, chiar dacă i-ar lua tot restul vieții. El voia ca ea să îl ajute să devină independent, astfel încât să nu mai aibă nevoie de ea. Foarte bine. O va face. Va găsi o sută de modalități sau mai multe. Vincent îi dăruise deja atât de mult – chiar viața, de fapt. Ea îi va dărui independența în schimb.

— Cred, într-adevăr, răspunse ea. Și oricum putem să încercăm.

Îi lăsă mâna, își strecură brațul pe după umerii ei, îi găsi buzele și o sărută.

— Cred că o să fii bună pentru mine, spuse cu buzele pe buzele ei. Sper doar să funcționeze în ambele sensuri.

Cuvintele lui o umplură de un asemenea dor, încât i se puse un nod dureros în gât.

— E timpul să ne culcăm? o întrebă el. Te rog să nu te uiți la ceas și să îmi spui că e prea devreme. Spune doar da.

— Da.

Era nouă și douăzeci și cinci.

Capitolul 15

Când se trezi pe jumătate și încercă să se cuibărească înapoi în căldura care fusese alături de ea toată noaptea, Sophia descoperi un gol rece. Se trezi de-a binelea și deschise ochii.

El plecase. Afară se luminase de ziuă, dar părea încă foarte devreme. Ridică fruntea și se uită la ceas. Șase și un sfert. Se strâmbă și se lăsă din nou pe perne.

Unde...?

Dar știa răspunsul. Se dusesse în pivniță ca să facă exerciții. Nu știa de ce trebuia să se ducă în pivniță, când existau atâtea camere neocupate deasupra, dar el îi spusese că acolo mergea întotdeauna.

Se gândi să închidă ochii și să alunece înapoi în somn. Însă acum că era trează, stomacul îi fremăta puțin. Nu de foame. De fapt, nici nu se putea gândi încă la micul dejun. Însă dincolo de ușa apartamentelor lor exista o nouă viață care trebuia trăită, și ea își luase angajamentul de a o trăi și nu de a se ascunde într-un colț și de a o observa cu o privire satirică.

Împinse la o parte cuverturile și se ridică la marginea patului – și se cutremură în aerul rece al zorilor. Era bine să dormi fără nimic pe tine, însă numai până când nu rămâneai descoperită de-a binelea.

Își trase pe ea cămașa de noapte, jalnic de mototolită, care fusese aruncată lângă pat cu o seară în urmă, și traversă încăperea ca să tragă perdelele de pe una din

ferestrele înalte.

Dădea spre sud-vest. Într-o parte se vedea clădirea grajdurilor și o întindere largă de pajiște, presărată cu arbori bătrâni. Pajiștea cobora treptat spre lac. În centrul priveliștii era mica insulă din mijlocul lacului, cu templul ei straniu. Celălalt mal al lacului era acoperit de copaci deși, de un verde luxuriant în momentul acela. Probabil că erau splendizi toamna.

Lacul, chiar dacă era mare, părea făcut de mâna omului. Fusesse așezat cu mare grijă, la fel ca și insula și templul, ca să creeze exact această priveliște, de la fereastra dormitorului principal.

Sophia fu lovită de un val brusc și neașteptat de durere, pentru că soțul ei nu avea să-l vadă niciodată.

Gândind la un nivel mai practic, totuși, cum putea să ajungă măcar la lac, fără să fie dus de cineva? Pajiștea se ondula în ridicături și adâncituri, care erau plăcute ochiului și peste care te puteai plimba cu plăcere, în cazul în care le vedeai.

Se încruntă și se gândi la această problemă.

Fereastra celuilalt dormitor, oficial al ei, dădea probabil în cealaltă direcție, spre sud-est și spre partea protocolară a parcului, cea cu rondurile geometrice și cu grădina cu arbuști ornamentali. Cândva se va uita și pe fereastra aceea, dar acum voia să facă altceva. Voia să meargă și să îl vadă pe Vincent și să afle ce fel de exerciții făcea. Habar nu avea unde era pivnița. De fapt, nu știa nimic despre nimic, dar nu avea rost să se lase descurajată. Va afla. Îi trecu prin minte că servitorii de aici nu aveau să se uite pur și simplu prin ea, de parcă nici nu ar fi existat. Era vicontesa Darleigh, stăpâna lor.

Însă acesta nu era un gând liniștitor.

Nu o chemă pe Rosina ca să o ajute să se îmbrace. Ideea i se păru absurdă, fiindcă se îmbrăcase singură toată viața. În plus, nu era nici șase și jumătate. Se spală pe mâini și pe față în apa rece de seara trecută, se îmbracă cu una dintre rochiile ei noi, fără să-și ia corsetul, și trecu cu peria prin păr.

Pivnița era lângă camera chelarului, în zona bucătăriei. Fu ușor de aflat. Trebui doar să meargă pe holul principal și să sperie un lacheu care descuia ușile din față, iar el o luă cu el și îi arătă ușa pivniței.

— Să îl chem pe Excelența Sa sus, milady? o întrebă el.

— Nu, mulțumesc, răspunse ea. Nu vreau să îl deranjez.

Scările erau foarte întunecoase, dar jos se zărea o lumină. Sophia coborî încet câteva trepte până când văzu bine pivnița, apoi se așeză pe una dintre ele, îmbrățișându-și genunchii.

Vincent și domnul Fisk erau acolo jos, într-o cameră mare și pătrată. În lumina celor trei lămpi, văzu că mai era o cameră interioară, cu pereții acoperiți de rafturi pline de sticle. Era pivnița de vinuri, bineînțeles, lângă oficiul majordomului.

Probabil că lămpile erau pentru domnul Fisk. Sophia fu izbită de gândul oribil că un loc ca acesta, care trebuie să fi fost cufundat într-un întuneric complet fără lămpi, era la fel ca și salonul luminos de sus pentru Vincent. Pentru o clipă, respirația i se precipită și se temu să nu leșine. Nu era de mirare că el avea atacuri de panică.

Era dezbrăcat până la brâu și cu picioarele goale – amândoi erau, de fapt. Nu purta decât o pereche de pantaloni strâmți, până la genunchi. Stătea culcat pe spate pe o saltea întinsă pe dușumea, cu picioarele prinse sub stinghia unei bănci, cu mâinile încrucișate sub cap, ridicându-se și lăsându-se din nou pe spate într-o succesiune rapidă, cu mușchii pieptului și abdomenului încordați și strălucind de transpirație.

Domnul Fisk sărea peste o coardă pe care o rotea în fața lui, mărin și micșorând viteza, fără să se încurce niciodată.

Sophia numără șaizeci și cinci de exerciții înainte ca Vincent să se oprească – și începuse înainte să coboare ea. Cum putea să...

— Gata, zise el cu vocea întretăiată, nu am mai

exersat demult, Martin. Astăzi nu am ajuns decât la optzeci.

Domnul Fisk mormăi și lăsă deoparte coarda.

— Urmează bara, nu? Douăzeci și cinci?

— Vătaf de sclavi, spuse Vincent, ridicându-se în picioare.

— Slăbănogule.

Sophia ridică din sprâncene, dar Vincent se mulțumi să râdă.

— Douăzeci și șase, zise el. Doar ca să dovedesc că pot.

Suspendată orizontal de tavan era o bară de metal. Domnul Fisk îl conduse pe Vincent la ea și el se prinse cu mâinile dedesubt și deasupra, o strânse bine și se ridică până ajunse cu bărbia la nivelul barei. Apoi se lăsă spre dușumea, fără s-o atingă însă cu picioarele, și se ridică din nou – de douăzeci și șase de ori.

Ei i se părea o adevărată tortură.

Coastele și abdomenul lui sunt ca o scândură de spălat rufe, se gândi Sophia. Mușchii de la umeri și brațe se umflau. Picioarele îi erau lipite, cu vârfurile îndreptate în jos.

Nu era un bărbat mare. Nu era nici înalt, nici masiv ca valetul lui, dar era frumos și armonios proporționat, și splendid de masculin.

Sophia își lăsă bărbia pe genunchi.

— Mi-ai dovedit că poți, spunea domnul Fisk. Însă azi nu o să ridicăm greutate. Oricum eu sunt terminat. Te-ai săturat?

— Adu sacii pentru box. Să văd dacă te pot lovi prin ei astăzi.

Domnul Fisk pufni și spuse ceva fără perdea, care înfierbântă obrajii Sophiei. Luă doi saci mari din piele, îi potrivi peste brațe și îi ținu în față ca pe un fel de scut. Vincent se întinse și îi atinse, pipăindu-le vârful și marginile. Apoi strânse pumnii și luă o poziție de luptă. Lovi unul dintre sacii de pe brațele domnului Fisk cu mâna dreaptă.

Sophiei i se păru că urmărea un dans. Domnul Fisk se mișca vioi, aplecându-și capul și schimbând mereu direcția,

În timp ce Vincent dansa ușor, mișcându-și mereu mâna stângă și lovind uneori tare cu dreapta. Multe dintre lovituri treceau pe alături, dar valetul mormăi atunci când o directă îi depăși garda și îi atinse umărul. Apoi râse.

— Te-am atins de data asta, Martin, zise Vincent. Recunoaște.

— O atingere ca cea a unei găini, spuse domnul Fisk, și Vincent începu să îl burdușească cu pumnii, lovindu-i cu putere sacii de pe brațe.

— Să-mi spui când te saturei, gâfâi el. Nu vreau să te învinețesc prea tare. Sau să îți rup o coastă ori două. Aș putea fi acuzat de brutalizare a servitorilor.

Râse, iar domnul Fisk râse și el, apoi înjură – înainte de a se uita în sus și de a o vedea în ciuda întunericii în care stătea.

— Avem companie, spuse el, coborând vocea. Milady? Lăsa în jos brațele și dispăru din raza ei vizuală.

— Sophie?

Vincent se întoarse direct spre scări, cu sprâncenele ridicate.

— Oh. Ea se ridică în picioare, groaznic de necăjită, îmi pare atât de rău că v-am deranjat. Eram curioasă.

Își dădu seama prea târziu că intrase pe un domeniu exclusiv masculin.

El își croi drum spre scară, pipăind cu o mână peretele, și se uită în sus.

— Înseamnă că te-am trezit până la urmă, nu-i așa? Iartă-mă. Am încercat să nu o fac. De când ești aici?

Începu să urce spre ea.

— Am stat și m-am uitat, explică ea. Nu ar fi trebuit să o fac. Ar fi trebuit să plec. Cuvintele pe care le spusese valetul – și care nu fuseseră destinate auzului unei lady – îi mai răsunau încă în urechi. Știa că erau murdare și păgâne – le auzise în zilele în care locuia cu tatăl ei, deși niciodată de pe buzele lui.

El se opri la câteva trepte mai jos. Părul îi era lipit de cap și îi atârna în bucle umede pe gât. Era transpirat tot. Nu ar fi trebuit să pară atrăgător, dar era. Deși, ca să spună

adevărul, era atât de întuneric că nu îl putea vedea.

— Am terminat pentru astăzi, spuse el.

— Plec, zise ea în același moment. O să ies afară și o să arunc o privire.

— *Eu mă duc* să mă spăl și să mă îmbrac, și vin și eu. Familia unei slujnice care spală vase a găsit o pisică rătăcită acum o săptămână, dar nu știe ce să facă cu ea, din moment ce au deja câteva ale lor. E un motan, puțin cam slab și cam răpciugos, de un an sau doi, și probabil că nu e o mare frumusețe.

— Oh, ai întrebat deja?

— Și fratele bucătăresei, un fermier arendaș, are o grămadă de cățeluși ciobănești scoțieni. Mama lor e o cățea ciobănească bună, iar tatăl, un câine de ispravă. Au fost înțărcați recent, și toți sunt promiși, în afară de unul. Poate că asta înseamnă că e cel mai pipernicit dintre toți, dar ea m-a asigurat că are toate picioarele la locul lor, ca și urechile și ochii, și că latră.

— Acum sunt toți promiși? îl întrebă ea, ducându-și mâinile la piept.

— Acum sunt *toți* promiși.

Ea îl privi strălucitoare.

— Nu vreau să mă apropii de tine, Sophie. Put. Pot să simt chiar și eu mirosul.

— Da, încuviință ea, într-adevăr. Mă duc.

Se întoarse și ieși din pivniță.

Va avea o pisică. Un motan slab și răpciugos, care nu era deloc frumos. Îl iubea deja.

Iar el va avea un câine. Un câine ciobănesc, care îl va îndruma pe el în loc de oi, și îi va înapoia mare parte din libertate. Era sigură că se putea face.

Zâmbi când se gândi la asta, și lacheul, același care se întorsese în hol, îi întoarse zâmbetul puțin nesigur și deschise ușile duble când înțelese limpede că ea voia să iasă afară. De parcă nu și le-ar fi putut deschide singură! Nimeni nu îi deschisese vreodată ușile la mătușa Mary sau la Sir Clarence.

Își dădu seama că dimineața era răcoroasă, și

probabil că s-ar fi simțit mai comod dacă ar fi avut o pelerină, însă nu voia să se întoarcă până în budoarul ei ca să o ia. Și nu îi trecu prin cap să trimită lacheul.

Se opri în capul scărilor, privind în jur. Parcul se întindea în toate direcțiile, atât cât vedea cu ochii și dincolo. Fusesse creat pentru bucuria ochilor, pentru plăcerea plimbărilor și pentru cei care vedeau unde merg. Însă nu fusesse creat pentru un orb. Mai important, în cei trei ani de când Vincent era acolo, nu fusesse modificat pentru a putea fi folosit de un orb. Dar ar fi *putut fi*.

Se uită în jur cu mai multă atenție.

*

Vincent stătea pe treapta de sus, cu bastonul în mâna dreaptă, cu pelerina Sophiei în stânga. Era de abia șapte și jumătate. Restul familiei avea să mai doarmă un timp.

Martin fusesse cam posac, și Vincent își dădu seama că era din cauză că se simțea teribil de stânjenit.

— Nu purtam mai multe haine decât tine, îi spuse el după ce ușa pivniței se închise în urma Sophiei. Și a auzit ce ți-am spus.

— Eram doi bărbați împreună, care nu se așteptau să fie văzuți sau auziți de vreo femeie, îi aminti Vincent. O să înțeleagă asta. O să te scuz eu.

Martin mormăi în timp ce ieșeau din pivniță și îi dădu bastonul, apoi plecă în grabă ca să se asigure că apa de baie fusesse adusă în budoarul lui.

— Sunt aici. Era vocea Sophiei. În grădina cu ronduri geometrice.

În mod cu totul interesant, ea nu se repezise spre el ca să îl ajute să găsească drumul. Drace, îi plăcea asta.

Numără douăsprezece trepte, apoi traversă terasa cu pietriș – zece pași mijlocii sau doisprezece pași mici. O străbătu din zece pași și simți urna de piatră care forma intrarea în grădina oficială de flori, împreună cu tovarășa ei din partea cealaltă. Acolo nu mai erau pași. Pentru că nu era nimic de care să se împiedice sau să se ciocnească, cu

excepția urnelor.

— Oh, mi-ai adus pelerina, spuse ea din apropiere. I-o luă din mână. Mulțumesc. Aerul e puțin cam rece. Când îi oferi brațul, își strecură mâna pe dedesubt. Vrei să te plimbi sau să te așezi pe una din bănci?

— Să mă plimb, răspunse el și se întoarse spre dreapta, căutând cu bastonul marginea aleii pietruite. Trandafirii sunt în floare.

— Au un miros încântător. Și atâtea culori, toate frumoase. Nu mă pot decide care e favoritul meu.

— Cei galbeni.

— Crezi? Întrebă ea, și el îi auzi zâmbetul din glas.

— De culoarea razelor de soare. Ca să se potrivească cu tine.

— E un compliment foarte amabil.

— Cum? Nu mai spui nimic despre oglinzi și despre ceea ce îți spun când te uiți la ele?

— Sunt sub poruncă, îi aminti ea.

— Și eu am fost un ofițer *foarte* feroce în armată. Bărbații săreau în sus să îmi îndeplinească comanda chiar înainte de a o lătra.

Râseră amândoi. Ah, da, îi plăcea să o aibă aici cu el. Viața era... diferită.

Bastonul lui pierdu brusc marginea aleii și nu dădu decât de pământul de dincolo. Un colț. Se întoarse și o luă spre sud. Ea nu îl împinse în direcția potrivită. Binecuvântat să-i fie sufletul.

— Când ieși singur afară, care sunt limitele parcului?

— Rondurile geometrice și grădina cu arbuști ornamentali. Pot să mă plimb prin ele fără să îmi rup gâtul sau să mă simt de parcă aş rătăci la marginea universului. Pot să găsesc și drumul spre grajduri și înapoi, deși uneori am nevoie de nasul meu și de mirosul ademenitor al bălegarului care să mă țină pe drumul cel bun. Nu sunt limitat doar la casă.

Își dădu seama că vorbise puțin cam defensiv.

— Poate câinele îmi va face parcul mai mare, după ce-l voi antrena, zise el, ca să nu mai trebuiască să te strig pe

tine sau pe Martin sau pe mama ori de câte ori vreau să mă plimb mai departe.

— Pe mine poți să mă chemi oricând. Dar nu ar trebui. S-a gândit cineva să modifice parcul?

— Să îl modifice? Ajunseseră la alt colț. Se întoarse spre est. Exact acolo era o bancă, poziționată cu fața spre casă. Ne așezăm puțin?

— Încă trei pași.

Se așezară, și el își lăsă bastonul alături.

— Dacă ar fi croită o cărare cu pietriș sau chiar cu dale de piatră între terasă și lac, îi explică ea, și dacă de-a lungul ei ar fi construit un gard sau o bară de care să te ții, ai putea să cobori acolo ori de câte ori ai vrea. Înoți? Da, sigur că înoți. Obişnuiai să înoți în râul de la Barton Coombs - noaptea. Ai înotat aici?

— Nu, răspuse el, deși am fost cu barca. De două ori.

— Prin urmare, faci toate exercițiile în întuneric.

— Da. Mereu în întuneric

— Oh. Ea păru rușinată. Îmi pare rău. Dar mă refeream la pivniță, în opoziție cu încăperile de sus, în care poți deschide măcar o fereastră. Sau, și mai bine, afară, unde sunt toate sunetele și mirosurile naturii, și numai aer curat.

— În Districtul Lacurilor am făcut ascensiuni și am călărit, îi aminti el. Și am vâslit. A fost minunat. Când te miști - și înaintezi te simți mult mai însuflețit decât atunci când faci exerciții stând pe loc. O dată chiar am călărit la galop, Sophie. Nu poți să-ți imaginezi cât de emoționat m-am simțit. Și nu poți să-ți imaginezi cât tânjesc să umblu cu pași mari și chiar să alerg.

Se încruntă când își dădu seama de tonul vocii lui. Nu obişnuia să își permită să pară nostalgic. Oamenii care își plângeau de milă nu erau deosebit de atrăgători pentru ceilalți.

— Oh, zise ea, ce minunat trebuie să fie să *călărești!* Să fii pe spatele unui cal și să privești lumea de sus, purtat de toată puterea și frumusețea lui.

Și vocea ei era nostalgică.

— Nu ai călărit niciodată? o întrebă el.

— Niciodată. Dar am scandalizat-o pe croitoreasa la care m-a dus Lady Trentham, cerându-i să-mi facă un costum de călărie cu pantaloni și cu fustă. Mă gândeam că poate ai putea să mă înveți.

— Să călărești? Bărbătește? El îi rânji. Cine în afară de Sophia ar fi crezut că un bărbat orb o putea învăța să călărească? Bineînțeles că pot. Și te voi învăța.

— Și cărarea spre lac? întrebă ea. Te asigur că nu va strica aspectul parcului. De fapt, dacă se va înălța și va coborî odată cu pajiștea, va fi foarte atrăgătoare. Și cu o bară din fier forjat va fi elegantă. Vei pune să fie făcută?

Ce eliberator ar fi fost să poată merge până la lac și înapoi pe cont propriu, dacă dorea. De ce nu se gândise nimeni la așa ceva până acum? De ce nu se gândise *e/*?

— O voi face. O să mă întâlnesc cu administratorul în dimineața asta. Trebuie să am o discuție cu el. Mai multe discuții, de fapt. Trebuie să mă implic mai activ în conducerea domeniului, chiar dacă el va face în continuare cea mai mare parte din muncă. O să vorbesc despre cărare și bară și o să poruncesc să fie începută.

— Eu voi petrece dimineața cu mama ta. Trebuie să ne întâlnim cu menajera și să vedem toată casa și...

Vocea ei se pierdu.

El îi caută mâna, o găsi și o ținu în mâna lui.

— Mama mea va ajunge să te iubească, Sophie. Va dori să o facă de dragul meu, însă va sfârși iubindu-te pentru tine însăși. Nu trebuie să-ți faci griji. Te rog să nu-ți faci. Nu sunt sigur că s-a bucurat vreodată de faptul că este stăpână aici. Era fericită la Covington House. Vorbește des despre asta. Toate prietenele ei dragi sunt la Barton Coombs. A venit aici pentru că s-a gândit că aveam nevoie de ea. Și avea dreptate. Aveam. Însă va fi ușurată să treacă mai departe responsabilitățile.

— Va fi?

— Te simți copleșită?

— Stăm aici și văd casa. E... *uriasă*. Și în spatele nostru e satul, și în jurul nostru sunt vecinii care trebuie

vizitați și cu care trebuie să conversăm și pe care trebuie să îi invităm aici. Și mă uit la apartamentele oficiale și îmi aduc aminte că erau folosite pentru distracții mărețe și baluri și că acum noi suntem stăpânul și stăpâna de aici. Și mă gândesc că ar trebui într-adevăr să organizăm din nou distracțiile acelea, și mă simt... Nici măcar nu știu *cum* mă simt.

— Copleșită. El îi strânse mâna. Cunosc sentimentul. Dar să știi că nu trebuie să faci totul într-o zi. Și nici măcar într-o săptămână sau într-o lună. Vrei să facem prima noastră vizită după-amiază? Doar una? La vicariat, poate?

— Da, încuviință ea. Foarte bine. Poate că vicarul și soția lui sunt la fel de amabili ca domnul și doamna Parsons.

— I-am întâlnit, îi spuse el. Sunt prietenoși.

Îi mai strânse o dată mâna și o lăsă.

— Mergem la micul dejun? sugeră el. Ah, și am promis să îți cer cele mai umile scuze în locul lui Martin – pentru hainele pe care le purta în dimineața asta și pentru limbajul pe care l-a folosit.

— Mie mi s-a părut că vă distrați foarte bine amândoi.

— Oh, ne distram, o asigură el. Întotdeauna o facem. Un bărbat își poate pierde și alte părți ale trupului în afară de ochi, Sophie, și poate fi mult mai rău.

Poate că era chiar adevărat. Se gândi la Ben Harper și la furiile pe care nu le putea controla uneori din anii aceia de la Penderris Hall, pentru că picioarele lui erau inutile și nu voiau să îi asculte comenzile.

Se ridică, își luă bastonul și îi oferă brațul.

— Poți să-l informezi pe domnul Fisk că e iertat, zise ea, și să îi ceri iertare în locul meu, dacă vrei, pentru că nu ar fi trebuit să fiu acolo. Nu o să mai merg. O să respect intimitatea ta și pe a lui. Poți să îl asiguri de asta.

Numai Sophia putea să-și facă griji pentru sentimentele – și intimitatea – unui servitor. Pentru că asta era oficial Martin, deși în realitate era prietenul cel mai bun al lui Vincent. Sau un prieten la fel de bun ca și Supraviețuitorii, poate, deși petrecuse mult mai mult timp

cu Martin decât cu ei.

Capitolul 16

Prima lună a noii ei vieți de la Middlebury Park fu istovitoare și adesea năucitoare. Sophia învăța să se orienteze în casă; se familiariză cu servitorii, mai ales cu bucătăreasa și cu menajera, cu care avea de-a face aproape în fiecare zi; studie inventarul lucrurilor din casă și registrele de cheltuieli până le înțelese și reuși chiar să discute inteligent despre ele; își vizită vecinii cu Vincent și primi vizite în schimb. Ajunse să își cunoască noua familie. Ellen cu soțul și copiii ajunseră la trei zile după ei, iar Ursula cu familia ei la o săptămână.

Cutreieră singură parcul uriaș și privi fiecare parte a lui cu ochi critici. Cărarea cu pietriș care ducea spre lac era aproape gata, în ciuda faptului că vremea fusese mai ploioasă decât de obicei. Descoperi că printre dealurile din spatele casei fusese cândva un traseu sălbatic, deși acum era mai mult sălbăticie decât traseu. Hotărî că putea totuși să fie amenajat din nou, nivelat bine ca să fie sigur și dotat cu o bară din fier forjat – sau poate că una rustică de lemn ar fi fost mai bună pentru un teren care ar fi trebuit să semene a sălbăticie. Și se puteau planta arbuști și tufe parfumate – rododendron, lavandă și altele. Ar fi vrut să știe mai multe despre plante. Însă plantele parfumate aveau să fie importante, din moment ce perspectiva pitorească a parcului privit din vârful dealului și peisajul de țară din jur nu însemnau nimic pentru soțul ei.

Între timp, Vincent nu fu un membru pasiv al familiei și casei, așa cum părea să fi fost înainte de căsătorie. Petrecu mult timp închis în birou cu administratorul și diverși arendași, sau străbătând domeniul în compania celui dintâi. Și se familiariză cu vecinii pe care aproape că nu-i cunoștea.

Făceau ceea ce conveniseră să facă unul pentru

celălalt. Sophia era bine îngrijită. Nu mai era un șoricel, deși tânjea adesea după liniște și singurătate. Era Sophia sau *Sophie* sau *milady*. Și Vincent nu mai era cocoloșit la orice pas. În curând avea să fie în stare să se miște mult mai liber.

Căsătoria lor putea fi considerată un succes. Și aveau momente pe care le petreceau singuri împreună, deși Sophiei i se păreau destul de rare – cu excepția nopților, bineînțeles, care continuau să fie încântătoare. Acceptase chiar și faptul incredibil că el o găsea atrăgătoare.

Într-o după-amiază, surorile lui Vincent cu familiile lor fuseseră invitate la un picnic ce avea loc într-un castel situat la o distanță de câțiva kilometri, iar Vincent și Sophia se aflau în salonul de muzică, pentru că el îi dădea o lecție de pian. Nu avea mai mult succes decât lecțiile dinainte, deși învățase să cânte gamele corect, indiferent cu ce notă începea. Însă nu știa nici acum de ce trebuiau să existe și clape albe și clape negre și să complice treburile.

Domnișoara Debbins, profesoara de pian a lui Vincent, petrecuse un timp la fratele ei în Shropshire, dar trebuia să se întoarcă în curând. Vincent era sigur că avea să o primească și pe Sophia ca elevă, cu plăcere.

— Mai mult decât cu plăcere, de fapt, spusese el. Poți să vezi, iar ea va fi în stare să te învețe să citești notele. Cu mine trebuie să fie nesfârșit de răbdătoare și inventivă.

Acum cânta la vioară, în timp ce Sophia desena zânele din fundul grădinii. Erau mai greu de desenat decât balaurul și șoarecele, dar nu la fel de greu ca Bertha și Dan, care nu arătau niciodată pe hârtie așa cum și-i imagina ea în minte. Însă persevera. Copiilor le plăceau poveștile pe care le spunea împreună cu Vincent aproape în fiecare seară, și țipau de încântare când vedeau desenele.

Din când în când, se oprea să își privească soțul și să îl mângâie cu palma pe spate pe Tab. Motanul ei răpciugos și urât devenise neted și lucios în săptămânile care trecuseră.

Shep nu locuia încă cu ei. Atunci când aflase pentru ce îl voia viconte Darleigh, fermierul, proprietarul câinelui,

insistase că animalul avea nevoie de un dresaj de bază mai întâi, și că el era cel mai în stare s-o facă, întrucât avea o experiență de o viață. Odată dresat, avea să vină în fiecare zi, cu permisiunea Excelenței Sale, și împreună aveau să perfecționeze aspectele cele mai dificile ale dresajului, în timp ce stăpânul și animalul se familiarizau unul cu altul.

Era entuziasmat de idee și nu vedea niciun motiv pentru care să nu funcționeze, deși nu dresase niciodată un câine pentru un asemenea scop.

— Dacă un câine poate fi dresat ca să răspundă la un fluierat sau la o poruncă strigată și poate duce o turmă întreagă de oi într-un loc anume, pe o distanță mare și peste tot felul de obstacole și chiar prin porți înguste, spusese el, atunci nu există niciun motiv pentru care să nu o poată face pentru un om care îl duce de lesă, nu-i așa? Îmi pun în joc reputația de cel mai bun dresor de câini ciobănești din comitat. Și nimeni nu m-a acuzat vreodată de modestie.

Râse din toată inima și scutură în sus și în jos mâna lui Vincent, privind-o strălucitor pe Sophia.

— Mie mi se pare o garanție destul de bună, domnule Croft, zise Vincent. Vă mulțumesc.

— Au! spusese Sophia acum în timp ce el cânta o notă falsă. Încerca să învețe un cântec pe care i-l cântase Ellen iar și iar la pian seara trecută, ceva de Beethoven.

El lăsa jos vioara.

— Tab nu miorlăie. Înseamnă că nu cântă chiar atât de rău, Sophie.

— Am auzit o notă falsă din câte? întrebă ea. Cinci sute? Bineînțeles, nu e nevoie decât de o notă falsă ca să ruineze tot efectul.

— Nu am nevoie decât de un public critic, mormăi el, când încerc să învăț ceva nou. Repertoriul meu e jalnic de redus.

— Cântă din nou, și cântă nota aceea corect.

— Da, doamnă.

Ea zâmbi și desenă un ghiveci de flori întors cu fundul în sus, cu o ușiță și o fereastră rotundă, cu perdele în

carouri fluturând - căsuța unei zâne. Ușița era proptită cu o baghetă de zână ca să stea deschisă. Îi plăcea să îl tachineze - și să fie tachinată. Era un sentiment minunat, care îi încălzea sufletul. Și o susținea în multele zile în care nu îi era ușor. Familia lui era amabilă, chiar afectuoasă, și aveau grijă să o respecte ca pe soția lui Vincent. Îi plăceau toți, fără excepție.

Însă nu era familia ei.

Numai Vincent era al ei.

Și îi plăceau aproape toți vecinii pe care îi cunoscuseră. La rândul lor, oamenii aceia păreau să se bucure cu adevărat să-i cunoască. Se uitau cu simpatie și admirație la Vincent, care putea fi fermecător când voia. Și o primeau cu respect, de parcă le-ar fi făcut o onoare. Cum ar fi putut să *nu* îi placă pe toți?

Unii dintre vecinii mai vârstnici îi spusese că penultimul viconte - bunicul lui Vincent - deschidea parcul pentru orice vizitator o dată pe săptămână, astfel că toată lumea putea să se plimbe pe pajiști, să se bucure de un picnic lângă lac, să se relaxeze în seră sau să se cațare pe dealuri. Vincent sugerase că se putea întâmpla din nou, iar Sophia fusese de acord cu el - și adăugase că poate la vara viitoare aveau să organizeze un picnic pentru toată lumea, cu jocuri și întreceri și distracții și premii. Se părea că tot comitatul bâzâia deja din cauza ambelor vești. Parcul avea să fie deschis în fiecare sâmbătă, de îndată ce era gata cărarea spre lac.

Abia după aceea îi trecu prin cap Sophiei că era posibil să nu fie acolo vara viitoare.

Cineva menționase și balurile mărețe care aveau loc din când în când în aripa oficială, iar Sophia însăși promisese că vor avea loc din nou. Poate chiar anul acesta, adăugase Vincent. Poate după strângerea roadelor, când toată lumea va avea chef să sărbătorească dacă recoltele erau bune, așa cum promiteau să fie.

Ca și atunci când spuneau povești, păreau să construiască foarte bine pe ideile celuiilalt. Însă cum *naiba* avea să organizeze ea un bal al recoltei și un picnic de vară

- dacă avea să le organizeze, adică? Uneori își pierdea aproape tot curajul. Însă nu avea de gând să și-o permită. Îi fusese oferită șansa de... a-și *trăi* viața, și nu avea de gând s-o irosească.

Luase câteva lecții de călărie. Purtase pantalonii, spre șocul evident al soacrei și spre amuzamentul bunicii lui Vincent. Până acum călărise doar pe un ponei liniștit și doar în padocul din spatele grajdurilor. Vincent o învățase cum să înșeueze poneiul, cum să încalece și cum să stea corect. Îi ajustase scările, ca să poată sta comod cu picioarele în ele. O învățase cum să țină frâul și pentru ce era - *nu* trebuia să se agațe de el de parcă ar fi murit dacă i-ar fi dat drumul. Se simțise alarmant de departe de pământ - iar când o spusese el răsesse și îi amintise că era pe spatele unui *ponei*. O plimbase în jurul padocului, ținându-se de gard cu mâna liberă. După un timp, o lăsase să meargă singură. Însă bineînțeles că rândașul șef o supraveghea cu mare atenție, așa cum făcuse de la început. Apoi Vincent o învățase să descalece. Acum încăleca și călărea singură, dar numai în padoc și numai în prezența lui Vincent și a rândașului.

Cu toate acestea, era mândră de ea însăși și însuflețită de curajul ei. Dar cum puteai să fii atât de nesăbuit încât să te urci pe spatele unui cal adevărat și să îl îndemni să meargă la *galop* sau chiar la trap?

Toate hainele ei noi ajunseseră de la Londra, și Rosina fusese fermecată atunci când le despachetase și le agățase cu dragoste în garderobă, sau le împăturise cu grijă în sertare.

— Destul pentru azi, spuse Vincent, lăsând vioara. Va trebui să o implor pe Ellen să îmi cante piesa din nou, ca să știu dacă am învățat-o corect. Nu vreau să îl necăjesc pe bietul Beethoven mai tare decât îl necăjesc oricum, alegându-i muzica. Odată ce o voi învăța așa cum se cuvine, voi putea să mă bucur de ea și să încep să o simt. O să te uimesc cu talentul meu. Știi să înoți?

— Nu.

Era jalnic de lipsită de talente.

— Vrei să înveți?

— Acum?

— Nu plouă din nou, nu? Amy și Ellen erau convinse că va fi soare toată ziua.

— E încă vreme bună. Cred că mă tem puțin de apă.

— Atunci trebuie cu atât mai mult să înveți să înoți.

În capătul cel mai îndepărtat al insulei, țărmul coboară treptat, sau cel puțin așa mi-a spus Martin când am fost odată acolo. Prin urmare, apa va fi destul de mică, și nu o să te temi. Bineînțeles că trebuie să ajungem întâi la insulă. Știi să vâslești?

— Nu, răspuse ea și râse.

— Atunci va trebui să vâslesc eu. Îi zâmbi șmecherește, punând vioara înapoi și închizându-i cutia. O să fie o aventură.

— O să închid ochii și o să mi-i acopăr cu mâinile, zise ea, ca să nu văd cum se apropie dezastrul.

— Și eu la fel. Să mergem să luăm niște prosoape.

— În ce o să înotăm? îl întrebă ea.

— În afară de apă? răspuse el ridicând din sprâncene. Presupun că poți înota în cămașă, dacă te temi că voi vedea prea mult în cazul în care nu vei purta nici cămașa. Lasă-ți totuși corsetul acasă.

Tab sări de pe canapeaua cu două locuri pe care stătuse și îi însoți înapoi în apartament, repezindu-se înainte și apoi așteptându-i să îl ajungă din urmă. Odată ajuns acolo, se instală pe cel mai înșorit pervaz din salonaș, în timp ce ei urcau să se pregătească.

Era într-adevăr o zi încântătoare. Un grup de grădinari instalau bara de fier forjat de-a lungul cărării care ducea spre lac. Sophia îl luă pe Vincent de braț și înaintară pe pajiște, coborând apoi spre debarcader.

— Te simți mai stăpân pe domeniu decât înainte? îl întrebă ea.

— Da, recunosc el. Oh, știu că oamenii se vor asigura mereu că sunt bine protejat de orice reprezintă o cât de mică amenințare pentru persoana mea, de la tauri furioși la găinile care lovesc cu ciocul. Însă am insistat să

știu ce e cu fermele mele, și am insistat să fiu dus peste tot în cabrioletă ca să le văd cu ochii mei, ca să zicem așa, și să discut cu oamenii. Mă simt încă foarte prost când le pun întrebări ale căror răspunsuri li se par probabil orbitor de evidente, dar voi întreba în continuare. Numai așa pot să ajung la punctul în care nu voi mai fi obligat să întreb. Mă voi preface într-un boiernaș de țară foarte plictisitor, Sophie, care nu găsește alt subiect mai interesant de discutat cu invitații în afară de prețul porumbului și cele mai noi metode de tundere a oilor.

— Există metode diferite?

— Habar n-am.

Râseră amândoi.

— Doamna Jones mi-a cerut să fiu președinta onorifică a cercului de cusut al femeilor, zise ea. Domnul Jones era vicarul.

— Nu! exclamă el oprindu-se și privind spre ea cu uimire ironică. Nu-i așa că e o onoare imensă, Sophie?

— Ei bine, poți să râzi cât vrei, dar sunt sigură că este exact asta. Poate nu chiar o onoare, ci o mână întinsă. Atât de puțini oameni mi-au întins mâna. Bineînțeles că nu știu ce înseamnă „onorifică”. Va trebui să întreb. Dacă înseamnă doar că se pot mândri cu numele și titlul meu ca să le ia ochii femeilor din alte sate, atunci voi refuza. Dar dacă vor să iau parte cu ele la cercul de cusut, atunci voi accepta, chiar dacă nu mă pot lăuda deloc că mă pricep să folosesc acul. Nu am avut niciodată, *niciodată* o prietenă. Bănuiesc că femeile de aici nu ar vrea să fie prietenele mele intime. Vor crede fără niciun temei că sunt cu mult deasupra lor. Însă putem spune că vor fi cunoștințe prietenoase.

Se bâlbâia puțin, și încă nu își reluaseră plimbarea. Iar actuala Lady Trentham îi scrisese de câteva ori și era pe cale de a deveni prietena ei. Dar de la distanță.

— Oh, Sophie, spuse el, îmi pare rău. Eu îl am pe Martin – și da, e prietenul meu și mi-a fost prieten din copilărie – și îi am pe Supraviețuitori, iar la Barton Coombs există numeroși prieteni pe care i-am neglijat de șase ani.

Bineînțeles că nu m-am gândit că eu nu sunt suficient pentru tine.

— Oh – nu asta... începu ea.

— Nu, știu că nu asta ai vrut să spui, o întrerupse el. Însă cred că nici tu nu ai fi suficientă pentru mine, Sophie.

Ea simți un fior de durere și dezamăgire. Asta era. I se amintea că nu aveau să fie totul unul pentru altul, că în ciuda camaraderiei lor nu aveau să fie niciodată cu adevărat prieteni, ca să nu mai vorbim despre...

— Cu toții avem nevoie de prieteni sau măcar de cunoștințe prietenoase de sexul nostru, continuă el. Cu prietenii care sunt de același sex cu tine poți să ai o relație cu totul diferită de cea cu prietenii de sex opus, și toți trebuie să cultivăm asemenea relații. Însă vreau să spun că înțeleg și mă bucur pentru tine, Sophie. Sunt sigur că te vei simți bine la cercul de cusut. Și calitatea tăcerii tale sugerează că îmi sap tot mai adânc groapa cu fiecare cuvânt pe care îl rostesc. Nu te-am rănit, nu?

— Nu, bineînțeles că nu. Eu sunt cea care a spus că dorea să se alăture cercului de cusut pentru că are nevoie de tovărășia altor femei.

Urmă o scurtă tăcere, dar niciunul dintre ei nu se mișcă.

— Și mie îmi place tovărășia ta, zise el. Ne împăcăm destul de bine amândoi, nu?

Părea puțin neliniștit.

„Ne împăcăm destul de bine...”

Da, se împăcau. Zâmbi, puțin tristă.

— Ne împăcăm, zise ea. Înfruntăm acum groaza excursiei cu barca? Sau rămânem aici tot restul după-amiezii?

— Oh, mergem cu barca, orice s-ar întâmpla, răspunse el, oferindu-i din nou brațul. Fii doar recunoscătoare că nu avem de traversat un ocean.

— Am putea descoperi un nou continent.

— Atlantida?

— Sau altul complet necunoscut. Dar în după-amiaza asta cred că mă voi bucura să ajung teafără la insulă.

— Ești în grija unor mâini foarte capabile, îi aminti el.
— Nu mâinile tale mă îngrijorează.
El râse și își reluară plimbarea.
Sophiei îi venea să plângă.

*

Ar fi trebuit să fie mult mai îngrijorată decât era, având în vedere că nu știa să înoate. Dar era prea ocupată să dea instrucțiuni ca să se simtă emoționată. El vâslea cu multă energie și îndemânare, numai că nu se orienta deloc, bineînțeles. La început nu păru să conteze atât timp cât se îndrepta spre insulă, dar după ce ajunseră aproape de țărm ea văzu că exista un mic debarcader la care să tragă. În orice alt loc, țărmul părea cam abrupt.

Prin îndemânarea lui și călăuzirea ei ajunseră cu bine la mal, iar el se dădu jos din barcă, luă frânghia din mâna ei și o legă de un stâlp.

— Madam? Se înclină și îi oferă mâna, iar ea îi fu recunoscătoare. Când încercase să coboare neasistată, barca se clătinase alarmant.

— Oh, vai de mine, zise ea. Și mai târziu va trebui să vâslim înapoi.

— Să vâslim amândoi? El ridică din sprâncene și se aplecă să caute prosoapele. Sau poți să înoți până acasă, dacă te dovedești o elevă mai înzestrată decât ar fi normal.

Ea luă prosoapele de la el și își strecură mâna pe sub brațul lui. Își lăsase bastonul la debarcader.

— Cred că templul a fost construit în scop pur decorativ, pentru efectul pitoresc pe care îl are atunci când îl privești din casă, îi spuse el în timp ce se îndreptau într-acolo. Oricum, o fostă vicontesă, sau poate mama ei – una dintre străbunicile mele, în orice caz – era pioasă, sau cel puțin așa mi s-a spus, și a ridicat un mic altar în el. Era catolică.

Oricum, templul avea o ușă și ferestre cu vitralii, iar înăuntru era un crucifix pe perete și lumânări și o carte veche de rugăciuni legată în piele, pe o masă dedesubt.

Lângă ea era un scaun, iar pe spătarul lui un șirag de mătănii. Nimic altceva. Nici nu era loc de mai mult.

— Mă întreb dacă doamna vâslea, zise ea.

— Sau înota.

— Cred că avea un servitor credincios, care o aducea aici ori de câte ori dorea să vină. Strămoșii noștri aveau întotdeauna servitori credincioși, nu-i așa?

— Dacă trăiau în povești, da, încuviință el. Mă întreb cum i-ar plăcea lui Martin descrierea de servitor credincios.

Lumina soarelui strălucea într-o fereastră și arunca raze multicolore pretutindeni. Efectul era splendid.

— Miroase puțin a mucegai, remarcă el.

— Da, încuviință ea. Unde e apa aceea mică?

Era în spatele templului, în capătul cel mai îndepărtat al insulei, unde pământul cobora spre lac mai domol decât în partea opusă. Însă Sophiei tot nu îi plăcea cum arăta.

— Poate că ar trebui să stăm pur și simplu la soare, propuse ea. Vâslitul pare o treabă destul de obositoare.

— Faptul că te-ai ținut de ambele margini ale bărcii cu mâinile încleștate a fost la fel de obositor? o întrebă el.

— Nu aveai *cum* să vezi treaba asta, replică ea, chiar dacă ar fi adevărat, și nu este. Ce faci?

Era o întrebare prostească, fiindcă vedea foarte bine ce făcea. Se dezbrăca.

— Nu te teme, zise el, privind în direcția ei și rânjind. O să-mi las indispensabilii, ca să nu te fac să roșești.

Ea deschise gura ca să spună ceva și o închise din nou. Nu avea de gând să se răzgândească, nu? Și dacă intra în apă, trebuia să intre și ea cu el. Pentru că el nu vedea. Uneori aproape că uita asta.

Se dezbrăcă și ea până la cămașă. De ce oare faptul de a te dezbrăca, și nici măcar de tot, părea mult mai păcătos afară decât în dormitorul lor? Nu era niciun pericol de a fi văzuți. Nu exista nicio poziție avantajoasă din care să poată fi observați, chiar dacă i-ar fi căutat cineva.

Lumina soarelui îl lumina ca pe un zeu – un gând foarte iubitor și nebunesc. Însă dacă exista vreun mușchi în trupul lui care să nu fi fost complet dezvoltat și întărit ca

piatra prin exerciții frecvente și istovitoare, ea nu îl vedea. Și totuși era zvelt și grațios și nu deosebit de înalt. Ceea ce era bine pentru ea.

Era perfect.

— Ești foarte tăcută, zise el. Nu cumva tremuri de frică?

Nu, doar de admirație.

Făcu câțiva pași spre el și își lăsă mâna în mâna lui.

Se așteptase ca apa să fie rece. Se pregătise chiar pentru un șoc. Dar era...

— E *înghețată*!

— Cam este, încuviință el. Se simte cam rece pe glezne. Mă întreb cum o să se simtă pe genunchi și pe coapse.

Aflară în curând. Panta era mai mare decât părea. Era de o mie de ori mai rău. Sophia găfâi și nu știu cum să facă ca să respire.

— Cred că ar trebui să ne î-î-întoarcem, reuși ea să spună printre dinții care îi clănțăneau.

Fără să-i dea drumul la mână, el se prinse de nas cu mâna liberă și se scufundă până nu se mai văzu decât părul plutind la suprafața apei. Apoi ieși și își scutură capul. Picăturile înghețate ajunseră pe umerii Sophiei.

— Ah, exclamă el. E mai bine sub apă decât deasupra. Sau va fi.

Se cufundă din nou și ieși după câteva momente.

— E mai bine dedesubt. Crede-mă. Dinții care se aud clănțănind sunt ai tăi?

Nu avea cum să se audă atât de tare. Îi ținea prea încheștați.

— Oh, nu mă bate la cap, spuse ea, și se aplecă de genunchi, lăsându-se în jos până simți apa deasupra capului.

Însă ieși imediat, scuișând.

— Mincinosule! Oh, mincinosule.

El râdea.

— Sub apă, spuse el, prinzând-o de cealaltă mână. Măcar până la gât. Lasă-ți corpul să se obișnuiască cu

temperatura apei. Oh, Sophie, e atât de bine.

În ciuda disconfortului, se uită bine la el. Părul îi era lipit de cap, picăturile de apă îi șiroiau pe față, ochii îi erau larg deschiși și părea radios. Fără griji. Simți cum i se topea inima.

Înaintă până când apa îi acoperi umerii. Deja nu mai părea atât de rece. Lumina soarelui dansa pe suprafața ei. Ce încântare, ce eliberare trebuie să fi fost să știi să înoți!

— Vino, o chemă el. Să mergem puțin mai la adânc, și o să te învăț să faci pluta.

— Oh, aș vrea să fie posibil, dar mă tem că nu e.

Însă merse cu el mai la adânc, numai din pricina expresiei de pe chipul lui. Era atât de bucuros.

— Oh, puțin credincioaso, spuse el. Întinde-te pe apă. Te țin eu. Așa. Nu, nu-i nevoie să te prinzi de mine sau să îți tragi genunchii. Asta e calea cea mai sigură pentru a te scufunda ca un bolovan. Întinde-te pe apă. Lasă-ți capul pe spate. Întinde-ți brațele. Acum, relaxează-te. Nu te las să te scufunzi. Relaxează-te, pur și simplu. Imaginează-ți că ești pe cea mai moale și confortabilă saltea.

Era incredibil de greu să se relaxeze, știind că în jurul ei era doar apă – și mâinile lui. Însă *era* încântător. Și avea încredere în mâinile acelea, și în promisiunea lui că nu o va lăsa să se scufunde.

Îți țin uchi strâns închiși.

— Nu ești complet relaxată, observă el.

Ei bine, încordase mușchii de la ochi. Iar când îi controla în minte, își dădu seama că și mușchii stomacului erau tensionați.

Deschise ochii și întoarse puțin capul. Capul lui era pe jumătate plecat spre ea. Și...

Oh, *Dumnezeule*, îl iubea.

Se holbă la el, zguduită – și totuși relaxată.

Bineînțeles că îl iubea. El o salvase. Se căsătorise cu ea. Și era frumos și dulce și bun. Ar fi fost foarte ciudat dacă *nu* l-ar fi iubit. Nu era o descoperire atât de zguduitoare.

Și nu făcea nicio diferență.

Numai că inima o durea puțin mai mult acum.

— Gata, zise el încet. Acum ai învățat. Ai încredere în tine. Ai încredere în apă.

Și îi simți mâinile îndepărtându-se de sub ea.

Rămase cu ochii ațintiți pe chipul lui. Nu se scufunda. Și nu avea nevoie de mâinile lui. Nu își va permite niciodată să aibă nevoie de ele. Sau de el, în afara unei dependențe pur materiale, pentru că ar fi murit de foame fără ajutorul lui. Dar nu în alt fel. Putea să îl *dorească*, dar exista o diferență între a dori și a avea nevoie.

Putea să plutească singură.

Putea să trăiască singură.

Vincent plutea lângă ea, atingându-i ocazional mâna cu mâna lui, și Sophia privi în sus, spre cer. Era ca o mare de un albastru închis, cu câțiva nori albi și pufoși.

Se simțea atât de relaxată. Totul era atât de frumos. Și avea un nod atât de dureros în gât.

Întoarse capul ca să se uite la el, înghiți o gură de apă și se ridică în picioare, stropind în toate părțile. Apa îi ajunse până la bărbie. Probabil că plutiseră spre larg. Pentru o clipă, simți o spaimă înrudită cu panica, în timp ce tușea și se îndrepta cu grijă spre țărm, trăgându-l și pe el de mână.

— Cred că ai plutit singură aproape cinci minute, îi spuse el. Bravo. Acum că știi să plutești, e floare la ureche să înveți să înoți.

— Nu astăzi, totuși. Permite-mi să mă bucur de triumful meu și să fac lucrurile pe rând.

— Eu mă duc să înot, o informă el și se întoarse în apă și începu să înoate spre mijlocul lacului, cu mișcări puternice.

Sophia rămase în apa până la genunchi, privindu-l și simțindu-i aproape plăcerea.

Dar cum avea să găsească drumul înapoi, nebunul? Nu îl avea pe domnul Fisk lângă el astăzi.

leși din apă și își puse un prosop pe umeri. Însă nu se așează, nici nu-și luă ochii de la el. Se mulțumi să întindă palma ca să îi apere de soare.

Capitolul 17

Timp de câteva minute, Vincent află ce simte un animal sălbatic sau o pasăre când scapă din colivie. Înotă, folosindu-și toată energia încătușată, bucurându-se de libertate, de puterea mușchilor săi și de răcoarea minunată a apei.

Bineînțeles că euforia nu ținu mult. Cu toate că absența lui Martin îi intensifică la început exuberanța, nu îi luă mult timp ca să-și dea seama că fusese foarte nesăbuit.

Unde era exact? Și cum avea să se întoarcă la insulă? Habar nu avea cât înotase sau în ce direcție.

Se opri din înotat și începu să calce apa. Nu dădu de fund. Fu tentat să intre în panică. Dar panica nu avea să-i facă niciun bine, și sentimentul acesta nu era ca atacurile familiare care îl copleșeau dintr-odată, fără niciun motiv aparent. Panica asta era una acumulată, bazată pe realitate. Era ceva ce putea controla.

Îi trecu prin minte gândul încurajator că în cel mai rău caz putea înota până dădea de mai. Nu avea să știe ce mal era, dar putea măcar să se cațare pe el și să aștepte să-i găsească cineva. Imposibil ca cei din casă să nu știe pe unde umbla.

Însă biata Sophia ar fi rămas blocată pe insulă.

Iar el s-ar fi simțit că un idiot – în cel mai bun caz.

— Sunt aici, strigă vocea Sophiei de la o distanță care părea considerabilă.

Necazul era că în aer liber nu era atât de ușor să-ți dai seama de unde venea o voce, mai ales când venea de la o oarecare distanță.

— Aici, țipă ea din nou.

Alese o direcție și începu să înoate.

— În stânga ta, strigă, iar Vincent își corectă mișcările.

Dură un timp. Însă ea îl îndrumă cu o voce care scăzu

treptat, de la țipăt la un volum aproape de normal.

— Acum ar trebui să atingi fundul, spuse în cele din urmă. Îndreaptă-te spre stânga. Eu sunt aici.

Nu veni înaintea lui. Și el îi fu foarte recunoscător pentru asta.

O speriasse? Ar fi pariat că da.

Când ajunse cu picioarele pe pământ tare și uscat, ea îi aruncă un prosop pe umeri.

— Oh, de abia aștept ziua în care să pot înota măcar pe jumătate din cât de bine înoți tu. Cred că e cel mai frumos sentiment din lume.

Însă vocea ei avea un ușor tremur.

— Îți mulțumesc pentru că m-ai îndrumat. Fără tine aş fi ajuns pe țărmul celălalt și aş fi rătăcit până în cel mai îndepărtat colț al parcului.

— Nu mă imaginam vâslind până acasă. Deși aici e într-adevăr frumos, Vincent. Credeam că dincolo de lac sunt doar copaci, dar cred că au fost plantați pentru efectul pitoresc, ca să se reflecte în apă. Dincolo de ei sunt alte pajiști, o alee și o seră. E atât de mult spațiu, că nu știi ce să faci cu el. Deși eu am o idee.

Vocea ei încă tremura. Știa că ar fi putut da de necaz. Și nu ar fi putut nici să vină în ajutorul lui, nici să alerge după ajutor.

— Oh? zise el în timp ce se ștergea cu prosopul. Ce idee?

— Nu am de gând să-ți spun. E un secret. O surpriză. Poate doar o prostie, deși cred că s-ar putea face.

Sophia râse. Își dădu seama că era așezată pe iarbă. Își întinse prosopul și se lăsă să cadă alături de ea.

— Îmi pare rău, Sophie, zise el după un minut sau două.

— Îți pare rău?

— Pentru că te-am făcut să te îngrijorezi. Pentru că te-am forțat să mă privești cu ochi de vultur în timp ce eu mă distrăm acolo. A fost un act iresponsabil. Nu se va mai întâmpla.

— Oh, nu trebuie să-mi faci asemenea promisiuni. Te-

ai putea simți obligat să le respecti. Știu exact ce ai simțit.

— Știi? întrebă el, întorcând capul în direcția ei.

— Unii oameni urcă pe munți imposibil de escaladat. Alții se duc să exploreze locuri inaccesibile. Și o fac din simplul motiv că nu pot ignora provocarea pericolului și nu pot să nu încerce ceea ce pare imposibil. Uneori, tu nu poți rezista dorinței de a te elibera de lipsa ta de vedere, sau cel puțin de a-i întinde limitele.

— Poate, zise el cu sfială. Eu voiam pur și simplu să înot.

— Oh. Și am ținut degeaba un discurs atât de frumos, râse ea.

Martin nu i-ar fi găsit scuze. L-ar fi făcut în toate felurile, și niciunul dintre felurile acestea nu ar fi fost un compliment – și ar fi crezut sincer că le merita pe toate.

Totuși, se simțea bine după exercițiu – altfel de bine decât cel pe care îl simțea după o ședință în pivniță. Și se simțea moleșit. Simțea mirosul ierbii și pe cel al apei. Păsările cântau în depărtare, probabil în copacii de pe malul celălalt. Mai aproape, insectele țârâiau și bâzâiau. Undeva, o albină zumzăia.

Viața în cel mai dulce moment al ei.

Niște degete, calde și ușoare ca pana, îi îndepărtară părul umed de pe frunte. Rămase foarte liniștit, până se îndepărtară. Ea ședea, nu era întinsă lângă el. Probabil că îl privea.

Își dădu seama că făcuse bine că se căsătorise cu ea. Putea să se relaxeze întotdeauna cu ea. Se bucura de conversațiile lor. Îi plăcea umorul ei. Se simțea comod cu ea. O plăcea. Credea că și ea îl plăcea. Îi plăcea să facă sex cu ea.

Ce smintiți fuseseră când își imaginaseră că visurile concepute pe când erau amândoi singuri și nu prea fericiți aveau să supraviețuiască unei căsătorii care le aducea atâta mulțumire.

Spera că visurile acelea muriseră de-a binelea, și nu aveau să mai fie menționate niciodată.

Întoarse capul spre ea și întinse mâna. Îi găsi

genunchii goi, și își dădu seama că era îngenuncheată lângă el și îl privea.

De ce?

— Sophie, zise el.

Ea îi luă mâna într-ale sale.

Ceva se interpusese între fața lui și soare, și ea îl sărută.

Nu-și putea imagina sărutări mai dulci decât cele ale Sophiei. O cuprinse în brațe, și ea se prăbuși pe jumătate peste el, și se sprijini cu mâinile de umerii lui. Se sărutară cu afecțiune, leneș un timp, explorându-se cu limba, atingându-și ușor dinții. Bucurându-se unul de altul.

— Mmm, spuse el.

— Mmm, fu de acord ea.

— Presupun că toți grădinarii de pe domeniu și câțiva dintre servitorii din casă pe deasupra sunt înșirați pe lângă lac, bucurându-se de spectacol?

— Nici măcar unul. Ar trebui să-și croiască drum cu securea prin jungla de pe mal, și în spatele nostru este templul.

— Înseamnă că suntem doar noi?

— Da, răspunse ea cu buzele pe buzele lui. Doar noi.

El se întinse să își dea jos indispensabilii, dar ea îngenunchease din nou lângă el și degetele ei îi descheiau. Își ridică șoldurile, și ea îi dădu jos cu totul.

Când devenise atât de îndrăzneță?

Se aplecă peste el și îi sărută buricul. Își mișcă buzele în sus, sărutându-l peste tot, până ajunse din nou la buze.

Mmm într-adevăr!

— Pământul nu o să fie o saltea comodă pentru spatele tău, Sophie. Vino deasupra mea.

Cu un mic fior de rușine, își dădu seama că nu era foarte aventuros. Dragostea lor nu fusese niciodată o rutină monotonă. Fiecare întâlnire fusese diferită de cea dinainte. Totuși, ea stătuse mereu pe spate. Iar el fusese mereu deasupra. Nu ar fi câștigat niciodată un premiu pentru inventivitate.

O trase peste el, și ea se așeză deasupra lui, mică și dulce și caldă și mirosind a apă de lac și a vară. O sărută

din nou și își trecu mâinile peste fundul ei, prinzând-o de coapse și desfăcându-i picioarele de o parte și de alta a picioarelor lui. Cămașa ei nu era lungă. Și nu avea nimic pe dedesubt.

Ea îndoii genunchii și se ridică pe ei. Își ridică și trupul, așa că stătea călare pe el.

Lui i se păru că cineva ațâțase focul soarelui, astfel că ardea mult mai tare. Simțea că renunțase la control, și se excită și mai tare, dacă era posibil. Își îndoii și el genunchii și se propti cu tălpile pe iarbă. Apoi o prinse cu mâinile de șolduri, ca să o așeze mai bine.

Însă ea îl atingeja deja, mângâindu-l cu degetele, atât de ușor încât crezu că avea să înnebunească. Își ridică bărbia, lăsând capul pe spate în iarbă, și o lăsă pe ea să conducă.

Sophia îl trase spre ea și se lăsă pe el cu o mișcare fermă și lină. Fu cât pe ce să se facă de râs și să se elibereze în ea fără niciun preambul.

Ea scoase un geamăt profund, gutural.

Apoi se ridică cât putu și coborî din nou – și repetă mișcarea iar și iar până ajunse să îl călărească într-un ritm ferm, sigur. Își încleșta și mușchii interni, și după câteva momente începu să își rotească șoldurile în același timp.

Asta era *Sophie*?

Dacă nu ținea cont de faptul că era atât de excitat încât aproape că îl durea, și o vreme îl ignoră, plăcerea era extraordinară. Ea era fierbinte și umedă și pulsa în jurul lui.

El împingea atunci când ea cobora și se retrăgea când ea își ridica șoldurile, urmându-i fiecare mișcare, până simți că ea rupea ritmul, atingând o stare pe care nu o cunoștea sau nu o înțelegea. Îi prinse șoldurile cu mai multă fermitate și se ridică, apoi se retrase și se ridică iar, rămânând în ea. Sophia se încordă, apoi țipă și căzu peste el. Iar el se ridică din nou, cu energie nestăvilită, până când o urmă în starea aceea glorioasă de eliberare sexuală.

Ea stătea încă pe genunchi. O prinse cu mâinile de mijloc și o trase peste el. Apoi îi îndreptă picioarele. Își trecu degetele prin părul ei și o așeză astfel încât să stea cu

obrazul pe umărul lui.

Dumnezeule mare!

— Ești fericită?

— Mmm, mormăi ea pe umărul lui.

Moțăiră amândoi o vreme, apoi el se trezi și nu se mai simți atât de confortabil.

— Sophie?

— Mmm?

— Suntem oribil de înfierbântați și transpirați, nu?

Erau lunecoși de atâta umezeală. Până și cămașa ei era lipicioasă.

— Mmm.

— Ridică-te, atunci, femeie, și du-mă la apă.

Când ajunseră în apă până la mijloc, el o stropi și ea îl stropi înapoi. Bineînțeles, avea avantajul de a-și vedea ținta. Pe de altă parte, putea să înoate pe sub apă și să o prindă de genunchi, astfel că ea se scufundă și ieși afară scuișând.

El o bătu pe spate și o cuprinse cu brațul de umeri.

— Ai de gând să supraviețuiești? o întrebă.

— Dacă mă pot opri din tușit, răspunse ea, și tuși din nou. Am înghițit tot lacul?

— Nu pot să-ți spun. Nu văd.

— Dar poți să simți. Și piciorul ei stâng îl lovi în spatele genunchilor exact când se aștepta mai puțin, și descoperi personal că ea nu înghițise de fapt tot lacul.

Când ieși din apă, ea râdea, și încă destul de satisfăcută, în loc să îl compătimească.

*

Domnișoara Debbins era o profesoară minunată. După două lecții de muzică și câte o oră de exerciții pe zi între ele, Sophia fu în stare să înțeleagă liniile și simbolurile și micile note cu diferitele lor cozi de pe o partitură. Mai important, fu în stare să reproducă sunetul acestor note pe claviatura pianului și să cânte cu ambele mâini. Asta i se păru imposibil la început, când fiecare mână trebuia să

cânte ceva diferit, însă *era* posibil, chiar dacă nu interpreta decât cele mai simple exerciții.

Mai mult, domnișoara Debbins avu răbdarea de a-l ajuta pe Vincent să își îmbunătățească performanțele la harpă, până ajunse să poată cânta câteva melodii simple fără nicio greșală.

Însă Sophia își dădu seama în curând că muzica nu va fi niciodată prima ei dragoste. Perseveră pentru că putea și pentru că era atât de lipsită de rafinamentele pe care le așteptau toți de la o lady. Și pentru că un instrument muzical crea sunete, sunete încântătoare și armonioase dacă era folosit așa cum se cuvenea, iar sunetul avea o importanță atât de mare pentru soțul ei.

Prima ei dragoste nu îi putea aduce nicio bucurie lui, cu excepția faptului că se *bucura* să o audă vorbind despre ea. Prima ei dragoste avea să fie întotdeauna desenul. Din casa fratelui ei, domnișoara Debbins adusese cu ea o soră mai tânără, care rămăsese văduvă și care avea de gând să locuiască permanent cu ea. Agnes Keeping era pictoriță. Picta mai ales acuarele, și subiectul ei favorit erau florile de câmp. Sophia îi găsi lucrările excelente, iar Agnes se minună de caricaturile Sophiei și râse încântată de ilustrațiile poveștilor, mai ales când citi și istoriile care le însoțeau. Sophia avu grijă să îi explice că poveștile erau rodul eforturilor ei și ale lui Vincent, cu excepția poveștii originale cu balaurul și șoarecele, al cărei autor era doar el.

— Ce talent aveți, și tu și soțul tău. E chiar păcat că numai nepoatele și nepoții lordului Darleigh pot să vadă imaginile și să audă poveștile. Și ai spus că se vor întoarce la casele lor într-o săptămână? Cărțile astea ale voastre ar trebui publicate.

Sophia râse, încântată.

— Am un văr, îi zise Agnes. Ei bine, de fapt e vărul răposatului meu soț. Trăiește în Londra. El... Ei bine. O să-i scriu, cu permisiunea ta. Pot?

— Bineînțeles, răspunse Sophia închizându-și cărțile. Agnes nu îi explicase de ce ar fi putut fi interesat vărul de ele, iar ea nu întreabă. Când se întoarse acasă, lăsă la Agnes

originalul poveștii cu Bertha și Dan.

Agnes deveni prima ei prietenă adevărată.

Iar doamnele din grupul de cusut deveniră primele cunoștințe prietenoase, deși Sophia se simțea intimidată de faptul că toate, fără nicio excepție, erau mult mai talentate decât ea la cusut. Însă i se părea că însuși faptul acesta le-o făcuse mai dragă, pentru că toate erau dornice să o ajute și să o învețe și să îi laude strădaniile, iar ea se perfecționa într-adevăr sub călăuzirea lor expertă. Începu chiar să îi placă să lucreze cu acul.

Ajunse să-și dea seama că Vincent avusese dreptate cu ceea ce îi spusese în după-amiaza în care vâsliseră până la insulă. Toată lumea are nevoie de prieteni de același sex.

El începuse să își facă prieteni buni printre vecini. Domnul Harrison, un gentleman căsătorit, cu doar câțiva ani mai mare decât Vincent – soția lui era membră a cercului de cusut – îl luă la pescuit într-o zi, împreună cu alți câțiva domni, și reușiră cumva să îl facă să pescuiască cu adevărat. Iar domnul Harrison începuse să vină la ei tot la câteva zile, ca să-i citească ziarele lui Vincent, și după aceea stăteau amândoi și discutau despre politică și economie.

Asta nu însemna că ea și Vincent se îndepărtaseră unul de altul. Stăteau adesea singuri în salonașul lor particular, seara târziu, și alteori se plimbau pe afară împreună, sau exersau împreună în salonul de muzică. Odată ieșiră să călărească împreună, deși de data asta nu erau singuri. Rândașul-șef călărea alături de Sophia, iar domnul Fisk alături de Vincent. Era totuși o amintire încântătoare, pentru că Vincent fusese fericit și fără griji, iar ea fusese înveselită de propria îndrăzneală, chiar dacă Vincent îi spusese că, dacă ar fi încetinit și mai mult ritmul acela de melc, ar fi ajuns să dea înapoi.

Într-o după-amiază, în timp ce se întorcea pe jos de la cercul de cusut, Sophia îl văzu pe domnul Fisk ieșind singur din grajduri și îndreptându-se spre casă. Probabil că privise ședința de dresaj a lui Shep, în spate la padocuri. Domnul Croft venea în fiecare zi acum, iar câinele era aproape

dresat; se obișnuia tot mai mult cu Vincent și se mișcau amândoi într-o unitate armonioasă. Singurul lucru care o dezamăgise puțin pe Sophia la început fusese directiva clară a domnului Croft, care spusese că Shep nu putea fi considerat animalul de companie al familiei, că nu trebuia să fie răsfățat de nimeni, cu excepția lui Vincent, nici încurajat să meargă cu altcineva sau să stea cu altcineva, în afară de el.

Bineînțeles că era un lucru perfect rezonabil. Dacă putea fi distras ușor, atunci câinele nu era de încredere și nu putea să vadă în locul lui Vincent în orice moment și în orice împrejurare.

Domnul Fisk salută din cap în direcția Sophiei și s-ar fi grăbit spre casă înainte ca ea să-l ajungă.

— Domnule Fisk, strigă ea, te rog să aștepți.

Nu aflase niciodată dacă o plăcea sau nu. Adevărul era că se temea puțin de el, deși nu în sens fizic. Nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău, nici nu i-ar fi vorbit nerescuțit. Însă vechile obiceiuri ale minții nu mor ușor. Bineînțeles, el era foarte atașat de Vincent, și era clar că la început nu o considerase o mireasă demnă de stăpânul și prietenul lui. Nu știa dacă simțea și acum la fel. Nu conta – deși de fapt conta foarte mult.

El ridică din sprâncene și se opri.

— Merge bine? întrebă ea. Cu Shep?

— Croft crede că treaba lui s-a terminat, milady. Chiar acum, Excelența Sa a mers singur până la lac și înapoi, doar cu câinele și fără să atingă deloc bara.

— Înseamnă că bara nu mai e necesară?

— Nu, milady. Orice lucru care îl poate ajuta pe Excelența Sa să aibă puțin mai multă libertate merită făcut, și nu e înțelept ca el să depindă doar de o persoană sau de un lucru. Oamenii pot să moară. La fel și câinii. Iar gardurile pot să cadă.

— Voiam să îți cer sfatul.

El o privi oarecum prudent.

— Acum că a fost terminată cărarea, începu ea, muncitorii vor începe în curând să defrișeze traseul sălbatic

și să îl facă sigur pentru soțul meu, dar și înmiresmat, tot pentru plăcerea lui. Grădinarul-șef mi-a sugerat să plantez nu doar ierburi, ci și copaci și tufișuri. Însă eu am alt plan în minte, care s-ar putea să fie complet nebunesc și nepractic. S-ar putea ca cei care mă aud să râdă de mine. Dar *dumneata* vei ști dacă e nebunesc.

Își mușcă buzele, dar el nu spuse nimic. Se mulțumea să o privească fix. Și era intimidant de înalt și lat în umeri.

— Dincoace de zid, în partea de est a parcului, nu e mare lucru, continuă ea. Doar iarbă, de fapt, pe o fâșie lată de trei kilometri. Și în partea de sus pădurile nu se întind până la zidul de est. Există cel puțin un kilometru de pământ gol. Și nici dealurile din nord nu ajung până la zid. În spatele lor există o fâșie lată de pământ drept. Cu toate la un loc, poți să mergi pe lângă zid în interior, începând din sud și până în colțul de nord-vest, fără să întâlnești vreun obstacol semnificativ. Asta înseamnă aproape opt kilometri.

Știa foarte bine. Străbătuse toată distanța într-o după-amiază cu burniță, când Vincent era ocupat cu administratorul și niciuna dintre surorile lui nu avusese chef să iasă afară.

— Milady? Întrebă Martin, fără să înțeleagă.

— Când se fac curse, caii aleargă pe un traseu cu curbe, nu? Îl întrebă ea. Când se întrec, caii nu parcurg de obicei un traseu drept dintr-un capăt în celălalt. Și ar face curba și fără să fie îndrumați, nu-i așa, dacă nu ar avea cine să-i îndrume? Vreau să zic că nu ar alergeră drept înainte, trântindu-se în gard.

— Dacă ar fi o curbă destul de blândă, zise el încruntat. La asta vă gândiți, milady?

— Da, recunosc ea. Crezi că este posibil, domnule Fisk? Ar putea călări acolo fără niciun pericol, pe o distanță considerabilă. Ar putea chiar să galopeze. Și dacă ar fi câte o bară de fiecare parte, așa cum va fi, ar putea să și alerge. Ar putea alergeră opt kilometri dacă ar vrea, fără să se oprească. Șaisprezece dacă aleargă și înapoi.

El o privea drept în față, drept în ochi. Nu îi putea citi expresia. În privința asta, era un servitor model.

— E o idee nebunească? Întrebă ea, mușcându-și din nou buzele.

— L-ați întrebat? vru el să știe.

Ea clătină din cap.

— Încă nu.

— Grădinarii nu ar putea s-o facă singuri, observă el, încruntându-se. Ar trebui angajați mult mai mulți lucrători. Și ar costa o avere.

— El *are* o avere.

Pentru o clipă, buzele lui se răsuciră și aproape că zâmbi. Atunci el o surprinse.

— Îl iubiți? Întrebă cu voce bruscă, chiar aspră.

Era o întrebare impertinentă, dar ea nu se gândi să îl mustre și nici măcar să se simtă jignită. Deschise gura ca să răspundă și o închise din nou.

— El este soțul meu, domnule Fisk, spuse ea.

El încuviință.

— Mie mi se pare posibil. Dar ce știu eu? Pare și un proiect uriaș. Însă pentru el ar fi un vis devenit realitate, nu-i așa?

— Da. Mulțumesc.

Se întoarse brusc în direcția grajdurilor, lăsându-l acolo să se uite fix în urma ei. Se simțea tulburată. Avea să creadă că era o idioată. Dar...

Însă pentru el ar fi un vis devenit realitate, nu-i așa?

Se părea că ședința de dresaj se încheiase. Vincent și domnul Croft stăteau în capătul cel mai îndepărtat al clădirii grajdurilor, vorbind. Shep, ciobănescul cu alb și negru, stătea liniștit dar atent alături de Vincent, care îi ținea în mână lesa scurtă. Domnul Croft era ascuns de clădiri.

— ...cu bara aceea a fost ideea doamnei dumitale, spunea el. La fel ca și câinele. Și acum traseul sălbatic va fi nivelat și înzestrat și el cu o bară pentru dumneata?

— Sunt foarte norocos, spuse Vincent în timp ce Sophia își rărea pașii, zâmbind.

— Ai o casă întreagă de doamne care să se îngrijească de fiecare nevoie a dumitale, spuse domnul Croft. Ce bărbat nu te-ar invidia, milord? Încheie el, râzând

din toată inima.

— Da, încuviință Vincent, râzând cu el. Am avut mereu femei care să se îngrijească de mine. Și acum am și o soție. Însă treptat mă eliberez. Sau, ca să fiu corect, soția mea găsește modalități de a mă elibera.

Și atunci Sophia își dori să nu fi încetinit ca să audă lucruri bune despre ea.

„Și acum am și o soție”.

„Însă treptat mă eliberez”.

Nu spusese că îi era ciudă pe ea. Chiar dimpotrivă. O lăudase pentru că îl ajuta, dăruindu-i mai multă libertate de mișcare.

Sophia o făcuse intenționat. La început, voise să îl răsplătească pentru tot ce făcuse pentru ea, căutând modalități prin care să îi facă orbirea mai puțin deranjantă.

Oare reușise prea bine?

Oh, nu voia să se gândească la blestematul acela de *aranjament* pe care îl încheiaseră. Îi spusese să nu se gândească. Dar asta nu însemna că nu exista, nu-i așa? Era foarte evident că el tânjea încă după libertate.

— Bună ziua, milady, spuse domnul Croft, când ea apăru în raza lui vizuală.

Își ridică pălăria în direcția ei, zâmbind și înclinând fruntea.

Vincent se întoarse cu fața spre ea și zâmbi afectuos.

— Sophie? zise el. Te-ai simțit bine la grupul tău de cusut?

— Da. Julia Stockwell și-a adus fetița nou-născută, și am petrecut jumătate din timp gângurind în jurul ei. Ce crezi, de ce au bebelușii întotdeauna efectul acesta? E modul naturii de a se asigura că nu sunt niciodată neglijate? Ce mai faceți, domnule Croft? S-a vindecat arsura de la mâna doamnei Croft?

— Semnele au rămas, milady, dar durerea cea mai rea pare să fi trecut. Vă mulțumesc. O să îi spun că ați întrebat. Cred că ați avut o idee grozavă, milady. Câinele l-a dus pe milord până la lac și înapoi chiar acum, fără niciun accident. Și e încă foarte tânăr.

— Cred, domnule Croft, că atunci când ați spus că sunteți cel mai bun dresor de câini din comitat, nu ați exagerat.

— Vă mulțumesc, milady. Astăzi câinele rămâne aici.

— Rămâne, interveni Vincent. Nu o să-mi mai iei ochii cu dumneata acasă, Croft. Am nevoie de ei.

Domnul Croft se duse în grajd ca să își ia calul și brișca, iar Sophia și Vincent se îndreptară spre casă. Nu se vedea nici urmă de baston. Lângă stăpânul lui era doar Shep. Sophia nu îl luă de braț, așa cum îl lua de obicei.

„Să îmi iei ochii”.

— Sophie, zise el, luând-o de mână, cum ți-aș putea mulțumi vreodată?

— Pentru că ți-am spus despre Lizzie și câinele ei? Dar de ce aș fi ținut secret?

— Și pentru cărarea spre lac. Și în curând va fi traseul sălbatic. Acolo vor fi copaci și ierburi aromatice, nu? Și a cui a fost ideea?

— La copaci m-am gândit eu. Nu mi-au venit în cap ierburile, dar vor funcționa minunat. Cred că îți va plăcea să te plimbi acolo. Și am altă idee, adăugă ea cu inima grea. Îți va povesti mai târziu despre ea.

— Marele secret? Cel pe care l-ai menționat la lac?

— Domnul Fisk crede că este o idee bună, îi mărturisi ea.

— Martin? Întrebă el, întorcând capul spre ea. Ai vorbit cu el?

— Chiar acum.

— Mă bucur, îi zâmbi el. Să știi că el crede că ești bună pentru mine. Prima și a doua oară a spus-o aproape printre dinți. Acum nu o mai spune așa. Te aprobă și admite că am făcut o alegere bună.

— Oh, zise ea, dar lauda nu o înveseli.

Era doar altă femeie în viața lui. Își iubea mama, bunica și surorile și credea că ținea la ea. Dar chiar și așa – era altă femeie care se interpunea între el și independența după care tânjea.

Shep se opri lângă trepte, și când Vincent se opri și el,

câinele se așează din nou în fața lui, îl conduse lângă treapta de jos și se opri din nou, apoi îl duse până sus.

— Mergem în salon? Întrebă Vincent când intrară. E timpul ceaiului? Nu l-am pierdut, nu?

— Nu, îl asigură Sophia. Am avut grijă să mă întorc la timp. Toți sunt acasă astăzi. Ne va fi dor de ei când vor pleca.

— Cred că sunt ușurați și dezamăgiți în egală măsură, îi mărturisi el. Ușurați pentru că ești soția pe care și-au dorit-o întotdeauna pentru mine, și dezamăgiți că nu mai am nevoie ca ei să-mi organizeze viața.

Nu. Exista Sophia care s-o facă în locul lor.

Domnul Croft își petrecuse ultimele două zile în casă cu Shep, dresându-l să îl ducă pe Vincent în toate camerele în care intra cel mai des. Acum îi conduse pe hol și sus pe scări în salon, unde fură întâmpinați de un cor de aclamații zgomotoase. Toată lumea era acolo, inclusiv cei cinci copii, toți cu vârste între doi și cinci ani. Caroline a lui Ellen și Percival al Ursulei se jucau cu Tab – Sophia le permisesese mai devreme să îl aducă din salonașul ei, din moment ce nu părea să îl deranjeze niciodată să fie strâns și maltratată și purtat pe brațe ca o jucărie râvnită.

Acum Tab se ridică și îl cântări precaut pe Shep, arcuindu-și spatele și pregătindu-se să scuipe. Shep îi întoarse disprețuitor privirea și se stabili o înțelegere, așa cum se stabilise și cu o zi în urmă, când cele două animale se întâlniseră pentru prima dată – „dacă tu nu îmi încalci teritoriul, nu ți-l încalc nici eu pe al tău”.

Sophia se așează pe o canapea cu două locuri, și Vincent se așează alături de ea.

Mama lui fusese îngrozită de ideea că un câine avea să-l conducă peste tot fără alt ajutor, și se opuse cu tărie. Consideră că Sophia era nesăbuită și nu se gândea la siguranța fiului ei. Însă văzuse câinele în acțiune ieri în casă, și probabil că îl privise și în după-amiaza aceea de pe fereastră, împreună cu bunica lui Vincent.

Mica Ivy, fetița de doi ani a lui Ellen, veni să se urce în brațele lui Vincent, iar el îi dădu ceasul de buzunar cu lanț

ca să se joace cu el. Sophiei i se părea înduioșător că îl purta, pentru că nu putea vedea cât era ora, însă el îl purta întotdeauna.

— Oh, spuse mama lui Vincent exact după ce fusese adusă tava cu ceai, a venit o scrisoare pentru tine, Sophia. Am trimis-o în salonașul vostru.

Sophia era emoționată ori de câte ori primea o scrisoare. Era ceva ce nu i se întâmplase niciodată înainte de căsătorie, și nu se întâmpla nici acum de multe ori. Însă primise vești de la doamna Parsons de la Barton Coombs – mătușa ei, Sir Clarence și Henrietta plecaseră se pare la Londra, ca să-și petreacă acolo ce mai rămăsese din sezon. Și mai primise câteva scrisori de la Lady Trentham și una de la Lady Kilbourne și chiar una de la destul de austera Lady Barclay, care se întorsese în Cornwall, unde locuia.

— Mulțumesc, zise ea zâmbind. Avea s-o citească mai târziu și să se bucure apoi de plăcerea de a se așeza la micul birou din salonaș și de a răspunde.

— Tab s-a îngrășat, zise ea în timp ce își bea ceaiul. Și blana lui e perfectă, netedă și lucioasă.

— Și tu te-ai îngrășat, Sophia, remarcă Anthony.

— *Anthony!* exclamă Amy, ridicându-și privirea spre tavan. Asta e tocmai ce își dorește să audă fiecare femeie.

— Nu, nu, răspunse el. Nu voiam să spun că ești grasă, Sophia. Doar că ți-ai pierdut înfățișarea aproape sfrijită pe care o aveai când ai venit aici. Fața ți s-a umplut, și acum ți se văd bine trăsăturile. Kilogramele în plus îți stau bine. Și acum o să închid gura, înainte să mi-o închidă Amy.

Vincent rânji spre ea, iar bunica zâmbi încuviințând și aproape că îi făcu semn cu ochiul Sophiei. La fel cum făcu și mama lui.

Înseamnă că această creștere în greutate era atât de evidentă pentru ei, chiar dacă ea nu își dăduse seama încă? Cum ar fi putut? Era căsătorită de mai puțin de două luni. Însă era fără îndoială adevărat. Ascultase discuția femeilor de la cercul de cusut, și avea toate simptomele corecte, dacă *symptome* era cuvântul potrivit pentru ceea ce nu era

o boală.

Se uită la mâinile ei și speră că nu roșise prea tare. Și se simți dintr-odată *nefericită*. Pentru că deși Vincent avea să fie mulțumit cu siguranță de posibilitatea de a avea un moștenitor, nu își dorea cu adevărat răspunderea unei soții sau a unui copil. Nu și-o dorise niciodată. Nu încă, în orice caz. Și mai era un lucru la care nu se gândiseră. Dacă hotărau, la timpul potrivit, să trăiască separat, *cine avea să ia copilul!*

Bănuia că vor rămâne împreună până la urmă, dar fără a fi deloc fericiți. Nu că fericirea ar fi făcut parte din târgul lor. Mulțumiți, atunci. Nu vor trăi în mulțumire deplină.

Tab veni să se ghemuiască pe canapea alături de Sophia, iar Percival i se urcă în brațe, ca să poată netezi cu mânuța blana motanului.

Sophia îi zâmbi și simți un nod dureros de lacrimi înăbușite în fundul gâtului.

Capitolul 18

Surorile lui Vincent și familiile lor se întoarseră în curând la casele lor, iar bunica lui avea să se mute înapoi la Bath la toamnă. Îi era dor de prietenele ei și de viața de acolo. Din același motiv, mama lui se gândea în mod serios să se întoarcă la Barton Coombs și la Covington House. Era sigură că doamna Plunkett putea fi convinsă să i se alăture acolo.

Vincent avea să fie trist să îi vadă pe toți plecând. Ținea în mod sincer la familia lui, chiar mai mult acum, când nu mai stăteau cu ochii pe el la fiecare mișcare și nu mai insistau să facă pentru el tot ce le stătea în puteri.

O acceptaseră pe Sophia și el credea că ajunseseră chiar să țină la ea. Mama lui vorbea aprobator despre ceea ce făcuse pentru el în aceste două luni scurte, chiar dacă mai avea îndoieli cu privire la câine.

Avea să fie trist să îi vadă pe toți plecând, dar și bucuros. Își vor putea trăi relaxați viața, fără să se îngrijoreze în fiecare clipă pentru el, iar el avea să fie singur cu Sophia. Îi spusese chiar dinainte de a se căsători că el credea că se puteau simți confortabil împreună, și așa era. Cel puțin Vincent se simțea confortabil, și credea că și Sophiei îi plăcea viața alături de el.

Spera că se vor putea simți confortabil toată viața. O spera din tot sufletul. Deși devenea din ce în ce mai independent – mulțumită eforturilor soției lui, în multe privințe – nu putea să-și imagineze viața fără Sophia. De fapt, era un gând atât de oribil, încât nu îl putea suporta.

Acum erau așezați unul lângă altul pe canapeaua de două locuri din salonașul lor particular, în seara zilei în care Croft declarase că dresajul lui Shep se terminase.

Pisica era întinsă la picioarele soției lui, cu coada încolăcită peste picioarele lui Vincent. Shep era lângă canapea, aproape de el. Dacă întindea brațul peste spătar, atingea capul câinelui. Îl auzi oftând din rărunchi și așezându-se să se culce. Încă nu putea înțelege minunea asta. I se părea că își recăpătase vederea. Ei bine, poate nu chiar, dar avea să-i redea în mod sigur o mare parte din libertatea de mișcare.

Însă în momentul acela nu se gândea cu adevărat la câine sau la independență. O asculta pe Sophia citind cu glas tare din *Joseph Andrews* a lui Fielding, o carte de care se bucuraseră amândoi în ultimele două săptămâni. Ea termină capitolul și o puse deoparte.

— Când trăiești într-o casă cu o bibliotecă mare, spuse ea, e ca și cum ai trăi în paradis.

— Eu m-aș putea simți în paradis, dacă nu aș fi chinuit de un secret nedescoperit.

— O, asta, zise ea și ezită. Poate că o să crezi că este foarte smintit sau inoportun din partea mea. M-am gândit că am putea să punem să se construiască o jumătate de teren de curse în parc, în interiorul zidurilor din est și din nord, și în interiorul zidului din partea de sud, acolo unde nu sunt copaci. Ar fi nivelat așa cum trebuie și i s-ar pune

bare de ambele părți și ar coti treptat la colțuri, pentru ca un cal să poată lua curba fără nicio îndrumare specială. Ar fi lung de aproape opt kilometri, și ai putea să călărești și chiar să galopezi. Și ai putea să îl folosești și ca pistă de alergare dacă ai vrea, ținând mâna pe bară. Sau chiar cu Shep. *Lui* i-ar plăcea să alerge, fără îndoială. Ai putea avea multă libertate acolo.

Primul lui impuls fu să izbucnească în râs. Era o idee absurd de grandioasă. Numai Sophie...

Însă nu râse. În schimb, vizualiză în minte o asemenea pistă. Lungă de aproape opt kilometri. Fără obstacole. Construită în așa fel, încât un cal să poată merge sau alerga pe ea fără să fie mânat cu adevărat. Construită în așa fel, încât să poată alerga și *el* pe ea. Să înainteze fără nicio opreliște, kilometri întregi. Să simtă aerul proaspăt lovindu-i fața.

Libertate.

— Ar fi o sarcină prea mare pentru grădinari, continuă ea. Ar trebui să mai angajăm niște lucrători. Și un proiectant. Probabil că ar dura mult timp să fie proiectată, și construirea ei ar fi costisitoare.

El înghiți și își trecu limba peste buze.

Aproape că simțea cum călărea - singur. Cum își mâna calul la trap. La galop. Opt kilometri. Aproape că simțea cum alerga, întinzându-și mușchii, mișcându-se ritmic, epuizându-se pe o distanță de opt kilometri. Poate șaisprezece dacă se întorcea alergând. Sau putea să meargă doar, cu pași mari, fără teamă, fără să se gândească unde ar fi putut ajunge cu următorul pas.

Fusese orb timp de șase ani. De ce de abia acum...

Pentru că până acum nu o întâlnise pe Sophia. Imaginația ei vie nu era folositoare doar pentru jocurile închipuirii.

— Domnul Fisk crede că e o idee bună, spuse ea. Vocea ei era ciudat de inexpressivă, iar Vincent își dădu seama că nu își rostise gândurile cu glas tare. Poate că tu nu. Poate crezi că îți controlez cam prea mult viața.

El întoarse capul și îi zâmbi.

— O să călărești acolo cu mine, Sophie? Putem să luăm mâncare cu noi și să facem un picnic, pentru că va trebui să ne oprim la jumătatea drumului și să ne alimentăm.

— Oh, exclamă ea. Ce urât din partea ta! Nu călăresc chiar *atât* de încet.

— Te voi învăța să călărești ca vântul, îi promise.

— Crezi că e o idee ridicolă? Sau că am prea multe idei? Să îmi văd mai mult de treaba mea?

Părea ciudat de nesigură de ea însăși. Credea că depășise asta.

— Sunt copleșit. De unde vin toate ideile astea?

— Cred că dintr-o viață în care am observat mereu, fără să pot face niciodată nimic. Am de răscumpărat douăzeci de ani de inactivitate.

— Cerul să mă ajute, atunci. Data viitoare o să-mi construiești o mașinărie zburătoare, care va merge singură pe cer și își va găsi singură drumul spre casă.

— Oh, exclamă ea. Oh, Vincent, asta ar însemna să am prea multe idei. Dar am putea crea o poveste minunată în jurul acestei idei. Am putea...

Însă el râdea, așa că se opri și râse și ea.

— Cred că e o idee strălucită, îi spuse el. Cred că *tu* ești strălucită. Ți-ai citit scrisoarea?

— Scrisoarea... oh, scrisoarea mea. Am uitat de ea. Se ridică în picioare. A stat acolo pe consola șemineului, sub ochii mei, de când suntem aici.

O auzi traversând încăperea.

— Nu recunosc scrisul. Mă întreb...

— Știi că există o singură cale de a-ți satisface curiozitatea, sublinie el.

O auzi rupând pecetea și apoi auzi foșnetul hârtiei.

— Poate că e de la unul dintre prietenii tăi, Vincent, și îmi scrie mie ca să ți-o citesc cu glas tare.

Se mai întâmplase de câteva ori. Fuseseră scrisori de la George și de la Ralph.

Se așternu tăcerea.

— Ce este? Întrebă el.

— E de la unchiul meu. E de la Sir Terrence Fry.
El se înfurie pe loc.

— S-a întors în Anglia și a auzit de căsătoria mea.
Urmă altă tăcere îndelungată.

— Vino, spuse el în sfârșit, întinzând mâna.

Ea veni să se așeze lângă el, deși nu îi luă mâna.

— Te felicită? Sau te compătimește?

O simți ezitând.

— Puțin din amândouă, presupun, răspunse în cele din urmă. E fericit că sunt la adăpost pentru toată viața din punct de vedere social și financiar.

Și îi părea rău că se căsătorise cu un orb. Nu o spuse cu glas tare. Dar nici nu era nevoie.

— Nu are niciun drept. Vocea ei tremura. Absolut niciun *drept*.

Nu, cu siguranță că nu. Vincent ridică mâna, îi găsi ceafa și începu să o mângâie, liniștitor.

— A vorbit cu mătușa Martha, continuă ea. Sau, mai degrabă ea a vorbit cu el. I-a explicat cum te-am prins în capcană.

— Ei drăcie, chiar așa?

— Însă nu e sigur că o crede. Vrea să audă povestea de pe buzele mele.

— Și se așteaptă să mergi la Londra și să-i soliciți o audiență?

— Nu. Vrea să vină aici.

Deschise gura ca să îi spună exact ce credea despre ideea asta neobrăzată. Însă o închise din nou, și vorbele rămaseră nespuse. Sir Terrence Fry era ruda ei, una dintre foarte puținele ei rude.

— Are o soție? Întrebă în schimb.

— A murit cu mulți ani în urmă.

— Copii?

— Niciunul nu a supraviețuit. În afară de Sebastian.

— Sebastian?

— Fiul lui vitreg. Soția lui era văduvă când s-a căsătorit cu el.

— Și nu a comunicat cu tine până acum? Nu a venit

niciodată să-ți viziteze tatăl? Nu a luat parte la înmormântarea lui? Sau la înmormântarea mătușii tale, sora lui?

— Nu era în țară. E diplomat. Și nu, nu l-am întâlnit niciodată, nici nu am primit vești de la el în mod direct. Până acum.

— În mod direct, repetă el încruntându-se. Și indirect?

— I-a scris lui Sebastian și i-a cerut să mă viziteze când m-am dus să locuiesc la mătușa Mary. Voia să știe dacă eram bine îngrijită și dacă mă simțeam fericită acolo.

— Chiar așa? El era tot încruntat. Și fiul lui vitreg te-a vizitat? Însă probabil că o vizitase, pentru că ea știa despre această cerere.

— Da. De câteva ori.

Și dintr-odată își aminti că o întrebase dacă mătușa Mary avea copii sau dacă ea avea veri la Londra. Răspunsese că nu, dar existase o anumită ezitare, și el o observase atunci. Uneori, o ezitare ascunde o mie de înțeleșuri.

— E mai mare decât tine?

— Oh, da. Cu opt ani mai mare.

Ea avea cincisprezece ani atunci când îi murise tatăl. Vărul cel vitreg trebuie să fi avut douăzeci și trei. Vârsta pe care o avea Vincent acum.

Îi masă ceafa și își dădu seama că plecase fruntea mai tare decât ar fi fost nevoie pentru a citi scrisoarea. Își dădu seama că stătea cu bărbia în piept și poate cu ochii închiși.

— Povestește-mi despre el. Povestește-mi despre vizitele acelea.

— Era foarte chipeș. Și prietenos și plin de vitalitate și încredere.

El așteptă.

— Era foarte amabil. S-a împrietenit cu mine și am vorbit foarte mult. M-a luat la plimbare pe jos și în cabrioleta lui. M-a dus să văd galeriile de artă și bisericile vechi și o dată mi-a cumpărat o înghețată la Gunter's. Eram teribil de îndurerată de moartea tatălui meu. El mi-a ușurat

durerea.

El așteptă din nou. Aerul din jurul lor era încărcat de o durere teribilă. Spera că nu era ceea ce bănuia el.

— Am fost foarte prostuță. M-am îndrăgostit de el. Presupun că nu era nimic surprinzător. De fapt, ar fi fost surprinzător dacă nu m-aș fi îndrăgostit. Însă i-am spus. În prostia mea, credeam și că el se îndrăgostise de mine. Așa că i-am spus.

— Aveai cincisprezece ani, Sophie, zise el, și mâna i se opri pe gâtul ei.

— A râs de mine.

Ah, Sophie. Atât de tânără și fragilă. La vârsta aceea ar fi fost vulnerabilă, chiar dacă toată viața ei de până atunci ar fi fost solidă ca o stâncă.

— A râs și mi-a spus că eram o puștoaică prostuță și nerecunoscătoare. Și așa eram. Oricum aș fi avut inima frântă. Aș fi fost rănită și umilită de râsul lui, și nu mi-aș fi găsit locul când mi-aș fi amintit de naivitatea mea. Însă mi-aș fi revenit. Cred că aș fi făcut-o. Presupun că nu e atât de neobișnuit ca tinerele fete să se îndrăgostească fără nădejde de bărbații chipeși, apoi să rămână cu visurile și speranțele zdrobite.

— Și de ce nu ți-ai revenit? Întrebă el când văzu că nu continua.

— Stăteam în camera de zi a mătușii Mary, iar pe perete era o oglindă. Una înaltă. M-a dus în fața ei și a stat în spatele mele, explicându-mi de ce era absurd și chiar puțin insultător din partea mea să mă îndrăgostesc de el și să mă aștept ca el să îmi împărtășească sentimentele. M-a făcut să mă uit la silueta și fața și părul meu, care stătea drept deasupra capului ca o tufă și îmi cădea pe umeri, pentru că nu reușeam niciodată să îl stăpânesc. Mi-a spus că eram mică, jigărită și urâtă. Mi-a spus că mă plăcea destul de mult, dar numai ca pe o verișoară mai mică, pentru că îi promisese tatălui său vitreg să aibă grijă de mine. În timp ce vorbea, râdea. Cred că era un râs afectuos, dar mie mi s-a părut grotesc. După ce a plecat, m-am dus în camera mea, am găsit foarfeca și mi-am

ciopârțit tot părul. Nu a mai venit niciodată, și chiar dacă ar fi venit, eu nu aș fi vrut să-l văd.

El o cuprinse cu brațele și o trase spre el până când îi simți capul odihnindu-se pe umărul lui.

— Iartă-mi limbajul, Sophia, dar a fost un *nemernic*. Mi-aș dori să pot petrece cinci minute singur cu el.

— A trecut mult de atunci.

— Avea *vârsta mea*. Tatăl tău tocmai murise. Mătușa ta te neglijă. Aveai cincisprezece ani. Nu erai încă adultă. În afară de asta, erai o *ființă omenească*. Și el era un *gentleman*. Oh, Sophie. Dulcea mea Sophie. Cred că erai frumoasă chiar și atunci. Acum știu că ești.

Ea râse cu fața lipită de gâtul lui și apoi plânse.

Și continuă să plângă.

Nemernicul. Nemernicul... *ticălosul naibii*.

Bâjbâi după batistă și i-o așează în mână.

— Sophie, zise el când suspinele se potoliseră, transformându-se în sughituri sporadice. Ești frumoasă. Pe cuvântul meu de orb. Ești cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o.

Ea râse și sughită, iar el râse încetșor în părul ei și își învinse dorința de a plânge cu ea. Își suflă nasul și puse batista deoparte.

— Cămașa și lavaliera ta sunt ude learcă.

— Se vor usca, răspunse el, fără să ia mâna de pe umerii ei. Înseamnă că unchiul tău nu te-a ignorat complet.

— Nu, presupun că nu.

— El este familia ta. Fratele tatălui tău.

— Da.

— Să îl invităm să vină aici, atunci, sugeră el. Ca să vă întâlniți în sfârșit, Sophie, și să hotărâști dacă vrei să-l mai vezi după asta. Fă-o în casa ta și în condițiile tale. Lasă-l să vadă singur dacă eu am fost prins în capcană de o femeie șmecheră, și dacă tu ești prinsă într-o căsătorie sumbră cu un bărbat care nu mai e întreg.

— Nu m-ar fi luat deloc în seamă dacă nu m-aș fi căsătorit. Și încă cu un viconte.

— Poate, recunosc el. Sau poate că a intenționat

dintotdeauna să vadă ce era cu tine odată ce se întorcea în țară și rămânea aici un timp. Ai fost la o mătușă, sora lui, și apoi la alta, iar în familia celei din urmă era și o verișoară, o tânără lady apropiată de tine ca vârstă. Poate că a crezut că erai unde trebuia să fii și unde îți doreai să fii. Poate că a crezut că și-a făcut datoria asigurându-se pur și simplu că erai bine îngrijită de rude.

— Nu s-a gândit niciodată să mă întrebe pe mine.

— Nu, nu s-a gândit.

O auzi împăturind scrisoarea.

— Simți lipsa familiei, spuse el, trăgând-o mai aproape. O simți chiar și atunci când ești cu familia mea. Nu greșesc, nu?

— Nu, recunosc eu după o scurtă ezitare. E îngrozitor să fii complet singur pe lume. Familia ta a fost bună cu mine, și am ajuns să-i iubesc. Dar... uneori este un gol. Poate că nu ar cântări atât de greu dacă aș fi într-adevăr lipsită de familie, dacă ar fi toți morți.

— Lasă-l pe unchiul tău să vină. Poate că nu va fi o vizită fericită. Sau poate că va fi. Nu vei ști cum va fi dacă nu îi permiți să vină.

Știa că avea să-l urască cu fiecare fibră a ființei. *Nu* se simțea binevoitor față de niciun membru al familiei soției lui. Dar trebuia să-și aducă aminte că, în urmă cu doar câteva săptămâni, ea trebuise să vină aici și să cunoască toată familia lui, știind că împrejurările în care avusese loc nunta lor aveau să îi predisună să o judece cu asprime. Însă o făcuse. Și îi câștigase, deși chiar și el își dădea seama că nu fusese ușor pentru ea. Fusese un șoricel tăcut aproape toată viața și trebuise să se impună ca să fie acceptată aici.

Ea oftă.

— O să-i scriu mâine. O să-l invit să vină la timp pentru sărbătoarea recoltei și bal. Nu e o dată foarte îndepărtată, nu?

Asta însemna că nu renunțase la idee? Nu, bineînțeles că nu. Vorbise despre ea cu prea mulți oameni ca să mai poată da înapoi acum. În plus, Sophia nu era dintre cei care

dau înapoi.

— Da, răspunse el. Invită-l să vină la bal. Până atunci se va întoarce și familia mea. Va fi potrivit să vină și familia ta. Va fi ca o recepție întârziată de nuntă. Poate vom putea chiar să o descriem astfel. Poate că ai putea invita și familia March. Probabil că vor spune nu, deși nu aş paria o avere pe asta.

— Ai înnebunit? Ea inspiră brusc.

— Probabil, recunosc el. Am sentimentul clar că nu te-ar refuza. Nepoata lor, vicontesa Darleigh, și toate celelalte.

— *Ești* nebun, îi spuse ea și râse cu un amuzament care nu părea prea convins.

El întoarse capul și o sărută.

— Trebuie să fie ora de culcare, zise el. Am dreptate?

— Ai dreptate, răspunse ea, fără să întoarcă capul ca să se uite la ceas.

Momentul lui favorit din fiecare zi.

*

A doua zi dimineață, Sophia stătea la biroul din salonașul lor. Își trecea capătul penei de scris peste bărbie, înainte și înapoi, gândindu-se cum să înceapă scrisoarea către unchiul ei. Ajunsesse la „Dragă unchiule”, după ce ștersese „Dragă Sir Terrence”, „Dragă Sir” și „Dragă unchiule Terrence”. Acum atinsese echilibrul exact între caracterul oficial și lipsa de formalitate.

Tab era întins peste piciorul ei, pentru că abandonase pervazul ferestrei care dădea spre răsărit când o văzuse așezându-se.

Nu se hotărâse încă dacă avea s-o invite și pe mătușa Martha, cu Sir Clarence și Henrietta, la Middlebury Park. Nu era sigură de motivele pentru care ar fi făcut-o. Ca să le întindă o ramură de măslin? Ca să se bucure de invidia lor? Ca să facă o încercare nenorocită de a-și crea o familie a ei?

Nenorocită, într-adevăr. Dar chiar imposibilă?

Ajunsesse să țină cu adevărat la familia lui Vincent. Însă când îi vedea cât erau de apropiați, faptul că devenise una dintre ei făcea ca absența propriei familii să fie și mai intensă.

Vincent, binecuvântată să-i fie inima, înțelegea asta.

Timp de câteva clipe uită de toate și nu se gândi decât la noaptea care trecuse. Fusesse întotdeauna un amant viguros și satisfăcător, mai ales din după amiaza aceea de pe insulă – încă se gândea la ea în fiecare zi. Fusesse minunat, și e/ fusesse minunat, și de fiecare dată de atunci...

Ei bine.

Însă noaptea care trecuse fusesse puțin diferită de orice altă ocazie. Noaptea trecută el o atinsese și o iubise cu tandrețe.

Poate că atunci când vorbise cu domnul Croft nu voia să spună ceea ce crezuse ea că spusese. Și poate că voia. Poate că...

Oh, cât de mult își *dorea* să nu se mai gândească.

„Ți-am primit scrisoarea ieri”, scrisese ea.

Progresase într-adevăr.

„Am fost încântată să o primesc?”

„A fost amabil din partea duminică să îmi scrii”, scrisese ea în schimb.

Fusesse? Fusesse într-adevăr amabil? De fapt, nu conta cu adevărat, nu? Însă existau anumite reguli de politețe care trebuiau respectate.

Care era motivul exact pentru care îi scrisese? Doar pentru că era acum vicontesă, și soțul ei era un om bogat? Pentru că îi păsa cât de cât de ea și se temea că era nefericită cu un orb? Pentru că vorbise cu mătușa Martha și asta îl făcuse să bănuiască cum fusesse cu adevărat viața ei cu ea?

Vincent avea dreptate. Trebuia într-adevăr să-l vadă și să descopere răspunsurile la toate întrebările ei. Însă nu *voia* să îl vadă. Și totuși tânjea după el. Era *fratele* tatălui ei. Uneori, tatăl ei obișnuia să îi spună povești din copilăria lui. Nu adesea, într-adevăr, dar uneori. Și unchiul

Terrence figura întotdeauna în aceste povești. Fuseseră prieteni apropiați în copilărie.

— Aș fi fericită să te văd, scrise ea, apoi se încruntă privindu-și cuvintele. Trebuia să se mulțumească cu ele. Nu voia să înceapă totul de la capăt.

Auzi pași din afară, apropiindu-se de ușă. Pași fermi, siguri. Domnul Fisk? Un lacheu? Dar oricine ar fi fost, nu se opri să bată la ușă. În schimb, mânerul se învârti, ușa se deschise și Vincent intra direct, cu Shep scoțând limba alături de el.

— Sophie?

— Sunt aici. La birou. Îi scriu unchiului meu.

— Bun. El veni mai aproape și îi puse mâna pe umăr. Obrajii îi erau strălucitori și îmbujorați, iar ochii lui frumoși și albaștri străluceau. Ne-am plimbat până la lac – Shep și cu mine, adică – și în jurul lui și pe alee până la seră. Am stat acolo un timp, apoi ne-am întors. Ar fi trebuit să te chem și pe tine, dar voiam să îmi dovedesc ceva.

— Și ai făcut-o. Nu pari ud. Prin urmare, nu ai alunecat în lac?

— Nici nu am căzut, nici nu mi-am rupt nasul. Când am urcat de la exerciții, tu mai dormeai. Mama a spus că ai întârziat la micul dejun. Nu te simți bine?

— Nici vorbă de așa ceva. Lăsa până și se ridică în picioare. Sunt chiar bine. De fapt, sunt mai mult decât bine. El ridică din sprâncene.

Sophia îi luă mâna liberă în mâinile ei și o sărută.

— O să avem un copil. Nu am consultat încă un doctor, dar sunt cât se poate de sigură.

El păru să o privească direct în ochi, făcând ochii mari. Mâna lui îi strânse mâinile, iar ea îl privi cu precauție.

— Sophie? zâmbi lent și apoi râse.

— Da, răspunse ea și îi sărută mâna din nou.

El lăsa lesa lui Shep, își eliberă mâna din mâinile ei și se întinse după ea. O prinse în brațe și o strânse atât de tare, încât o lipi de el de la umeri la genunchi.

— Sophie, șopti el. Într-adevăr? Un copil?

— Da. Într-adevăr.

Îl auzi înghițind.

— Dar ești atât de mică, șopti Vincent.

— Chiar și femeile mici pot să aibă copii destul de ușor, zise ea.

Spera că avea dreptate. Când era vorba despre nașterea copiilor, nu exista nicio garanție. Însă era prea târziu pentru îngrijorări și temeri.

Își sprijini obrazul pe creștetul ei.

— Un copil, repetă el și râse din nou. Oh, Sophie, un *copil!*

Rămaseră multă vreme îmbrățișați. Scrisoarea unchiului el fu uitată. Shep se întinse la picioarele lui Vincent și adormi. Tab se înapoiase pe pervazul ferestrei, lăfăindu-se la soare.

Capitolul 19

Și apoi, bineînțeles, după doar câteva ore, avu un atac de panică.

Sophia se dusesese în sat cu Ursula și Ellen. Surorile lui voiau ceva de la prăvălia din sat, iar Sophia voia să o viziteze pe Agnes Keep și să îi arate niște ilustrații pe care le făcuse pentru noua poveste cu Bertha și Dan pe care o născociseră amândoi cu o săptămână în urmă – despre un coșar care rămăsese blocat în vârful unui horn înalt, cocoțat pe o clădire foarte înaltă. După cât se părea, una din schițele ei o arăta pe Bertha salvându-l, numai fundul și picioarele fiindu-i vizibile, iar restul persoanei ei ascuns în horn.

Mai târziu îl așteptau la ceai pe Andy Harrison împreună cu soția. Între timp, avea două ore libere, întrucât administratorul era plecat cu treburi pentru toată ziua. Se hotărî să exploreze traseul sălbatic, chiar dacă lucrările de abia începuseră. La urma urmei, în Districtul Lacurilor nu fusese nimeni înaintea lui ca să netezească dealurile. Însă nici nu încercase să le străbată singur.

Nu pleacă singur nici acum. Simțea că în ultimul timp îl neglijase pe Martin. Ceea ce era o prostie, bineînțeles, pentru că Martin se bucura probabil să aibă mai mult timp liber pentru el. Vincent auzise șoptindu-se că Martin o curta pe fiica fierarului din sat – și i se păruse potrivit.

Îl luă pe Martin și bastonul, apoi porniră să exploreze traseul, găsindu-l într-adevăr cam bolovănos și năpădit de tufe pe margini, de îndată ce trecură de zona în care se lucra.

— Naturii nu îi trebuie prea mult timp ca să ia înapoi ce e al ei, nu-i așa? zise el.

— Bravo pentru natură, zic eu, răspunse Martin. Omenirea poate face lucruri rușinoase cu ea, dacă i se oferă cea mai mică șansă.

— Te gândești la minele de cărbuni și alte lucruri asemănătoare? îl întreabă Vincent.

— Mai degrabă la copacii aceia prostești de la mijlocul aleii, răspunse Martin. Retezați și modelați ca să arate stupid, exact ca niște pudeli.

— Arbuștii ornamentali? râse Vincent. Arată într-adevăr stupid? Mie mi s-a spus că sunt drăguți și pitorești.

Martin mârâi.

— Sunt niște pietre mari la patru pași înainte, îl avertiză el. Ia-o spre stânga. Dacă mergi drept înainte, s-ar putea să te rostogolești până la poalele dealului.

— Sophia mi-a spus despre traseul pentru călărie. Crezi că va funcționa, Martin?

— Nu cred că se va ține vreodată un derby aici, îi spuse Martin. Dar va funcționa. Vei putea să te duci să călărești cât vrei acolo, fără să ne temem toți că îți vei rupe gâtul.

— Sophia te-a consultat.

— Fără îndoială că a hotărât că, dacă era o idee ridicolă, era mai bine să râd eu de ea, și nu tu. Știi, adoră și pământul pe care calci.

— Oh, fleacuri, râse Vincent. E însărcinată, Martin.

— Asta a spus și bucătăreasa și toate cameristele. Ceva despre rotunjirea feței și despre expresia din ochii ei

și alte asemenea fleacuri. Totuși, par să aibă întotdeauna dreptate. Nu știu cum fac femeile. Ca să știe lucrurile astea, vreau să zic.

— O să fiu tată.

— Dacă Excelența Sa doamna e însărcinată, atunci sper că dumneata vei fi tatăl, sir, încuviință Martin.

Și Vincent se opri din drum și se gândi cât de subțire era soția lui și ce șolduri înguste avea. Și cât de multe nașteri se sfârșeau cu copii născuți morți sau cu moartea mamei. Sau cu amândouă. Și cum nu avea să-și vadă niciodată copilul chiar dacă trăia, și nu avea să fie niciodată în stare să se joace cu el ca orice tată normal, și cum niciodată...

Martin îl prinse de antebraț.

— E un scaun acolo. E destul de dărăpănat, dar s-ar putea să-ți susțină greutatea.

Era prea târziu. Nu avea aer. Și *nu putea să vadă*. Se prinse de mâna lui Martin, deși nu știa dacă voia să scape de ea sau să se țină de ea.

Scaunul *putea* să îi susțină greutatea. Când își recăpăta controlul, își dădu seama că stătea pe el.

Inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră.

Era orb. Asta era tot.

Era ca o incantație.

Era primul atac de panică pe care îl avea după cel din trăsură, cu Sophia. Deveneau mai rare. Poate că până la urmă aveau să se oprească de tot. Poate că va veni un timp în care inconștientul și mintea lui conștientă vor accepta în sfârșit faptul că nu va mai vedea niciodată.

— Te-am umplut de sânge pe mână?

— Nu e nimic care să nu se vindece cu puțină alifie, sir, îi răspunse Martin. Toți cei din bucătărie vor avea de ce să mă tachineze. Vor pretinde că Sal m-a zgâriat.

— Fiica fierarului? Întrebă Vincent. E drăguță?

— Este, răspunse Martin, și pe deasupra ai și ce ține în brațe. Însă nu voi trece niciodată de ținutul în brațe, din păcate. Păstrează totul pentru după nuntă, sunt sigur.

— Și?

— Și eu nu mă grăbesc, îi mărturisi Martin. Poate că o să mă sature de ea. Poate o să se sature ea de mine. Și poate că voi ajunge să cred că dacă singura cale de a ajunge sub fustele ei este nunta... Ei bine. Nu am ajuns încă atât de jos și, dacă îmi spun rugăciunile în fiecare seară ca un băiat cuminte, așa cum m-a învățat mama, poate nici nu o să ajung. Totuși, își leagă șoldurile în modul cel mai nerușinat pe care l-am văzut vreodată, Vince.

Vincent râse.

— Când îți spui rugăciunile, Martin, trebuie să știi ce vrei să faci. Altfel, s-ar putea să-L încurci pe Dumnezeu.

În mod cu totul interesant, Martin oftă.

Vincent se gândi că era posibil ca picioarele să-l țină. Se ridică, folosindu-și bastonul. Tremurăturile încetaseră aproape de tot.

Femeile mici aveau copii tot timpul. Sophia o spusese singură.

Și nu trebuie să vezi ca să atingi un bebeluș. Sau să îl ții în brațe.

Sau să te joci cu el.

Sau să îl iubești.

Să îl.

Va fi băiat sau fată?

Nu conta. Nu conta absolut deloc. Atât timp cât trăia. Atât timp cât era sănătos.

Atât timp cât Sophie trăia.

Te rog, Doamne, las-o să trăiască! Și în rugăciunea lui nu fu nimic ambiguu.

— O să încep să economisesc pentru darul de nuntă, zise el.

Martin mormăi din nou.

Când se întoarseră de pe traseul sălbatic, Vincent se gândea cu mai multă bucurie la situația iminentă de tată. Nu avea rost să-și imagineze că totul avea să meargă rău. Și nu avea rost să se lamenteze pentru că nu avea să-și vadă niciodată copiii.

Măcar avea să aibă un copil.

Al lui și al Sophiei.

Și acum bineînțeles că ea avea să rămână și că aveau să termine în sfârșit cu sugestia mai mult decât absurdă pe care i-o făcuse ca să o convingă să se căsătorească cu el. Pentru că, deși se gândiseră la posibilitatea că o sarcină ar fi amânat planul de a trăi separat, niciunul dintre ei nu părea să se fi gândit la ce avea să se întâmple cu copilul, dacă se separau *într-adevăr*.

Și nicio forță de pe pământ nu ar fi putut să-i ia copilul, chiar dacă nu avea să-l vadă niciodată. Și ar fi pariat pe întreaga lui avere că nimeni nu ar fi putut să ia un copil nici de la Sophia.

Iar asta însemna că trebuiau să rămână împreună.

Era atât de bucuros că se terminase cu absurditatea aceea. Se gândi că și Sophia avea să se bucure. Poate că avea să abordeze subiectul în fața ei mai târziu, și să poată uita în sfârșit de toate astea.

Auzi niște voci feminine și i se păru că veneau din direcția rondurilor geometrice. Le auzi pe Ursula și pe Ellen. Ah, și apoi pe Sophia. Însemna că se întorseseră din sat.

— Oh, uită-te la *asta*, spunea Ursula când se apropie de ele. E adorabilă. E un loc adevărat, Sophia?

— Nu chiar, spuse Sophia. E căsuța pe care o visez, casa în care aş prefera să locuiesc.

— Îmi plac căsuțele cu acoperiș de paie, zise Ellen. Oh, ce *încântătoare* sunt toate schițele astea, Sophie. Ai un talent *așa* de mare. Uită-te doar la florile astea. Oh, și asta e pisica ta. Și un cățel care stă în prag.

— Nu preferi să trăiești la Middlebury Park? întrebă Ursula, râzând.

— Ah, dar Middlebury e realitatea, spuse Sophia. Căsuța e visul meu. Bineînțeles că nu voi trăi niciodată în ea. E o fantezie. Dar oh, câtă pace e în ea. Câtă liniște! Câtă *fericire*!

Vincent simți că se transforma în piatră. Martin părea să fi dispărut.

— Sper că nu ești mai puțin fericită aici, în viața reală, zise Ellen. Pari fericită, și noi nu l-am văzut niciodată pe Vincent atât de fericit.

— Ah, dar trebuie să fim toți în stare să deosebim ficțiunea de realitate, răspunse Sophia, altfel am fi veșnic nemulțumiți. Fantezia e doar fantezie. Sunt foarte mulțumită aici. Sunt cea mai norocoasă dintre femei.

— Ei bine, eu sunt foarte impresionată de schițele tale, Sophia, declară Ursula. Copiilor le vor lipsi când ne vom întoarce acasă, la fel ca și poveștile pe care le spui împreună cu Vincent, într-o asemenea armonie. Ah, Vincent. Ai face mai bine să fii atent. Sophia ne arată desenul căsuței în care va trăi când nu va mai putea să suporte să stea cu tine.

— Oh, exclamă Sophia. Aici erai. Te-ai plimbat?

— Am fost pe traseul sălbatic cu Martin, și am supraviețuit ca să spun povestea. V-ați distrat bine în sat?

Sophia își strecură mâna pe sub brațul lui, și se îndreptară cu toții spre casă.

Vincent era atât de descurajat, încât simțea că inima îi coborâse în vârful cizmelor lui hessiene.

— Am desenat căsuța pentru că am observat cât de curioși sunt copiii în privința *tuturor* lucrurilor, și că au început deja să întrebe *unde* e grădina în fundul căreia trăiesc zânele. M-am gândit să pun căsuța pe coperta primei cărți din serie. Ți-a plăcut plimbarea? Martin a fost cu tine?

Prin urmare, știa că el auzise.

*

Sir Terrence Fry acceptă invitația.

La fel și Sir Clarence și Lady March. Henrietta urma să vină cu ei, deși era foarte căutată la petrecerile de vară în aer liber, unde era asediată de atențiile gentlemanilor eligibili, toți cu titlu, însă niciunul dintre ei nu reunea standardele ei fine.

Sophia zâmbi citind scrisoarea, dar simți în același timp o anumită groază. Își *dorea* ca ei să vină? Însă ea îi invitasese. Trebuia să îi primească cu căldură și să fie atentă la nevoile lor.

Își dorea ca unchiul ei să vină?

Își dădu seama că exista un motiv anume care o făcea să aștepte cu groază venirea lui. Se temea că el avea s-o dezamăgească. Poate că nu îi scrisese pentru că mai ținea la amintirea tatălui ei, sau pentru că regreta că nu își făcuse timp pentru a o vedea până acum. Poate că nu avea să fie în stare să-i ofere o explicație satisfăcătoare pentru că o neglijase atâta timp. Poate că venea ca să-i arate cât era de nemulțumit că îl furase pe Vincent de la Henrietta – dacă asta era povestea pe care i-o spusese mătușa Martha. Poate că...

Ei bine, va trebui să aștepte și să vadă.

Cu toate acestea, tânjea după venirea lui. Era însărcinată. Fiul sau fiica ei nu aveau să fie lipsiți niciodată de atenția și iubirea tuturor rudelor din partea tatălui. Însă ce putea spune despre rudele din partea ei? Nu avea să existe nimeni pentru copilul ei?

Sau pentru ea însăși?

Surorile lui Vincent și familiile lor plecaseră la casele lor, dar aveau să se întoarcă pentru balul recoltei. Bunica lui era gata să se întoarcă la Bath. Închiriasse chiar și o casă acolo. Avea să plece după bal. Mama lui era tot mai înclinată să se întoarcă la Barton Coombs și la prietenele ei de acolo, însă voia să stea până naștea Sophia, eveniment așteptat la începutul primăverii viitoare.

Balul recoltei stârnise atenția nerăbdătoare a tuturor celor aflați pe o rază de câțiva kilometri, deși nu mai era numit astfel. Acum se numea recepție de nuntă și bal. Un eveniment întârziat. Foarte întârziat, pentru că toată lumea părea să știe că mireasa era însărcinată în câteva luni, deși umflătura aceea foarte ușoară nu se vedea încă sub fustele largi ale rochiilor cu talia înaltă.

Soacra ei o ajuta cu planurile, deși adevărul era că avea aproape la fel de puțină experiență ca și Sophia atunci când venea vorba despre un eveniment atât de mareț. Însă ea se îngrijora în esență din pricina lui Vincent.

— Deși ai avut un efect remarcabil asupra lui, Sophia, recunosc eu aproape fără să vrea pe când stăteau

împreună în bibliotecă, făcând liste și iar liste cu toate lucrurile de sub soare pe care trebuiau să le facă - cu toate lucrurile la care se puteau gândi, în orice caz. Din când în când, uneia dintre ele îi trecea prin minte câte un lucru pe care îl uitaseră și le cuprindea panica pe amândouă. Nu știi cum o faci. Și uneori îmi doresc să nu fi fost așa. Ce te-a făcut să te gândești la un traseu de călărie în parc? Și cum va mânca Vincent la o recepție publică, și cum se va comporta într-o sală de bal?

— Le va face pe amândouă cu cea mai mare ușurință, mamă, o asigură Sophia. A făcut-o la Barton Coombs, și o va face și aici. Va fi printre rude și prieteni.

— Sper că ai dreptate, răspunse soacra ei oftând.

Balul recoltei sau recepția de nuntă sau oricum s-ar fi numit era stabilit pentru începutul lui octombrie. Vara trecea spre toamnă mult prea curând, așa cum se întâmpla întotdeauna, dar toamna avea și ea frumusețea ei. Copacii aveau să se coloreze în curând și să înceapă să-și lepede frunzele, și înainte de a înverzi din nou, la Middlebury Park era așteptată sosirea unui bebeluș. Însă era prea devreme ca să se gândească la asta.

Sir Terrence și familia March erau așteptați să sosească în aceeași zi, deși nu veneau împreună. Surorile lui Vincent urmau să vină după câteva zile, și la fel și viconteles Ponsonby, care își vizita o rudă în vârstă ce locuia în apropiere și se declarase încântat să petreacă câteva zile la Middlebury.

— Am răgușit de atâta răcnit în cornetul acustic, le scria el. Coardele mele vocale necesită un repaus, ca să nu mai vorbim despre restul persoanei mele. Doar din acest motiv, accept amabila voastră invitație.

În timp ce îi citea toată scrisoarea cu glas tare lui Vincent, Sophia se gândi că viconteles Ponsonby vedea lumea cu ochi satirici. Oare ironia îi venea din nefericire, așa cum venise și ironia ei? Nu știa multe despre el, cu excepția faptului că era unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui Vincent, unul dintre Supraviețuitori. Persoana lui nu avea multe semne de vătămare fizică, în afară de o

ușoară bâlbâială. Însă părea să privească oamenii cu o anumită oboseală. Cu toate acestea, nu putea să aibă mai mult de treizeci de ani, și probabil nici măcar atât.

Familia March sosi prima, la începutul după-amiezii. Sophia și Vincent le ieșiră în întâmpinare, iar Shep îl conducea pe Vincent.

— Mătușă Martha, spuse Sophia pășind în față de îndată ce vizitiul o ajută pe mătușa ei să coboare. Și o îmbrățișă pentru prima dată în viață.

— Sophia? Sprâncenele mătușii ei se ridicară, surprinse, iar ochii îi măsurară nepoata din cap până-n picioare. Se vede clar că te-ai aranjat bine. Middlebury Park e atât de mare cum ni s-a spus. Aproape la fel de mare ca Grandmaison Hall, unde Henrietta a petrecut recent două săptămâni, la invitația specială a contelui de Tackaberry.

— Sper că nu ați avut o călătorie prea solicitantă, răspunse Sophia.

— Lord Darleigh, spuse mătușa ei, în timp ce Sophia se întoarse să își salute unchiul, care privea în jurul lui, cu mâinile la spate.

— Văd că te-ai descurcat bine, fetițo, zise el în timp ce ea se gândea dacă să-l îmbrățișeze, respingând imediat ideea. Se mulțumi să îi zâmbească.

— Sper că ați avut o călătorie plăcută, unchiule.

Henrietta era pe scările trăsuri. Însă se opri dintr-odată și țipă.

— *Papa!* Un câine!

— E gardianul meu, domnișoară March, explică Vincent. Rămâne mereu alături de mine și e perfect inofensiv.

— Mamă? făcu Henrietta din vârful scării, îngrozită.

— Henrietta a avut o experiență urâtă în copilărie, explică mătușa Martha. A încercat să mângâie un câine rău din sat, în timp ce ne îndreptam spre biserică, și el a clănțănit din dinți la ea și ar fi mușcat-o dacă tatăl ei nu l-ar fi alungat cu un băț. Și proprietarul a jurat și el că era inofensiv, Lord Darleigh.

— O să-l duc în apartamentele noastre, propuse

Vincent, în timp ce Sophia vă va conduce spre camerele dumneavoastră. Fără îndoială că doriți să vă îmbroscăți și poate chiar să vă odihniți puțin. Voi fi încântat să vă întâmpin așa cum se cuvine în salon, la ora ceaiului. Fiți liniștită, domnișoară March, Shep nu vă va face niciun rău, nici dumneavoastră, nici altcuiva. El nu face decât să vadă în locul meu. Sunt foarte fericit că ați ajuns bine cu toții. Sophia tânjea să își aibă familia aici, cu ea.

Și se întoarse și urcă scările, intrând în casă cu Shep.

— Vede în locul lui? întrebă Sir Clarence, cu sprâncenele ridicate. Foarte ciudat.

Henrietta păși pe terasă și Sophia o îmbrățișă.

— Bine ai venit la Middlebury Park, Henrietta.

— Sper că ești fericită aici, desigur, răspunse Henrietta. Te-ai căsătorit cu un orb ca să obții asta, și sper că a meritat.

— Da, zâmbi Sophia. M-am căsătorit cu Vincent și sunt fericită aici. Vă rog să intrați. Unchiul Terrence va sosi și el în curând.

Își strecură mâna pe sub brațul mătușii și îi conduse pe toți înăuntru.

Nu se mai întreba de ce veniseră. Fuseseră mânați de curiozitate, și de speranța că o vor găsi regretându-și căsătoria, sau că Vincent o regreta. Sau că Middlebury Park nu era chiar atât de mare cum se spunea. Veniseră sperând că aveau să se întoarcă acasă mângâiați, bucuroși că lordul Darleigh se căsătorise cu nepoata lor și nu cu Henrietta.

Trebuie să fie îngrozitor să porți cu tine o povară atât de uriașă de nefericire, și să o aperi toată viața împotriva oricui, se gândi ea. O întrista să știe că avea o mătușă și un unchi și o verișoară care nu aveau să fie niciodată o familie adevărată pentru ea. Însă în cele câteva zile ale vizitei lor avea de gând să îi sufoce cu atenția și curtoazia și chiar afecțiunea ei.

Unchiul ei sosi cam după o oră, iar Sophia și Vincent ieșiră din nou afară ca să îl întâmpine, Vincent cu bastonul de data asta. Când ajunseră pe terasă, scările trăsorii erau trase și un gentleman înalt și elegant cobora pe ele.

Pentru o clipă Sophia fu dezorientată și rămase fără suflare, gândindu-se că fusese înșelată în toți anii aceia. Tatăl ei nu murise în duelul acela, până la urmă. Fu doar un moment, bineînțeles. Fața bărbatului era frumoasă, dar austeră. Nu avea farmecul cald și zâmbitor care îl învăluise mereu pe tatăl ei, chiar și atunci când avea un munte de datorii și pierduse o avere la table. Pe de altă parte, prezența lui era la fel de impunătoare, în felul ei.

Însă semăna foarte bine cu tăticul ei.

Își eliberă brațul de brațul lui Vincent și făcu un pas înainte.

— Unchiule Terrence?

El rămase în fața ei, privind-o din cap până în picioare, așa cum făcuse și mătușa Martha. Își scoase pălăria înaltă și se înclină în fața ei.

— Sophia? Ei bine, ești o micuță drăgălașă și nu semeni deloc cu cea la care m-au făcut să mă aștept.

Trebuia să zâmbească? Să facă o reverență? Să îl întrebe despre călătorie? Să îl îmbrățișeze? Se simțea paralizată.

Îi întinse mâna fără mănușă, și ea își așeză mâna în mâna lui. Apoi îi duse mâna la buze, cu un gest curtenitor care o făcu să își muște buza de jos.

— În singura ocazie în care l-am văzut pe tatăl tău, după nașterea ta, îi povesti el, te-a descris ca pe o comoară mică cu părul ca un pământuf de șters praful, care îl ținea în viață oricât de disperat ar fi fost. Ți-a spus asta vreodată, Sophia?

Ea clătină din cap. Își mușca tare buza. Ochii i se împăienjeniră și își dădu seama că erau plini de lacrimi.

— Adesea nu le spunem celor mai apropiați și mai dragi ce este în inimile noastre, continuă el. O bătu ușurel pe mână, apoi îi dădu drumul.

Ea își veni în fire.

— Unchiule Terrence, pot să ți-l prezint pe soțul meu? Vincent, Lord Darleigh?

Vincent întinse mâna dreaptă, zâmbind.

— Sir, sunt încântat să vă cunosc.

În timp ce unchiul ei pășea în față ca să-i strângă mâna, nimic nu mai blocă vederea trăsorii. Și Sophia își dădu seama pentru prima dată că nu venise singur. Un alt bărbat stătea în ușă, coborând scările – un tânăr chipeș și zâmbitor.

— Sophia, zise Sebastian, accentuând ca de obicei ultima literă, în modul acela care îi încălzea cândva inima. Cu siguranță că ai crescut de când te-am văzut ultima dată.

Ea simți că tot sângele i se scurgea din cap către tălpile picioarelor.

— Sebastian? întrebă ea încleștându-și mâinile în timp ce el pășea pe terasă.

Avea pieptul mai lat decât în urmă cu șase ani. Și era chiar mai chipeș decât fusese atunci. Și părea mai încrezător în propria persoană. Iar zâmbetul îi era și mai fermecător.

— Nu am putut rezista să nu vin și eu cu tata, explică el. Voiam să văd cum arată vicontesa Darleigh. Și văd că e frumoasă de pică.

— Sper că nu te superi, Sophia, spunea unchiul ei. Sebastian era nerăbdător să te vadă din nou. Darleigh, ți-l prezint pe fiul meu vitreg, Sebastian Maycock.

Sophia nu îl văzuse niciodată pe Vincent rece ca gheața. Nările îi erau umflate, buzele strânse într-o linie subțire. Ochii lui priveau direct spre Sebastian. Tânărul se îndreptă spre el, cu mâna dreaptă întinsă, cu un zâmbet ușor pe buze.

— Maycock, spuse Vincent, și vocea îi era și ea înghețată.

Mâna lui Sebastian căzu.

Sophia se întrebă dacă unchiul ei observase schimbarea din manierele lui Vincent.

— Bineînțeles că nu mă supăr, unchiule Terrence, zise ea. Suntem fericiți să vă avem pe amândoi aici, și avem câteva camere de oaspeți libere. Mătușa Martha și Sir Clarence au sosit acum ceva timp, cu Henrietta. Vor coborî în curând în salon, la ceai. Mergem direct acolo, sau vreți să stați un timp în camerele voastre?

Își strecură brațul pe sub brațul lui.

— Prin urmare, au venit, nu? Întrebă el și păru amuzat. Sunt surprins că i-ai invitat, Sophia. Dar sunt surprins că m-ai invitat și pe mine. Surprins și recunoscător. Sunt foarte pregătit pentru ceai. Tu ești, Sebastian?

— Te urmez îndeaproape, zise Sebastian.

Sophia văzu că se întreba dacă trebuia să îl conducă pe Vincent înăuntru sau nu. Însă Vincent se întoarse fără să-i aștepte și își găsi drumul spre trepte și în sus cu ajutorul bastonului, în timp ce Sophia și Sir Terrence mergeau exact în fața lui. Sebastian încheia șirul.

*

Sir Terrence Fry părea un om cu judecată. Știa cum să susțină o conversație și părea, cel puțin la prima impresie, că se bucura sincer să se afle acolo și să o cunoască în sfârșit pe Sophia. Sebastian Maycock părea încrezător și fermecător. În curând, mama și bunica lui Vincent îi mâncau din palmă, ca să zicem așa, iar Lady March și domnișoara March zâmbeau amândouă prostește când îi vorbeau, ceea ce îl conduse pe Vincent la concluzia că trebuie să fi fost într-adevăr chipeș și probabil și bogat.

Ceaiul din salon trecu fără niciun incident. Vincent fu încântat, de dragul Sophiei. Dacă ar fi putut exista măcar o aparență de amabilitate între ea și familia ei, s-ar fi bucurat pentru ea. Însă poate că avea să fie mai mult decât atât, în ceea ce îl privea pe unchiul ei, în orice caz. Vincent nu detectă nicio asemănare între tonul și gândirea lui și cele ale surorii sale.

Bineînțeles că avea încă niște explicații de dat.

Însă ora aceea fu foarte solicitantă pentru Vincent dintr-un motiv anume. Ar fi putut conversa cu interes cu Sir Terrence. S-ar fi putut amuza de observațiile adesea usturătoare ale familiei March. Însă fierbea de furie neputincioasă, pentru că fusese forțat să îl primească pe Sebastian Maycock sub acoperișul lui și să facă pe amfitrionul amabil cu el. Însă ce altă opțiune avea?

Individul venise neinvitat, și venise cu unchiul Sophiei. Avea dreptul să fie aici. Era fiul vitreg al lui Fry.

Vincent l-ar fi lovit bucuros cu mânușa peste față.

Încercă să-și spună că totul se întâmplase cu mulți ani în urmă. Poate că Maycock se schimbase de atunci. Pe atunci era doar un tânăr. Însă avea *douăzeci și trei* de ani, la naiba. Când o întâlnise pe Sophia din nou pe terasă, nu păruse deloc rușinat. Nu părea rușinat nici acum, în salon. Era posibil să fi uitat? Sau ca Sophia să fi exagerat ceea ce spusese el? Însă dacă ar fi spus chiar și jumătate din ce-și amintea ea, cuvintele lui tot ar fi fost de neiertat.

— Trebuie să știu, zise Sir Clarence cu glas entuziast și glumeț, ca și cum ar fi vorbit cu un copil sau cu un imbecil, în ce fel vede câinele în locul dumitale, Darleigh. Observă toate lucrurile și le judecă asemenea unui om? Sau e o cățea? Ai face bine să nu spui asta cu prea mult sentiment, în auzul soției tale.

Râse de propria glumă, și Vincent zâmbi.

— Shep e un ciobănesc scoțian, un câine pentru oi, explică el, și a fost dresat de un expert ca să mă conducă fără șovăire, exact cum ar fi condus o turmă de oi dacă ar fi fost dresat pentru asta. Presupun că asta înseamnă că nu sunt foarte diferit de o oaie, fapt pentru care sunt mai mult decât recunoscător. De când îl am, mi-am recâștigat o mare parte din libertate.

Sir Clarence râse din nou.

— Într-o zi va mirosi un iepure și va alerga după el, iar dumneata vei da peste un copac sau vei cădea într-o râpă, Darleigh. De unde ai scos ideea asta nebunească?

— De la soția mea, de fapt, răspunse Vincent. A auzit despre o fetiță oarbă din naștere care are un câine care o conduce, și m-a convins să încerc și eu. Am spus că Shep vede în locul meu. Dar adevărul e că Sophia face asta. Ea mi l-a adus pe Shep, și a pus să se construiască cărarea cu bară spre lac și să fie curățat și delimitat traseul sălbatic din spatele casei. Ar trebui să fie gata înainte de sosirea iernii. Și ea a sugerat să fie construită o alee pentru călărie în interiorul parcului, ca să pot să călăresc în siguranță și

chiar să merg la galop. V-am auzit spunând, Sir Terrence, că fratele dumneavoastră o numea pe Sophia comoara lui. E și comoara mea.

— Sunt încântată să aud că dă dovadă de recunoștința cuvenită nemăsuratei bunăvoințe pe care i-ați arătat-o primindu-i avansurile cam îndrăznețe, în timp ce stăteați la Covington House, Lord Darleigh, zise Lady March. Sunt consolată. Trebuie să mărturisesc că am fost puțin cam stânjenită și rușinată cu ea, pentru că eram mătușa și supraveghetoarea ei în timpul acela.

— Dimpotrivă, doamnă, ripostă Vincent, zâmbind în direcția ei. Eu am fost îndrăzneț în avansurile mele față de domnișoara Fry, care mi-a refuzat de câteva ori cererea în căsătorie, înainte de a o convinge în cele din urmă să se îndure de mine.

— Suntem extrem de fericiți, adăugă bunica lui, că s-a îndurat. Sophia e ca un mic înger strălucitor care a coborât în căminul nepotului meu, Lady March. Îmi pare rău că familia dumneavoastră a pierdut-o, Lady March, dar știți că o fată trebuie să se mărite atunci când ajunge la o anumită vârstă. Vincent a fost norocos să o găsească, înainte să o facă altcineva.

— Mătușa Martha, interveni Sophia ridicându-se de lângă Vincent, Henrietta, probabil că vreți să respirați puțin aer curat după călătorie. Permiteți-mi să vă arăt grădinile cu forme geometrice și grădina cu arbuști ornamentali. Vremea e foarte bună cu noi pentru sfârșitul lui septembrie, nu?

— Aș veni și eu, dacă se poate, Sophia, zise Sir Terrence.

Vincent vorbi repede, înainte ca fiul său vitreg să hotărască să se alăture și el grupului.

— Maycock, câinele meu dorește probabil să facă puțin exercițiu, după ce a stat închis aproape toată după-amiaza în apartamentele noastre. Poți să cobori cu mine la lac, dacă vrei.

— Încântat, răspunse individul – și vocea lui părea cu adevărat încântată.

Capitolul 20

— Buna și bătrâna Sophia, spuse Sebastian Maycock, accentuând în mod deosebit ultima literă a numelui ei. Câinele a fost o idee strălucită. Aproape că nu îmi dau seama că mă plimb cu un orb.

Mergeau la pas normal pe cărarea spre lac. Maycock mergea pe partea cu bara, Vincent îl avea pe Shep.

— Nu voi spune că eu nu îmi dau seama că sunt orb, spuse Vincent, dar voi spune că acest câine mi-a redat o mare parte din libertate și încredere. Și da, Sophia a fost cea care a descoperit că se putea face și m-a convins să încerc.

— Și acum construiești o pistă de călărie? Trebuie să spun că parcul pare destul de mare pentru a face așa ceva. Ai un cămin frumos aici.

— Da, încuviință Vincent. Sunt foarte norocos.

Vorbiră la întâmplare și plăcut în timp ce se plimbau.

În alte circumstanțe, Vincent credea că l-ar fi simpatizat. Era prietenos și bine dispus. Și poate că îl judeca prea aspru. Poate că nu intenționase să fie crud. Poate că nu știuse cât de tare răniseră vorbele acelea nepăsătoare, rostite într-o singură ocazie.

— Sophia a avut întotdeauna o minte ageră, spuse Maycock când Vincent îi povesti despre planul ei de a amenaja o grădină cu ierburi mirositoare și copaci plantați de-a lungul traseului prin sălbăticie, ca să se poată bucura de el chiar dacă nu îl vedea. Mie mi s-a părut întotdeauna mai degrabă amuzantă. O luam cu mine să vadă o galerie, și rămânea privind o capodoperă recunoscută, cu fruntea încruntată, cu capul înclinat într-o parte, și apoi comenta ceva despre un detaliu care ar fi putut fi îmbunătățit. Asta se întâmpla după ce se dusesse să locuiască la mătușa Mary, balaurul acela, și chiar înainte să plec la Viena, la tatăl meu vitreg.

Shep se opri, și Vincent înțelese că ajunseseră la malul lacului.

— Da, mi-a spus despre tine.

— Chiar așa? chicoti Maycock. Era o fetiță amuzantă.

— Amuzantă?

Probabil că Maycock se aplecase și culegea pietre. Vincent auzi una plescăind în apă.

— Era cam costelivă. Slabă, cu o față palidă și ascuțită și ochi mari. Ar fi părut un băiat, dacă nu ar fi avut tot părul acela. Cred că jumătate din persoana Sophiei era părul, și părea incapabilă să îl domolească.

Râse.

— Cred că era și urâtă, spuse Vincent, întorcându-se și luând-o la dreapta, pe mal.

— Eh?

— Era urâtă. Sau cel puțin așa i-ai spus tu.

— Am spus? chicoti din nou Maycock. Și ea își amintește? Probabil că da, dacă ți-a spus și ție. *Era* urâtă, să știi. Îi promisesem tatălui meu vitreg să fiu atent la ea, și am făcut-o. Mătușa Mary nu îi acorda nici o atenție. Era cea mai rece femeie pe care am văzut-o vreodată. Sophia mă amuza. Îmi plăcea destul de mult să o duc prin Londra și să vorbesc cu ea. Însă nu mă deranjează să mărturisesc că am fost jignit când și-a imaginat că mă îndrăgostisem de ea. Vreau să zic că era grotesc, Darleigh. Amanta mea de atunci era una dintre demimondenele cele mai frumoase și mai apreciate. Eram invidia tuturor cluburilor. Și apare Sophia și... Ei bine. Râse din nou.

— Avea cincisprezece ani, spuse Vincent.

— Ți cer iertare, răspunse Maycock. Nu am vrut să te jignesc, râzând așa. Te asigur că acum nu arată atât de rău, nici măcar pe jumătate. I-ai cumpărat haine decente, așa cum mătușa Mary nu a făcut niciodată, iar părul ei e ținut sub control. S-a și îngrășat puțin. Cred că pentru tine nu contează totuși că nu te-ai căsătorit cu o frumusețe răpitoare, nu?

— Cred că am făcut-o, ripostă Vincent.

Maycock râse din nou și apoi rămase tăcut.

— Oh, haide, zise el când Vincent nu mai zise nimic, păstrând încă urmele râsului în voce, te-am jignit cu *adevărat*. A fost fără intenție, bătrâne. E o mititică plăcută. De cum am aflat că tatăl meu vitreg venea aici, m-am gândit că ar fi bine să vin și s-o văd din nou. Mi-a plăcut de ea până nu a încercat să mă facă de râs. Cred că tu ții la ea. E greu să *nu* ții la Sophia. A fost norocoasă să găsească pe cineva pentru care înfățișarea nu este totul. Mă bucur pentru ea.

Voia oare să jignească? În mod cu totul uimitor, Vincent înclina să creadă că nu. Era un tip prietenos, probabil chipeș și atrăgător pentru femei. Singurul lucru care îi lipsea era caracterul. Vincent se opri din nou și se întoarse spre el.

— Sophia își pierduse recent tatăl, într-un mod destul de crud, zise el. El fusese singura stâncă din viața ei precară, și nu era o stâncă prea stabilă. Era ignorată de mătușa la care fusese trimisă să locuiască. Avea cincisprezece ani, și toată nesiguranța și vulnerabilitatea tinereții pe lângă toate celelalte. Și dintr-odată își găsise un prieten, pe cineva care vorbea cu ea și o asculta și o ducea în locuri interesante. E surprinzător că s-a îndrăgostit?

— Oh, haide...

Vincent ridică mâna, oprindu-l.

— *Bineînțeles* că nu îi împărtășeai dragostea. Era aproape un copil. Și te-a pus într-o situație stânjenitoare când și-a declarat iubirea. Trebuia să îi explici realitatea. Nu o puteai lăsa să continue cu amăgirea ei. Și totuși nu doreai să o rănești. Sau *doreai*?

— Era o mică sperietoare, Darleigh, zise Maycock, chicotind din nou. Ar fi trebuit să vezi cum era atunci. Ai fi râs din toată inima, mai ales la ideea că eu eram îndrăgostit de ea. Am râs de asta după aceea. În momentul acela mă enervasem al naibii. Dumnezeuule mare, la câte după-amiezi renunșasem pentru ea. Credeam că îmi era *recunoscătoare*.

Vincent deschise gura ca să spună mai multe. Dar ce rost avea? Chiar și acum, Maycock nu se gândea decât la

efectul pe care îl avusese declarația Sophiei asupra lui.

Oare faptul că ea își amintea încă nu îl făcuse să conștientizeze că fusese profund rănită?

Cum să o răzbune pe biata și micuța Sophie de cincisprezece ani? Împingându-l pe individ în lac? Probabil că se putea. La urma urmei, avea de partea lui elementul surpriză. Însă i se părea un gest copilăresc. Și nu ar fi fost satisfăcător.

Cum altfel, atunci? Era *orb*.

Și apoi îi veni o idee. O lăasă deoparte pentru moment.

— La debarcader sunt bărci. Poate că ai vrea să ieși la plimbare cu una dintre ele, dacă ține vremea.

— Aș putea face asta. Exercițiul face minuni pentru circulația sângelui. Aș putea să o iau pe Henrietta cu mine. Arată decorativ, chiar dacă are o limbă ascuțită.

— Ce exerciții faci? îl întreabă Vincent. Călărești? Boxezi? Mergi la Gentleman Jackson's³ când ești la Londra?

— Sunt unul dintre elevii lui străluciți. Îmi dobor întotdeauna adversarul. Uneori boxează el însuși o rundă sau două cu mine, lucru pe care nu îl face cu oricine, să știi. Nimic nu se compară cu un meci decent, nu? Oh, îmi pare rău. Tu nu ai putea să-l vezi, bineînțeles.

— Trebuie să cobori în camera mea de exercițiu într-o dimineață, zise Vincent și îi făcu semn lui Shep că se întorceau spre casă. Valetul meu, odinioară ordonanța mea, este și antrenorul meu. Îi place să boxeze. E și bun la asta – e voinic ca un taur. Și îl frustrează faptul că nu găsește aproape niciodată pe cineva pe măsura lui. Poate...

— Pare a fi omul meu. Ai face mai bine să-i spui totuși să își aducă sărurile cu el, Darleigh. O să aibă nevoie de ele.

— O să-i spun, zâmbi Vincent. Deși s-ar putea să fie de părere că tu vei avea nevoie de ele.

Maycock râse.

— Mă bucur că am venit. O să-mi placă să stau aici. Și trebuie să îmi amintesc să o asigur pe Sophia că nu mai e

³ Salon de box de pe Bond Street din Londra, înființat de celebrul boxer John Jackson (n.tr.)

urâtă. Niște haine decente și o pieptănătură decentă pot face minuni, nu-i așa?

Vincent se gândi că Martin avea să-l facă prost și imbecil și nebun și în alte feluri, chiar mai puțin lăudabile. Deși se putea și să nu-l facă, odată ce afla amănuntele. Singurul lucru care nu avea să-i placă lui Martin avea să fie faptul că nu el avea să boxeze.

*

De abia a doua zi, la mijlocul după-amiezii, reuși Sophia să fie singură cu unchiul ei. Prezentase apartamentele oficiale mătușii ei, unchiului și Henriettei, și toți fuseseră de acord că erau cu adevărat impresionante, chiar dacă *era* păcat că se iroseau pentru un proprietar orb. Purtă o scurtă discuție cu Sebastian în salonul de muzică după prânz, în timp ce fura o jumătate de oră ca să practice un exercițiu deosebit de pretențios pe care i-l lăsase domnișoara Debbins. Nu știa de ce degetele ei aveau enervantul obicei de a se transforma în zece degete țepene de îndată ce se așeza pe scaunul pianului. Însă dacă Vincent putea stăpâni harpa – și era pe cale de a o face –, atunci putea stăpâni și ea pianul. Oricum, putea învăța să fie măcar competentă.

— Sophia, spuse Sebastian, devii o doamnă desăvârșită.

— Mă îndoiesc că îmi voi arăta vreodată talentul acesta în public, răspunse ea.

— Obişnuiai să desenezi. Și unele dintre schițele tale erau răutăcios de inteligente.

— Acum ilustrez povești. Povești pentru copii. Le-am născocit împreună cu Vincent, pentru a-i distra nepoatele și nepoții. Iar eu le desenez și fac cărți din ele.

— Chiar așa? El zâmbi, și ochii i se încrețiră atrăgător la colțuri. Trebuie să mi le arăți. Știi, atunci m-am dus la Viena să îmi vizitez tatăl vitreg și am rămas mai mult decât avusesem de gând. Distracțiile de acolo erau extraordinar de interesante. Când am ajuns acasă, balaurul era mort și

tu plecaseși la mătușa Martha. Cred că ai căzut din lac în puț. Ar fi trebuit să merg să te văd. Îmi amintesc că ținam unul la celălalt.

— Nu am știut că plecaseși, îi zise, întorcându-se și privindu-l în față. Dar mi-a părut bine că nu ai mai venit, Sebastian.

— Pentru că te-am făcut urâtă? El se bosumflă, apoi zâmbi din nou. Dar așa *era*i, Sophia. De atunci, cineva a făcut ceva cu părul tău și ai rochii drăguțe, și nu mai ești atât de slabă. Înfățișarea ta s-a îmbunătățit. Acum nu așa mai zice că ești urâtă.

— Dar vezi tu, Sebastian, eu te plăceam, și te-am crezut.

— Cum ai fi putut să nu mă crezi? El râse, și părul sincer amuzat. Oglinda ta trebuie să-ți fi zis că spuneam doar adevărul. Însă asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Acum ai ajuns aproape drăguță.

Ah. Ce mai compliment! Îi întoarse zâmbetul.

— Vei fi ușurat să afli că nu te mai iubesc, Sebastian. Trebuie să merg să îmi aduc boneta. Mă duc să mă plimb cu unchiul Terrence.

— Ei bine, zise el, deschizându-i ușa, mă bucur să știu că nu mai ești dezamăgită, Sophia. Darleigh trebuie să fie mai pe gustul tău.

— Pentru că nu mă poate vedea?

El râse de parcă ea făcuse o glumă.

Era uimitor să îți dai seama cum ți se schimba gândirea în cinci ani. Era chipeș; era fermecător; era prietenos. Era complet lipsit de empatie față de ceilalți.

Unchiul ei o aștepta în holul de la intrare.

— Acum văd de ce Middlebury Park e considerat una dintre capodoperele Angliei, zise el în timp ce se apropia. Soacra ta mi-a arătat apartamentele oficiale acum puțin timp.

— Și parcul e la fel de magnific, îi spuse ea, luând-o înainte pe ușa din rață și coborând treptele. O să te duc la lac, și dacă te simți plin de energie, ne vom plimba pe aleea de cedri și în seră. La o primă vedere, îți închipui că

parcul se sfârșește la copacii de dincolo de lac, dar nu e așa.

El îi oferi brațul și ea îl acceptă. Acum că îl văzuse de câteva ori, nu i se mai părea că semăna atât de mult cu tatăl ei. Nu avea manierele fermecătoare ale tăticului ei, nici zâmbetul lui care te făcea să îl îndrăgești. Pe de altă parte, era elegant și avea maniere perfecte.

— Am face mai bine să mergem pe cărare cât mai putem, îl sfătui ea.

Dimineața fusese stricată de o burniță care udase iarba, însă imediat după prânz norii se împrăștiaseră și era o după-amiază plăcută, cu un ușor iz de toamnă.

— Și cărarea e nouă? o întrebă el. Se încadrează foarte bine în peisaj. A fost ideea ta, Sophia?

— Vincent trebuia să se limiteze la grădinile cu forme geometrice, dacă nu avea cine să-l ducă de braț. Nu cred că e un sentiment plăcut să depinzi atât de alții, nu? Sau să trebuiască să te limitezi la un petic de pământ.

— Totuși, asta e soarta copiilor, zise el încet, aproape ca și cum ar fi vorbit cu sine. Și totul e bine și frumos, dacă sunt iubiți și crescuți ca să ajungă adulți independenți. Una dintre marile dureri ale vieții mele a fost pierderea celor trei copii în primii lor ani de viață, Sophia. Îl invidiam pe fratele meu. Nu, mai corect ar fi să spun că eram *gelos*. Am rupt-o cu el pe când eram foarte tineri. Nu a fost din pricina purtărilor nesăbuite – asta era treaba lui. S-a întâmplat atunci când a furat – sau cel puțin așa îmi spuneam eu pe atunci –, când s-a căsătorit cu fata pe care o credeam a mea. Știai asta despre mama ta? Te-au avut pe tine, și tu ai trăit. Îmi era ciudă. Îmi era ciudă pe el și îmi era ciudă pe tine. Dacă mă urăști, Sophia, este exact ce merit.

Vorbele lui produsese un șoc care îi amorți mintea. Tatăl ei nu îi spusese niciodată ce se întâmplase între el și fratele lui. Presupunerile ei nu fuseseră corecte. Oare mama ei regretase vreodată că nu se măritase cu unchiul ei?

— Știi că m-am oferit să te iau atunci când mama ta s-a dus. Sau poate că nu știi. Pe vremea aceea, soția mea și

cu mine pierdusem deja doi copii.

— Te-ai oferit să mă *ieî*?

Ea ridică privirea spre el, uluită.

— Modul de viață al fratelui meu nu părea potrivit pentru un copil mic, mai ales că mama ta nu mai era cu tine. Dar bineînțeles că el a spus nu. Nu îl învinuiesc. Aș fi spus același lucru în locul lui. Însă relațiile noastre nu s-au îmbunătățit. Oferta mea și refuzul lui au înrăutățit doar lucrurile.

Rămaseră tăcuți, în timp ce Sophia digera lucrurile acestea. Ce puțin știu copiii despre dramele adulților din jurul lor.

— Oricine ar fi proiectat lacul, zise el, cu insula și templul în locul acela, avea cu siguranță ochi pentru pitoresc. Sunt și bărci?

— Da, răspunse ea, sperând că nu avea să sugereze să meargă acolo. Nu mai fusese din după-amiaza în care Vincent o învățase să facă pluta și făcuseră dragoste într-un mod nou, iar ea se îndrăgostise total de el.

Se întoarseră, plimbându-se pe lângă debarcader și în jurul lacului.

— Am fost o familie șubredă, Sophia. Nu știu de ce a fost așa, dar niciunul dintre noi nu simțea prea multă afecțiune față de ceilalți, deși eu și tatăl tău am fost prieteni foarte buni în copilărie. Presupun că a fost și vina mea, nu doar a fratelui și surorilor mele. Am tendința să fiu distant. Soția mea m-a acuzat o dată că sunt rece, și am fost rănit, pentru că nu mă simt rece. Însă după ceartă, când m-am gândit la acuzația ei, a trebuit să recunosc că acțiunile mele au dus la interpretarea aceea. Mi-a plăcut întotdeauna să privesc acțiunea de pe margine, în loc să mă implic și să devin parte din ea. Poate că de aceea am devenit diplomat, și nu politician sau ofițer în armată.

Sophia nu spuse nimic. Nu părea să fie nimic de spus.

— Ah, zise el în timp ce se plimbau dincolo de lac și treceau de copacii de pe malul celălalt. Înțeleg ce ai avut de gând. Și văd de ce proiectantul parcului a pus aleea aici, ca să nu fie văzută din casă. Aici te poți bucura de

intimitate. E un loc bun ca să te plimbi și să meditezi, sau un loc bun în care să citești. Vezi cum funcționează mintea mea? Astea sunt primele lucruri la care mă gândesc. E și un loc tainic pentru îndrăgostiți.

— Da, răspunse ea.

— Te plimbi pe aici cu Darleigh?

— Da. Uneori.

Se plimbaseră de câteva ori până la seră, și ea adusese o carte din care să citească cu glas tare. O dată plouase puțin în timp ce erau acolo, și Vincent remarcase că sunetul ploii pe un acoperiș de sticlă trebuie să fie unul dintre cele mai tihnite sunete din lume. Și o luase în brațe, iar ea își pusese capul pe umărul lui și rămăseseră tăcuți până trecuse ploaia.

Amintirea îi puse un nod în gât, așa cum se întâmpla cu atâtea amintiri.

Însă el voia să fie liber. Ea era doar o altă femeie care dorea să aibă grijă de el. Și el auzise conversația ei cu surorile lui, despre desenul căsuței la care visase cândva.

Totuși, era însărcinată. Vor rămâne împreună. Nu îl va părăsi acum, și era cât se putea de sigură că nici el nu o va părăsi.

Aveau o viață bună împreună. Erau prieteni. Vorbeau și râdeau împreună. Erau iubiți. Urmău să aibă un copil pe care și-l doreau amândoi. Aveau o familie, vecini buni și câțiva prieteni apropiați. Aveau... totul.

De ce era *totul* un cuvânt atât de apăsător?

— E o căsătorie bună, Sophia? o întrebă unchiul ei.

— Da.

Era. Nu mințea.

— Am simțit că este. E limpede că ți-neți unul la altul. L-ai ales intenționat și l-ai urmărit cu îndrăzneală?

— Asta ți-a spus mătușa Martha?

— Nu te-aș învinui dacă ar fi adevărat. Bănuiesc că așa se însoară majoritatea bărbaților. Însă așa spune că în cazul tău nu a fost așa. Presupun că Henrietta l-a vrut, sau că Martha și Clarence l-au vrut pentru ea, și tu ai fost prinsă cumva la mijloc, iar el s-a căsătorit cu tine. Cel puțin așa

interpretez eu povestea pe care mi-au spus-o ei.

— A fost o reuniune, începu să-i povestească ea, și Henrietta îl convinsese pe Vincent să o scoată afară ca să ia aer. Apoi l-a târât pe o alee puțin folosită. Eu m-am dus după ei cu un șal și am pretins că mi-am imaginat că era al ei.

El râse încet.

— Și presupun că a urmat un tămbălău îngrozitor, și Darleigh te-a cerut în căsătorie ca să te scape de furia Marthei.

— Eu am spus nu. Însă el a insistat și a insistat și m-a convins că el ar beneficia la fel de mult ca și mine în urma căsătoriei noastre. Nu era adevărat, bineînțeles, dar m-am căsătorit oricum cu el.

— Nu, nu era adevărat, încuviință el. Cred că el a beneficiat mai mult decât tine, Sophia.

— Ce prostie, râse ea. Dacă nu ar fi fost Vincent, aș rătăci acum pe străzile Londrei.

El se opri în mijlocul aleii și se uită la ea.

— Spune-mi că nu vorbești serios. Martha nu te-a amenințat că te dă afară, nu?

— A făcut-o în fapt, în mijlocul nopții, după reuniune. M-am dus la biserică și vicarul m-a găsit acolo dimineața. Când a auzit, Vincent a venit la vicariat.

Unchiul ei închise ochii, și mâna lui liberă îi atinse brațul.

— Ah, Sophia, sunt foarte vinovat. Sebastian mi-a spus că Mary te neglija în mod rușinos când locuiai cu ea. Eu eram ocupat la Viena și am tot amânat să mă întorc în Anglia și să văd cu ochii mei cum stătea treaba. Și apoi ea a murit, și te-a luat Martha. O avea pe Henrietta, care era cam de vârsta ta, și am ales să cred că aveai companie și erai mult mai fericită decât înainte. Ar fi trebuit să știu mai bine. Chiar ar fi trebuit. Am pus întrebări discrete câtorva cunoscuți din Londra, dar deși toți puteau confirma prezența Henriettei la numeroase evenimente din înalta societate din timpul ultimelor sezoane, niciunul nu te văzuse și nu auzise de tine. Nu ai avut un debut? Nu ai fost

luată la vreun bal sau la vreo petrecere?

— Nu. Mătușa Martha se temea că oamenii aveau să-și amintească de tatăl, și de felul în care ajunsese el să-și găsească sfârșitul.

— Ah, exclamă el. Greșeala e a mea. Însă e prea ușor să-ți cer iertare.

Își reluaseră plimbarea și treceau pe lângă seră.

— Dacă oamenii nu și-ar putea cere iertare unul de la altul, atunci nimic nu ar putea fi iertat și rănilor s-ar infecta.

— Ai fost profund rănită, Sophia? o întreabă el. *Eu* te-am rănit?

— Da.

Îl auzi inspirând încet și expirând.

Se bucura că nu alesese să intre în seră. Însă el se întoarce, și se plimbară încet înapoi pe alee.

— Acum e prea târziu să fac ceva să te ajut. Nu mai ai nevoie de ajutorul meu. Îl ai pe Darleigh.

— Și pe mama lui și pe bunica lui și trei surori și familiile lor. Dar nu am pe nimeni dintre ai mei, unchiule Terrence. Numai pe mătușa Martha și pe Sir Clarence și pe Henrietta, cu care sper să am o relație cordială, deși nu va fi niciodată afectuoasă. Și poate pe dumneata.

— Familia ta te-a dezamăgit îngrozitor. Poate că ar fi mai bine pentru tine să ne întorci spatele la toți, Sophia.

— Așa cum ai făcut dumneata cu tatăl? Și cum se pare că ați făcut amândoi cu surorile voastre? Familia nu ar trebui să fie așa. Tot ce îmi doresc este o familie pe care să o iubesc și o familie care să mă iubească. *Propria* mea familie. Cer prea mult?

— Nu am multă experiență în privința afecțiunii.

— Poți să încerci? îl întreabă ea. Ai spus că cea mai mare durere a fost pierderea copiilor. Ai o nepoată. Nu pot să îți înlocuiesc fii și fiicele, dar tânjesc după dragostea dumitale. Și îmi doresc foarte mult să te iubesc.

Înghiți în sec, auzind un zgomot stânjenitor în gât.

El se opri din mers și se întoarce spre ea.

— Sophia. Nu cred că am cunoscut pe cineva atât de demn de iubit ca tine. Poate propriii copii... Însă nu sunt aici

și nu vor fi niciodată. Nu mă pricep la îmbrățișări.

— Eu da, îi răspunse ea și se ghemui în brațele lui, cuprinzându-l cu brațele de mijloc și lipindu-și obrazul de umărul lui.

El o strânse tare și rămaseră nemișcați mult timp, înainte de a se îndepărta unul de altul.

— Mă ierți? o întrebă el.

— Da.

— Și îmi permiți să fac parte din prezentul și din viitorul tău?

— Da.

— Îl iubești, Sophia? Poți să mă consolezi spunându-mi că e *într-adevăr* o căsătorie bună?

— Ambele.

Era într-adevăr bună. Rămâneau împreună din cauza copilului, poate a *copiilor* pe viitor. Însă nu aveau să fie uniți doar de copii. Oh, nu *voia* să creadă asta. Vor fi o familie. Se vor iubi unul pe altul, așa cum trebuie să se iubească familiile. Iar ea și Vincent le vor oferi copiilor un exemplu de iubire și camaraderie și toleranță.

— Darleigh e un bărbat *foarte* norocos.

Ea zâmbi și îl luă de braț.

— Dacă nu ne întoarcem mai repede, pierdem ceaiul.

Capitolul 21

Vincent coborî pe marginea patului, cu foarte multă grijă. Sophia de abia adormise la loc. Când se trezise, chiar înainte de șase, ea îi spusese că era trează de la trei și jumătate – se uitase la ceas ca să vadă cât era ora. Îi ceru iertare că se foise și îl deranjase.

— Ești îngrozită?

— Cel *puțin* îngrozită, răspunsese ea cu un geamăt. Și emoționată. Și... îngrozită.

Recepția și balul urmau să aibă loc peste două zile. Din câte știa Vincent, totul fusese plănuț cu mare precizie

și organizat până în cele mai mici detalii. Surorile lui și familiile lor urmau să sosească în ziua aceea, mai spre seară, și la fel și Flavian. Fuseseră invitați toți vecinii de pe o rază de cincisprezece kilometri, câțiva urmând să rămână și peste noapte, din cauza distanței. Din toate invitațiile care fuseseră trimise, doar una fusese refuzată, și aceea numai din cauză că destinatarul avusese ghinionul de a cădea de pe acoperișul hambarului atunci când soția îl strigase de jos, fluturând plicul și abătându-i astfel atenția. Bietul om își rupsese piciorul în două locuri.

După părerea lui Andy Harrison și a câtorva bărbați cu care Vincent se împrietenise în ultimul timp, în întreaga vecinătate avea să se aștearnă o tăcere sinistră după balul de la Middlebury. Nu va mai exista niciun subiect de discuție, absolut niciunul. Și toți izbucniră într-un râs zgomotos la această perspectivă.

Vincent își îmbrățișase și sărutase soția, asigurând-o că totul avea să fie bine, că nimic nu avea să meargă rău. Bineînțeles că orchestra avea să vină de la Gloucester. Și bineînțeles că toată mâncarea avea să fie terminată la timp și avea să fie desăvârșită. *Bineînțeles* că toată lumea avea să vină. Și bineînțeles că era potrivit și de dorit ca ea să deschidă balul dansând primul set cu unchiul ei. Și *nu* avea să uite pașii, nici să se încurce în propriile picioare sau în picioarele altcuiva. Domnișoara Debbins repetase pașii cu ea, și practicasese cu unchiul ei, un dansator experimentat și expert, în salonul de muzică, nu-i așa? Bineînțeles că nu îi părea rău că ea îl făcuse să treacă prin toate astea.

— În orice caz, ce vrei să spui, Sophie, cu faptul că tu m-ai făcut pe *mine* să trec prin toate astea? Nu am hotărât *amândoi* că era timpul să fie reînviată tradiția evenimentelor mărețe din apartamentele oficiale? Nu ne-am hotărât *amândoi* asupra balului?

— E foarte amabil din partea ta să spui asta, răspunse ea, cu vocea înăbușită în pieptul lui. Dar mă tem că am fost eu. Am vrut să-mi dovedesc că sunt capabilă să fiu stăpâna de la Middlebury. Voiam să le arăt tuturor că pot concura cu toate vicontesele care au fost aici de-a lungul istoriei.

— Și ai făcut-o admirabil de bine, o asigură el, sărutându-i buclele care începuseră să crească. Sau ești pe cale de a o face.

— Dar asta e problema. Partea cu *ești pe cale de a o face*. Culcă-te înapoi, Vincent. Nu am vrut să te trezesc. O să stau foarte liniștită, deși mă îndoiesc că voi putea pune geană peste geană până nu vor trece următoarele zile.

După nici trei minute adormi, iar Vincent se strecură afară din pat și se îndreptă spre budoarul lui. Îl auzi pe Shep ridicându-se în picioare și apoi îl simți frecându-și nasul rece de mâna lui. Mângâie câinele pe cap și îl trase încet de urechi.

— Bună dimineața, bătrâne, șopti el, plecându-și capul ca să fie lins pe obraz ca de obicei. O să facem o plimbare rapidă, pentru tine, apoi am o întâlnire.

De fapt, stătuse și el treaz o vreme, dar mai devreme decât Sophia. Nu cumva avea să se facă de râs? În ultimele dimineți exersase cu Martin, și Martin înjurase de mama focului.

— Nu știu cum faci, sir, mormăise el, dar o faci, și nu-mi place absolut deloc să o faci pe pielea mea. Însă o să-mi placă foarte mult când o s-o faci pe pielea celui nemernic zâmbitor. Boxează cu însuși Gentleman Jackson, nu? Sper că nu a fost o simplă laudă. Dacă e adevărat, atunci înfrângerea va fi cu atât mai usturătoare.

Și dacă nu se lăudase, însemna că avea să fie un oponent formidabil. Și faptul acesta îl ținu pe Vincent treaz, cu stomacul agitându-i-se incomod. Nu se temea că va fi rănit. Pe tot parcursul copilăriei și adolescenței fusese un sălbatic. În luptele cu pumnii, mâncase tot atâta bătaie câtă administrase și el altora. Însă se ridicase întotdeauna dintr-un salt și luptase în continuare. Nu, de data asta se temea să nu se simtă necorespunzător, să nu dea greș într-o acțiune la care ținea atât de mult.

Se temea că orbirea îi răpise și bărbăția.

Ce gânduri inutile! Însă rătăcirile din timpul nopții sunt cel mai greu de redus la tăcere.

Când ajunsese în pivniță, Martin era deja acolo.

— Ești sigur de asta, sir? Întrebă el. Aș face-o bucuros în locul tău, în modul tradițional. Îl trântesc pe spate din două mișcări și îl las să vadă stelele prin podul pivniței și prin toate podurile de deasupra.

— Cu tot cu Gentleman Jackson? Întrebă Vincent.

Valetul său răspunse ceva ce nu putea fi repetat.

— Nu ai încredere în mine, Martin?

— Am toată încrederea din lume. Dar nu înțeleg de ce trebuie să ai toată distracția doar pentru că ești un afurisit de viconte.

— Și pentru că vicontesa e soția mea, îi aminti Vincent.

— Ah. Mai e și asta, recunoscui Martin. Dacă ar fi fost vorba despre Sal, nu m-aș fi încrezut decât în pumnii mei.

Vincent rânji și vru să mai spună ceva despre faptul că valetul său nu încetase să o curteze pe fata fierarului, care se păstra pentru noaptea nunții și în ultima ocazie în care vorbiseră despre ea. Însă ușa pivniței se deschise deasupra lor, și o voce veselă strigă:

— Darleigh? Ești acolo jos? Și e și ordonanța cu tine?

— Suntem amândoi, răspunse Vincent, strigând și el. Vino jos, Maycock. Ar trebui să fie destulă lumină. Martin a aprins lămpile.

— Ah, o peșteră minunată, spuse Sebastian Maycock, și vocea lui se apropie. Aici îți faci exercițiile, Darleigh? Și acesta este antrenorul tău?

— Martin Fisk, îl prezentă Vincent. Prieten, ordonanță, valet, antrenor. Are mai multe calificări.

— Pari impresionant de mare, zise Maycock. Umerii aceștia și brațele musculoase par să fi fost păstrate în formă bună.

— Fac tot ce pot, răspunse Martin.

— Și îți imaginezi că mă poți bate, nu? râse Maycock. Ai nevoie și de pricepere, nu doar de mușchi. Știai asta?

— Cred că am auzit vorbindu-se o dată sau de două ori, răspunse Martin.

— Corect. Văd că ești dezbrăcat până la mijloc și pregătit. O să-mi dau și eu cămașa și cizmele jos, și vom

Începe. Darleigh te-a avertizat să îți aduci săruri de mirosit și bandaje, nu?

— A menționat și asta.

— O bătaie fără runde, atunci? propuse Vincent. O bătaie corectă numai cu pumnii, fără lovituri sub centură? Care se sfârșește doar atunci când unul renunță sau e doborât la pământ și nu se poate ridica într-un interval de timp rezonabil?

— Mi se pare corect, răspunse Maycock. Nu mă aștept să dureze mult. Sper că bucătăreasa ta servește micul dejun devreme, Darleigh. Nimic nu îți stârnește mai mult pofta de mâncare decât o bătaie bună cu pumnii, încearcă să nu cazi prea repede, Fisk. Ești pregătit?

— Sunt pregătit, zise Martin. Gata. Am adunat toate felinarele.

— Oh, împrăstie-le din nou, îi zise Maycock. Sunt prea multe umbre dacă le pui pe toate trei în același loc. Vom avea grijă să nu le lovim. Darleigh, bătrâne, te-aș sfătui să stai undeva pe trepte. Nu am vrea să te lovim din greșeală, nu? Nu ar fi sportiv.

Și râse. Individul acela râdea mult.

— Cred că nu ai înțeles un detaliu, zise Vincent. Nu Martin va fi partenerul tău de box, Maycock. Ci eu.

Pentru o clipă se așternu tăcerea, apoi se auzi din nou râsul acela, de data asta zgomotos.

— Asta a fost bună, Darleigh. Ar fi un masacru aici din prima clipă. Bun. Începem, Fisk? Împrăstie lămpile. E întuneric aici jos.

— Și va fi și mai întuneric, îi zise Vincent. Se pare că nu m-am explicat clar. Eu și cu tine vom boxa, Maycock. Evident că o luptă între noi doi ar fi absurdă în condiții normale. Tu poți să vezi. Eu nu. Din nefericire, eu nu pot să-mi recapăt vederea pentru un timp, dar tu *poți* să o pierzi temporar. Și așa vom fi cât se poate de egali și lupta va fi dreaptă. Am spus *luptă* și nu meci de box dintr-un motiv anume. Când îi spui unei fete îndurerate și vulnerabile de cincisprezece ani că e urâtă, Maycock, și când o silești să se privească într-o oglindă înaltă, faci mai mult decât să o

rănești. O distrugi. Când i-ai făcut asta fetei care a devenit soția mea, ți-ai făcut un dușman din mine și meriți să fii pedepsit de mâinile mele.

— Oh, haide, răsă din nou Maycock. Asta a fost cu ani în urmă, bătrâne, și nu i-am spus decât adevărul. Ai fi vrut s-o mint? Ai fi vrut să-i spun că... Oh, haide!

— Lămpile sunt stinse, sir, raportă Martin. Trei pași înainte, ușor la dreapta.

— Aici jos e întuneric ca în iad, zise Maycock, cu glas jignit. Aprinde lămpile înapoi în clipa asta, omule.

— Te-aș sfătui să te aperi, spuse Vincent, după ce făcuse trei pași în față și ușor la dreapta – singurul ajutor din afară pe care avea să-l primească.

Își folosi pumnii și începu să lovească repede, în scurt, ca să-și localizeze adversarul, iar apoi îi trase un croșeu de dreapta în bărbie.

— Oh, haide! Asta nu e sportiv.

— Ai mâinile legate? Întrebă Vincent. Ai picioarele înlănțuite? Ai urechile astupate?

Lovi brusc pieptul gol din fața lui, cu un croșeu de stânga, făcându-l harcea-parcea cu dreapta.

Spre lauda lui, Maycock își reveni și ridică pumnii ca să se protejeze. Dansă pe picioare – și dansa acolo unde Vincent nu îl putea atinge. Se terminase cu loviturile libere ale lui Vincent.

Însă bineînțeles că nu era o luptă cu adevărat corectă. Vincent avea experiență în întuneric. Învățase să își folosească urechile și cel de-al șaselea simț, care îi spunea că se apropia cineva sau ceva. Și cel mai important era sunetul – zgomotul făcut de picioarele goale pe dușumea, respirația care devenea mai anevoioasă. Și, din când în când, o voce care protesta sau lua peste picior, mai ales când Maycock își nimerea ținta cu pumnul, lucru pe care îl făcu de mai multe ori, deși niciuna dintre loviturile lui nu fu cu adevărat dureroasă. Niciuna nu îi atinse fața. Vincent vorbea și el. Așa era corect.

— Problema cu tine, Maycock, e că ești un om superficial. Vezi frumusețea și crezi că persoana în cauză e

frumoasă. Vezi banalitatea și crezi că persoana în cauză e plictisitoare și lipsită de orice finețe. Ești dintre cei care văd o scoică și nici nu bănuiesc măcar ce perlă neprețuită se ascunde în ea.

Maycock era exact în fața lui. Verifică faptul cu o serie rapidă de croșeuri de stânga, iar individul contraatacă în așa fel încât își lăasă bărbia expusă unui pivot de dreapta. Se prăbuși ca un buștean.

— Simplu noroc, exclamă el, ridicându-se în picioare. Nu îmi doresc decât să te am în salonul de box al lui Gentleman Jackson, în termenii mei, măcar un minut, Darleigh. Am vedea rapid cine luptă mai bine.

— Și Gentleman Jackson și toți prietenii și cunoștințele ți-ar aplauda fără îndoială talentul superior, ripostă Vincent, doborându-l din nou.

Era greu să judece exact unde era bărbia și unde era fața. Vincent încerca să evite fața. Sus îi aștepta familia. Și peste două zile trebuiau să asiste la o recepție publică și la un bal. Însă i se păru că de data asta dăduse peste nasul lui Maycock.

Maycock se ridică din nou. Măcar nu era laș.

Vincent primi un pumn puternic în maxilar, se clătină o clipă și jucă pe picioare, îndepărtându-se.

— Ai văzut o fată tânără și singuratică, neglijată de tutorele ei, zise el, și ai văzut urățenie, chiar dacă ea te venera. Eu nu pot vedea femeia adultă, dar văd toată frumusețea din interiorul ei, și frumusețea asta îmi orbește ochii minții.

— Poate că e crud să spui adevărul, replică iritat Maycock. Dacă tu crezi că e important, Darleigh, îi voi cere scuze. I-am spus deja că nu mai e urâtă.

Individul nu înțelegea pur și simplu, nu? Probabil că nu era în stare să înțeleagă. Vincent îl doborî din nou și el se ridică pe neașteptate într-o clipă sau două.

— Eu i-am văzut și durerea și frumusețea, continuă Vincent. Durerea de a se crede urâtă și nedemnă de a fi iubită.

— Dacă ai avea ochi, Darleigh, ripostă Maycock, ți-ai

da seama că...

Vincent îl doborî cu o lovitură menită să îl doboare complet.

Și îl doborî.

Se așternu tăcerea, întreruptă doar de propria respirație căznică.

— Maycock?

Nu se auzi decât un geamăt.

— O lampă, sir? întrebă Martin.

— Da, aprinde una, Martin, te rog.

— Nu e chiar inconștient, raportă Martin după câteva momente.

Maycock gemu din nou.

— Stai să te ajut, spuse Martin. Așază-te aici pe trepte. Știu cum te simți. Am încercat și eu cu el, și nu am avut niciun succes. Când eram băieți, îl doboram și eu, mă doboră și el, eram la egalitate, dar asta a fost când vedea. Acum e mortal.

Vincent găsisese un prosop și se ștergea. Auzi că Martin îi făcea același serviciu lui Maycock.

— E rănit?

— Îi curge puțin sânge din nas, răspunse Martin. O să fie roșu și umflat o zi sau două. Și bărbia e puțin cam jupuită și roșie. Dar ochii nu sunt învinețiți. Brațele și pieptul vor fi pline de vânătăi care își vor schimba culoarea în următoarele zile, dar nimeni nu le va vedea pe sub cămașă.

— Am fost adus aici prin înșelăciune, protestă Maycock.

— Ai fost adus aici pentru a fi pedepsit, replică Vincent. Să știi că aş fi putut să-l pun pe Martin să te lege. Însă ți s-a oferit șansa de a lupta corect.

— Corect! exclamă tăfnos Maycock. M-ai făcut de râs.

— Sper că da, răspunse Vincent și rânji. Cred că cea mai simplă explicație pe care o putem oferi sus e o versiune a adevărului. Am avut amândoi o partidă prietenească de box, după ce ai sugerat, foarte sportiv, s-o facem în întuneric total.

— Nu-mi place să fiu făcut de râs, zise Maycock.

— Nimănui nu-i place, îi răspunse Vincent. Însă numai tu, eu și Martin știm ce s-a întâmplat. Și Sophia. Îi voi spune.

Auzi niște picioare care urcau scara. Ușa de sus se deschise, apoi se închise din nou.

— Nu a fost un laș smiorcăit, afirmă Martin. Mă bucur de asta. De fiecare dată când îl auzeam căzând, îmi doream să se ridice din nou.

— A fost nedrept? întrebă Vincent.

— Nu ca o pedeapsă. Nu e rănit grav. Doar mândria i-a fost afectată. Și sigur nu a înțeles nimic, nu?

— Cred că nu e în stare, încuviință Vincent.

— Și tu o să ai o vânătaie frumoasă pe falcă. Stai să o apăs cu prosopul ud. Și eu am zis că arăta ca un băiat, sir. Când mi-ai spus că aveai de gând să te însori cu ea. Simți nevoia de a face o rundă și cu mine?

— De atunci, ți-ai răscumpărat păcatele. Și nu i-ai spus-o ei, nici nu ai fi făcut-o vreodată. Au! Doare. În plus, probabil că arăta ca un băiat, biata mea sperietoare mică, cu părul acela retezat. Acum crește.

— Să înțeleg că nu mai vrei alte exerciții în dimineața asta, sir? Să mă duc sus să cer să ți se aducă vana pentru baie?

— Da, te rog, Martin.

Își îndoi degetele, care îl dureau destul de tare, și strânse maxilarul, știind că avea să fie dureros o vreme.

„O iubesc”, se gândi el. Ideea apărui pe neașteptate, de nicăieri.

Ei bine, bineînțeles că o iubea. Era soția lui și se simțeau confortabil împreună. Vorbeau și râdeau împreună. Se simțeau minunat în pat, iar ea era însărcinată în câteva luni cu copilul lui. Bineînțeles că o iubea.

Dar nu. Nu asta însemnase gândul acela apărut brusc.
O iubea.

Iar ea visa încă la căsuța ei de la țară.

Sophia dormise până târziu și i se părea că nu va mai reuși să recupereze. Deși nu știa sigur ce trebuia să recupereze. Cu doar două zile înainte de recepție și de bal, tot ce trebuia făcut fusese făcut, iar acum trebuia doar să aștepte ca totul să se întâmple și să spera că nimic nu avea să meargă rău și că nimic nu fusese trecut cu vederea.

Nimic *nu* fusese trecut cu vederea. Cu o zi în urmă ieșise călare împreună cu Vincent ca să facă o vizită domnului și doamnei Lachley – el era nefericitul fermier arendaș care căzuse de pe acoperișul hambarului. Da, *călăriseră*, ea alături de Vincent, așezată pe o șa de damă, pe iapa liniștită la care fusese avansată, cu domnul Fisk de cealaltă parte, iar pe drumul de întoarcere domnul Fisk remarcase chiar că nu ar fi putut străbate distanța aceea pe jos într-un timp mai scurt.

Până la urmă, îi plăcea de domnul Fisk. Cu toate manierele lui aspre și severe, i se părea adesea că detecta ceva asemănător unui zâmbet în ochii lui, atunci când se uita la ea.

Îl convinseseră pe domnul Lachley să le permită să trimită trăsura de călătorie ca să îl aducă pe el și soția lui la Middlebury, în ziua balului. Îi promiseseră să îi găsească o canapea într-un colț sigur al sălii de bal, unde putea să se așeze și să își întindă piciorul în așteptare, în timp ce privea festivitățile și pălăvrăgea cu vecinii. Între timp, doamna Lachley putea să danseze și să se plimbe cu prietenele ei. Aveau să stea peste noapte, bineînțeles, și să fie duși acasă a doua zi.

Sophiei nu îi era foame. Hotărî să sară peste micul dejun, deși știa că nu ar fi trebuit. Trebuia să hrănească și bebelușul, nu doar pe ea. Poate puțin mai târziu. Între timp, avea să fure câteva minute și să se plimbe pe afară. Părea o dimineață rece, dar nu ploua încă. Luă pelerina cu ea.

Se plimbă un timp prin grădina cu forme geometrice, șovăind să meargă mai departe. După standardele ei, familia ei și familia lui Vincent se trezeau târziu, însă aveau să fie în picioare în curând, dacă nu erau deja. Prin urmare,

nu trebuia să lipsească prea mult. În acea zi urmau să sosească mai mulți oameni.

Avea propria familie! Savură gândul acesta nou și îl găsi la fel de călduros și satisfăcător ca întotdeauna. Avea un *unchi*. Pe lângă asta, avea o mătușă, un unchi și o verișoară, și toți erau o parte din viața ei, pentru că refuza să-i lase să plece. Unii i-ar fi putut spune că era nebună. Nu erau oameni deosebit de simpatici, niciunul dintre cei trei, și cu siguranță că nu fuseseră buni cu ea, în afară de faptul că îi oferiseră timp de trei ani un acoperiș deasupra capului și mâncare în stomac. Însă nu avea de gând să țină mânia. Nu voia, pur și simplu. Așa cum nu va ține mânia pe Sebastian. Era un bărbat prietenos, slab și destul de egoist, și cu siguranță că nu fusese demn de devotamentul unei tinere fete, dar făcea cumva parte din rămășițele familiei ei, și era mulțumită că venise și el.

Pe când era gata să se întoarcă în casă, își dădu seama că cineva venea alergând pe alee. Era o femeie. Când intră pe fâșia dreaptă dintre arbuștii ornamentali, Sophia văzu că era Agnes Keeping și îi ieși în întâmpinare. Era devreme pentru o vizită de dimineață, dar era o vizită bine-venită.

— Agnes, strigă ea când se apropie destul ca să o audă.

Prietena ei zâmbea strălucitor și flutura o hârtie împăturită.

— Nu am mai putut aștepta până la o oră mai respectabilă, zise ea, fără suflare. Poșta a venit devreme, așa că am venit și eu devreme. Am primit știri de la Dennis, după ce renunțasem la orice speranță. Bărbații sunt un caz pierdut în ceea ce privește corespondența, nu-i așa?

Sophia zâmbi, și se opriă amândouă. Cine era Dennis?

— Dennis Fitzharris, explică Agnes. Vărul meu prin alianță. Editorul.

Aha, vărul. Însă Agnes nu spusese că era chiar editor. Sophia ridică din sprâncene.

— Vrea să publice prima tapoveste cu Bertha și Dan,

continuă Agnes. Și vrea să se uite și peste alte povești. Uite. Citește singură. Și îi dădu Sophiei scrisoarea împăturită.

Voia într-adevăr. Voia să publice cartea. Îi plăceau și textul, și imaginile. Credea că avea să fie o încântare pentru copii și că avea să se vândă bine, din moment ce existau atât de puține cărți publicate pentru copii, mai ales cărți ilustrate atât de minuțios și de amuzant. Sugera să o publice sub numele „Domnul Hunt, Gentleman”, deoarece viconte Darleigh nu ar fi dorit, fără îndoială, să își asocieze titlul cu ceva atât de neînsemnat în aparență, iar Lady Darleigh nu ar fi dorit să fie considerată vulgară. Oferea o sumă care părea destul de generoasă, ca avans pentru următoarele vânzări.

Sophia se uită în ochii zâmbitori ai lui Agnes, zâmbind la rândul ei. *Rânjind*, de fapt. Și apoi râseră amândouă și se îmbrățișară și țopăiră, învârtindu-se pe alee.

— E *vulgar* să fii autoare? Întrebă Sophia.

— Îngrozitor, draga mea, replică Agnes. Și e chiar mai rău să illustrezi cărți. Există vreun cuvânt mai defavorabil decât *vulgar*? Dacă există, așa ești, sau așa ai fi dacă ai permite ca numele tău să apară pe coperta cărții tale.

— Coperta cărții mele. Sophia se uită la ea, frapată. Cartea mea. A mea și a lui *Vincent*. Oh, Agnes!

— Știu, răspunse Agnes. Minunat, nu-i așa? Dar trebuie să mă grăbesc înapoi. I-am spus surorii mele că nu voi lipsi mai mult de jumătate de oră. I-am promis să o ajut să-și coase un nou tiv la rochia ei cea mai bună de seară pentru poimăine, și e convinsă că treaba ne va lua o zi întreagă amândurora. Ce gând oribil!

Se întoarse și o apucă grăbită pe drumul pe care venise, iar Sophia se îndreptă spre casă.

— L-ai văzut pe soțul meu? Îl întrebă ea pe lacheul din hol.

Lacheul credea că Excelența Sa era în camera de zi cu doamna Pearl și Lady March, însă în timp ce Sophia străbătea în grabă culoarul din aripa stângă, el ieși din cameră și închise ușa după el.

— Vincent, strigă ea.

El privi în direcția ei, plecă fruntea într-o parte și se încruntă.

— Ce este? Pari tulburată.

— Doar cu sufletul la gură. Poștașul tocmai a adus o scrisoare la domnișoara Debbins acasă, și el vrea să ne publice, Vincent, deși nu sub numele meu, pentru că ar fi vulgar.

Expresia lui nu se schimbă, ci se încruntă și mai tare.

— El? o întrebă. Poștașul? Ce ar fi vulgar?

— Să folosești numele unei femei pe copertă, îi explică ea. Se pare că nu se face. Și tu ai putea considera că e ordinar să îți vezi titlul acolo. Așa că a sugerat să fie doar domnul Hunt, Gentleman.

— Amabil din partea lui, replică el, rânjind dintr-odată. Sophia, cine naiba e el? Și despre ce naiba vorbești? Ce au de-a face poștașul și domnișoara Debbins cu treaba asta?

— Absolut nimic, îi răspunse ea.

El izbucni în râs de-a binelea și, după o clipă, i se alătură și ea.

— Scrisoarea era pentru Agnes Keeping, îi explică ea. Ea a trimis o copie din *Bertha & Dan și Aventura mingii de crichet din clopotnița bisericii* unui văr de-al răposatului ei soț, din Londra, îți amintești? Și s-a dovedit că vărul este editor și că îi place cartea și vrea să o publice sub numele de domnul Hunt, Gentleman, ca să te salveze pe tine de stânjeneală și pe mine de vulgaritate. Vrea să o publice, Vincent, ca s-o citească copiii din toată țara și să se uite la ea. Și vrea să mai vadă și altele.

Zâmbetul de pe fața lui încremeni.

— Vrea să publice cărțile tale, Sophie?

— Cărțile noastre.

— Atunci ar fi mai bine să fie sub numele de domnul și doamna Hunt, sau deloc.

— Așa crezi?

— Așa cred.

Zâmbetul de pe chipul său se lărgi din nou, iar Vincent deschise brațele - nu-l avea nici pe Shep, nici

bastonul cu el –, iar ea se aruncă în ele. O strânse tare și o ridică în sus, învârtind-o în aer. Apoi o lăasă din nou pe dușumea, dar la o distanță considerabilă de ușa camerei și cu fața în direcție opusă.

Râdea. La fel și ea.

— Ești fericită pentru asta? o întrebă el.

— Tu ești?

— Da.

— Și eu.

Dar zâmbetul ei păli. Lumina din hol nu era intensă, dar era destul ca să vadă că partea stângă a feței lui era umflată și decolorată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, atingându-i fața foarte ușor, cu palma făcută căuș. El se cutremură și se trase înapoi.

— Am dat peste o ușă? Vincent rosti răspunsul în așa fel, încât sună ca o întrebare. Apoi ridică și el mâna, atingând ușor zona cu vârful degetelor.

Sophia îi luă mâna într-ale sale și o întoarse cu palma în jos.

— Și încheieturile?

— A fost o ușă masivă.

Îi luă și cealaltă mână de lângă corp și le ținu pe amândouă.

— O ușă *foarte* masivă, explică el.

— Ce s-a întâmplat?

— O partidă de box în pivniță. Maycock a venit jos în dimineața asta și s-a gândit că ar fi fost distractiv să boxăm. Tot el a sugerat, foarte sportiv, că ar trebui să ne așezăm pe picior de egalitate luptând pe întuneric, așa că Martin a stins lămpile. Maycock a ieșit mult mai rău decât mine, din nefericire pentru el, dar era de așteptat. Eu am mai multă experiență cu întunericul decât el.

Vincent zâmbi.

Soția lui privi cercetător în ochii lui albaștri, care se uitau atât de direct în ai săi.

— Nu a fost o luptă prietenească, nu? îl întrebă ea. A fost din cauza mea?

El nu răspunse un timp.

— Aveai cincisprezece ani, Sophie, zise în cele din urmă. Eras rănită și fragilă, și el ți-a călcat în picioare inima, cu cizme cu piteni. Mai rău, ți-a călcat în picioare sentimentul valorii de sine. Te-a convins că erai urâtă, când erai în realitate una dintre cele mai frumoase ființe mărunțele din câte au fost create.

— Oh, Vincent. Ea simți o lacrimă căzându-i pe bărbie și fiind absorbită de pelerină. Alta îi aluneca pe celălalt obraz. Totul a fost demult. Știi, el nu a vrut să-mi facă rău. Numai că nu e prea sensibil. Nu era nevoie să-l pedepsești.

— Ba da, era, zise el. Poate că sunt lipsit de vedere, Sophie, dar sunt încă bărbat. Și atunci când femeia mea are nevoie de apărare, eu o voi apăra.

„Femeia mea”. Își imaginează o clipă un om al peșterilor, târându-și femeia de păr cu o mână, în timp ce cu cealaltă ținea un ciomag cu care îl înfrunta pe un al doilea om al peșterilor. Poate că avea s-o schițeze într-o zi.

Însă îi înțelese nevoia de a fi precum ceilalți bărbați – Vincent Hunt, care fusese întotdeauna un conducător printre băieți, în fruntea fiecărui joc și a fiecărei pozne. Probabil că fusese și în fruntea fiecărei lupte cu pumnii între băieți. Nu îl putea distruge, spunându-i că Sebastian nu era demn de fapt de furia lui.

— Mulțumesc, zise încet. Mulțumesc, Vincent. Ți-ai pus o pomadă pe încheieturi? Sau pe falcă?

— Martin știa ce ar fi pățit dacă mi-ar fi sugerat așa ceva, îi zise el.

Alt lucru bărbătesc, presupunea.

— Ei bine, atunci o să le sărut.

Și așa făcu.

El luptase pentru ea. În întuneric. Și învinsese. Și apoi născocise o poveste ca să explice toate vânățiile și încheieturile jupuite, pentru ca nimeni să nu afle adevărul, în afară de cei trei bărbați care fuseseră în pivniță. Și de ea.

Nu ar fi trebuit să fie mulțumită. Prin violență nu se câștiga nimic, niciodată. Generozitatea cu care o luase în căsătorie și bunătatea pe care i-o arătase de atunci o

vindecaseră. În cinci ani se maturizase. Violența fusese inutilă.

Însă era încântată.

Vincent se bătușe pentru ea.

Pentru că era a lui.

Și pentru că era una dintre cele mai frumoase ființe mărunțele care fuseseră create vreodată.

Capitolul 22

Sophia era îmbrăcată de bal. Nu credea să se fi simțit vreodată atât de emoționată și de neputincioasă și de frenetică. De fapt, știa că nu se mai simțise așa în toată viața ei.

— Vedeți, milady? spuse Rosina, de parcă Sophia ar fi contrazis-o. V-am spus eu.

— Mi-ai spus, într-adevăr, încuviință Sophia, privindu-și imaginea în oglinda mare de perete din budoarul ei. Rosina stătea după umărul ei, și își aminti de altă ocazie în care stătuse în fața unei oglinzi înalte, cu cineva în spatele ei.

Cu o zi în urmă, după micul dejun, Sebastian o luase deoparte. Nasul lui nu mai era așa de umflat cum fusese cu o zi în urmă, iar vânătăile de pe bărbie și obraji erau mai degrabă albastre decât negre. Petrecuse ziua dinainte râzând bine dispus la toate tachinările celor din jur și declarase că în următoarea ocazie în care va provoca un orb la o partidă prietenească de box se va asigura că era afară, la prânz, în ziua solstițiului de vară.

— Sophia, spuse el când rămaseră singuri, Darleigh are impresia că te-am rănit cumplit când erai încă la mătușa Mary. Nu aveam cum să nu te rănesc. Nu îmi dădusem seama că aveai sentimente tandre față de mine și nu te puteam încuraja să continui cu sentimentele acestea. Știi, pentru mine erai doar un copil, și nu te-am văzut în felul acela.

— Nu, bineînțeles că nu, încuviință ea. Avea dreptate. Dar nu despre asta era vorba.

— Ai înțeles, desigur, că atunci când ți-am spus că erai urâtă, am făcut-o doar ca să te tachinez.

Ar fi fost lucrul cel mai ușor din lume să spună da. Oricum nu conta cu adevărat, după tot timpul acela. Însă dacă ar fi spus-o, tot ce făcuse Vincent pentru ea cu o zi înainte ar fi părut o prostie. În plus, *conta*. Odată rostite, cuvintele lui avuseseră un efect care trăise în ea ani întregi.

— Nu, Sebastian, spuse ea atunci. Nu am înțeles asta, pentru că tu *nu* mă tachinai.

— Oh, haide. Părea incomodat. Ei bine, poate că ai dreptate. M-ai deranjat, și eram nervos pentru că nu știam ce să-ți spun. Și erai într-adevăr o fată caraghioasă, să știi. Acum ai progresat mult. Te rog să accepți scuzele mele cele mai profunde. Probabil că ți-am făcut o favoare, în orice caz. Probabil că ai preluat controlul situației și ai îmbunătățit-o ca rezultat a ceea ce ți-am spus, nu?

Ce rost avea să nu îl ierte? El îi zâmbea afectuos, cu nasul ușor strălucitor. Și Vincent îl pedepsise.

— Scuzele tale sunt acceptate, Sebastian. Și nici tu nu arăți chiar atât de încântător astăzi, să știi. Poate că mâine vei arăta mai bine.

Râse și îi întinse mâna dreaptă, iar el o luă, râzând din toată inima împreună cu ea.

— Sunt atât de bucuroasă că am ajuns camerista dumneavoastră, zicea acum Rosina. Pot să fac *atâtea* lucruri cu dumneavoastră.

Înainte să se poată entuziasma mai mult, se auzi o bătaie în ușa budoarului, iar Vincent păși înăuntru.

— Milord, zise Rosina, făcând o reverență.

— Rosina, răspuse el, iar camerista se retrase.

Se îmbrăca întotdeauna îngrijit și elegant. Însă acum, în haina de seară neagră și ajustată, cu jiletca argintie brodată, pantalonii până la genunchi de un cenușiu deschis cu ciorapi albi, cămașa de in și pantofii negri, era magnific de-a binelea. Pantalonii până la genunchi erau ușor demodați, dar Sophia se bucura că îi luase. Pentru că avea

picioare frumoase și talie subțire care scotea în evidență jiletca, umeri și piept care făceau haina să pară că fusese cusută pe el. Părul blond, puțin mai lung decât tunsoarea obișnuită, fusese periat cu îngrijire, însă în curând avea să fie iar dezordonat și atrăgător.

— Arăți extrem de chipeș, milord, declară ea.

El râse.

— Crezi?

— Cred.

— Spune-mi, îi ceru el, privind în direcția ei. Descrie-te.

— Arăt răpitor, zise ea, iar în ton nu era decât o urmă de autoironie. Rochia mea e de un turcoaz strălucitor, iar fustele sunt foarte delicate și cad în falduri și au un tiv mare la poale. Corsajul și spatele sunt decoltate și are mâneci puțin bufante. Pantofii de dans și mănușile sunt argintii, evantaiul din bambus chinezesc, frumos lucrat și delicat pictat. Și părul meu, Vincent! Rosina are degete magice, jur.

— O să trebuiască să-i dublez salariul? o întrebă el.

— Oh, măcar să i-l dublezi. Mi-a făcut părul să pară *lung*, când în realitate de abia îmi trece de bărbie. Nu știu cum a făcut-o. E netezit în lateral și ridicat în sus la spate, și toate buclele sunt ridicate ca o coroană în creștet, astfel că pare că am mult păr acolo. Și mi-a lăsat câteva bucle care se ondulează artistic peste urechi, și bănuiesc că vor fi câteva și pe gât în scurt timp. Probabil că am un arsenal întreg de ace în cap, Vincent, deși nu văd niciunul în oglindă. Frizerul lui Lady Trentham avea dreptate – și Rosina la fel. Stilul acesta îmi avantajează gâtul. Și *am* pomeți frumoși. Par mai în vârstă. Mai adultă, vreau să zic. Mai... Hmm.

— Frumoasă? sugeră el. Imposibil, Sophie.

— Da, presupun că da, încuviință ea.

— Nu poți fi mai frumoasă decât ești deja.

Ea râse, iar el zâmbi.

— Ești fericită?

Zâmbetul ei păli.

— Întreabă-mă din nou la sfârșitul serii, îi răspunse ea, și bebelușul alege exact momentul acela ca să facă un fel de salt într-o parte. Dacă nu intervine niciun mare dezastru, răspunsul ar trebui să fie da.

— Vino. El întinse mâna spre ea și o trase la pieptul lui.

— Nu-mi strica părul, îl avertiză ea.

El plecă fruntea și o sărută. Ea îi întoarse sărutul și se agăță de el, ținându-l cu brațele de mijloc.

— Nu-mi strica jiletca, murmură cu buzele pe buzele ei și aprofundă sărutul.

Sophia se trase înapoi, își luă evantaiul și îl prinse de braț.

Aveau oaspeți de primit.

*

Sophia îi descrie scena. Lui Vincent îi fuseseră descrise și înainte apartamentele oficiale, dar nu intrase de multe ori în ele. Nu îl interesau în mod deosebit, însă știa că erau o încântare pentru vizitatori și faptul că știa că era proprietarul unei asemenea măreții îi dăruia o anumită satisfacție.

Bineînțeles că descrierea acestei seri era mai plină de viață decât înainte, în parte pentru că Sophia era povestitorul și în parte pentru că apartamentele erau folosite în scopul pentru care fuseseră pregătite.

Salonul cel mare fusese amenajat ca o cameră pentru jucat cărți, în care puteau să se retragă toți cei care voiau să scape un timp de zgomotul sălii de bal. Erau patru mese și câteva canapele. Pereții erau casetați cu benzi înguste de stejar ce alternau cu casete mai mari, cu scene pictate. Tavanul înalt era decorat și el cu picturi. Peste tot erau rame poleite și un singur candelabru uriaș atârând din centrul tavanului, cu toate lumânările aprinse pentru ocazia aceea.

Salonul cel mic, care avea exact jumătate din mărimea vecinului său, era decorat în același fel. Și în el

erau aranjate gustările – bunătați minunate și dulciuri, vinuri și lichioruri, limonadă, ceai.

Sufrageria oficială avea să fie folosită mai târziu pentru supeu, toasturi și discursuri – și un tort de nuntă de patru etaje, care fusese ideea buncii lui. Un tort de nuntă cu Sophia însărcinată în câteva luni și începând să se observe, dacă dădea crezare mâinilor lui!

Spera că se observa. Plesnea de mândrie – și de groază stăpânită.

Sala de bal era de două ori mai încăpătoare decât salonul mare și nu se deosebea prea mult de el, cu excepția faptului că în locul casetelor pictate, în sala de bal erau oglinzi. Și deasupra capetelor dansatorilor erau trei candelabre și un podium pentru orchestră într-un capăt și o dușumea care strălucea de ceruită ce era și bovindouri care se deschideau pe terasă.

Probabil că totul era magnific, o adevărată priveliște. Însă în seara asta mai mult decât de obicei, pentru că era plin de oaspeți. Oh, bănuia că nu era ca marile înghesuiri atât de apreciate de amfitrioanele din Londra în timpul sezonului, însă toată familia lui și cea a Sophiei erau acolo, și toți vecinii lor. Și Flavian.

Toată lumea scânteia de bijuterii și flutura de pene și strălucea de culoare, raportă Sophia. Auzise că în sălile de bal de la Londra era la modă ca până și fetele cele mai tinere și băieții tineri și plini de coșuri să pară plictisiți. Henrietta practicasese expresia când își făcuse debutul. Însă în seara asta nimeni nu părea plictisit.

— Nici măcar mătușa și verișoara ta? întrebă Vincent când ea îi raportă că ultimii din șirul de oaspeți fuseseră întâmpinați la ușă și conduși în sala de bal.

— Nu, râse ea. Sunt prea ocupate încercând să pară superioare. Însă se distrează și ele, Vincent. Sunt persoane foarte importante aici. Vecinii noștri le privesc cu mare respect și admirație. Penele din părul mătușii Martha trebuie să aibă doi metri și se unduiesc într-un mod foarte maiestuos.

— Detectez ochiul caricaturistului în observația asta.

— Ei bine, poate că au doar un metru și jumătate, zise ea, făcând o concesie. Vorbește cu toată lumea. La fel și Sir Clarence. Dacă se mai umflă mult în pene, o să-i sară toți nasturii de la jiletcă deodată. Oh, vai de mine! Te rog să mă oprești.

— În niciun caz, replică el. Și Henrietta?

— Încearcă să-l prindă în mreje pe vicontele Ponsonby, deși se pare că el i-a cerut lui Agnes Keeping să îi acorde primul set.

— Vorbind despre primul set...

— Da. Chiar și în zumzetul conversației animate din jurul lor, o auzi inspirând adânc. Unde e unchiul Terrence? Ah, uite-l că vine.

— Să fac semn orchestrei să își acorde instrumentele pentru primul set, Darleigh? Întrebă el. Mi se pare, Sophia, că seara asta va fi un mare succes.

— Dacă dorești, răspunse Vincent. Luă mâna Sophiei și o duse la buze. Distrează-te, îi spuse el.

El rămase în prag, ascultând muzica și bocănitul ritmic al pantofilor dansatorilor, lovind cu toții dușumeaua de lemn în același timp. Începu să bată și el cu piciorul și zâmbi.

Nu fu lăsat singur. Vecinii veniră să îl felicite pentru că reînviase vechea tradiție cu o asemenea măreție, și rămaseră să pălăvrăgească. Bunica lui veni și îl ținu de braț o vreme. Soția lui Andy Harrison îi aduse un pahar de vin.

Străbătuse un drum lung în câteva luni. Mulțumită Sophiei. Deși nu în întregime. Nu trebuia să fie nedrept cu el însuși. Se străduise și el. Se eliberase de protecția sufocantă a femeilor din familia lui – și credea că reușise s-o facă fără să le rănească. Lucrase din greu cu Shep, astfel că avea mult mai multă libertate de mișcare decât avusese în ultimii șase ani. Petrecuse ore lungi cu administratorul său, atât în biroul acestuia, cât și pe teren, învățând detaliile și complicațiile domeniului său și jucând un rol activ în luarea deciziilor. Ajunsese să își cunoască vecinii și lucrătorii. Își făcuse câțiva prieteni adevărați. Fusesse la pescuit. O ajutase pe Sophia să-și revină din trauma teribilă

a ultimilor cinci ani și poate chiar și din nesiguranța celor cincisprezece ani dinainte. Credea că îi adusese mulțumire, dacă nu o făcuse fericită de-a binelea, și plăcere, atât în patul matrimonial, cât și în afara lui. Acum putea să cânte la harpă fără să-și dorească în fiecare clipă să o poată arunca pur și simplu pe cea mai apropiată fereastră. Se putea chiar să ajungă să cânte destul de bine peste un an. Și în curând avea să fie un autor publicat.

Acest ultim gând îl făcu să zâmbească. Bătea și acum cu piciorul în dușumea. Se părea că Sophia dansa un set cu Flavian.

Se bucura foarte mult să aibă pe unul dintre prietenii lui Supraviețuitori la Middlebury. Cu o zi în urmă, petrecuseră vreo două ore în grădina de forme geometrice, bine înfocoliți, pentru că ziua era neobișnuit de rece. După un timp li se alăturase și Sophia, iar Flavian comentase că era păcat că Vincent nu va putea să li se alăture Supraviețuitorilor la reuniunea anuală de la Penderris Hall, în primăvara următoare.

— Dar o face pentru a răspunde unei c-chemări mai înalte, zisese el pe un ton amuzat. Felicitări, Lady Darleigh. Sau nu t-trebuia să știu?

Bineînțeles că nu fusese nevoie să i se spună lui Flavian că Sophia era însărcinată.

— Cum adică nu poate merge? întrebă Sophia. Bineînțeles că va merge. Trebuie.

— Va fi curând după nașterea copilului, Sophie, răspunse Vincent. Să știi că nu m-ai putea smulge de lângă tine atât de curând nici trăgându-mă cu un armăsar sălbatic.

Ea rămase tăcută un timp. La fel și Flavian.

— Ei bine, atunci toată lumea trebuie să vină aici. Oare asta ar strica totul? *Trebuie* să fie la Penderris? Știu că ați petrecut atâția ani acolo și că în mod normal ați alege să vă adunați acolo. Dar *trebuie* să fie acolo? Faptul de a fi toți împreună nu e mai important decât locul? Vincent, putem să îi invităm pe toți aici? Dumneata ai veni, Lord Ponsonby? Sau ai prefera să mergi în Cornwall, chiar dacă asta

Înseamnă să vă lipsiți de Vincent un an?

— Putem și o vom face, Sophie, răspunse Vincent. Dar...

— Nu există niciun dar, Vince, spuse Flavian. Vei fi răsplătită cu premiul anual pentru idei s-strălucite, Lady Darleigh. Chiar dacă am fi pus împreună toate cele șapte minți ale noastre, nu am fi văzut niciodată soluția. N-nu-î așa, Vince?

— Poate că ceilalți nu vor fi de acord cu dumneata, observă Sophia.

— P-poate, încuviință el. Nu există decât o cale de a afla.

— Nu ai primit vești de la Ben? Întrebă Vincent. Sau poate că a primit altcineva?

— A dispărut de pe fața pământului. Așa cum ai dispărut și tu primăvara trecută, Vince. Sora lui a fost văzută în oraș – cea cu care se presupunea că stătea în nordul Angliei, adică, î-însă Ben nu se ținea de fustele ei. Poate că hoinărește prin iarba neagră din Districtul Lacurilor, așa cum ai făcut tu, și va apărea cu o mireasă. Sper să nu o facă. S-ar putea dovedi c-contagios.

Acum dansul era în toi, și Vincent se relaxa, convins că Sophia avea să fie fericită, pentru că toate eforturile ei fuseseră încununate de succes.

Și asta conta cu adevărat în seara aceea – ca ea să fie fericită.

Asta contează *oricând*, se gândi el, puțin cam trist.

*

Sophia era mai fericită decât își amintea să fi fost vreodată. Pe tot parcursul serii nu existase niciun lucru care să nu meargă bine, și seara era destul de aproape de final ca să se relaxeze și să hotărască că nimic *nu* avea să meargă rău.

Deși se mai putea întâmpla ceva, bineînțeles. Mai urma încă un moment foarte important.

Dansase fiecare set. În același timp se asigurase,

alături de mama și surorile lui Vincent, că toți cei care voiau să danseze aveau un partener. La balul de la Middlebury nu existau fete pe care nu le invita nimeni, sprijinind pereții!

Chiar și Henrietta dansase fiecare set, cu domni pe care trebuie să-i fi considerat inferiori, cu o singură excepție. Această excepție era viconteles Ponsonby. El dansase cel de-al treilea set cu ea.

Și două seturi cu Agnes.

Supeul fu perfect. Sufrageria oficială fu orbitor de magnifică, iar mâncarea fu întruchiparea perfecțiunii. Se auziră toasturi și discursuri – unul al lui Vincent. Apăru și tortul, îl tăiară, apoi servitorii îl împărțiră și îl așezară pe tăvi pe care le purtară în toată încăperea, iar ea se asigură că fiecare primise o felie. Vincent veni cu ea, deși nu ținu tava, nici nu împărți feliele de tort. Însă îi fermeca pe toți cu replicile sale. Sophia se gândi că era uimitor că rămăsese aproape ascuns după zidurile parcului timp de trei ani. În ultimele luni, devenise extrem de popular, așa cum era la Barton Coombs.

După supeu rămăneau două seturi, iar primul era un vals. Era singurul vals din întreaga seară, pentru că nu era un dans prea cunoscut la țară în acel moment. Însă Sophia îl cunoștea – exersase pașii cu unchiul ei în salonul de muzică. Vincent văzuse cum era dansat în Peninsula și cunoștea pașii. Fusesse prezent atunci când ea valsa cu unchiul ei, iar Sophia îi văzuse piciorul bătând în dușumea în ritmul muzicii. Domnișoara Debbins cânta la pian.

În timp ce se afla alături de el, fu anunțat valsul. El zâmbea cordial, deși ea ghicea că trebuie să fi fost o seară chinuitoare pentru el. Deși poate că nu. Părea să îi facă plăcere să discute cu toată lumea. Poate faptul că se găsea în propria sală de bal făcea plăcerea și mai mare.

Însă ce trist era că nu putea vedea toată splendoarea ei și nu putea participa la activități într-un mod mai energic!

— E un vals, Vincent, zise ea.

— Ah. Zâmbi. Atunci trebuie să îl dansezi, Sophie. Cu unchiul tău? Ai exersat cu el.

— Cu tine. Vreau să zic că trebuie să îl dansez cu tine.

Îi luă mâna în mâinile ei și începu să se îndrepte cu spatele spre estrada de dans.

— Cu mine? râse el. Nu cred, Sophie. *Ar fi într-adevăr un spectacol pentru toată lumea.*

— Va fi, încuviință ea și mai făcu un pas.

Nimeni altcineva nu pășise încă pe estradă, și atrăseseră atenția celor care erau aproape de ei, iar vestea se răspândi rapid. Volumul conversațiilor scăzu considerabil.

— Nu, râse el. Sophie...

— Vreau să valsez, repetă ea. Cu soțul meu.

Cineva – domnul Harrison? – începu să bată încet din palme. Viconteles Ponsonby i se alătură. Și în curând se părea că jumătate dintre oaspeții din sala de bal băteau din palme în ritm.

Oh, vai de mine. Sophia nu avusese de gând ca acest moment să fie atât de public. Nici pe departe. Dar era prea târziu ca să procedeze altfel.

— Valsează cu mine, zise ea cât putu de încet.

Nu destul de încet.

— Valsează cu ea, spuse domnul Harrison – și fu sigur el de data asta.

Tot colțul acela de sală începu să scandeze.

— Valsează cu ea. Valsează cu ea.

— Sophie... Vincent râdea.

La fel și ea.

Păș pe estrada goală împreună cu ea.

— Dacă mă fac de râs complet, zise el destul de tare ca să fie auzit de toată lumea, o să fiți atât de amabili toți încât să vă prefaceți că nu ați observat?

Râse din nou.

Apoi orchestra începu să cânte primele note și nu mai așteptă să vină și alte perechi.

La început fură foarte stângaci și neîndemânatici, iar Sophia fu îngrozită, gândindu-se că avea să-l umilească cu adevărat foarte tare – și avea să se umilească și ea. Însă exersase pașii cu mare grijă. Unchiul ei o ajutase să

conducă fără să pară că o făcea.

Picioarele lui Vincent găsiră pașii, degetele lui se răsfirară pe spatele ei, iar cealaltă mână îi prinse mâna, făcând-o să se simtă reconfortată. Ridică fruntea și zâmbi, privind-o aproape în ochi. O învârti, și ea râse și trebui să facă un efort ca să rămână amândoi în picioare, în perimetrul estradei.

Probabil că nu era cea mai elegantă demonstrație de vals. Însă era minunată. Și aveau toată estrada doar pentru ei. Nu știa dacă motivul era acela că toată lumea se temea să nu dea peste ei, sau pentru că tuturor le plăcea să îi privească. La un moment dat, își dădu seama că cei mai mulți dintre invitați băteau din palme în ritmul muzicii.

— Vincent, spuse ea după câteva minute, o să mă ierți vreodată?

— Poate după un secol sau două.

— Serios?

— Ei bine, poate după vreo zece ani.

O învârti din nou, dar de data asta ea fu pregătită și conduse bine.

— Întotdeauna mi-am dorit să fac asta, *întotdeauna*, zise ea.

— Să valsezi?

— Să valsez cu tine.

— O, Sophie, spuse el, și o strânse mai tare de mijloc, îmi pare atât de rău că nu pot...

— Dar poți. Poți să vezi cu fiecare parte a ființei tale, cu excepția ochilor. Spune-mi că te bucuri.

— Mă bucur, zise el și o trase atât de aproape, încât fu cât pe ce să se lipească de el. Oh, mă bucur.

Lumina lumânărilor se învârtea deasupra capetelor lor. Rochiile colorate erau un caleidoscop de nuanțe pastelate în jurul estradei de dans. Oglinzile multiplicau lumina lumânărilor și scânteierea bijuteriilor la infinit.

— Atâtea sunete și mirosuri, zise el. Nu voi uita niciodată acest moment, Sophie. *Valsez* cu adevărat.

Ea își mușcă tare buza de jos. Cu siguranță că ar fi *fost* umilitor dacă ar fi plâns în fața tuturor oaspeților. Și

apoi, cumva, ochii i se ațintiră asupra mamei lui, care stătea cu Ursula lângă ușă. Lacrimile îi curgeau în voie pe obraji.

Muzica se opri, și înainte să înceapă melodia următorului vals, alți dansatori li se alăturară pe estradă.

*

Când Sebastian Maycock veni să o întrebe pe Sophia dacă dansa cu el ultimul dans al serii, Vincent îi dădu la fel de multă libertate de alegere pe cât îi dăduse ea înaintea valsului.

— Mă tem că soția mea a promis deja acest set, Maycock, zise el. Mi l-a promis mie.

Aproape că îi simți privirea surprinsă.

— Da, l-am promis, zise ea după doar o clipă. Dar îți mulțumesc că m-ai întrebat, Sebastian. Se pare că bătrâna domnișoară Mills nu are un partener. E doamna în verde.

— Doar *nu* te gândești să dansezi Roger de Coverley, nu? întrebă ea când Maycock se duse, după cât se părea, ca să o invite pe domnișoara Mills.

— Mă gândesc la o plimbare liniștită pe terasă, cu soția mea. Totuși, probabil că e prea frig afară pentru tine.

— Voi trimite pe cineva după pelerinele noastre, zise ea și îl părăsi imediat.

Se întoarse după câteva momente, și numai după două minute mulțumi cuiva în șoaptă și îi dădu pelerina. Auzi cum se forma setul pe dușumea. Nivelul zgomotului crescuse. Era ultimul set.

Se părea că erau singurii care ieșiseră pe terasă. Urechile îi spuneau asta, și Sophia confirmă faptul când o întrebă. Nu era surprinzător. Deși nu era o noapte cu adevărat rece, briza era tăioasă.

— Ești fericită? o întrebă el, în timp ce ea își trecea brațul pe sub brațul lui și îl conducea înspre ceea ce i se păru a fi grădina cu forme geometrice.

O auzi expirând.

— Sunt fericită, răspunse ea. Totul a mers bine, nu?

Mai mult decât bine. Oh, Vincent, *trebuie* să facem asta mai des. Poate primăvara viitoare, când vor veni prietenii tăi. Vor veni, nu-i așa?

El nu îi răspunse.

— Sophie, vei rămâne, nu-i așa? Vreau să zic, pentru binele copilului? Nu aş putea suporta să mă despart şi de el şi de tine, şi nu cred că tu ai suporta să-l laşi cu mine. Ai putea?

— Oh, bineînţeles că nu. Da, sigur că voi rămâne. Îmi pare rău doar pentru că...

— Mie îmi pare foarte rău de căsuţa ta, o întrerupse el. Ştiu că ţi-ar plăcea mai mult decât orice să trăieşti în ea, dar...

— Oh, Vincent, nu mi-ar plăcea.

— Dar când vorbeai cu Ursula şi cu Ellen în grădină, şi le arătai caietul de schiţe...

— Am desenat-o pentru *poveştile* noastre. Nu aveam de gând să schiţez căsuţa mea de vis, dar până la urmă s-a dovedit că aşa era. Apoi nu am rezistat şi l-am introdus şi pe Tab în desen. Da, e o căsuţă de vis, Vincent. Când viaţa mea era atât de disperat de goală şi de singuratică, şi când mă credeam urâtă şi nedemnă de a fi iubită, mă gândeam că nu poate exista nimic mai bun. Însă în comparaţie cu realitatea vieţii mele de acum, este... Ei bine, e *jalnică*.

— Vrei să zici că nu ţi-o mai doreşti? Chiar dacă nu ai fi însărcinată?

— Nu, răspunse ea apăsător. Cum aş putea? Dar, Vincent, mi-aş *dori* să nu fi fost încă o femeie.

— Ce?

El râse. De fapt, se simţea cam aiurit.

— Să nu fiu altă femeie care nu te lasă să fii liber.

— Despre ce vorbeşti?

— Aşa i-ai spus domnului Croft. În ziua în care l-a lăsat pe Shep cu tine. Ai spus că eram încă o femeie care avea grijă de tine şi nu te lăsa să fii independent.

— Sunt sigur că nu am spus aşa ceva, îi răspunse el indignat, încercând să-şi amintească ce spusese exact. Cum aş fi putut, numai dacă nu aş fi minţit?

— Dar ai spus-o. Te-am auzit.

— Sophie, mama mea și surorile mele mă iubesc la nebunie și au făcut totul pentru mine și m-au sufocat fără să-și dea seama. Tu ai venit cu ideile tale minunate și ai făcut exact contrariul. Mi-ai înapoiat libertatea și o mare măsură de independență. Gâsculișo, orice ai fi auzit în ziua aceea, ai înțeles greșit. Nu aș fi spus *niciodată* că tu mi-ai răpit libertatea. *Niciodată*, Sophie. Tu ai readus lumina în viața mea.

— Nu te *superi* că rămân aici, atunci? îl întrebă ea.

Își dădu seama că se opriseră.

Oftă din adâncul sufletului și își dori să-și fi putut aminti mai exact ce îi spusese lui Croft.

— Te iubesc, să știi, îi spuse.

Sophia îl ținea de braț. Își înclină fruntea și își lipi obrazul de umărul lui.

— Da, știu. Ești întotdeauna foarte bun cu mine. Și eu te iubesc.

— Ah, ce nepotrivite sunt cuvintele. Oftă din nou. Și au o natură atât de înșelătoare și atât de multe înțelesuri, încât ajung să nu mai aibă niciun sens. Îți amintești de cântecul pe care l-am cântat la Covington House? Aș *da regate pentru tine*. Îți amintești versul acesta?

— Da, răspunse ea, scoțându-și mâna de sub brațul lui.

— Aș face-o într-o clipă, îi spuse el. Dacă aș avea o coroană, Sophie, sau un regat ca în cântec, aș renunța la ea. Pentru tine. La asta m-am referit când am spus că te iubesc.

O auzi înghițind în sec.

— Dar nu ai un regat.

— Atunci aș renunța la Middlebury Park și la titlul meu. Dacă ar trebui să aleg între ele și tine, nici măcar nu ar fi o alegere. E ușor de spus, știu, când nu pare să existe niciun pericol de a face vreodată această alegere, însă aș face-o dacă ar trebui. Nu e nicio îndoială în mintea mea. Te iubesc.

— Vincent.

Mâna lui se odihnea într-ale sale.

— Nu a făcut parte din înțelegerea noastră, nu? zise el. Mă pot descurca foarte bine cu mulțumirea, Sophie, dacă nu vrei să fii împovărată cu mai mult. Chiar pot. Și *suntem* mulțumiți, nu-i așa? Doar că... Ei bine, bănuiesc că sunt egoist. Am vrut să mă bucur de plăcerea de a o spune. De a ți-o spune ție. Chiar nu contează dacă...

— Nu *contează*! rosti cuvintele aproape țișând și se aruncă asupra lui cu o asemenea forță, încât fu cât pe ce să-l trântască la pământ. Îl cuprinse cu brațele pe după gât. De abia mi-ai spus că mă iubești pentru toată veșnicia și nu contează? Bineînțeles că e singurul lucru care contează. Contează mai mult decât orice în toată lumea și până la soare și la lună și la stele pe deasupra. Iar eu te iubesc foarte, foarte, *foarte* mult.

— Chiar așa, Sophie? O prinse în brațe și o strânse tare. Chiar așa, iubirea mea?

— Și încă vreo câțiva de *foarte* în plus, zise ea.

— Ai face mai bine să păstrezi câțiva și pentru mine.

Râse în părul ei, care părea să se fi eliberat cu totul din pieptănătura pe care i-o făcuse Rosina.

Își ridică fața spre el, iar Vincent o sărută.

De undeva din spatele lor, din sala balului, veneau sunete vesele de conversație, râsete și melodia unui dans viguros. În depărtare, o bufniță țipa și un câine lătra. Un vânt ușor și rece le umflă pelerinele.

Însă Vincent ignoră totul pentru moment, pentru că ținea toată lumea la pieptul lui. Și da, și soarele și luna și stelele pe deasupra.

Și toată veșnicia.

Sfârșit